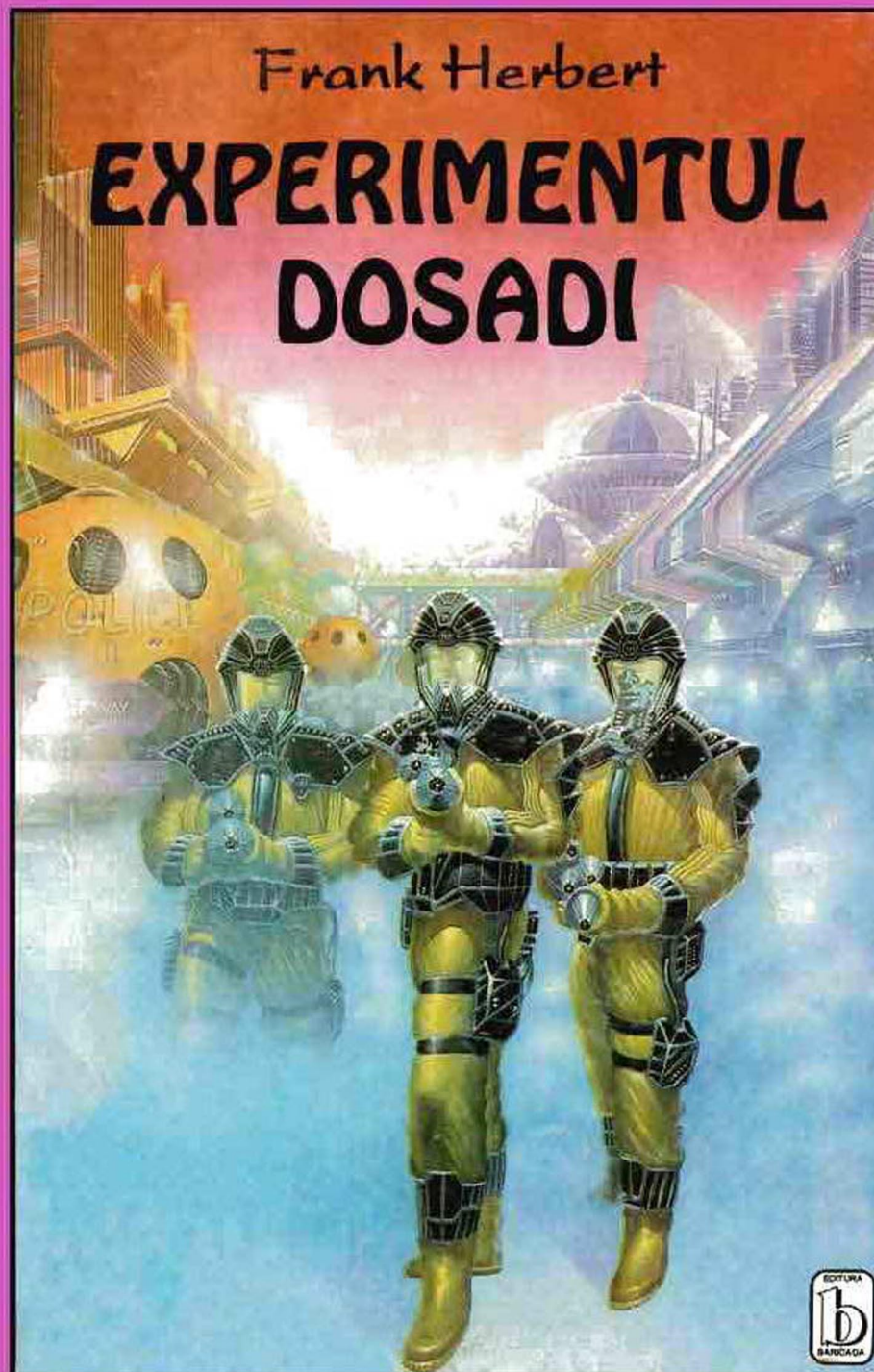

Frank Herbert

EXPERIMENTUL DOSADI

Versiunea 1.0 standard RIF1

Când, pentru prima oară în istoria Co-simțirii, calebanii ne-au trimis unul din uriașii lor „bulgări” metalici și, prin acest mijloc de comunicație, ne-au prezentat oferta folosirii Porților pentru voiajul interstelar, mulți co-simțitori s-au apucat să exploateze pe furiș, pentru propriile lor scopuri dubioase, darul căzut din stele. Nu numai „Guvernul-fantomă”, ci și unii gowachini au înțeles repede ceea ce este limpede astăzi: că posibilitatea de a călători instantaneu în nemărginirea spațiului însemna și puterea de a izola artificial populațiile unor planete întregi.

Această constatare prealabilă Experimentului Dosadi se situează cu mult înainte ca Sabotorul Extraordinar Jorj X. McKie să descopere că aștrii vizibili ai universului nostru erau ori calebani ori manifestările calebanilor în spațiul co-simțitor. (Vezi **Steaua și biciul**¹, o relatare ușor romanțată a descoperirii lui McKie.)

Important însă este că McKie, acționând din însărcinarea Biroului de Sabotaj, a identificat în calebana numită „Fannie Mae” steaua vizibilă Thyone. Această descoperire a identității Thyone-Fannie Mae a trezit din nou interesul pentru Problema Calebană și a contribuit, astfel, la dezvăluirea Experimentului Dosadi, pe care mulți îl consideră încă a fi fost cea mai revoltătoare exploatare a unor ființe raționale de către alte ființe raționale, din istoria Co-simțirii. Fără doar și poate, experimentul rămâne cel mai barbar test psihologic întreprins vreodată asupra unor ființe co-simțitoare, iar problema controversată a consimțământului în cunoștință de cauză nu a fost niciodată rezolvată în mod satisfăcător pentru toată lumea.

Fragment din prima relatare publică referitoare la **Procesul Proceselor**.

Dreptatea aparține celor ce o revendică, dar reclamantul să ia seama ca nu cumva, prin acțiunea lui, să genereze o nouă nedreptate și, astfel, să pună în implacabila sa mișcare sângerosul pendul al răzbunării.

Aforism gowachin

„De ce ești atât de rece și mecanic în relațiile tale cu celelalte ființe

1 Primul roman din **Ciclul Sabotorilor**, publicat în 1970. (n.t.)

umane?”

Jorj X. McKie avea să reflecteze la această întrebare a calebanei mai târziu. Încercase Fannie Mae să-i atragă atenția asupra Experimentului Dosadi și a consecințelor pe care le-ar fi putut avea pentru el ancheta legată de această afacere? La vremea aceea nici măcar nu auzise de Dosadi, iar tensiunea transei de comunicație calebane, precum și tonul acuzator adoptat de Fannie Mae, puseseră în umbră Orice alte considerente.

Un lucru însă îl rodea. Nu-i plăcea ideea că s-ar fi putut număra printre Subiectele ei de studiu al naturii umane. Pe această calebană o considerase, întotdeauna, prietena sa – dacă puteau exista relații de prietenie cu o creatură a cărei manifestare vizibilă în acest univers era un soarg galben de magnitudine patru, ce se putea observa de pe Central Central, unde își avea cartierul general Biroul de Sabotaj. Și-apoi, comunicația cu orice caleban avea acea inevitabilă latură dezagreabilă. Cădea în transă, cu trupul scuturat de spasme și frisoane, în timp ce vorbele ți se întipăreau în cuget.

Asta nu-l împiedica pe McKie să se simtă perplex: încercase într-adevăr Fannie Mae, dincolo de semnificația directă a cuvintelor, să-i transmită un mesaj?

Când constructorii meteorologici scurtau perioada ploii de seară, lui McKie îi plăcea să iasă la plimbare prin parcul rezervat pe care BirSab-ul îl amenajase pentru lucrătorii săi de pe Central Central. Ca Sabotor Extraordinar, McKie avea acces liber pe tot cuprinsul împrejurimii, iar miresele proaspete ale parcului, după ploaie, îl umpleau de încântare.

Parcul acoperea vreo treizeci de hectare, în căușul format de clădirile Biroului. Era un amestec haotic de plantații diverse, întretăiate de alei largi, care șerpuiau printre specimene de pe fiecare planetă locuită a universului cunoscut. Nu existau zone rezervate anume uneia sau alteia dintre speciile co-simțitoare. Dacă parcul avea un plan, acesta era doar unul de întreținere, pentru ca plantele care necesitau condiții și îngrijiri asemănătoare să se afle în aceleași sectoare. Astfel, uriașii pini-sulițași de pe Sasak ocupau, într-un colț, o colină înconjurată de dâmburi acoperite cu măceși-de-foc de pe Rudiria, care se învecinau cu peluze, uneori vaste, alteori restrânse și ascunse vederii. Aparențele erau adesea înșelătoare. Unele spații verzi, plate, nu erau câtuși de puțin peluze, ci aglomerări mobile de mici plante răpitoare, ferecate de șanțuri înguste cu lichid caustic.

Pe McKie îl atrăgeau însă, mai mult decât orice, florile înrourate de ploaie. Parcul avea un singur răzor de *Lilium grossa*, ale căror inflorescențe roșii, de două ori mai înalte ca el, aruncau umbre lungi peste un covor fremătător de *Syringa albastre* cu petale minuscule, ce se închideau și se deschideau neconținut, ca o mulțime de guri însetate de aer.

Câteodată, parfumul unei flori îl făcea să-și oprească pașii, pradă unei robii olfactive de moment, în vreme ce ochii scotoceau în căutarea sursei. Cel

mai adesea, planta era dintre cele primejdioase: o varietate carnivoră sau una cu exsudații veninoase. Panouri cu inscripții luminoase intermitente, în lingua galach, îl puneau în gardă pe vizitator. Bariere sonice, șanțuri și câmpuri de forțe mărgineau, în multe locuri, aleile întortocheate.

McKie avea, în parc, colțul său preferat, o bancă în spatele căreia se afla un bazin cu un jet de apă. De pe bancă, putea admira în voie cum se așterneau umbrele serii peste un desiș de tufe galbene, originare din insulele plutitoare de pe Tutalsee. Tufele galbene prosperau în acest loc, fiindcă rădăcinile lor erau scăldate de pânza freatică mereu reîmprospătată de apa fântânii. Sub ele, licăre difuze de fosforescență argintie erau îngrădite de un câmp de forțe și identificate printr-o plăcuță la nivelul solului:

Sangeet mobilus, plantă perenă carnivoră, originară de pe Bisaj. Extrem de periculoasă pentru toate speciile co-simțitoare. Nu introduceți nici o parte a corpului dincolo de câmpul de forțe.

Stând pe bancă, McKie medita asupra inscripției. Universul amesteca adesea frumusețea și primejdia. În parc, combinația era intenționată. Tufele galbene – înmiresmații și pașnicii Iriși Aurii – conviețuiau cu Sangeet mobilus. Cele doua specii se ajutau reciproc și ambele prosperau. Guvernul Co-simțirii, pentru care lucra McKie, realiza deseori astfel de combinații. Accidental, uneori... alteori, intenționat.

Ascultă zgomotul apei, în timp ce umbra se îndesea și începeau să se aprindă becurile care marcau marginile aleilor. Vârfurile clădirilor din spatele parcului se transformă într-o paletă pe care soarele își etala ultimele culori ale zilei.

În aceeași clipă, fu surprins de un contact caleban și-și simți tot trupul cufundându-se, neputincios, în transa comunicației. Recunoscuse numaidecât firele mentale: Fannie Mae. Și, ca de atâtea alte ori, se gândi cât de neverosimil era acest nume pentru o entitate astrală. Nu percepea nici un sunet, dar totul se petrecea ca și când centrii săi auditivi recepționau cuvinte rostite, iar impresia de strălucire lăuntrică nu lăsa nici un dubiu. Era Fannie Mae, a cărei sintaxă se îmbunătățise considerabil față de perioada primelor lor convorbiri.

„Admirai pe unul de-ai noștri”, spuse ea, atrăgându-i atenția asupra soarelui care tocmai apusese în spatele clădirilor.

„Mă străduiesc să nu văd în fiecare stea un caleban”, răspunse el. „Îmi tulbură percepția frumuseților naturale.”

„Naturale? McKie, tu nu înțelegi nici măcar natura percepțiilor tale, cu atât mai puțin cum să le folosești!”

Așa începuse – ton agresiv, acuzator, cu totul diferit de contactele anterioare cu această calebană pe care-o considera prietenă. Și, în plus, conjuga verbele cu o ușurință neașteptată, aproape cu ostentație, făcând parcă paradă de felul în care-i înțelegea limba.

„Ce dorești, Fannie Mae?”

„Mă gândesc la relațiile tale cu femelele speciei voastre. Ai întreținut relații matrimoniale cu un număr mai mare de cincizeci. Nu-i așa?”

„Ba da, așa-i. Dar ce treabă...”

„Sunt prietena ta, McKie. Ce simți tu pentru mine?”

McKie chibzui. Întrebarea avea o intensitate neobișnuită, era aproape o revendicare. Îi datora viața acestei calebane cu nume imposibil. Dar și ea, la rândul ei, îi datora viața. Împreună, lichidaseră amenințarea Stelei și-a Biciului. Astăzi, mulți calebani asigurau Porțile prin care alte ființe treceau, cu un singur pas, de la o planetă la alta; dar nu fusese întotdeauna așa: la un moment dat, Fannie Mae deținuse, singură, cheia rețelei complexe a Porților, punându-și existența în primejdie, în virtutea straniului cod al onoarei prin care calebanii își respectau obligațiile contractuale. Iar McKie o salvase în ultima clipă. Era de ajuns să se gândească la interdependența lor cu acea ocazie, pentru a se simți năpădit de o caldă afecțiune.

O simți și Fannie Mae.

„Da, McKie, asta e prietenia, e dragostea. Ai acest sentiment pentru tovarășele tale umane?”

Întrebarea îl irită. Ce se băga ea? Relațiile lui sexuale nu erau treaba ei!

„Iute mai treci de la dragoste la mânie”, îl dojeni ea.

„Există anumite limite până la care un Sabotor Extraordinar își poate permite să se implice în relațiile cu alte persoane.”

„Și care-i prioritatea, McKie... Sabotorul Extraordinar sau aceste limite?”

Întrebarea era, indubitabil, zeflemitoare. Optase pentru Birou deoarece era incapabil de relații afective? Dar Fannie Mae îi era într-adevăr dragă! O admira... și cuvintele ei îl răneau, tocmai fiindcă o admira... fiindcă simțea pentru ea... ce simțea.

Furios și lezat în același timp, spuse:

„Fără Birou, n-ar exista Co-simțirea și calebanii ar fi inutili.”

„Asta așa-i! Ajunge să vezi unul dintre reductabilii agenți ai BirSab-ului ca să tremuri de frică.”

McKie găsea conversația insuportabilă, dar nu se putea sustrage sentimentului de tandrețe pe care-l simțea pentru această stranie entitate calebană, pentru această ființă care avea puterea de a se strecura fără veste în mintea lui, ca să-i vorbească așa cum nimeni altcineva nu cuteza. Măcar de-ar fi avut parte de o femeie cu care să împărtășească acest gen de intimitate...

Tocmai această parte a conversației lor ajunsese să nu-i dea pace. După ce trecuseră luni de când nu mai avuseseră nici un contact, de ce alesese ea exact acel moment, cu doar trei zile înainte ca Biroul să fie confruntat cu criza dosadiană? Fannie Mae îl năucise. Îi extirpase simțul identității, îi răvășise ego-ul, apoi îi aplicase lovitura de grație cu o întrebare-capcană:

„De ce ești atât de rece și mecanic în relațiile tale cu celelalte ființe umane?”

Ironia ei era fără scăpare. Îl făcuse să pară ridicol în propriii săi ochi. Era capabil de afecțiune sau, poate, chiar de dragoste pentru o calebană, dar nu și pentru o femeie obișnuită. Acest sentiment surprinzător, pe care-l avea față de Fannie Mae, nu se îndreptase niciodată către tovarășele sale umane. Fannie Mae îi provocase furia, apoi i-o redusese la o gesticulație verbală și, în cele din urmă, la o tăcere lezată. Cu toate astea, dragostea rămânea.

De ce?

Femeile erau partenere de pat. Trupuri de care se folosea și care se foloseau de el. Cu această calebană nici vorbă nu putea fi de așa ceva. Fannie Mae era o stea, văpaia unui foc atomic. Natura conștiinței sale era de neînchipuit pentru alți co-simțitori. Și totuși, putea extrage de la el dragoste. Îi oferea această dragoste de bună voie, iar ea știa asta. Nu era chip să-ți ascunzi sentimentele de-o entitate calebană, când aceasta își proiecta firele mentale în gândurile tale.

Fannie Mae fusese ironică în perfectă cunoștință de cauză. Era una din motivațiile agresivității ei. Dar calebanii acționau rareori dintr-un singur motiv. De fapt, asta era o latură a farmecului lor, dar și esența aspectului celui mai iritant al raporturilor lor cu celelalte ființe raționale.

„McKie?” Șoaptă, în mintea lui.

„Da.” Înverșunat.

„Îți arăt acum o fărâmbă din ceea ce simt eu pentru punctul tău nodal.”

Ca un balon care se umflă sub presiunea unui gaz năvalnic, McKie simți cum îl inundă un val de afecțiune pură, de dorință de ocrotire. Se îneca în el... dorea să se înece. Întreaga sa făptură iradia acest simțământ incandescent de solitudine protectoare. Un minut încheiat, după ce valul se retrase, McKie continuă să-i simtă strălucirea.

O fărâmbă?

„McKie?” Îngrijorată.

„Da.” Cu venerație.

„Ți-am făcut vreun rău?”

Se simțea îngrozitor de singur, golit de orice substanță.

„Nu.”

„Întreaga intensitate a angajării mele nodale te-ar distruge. Unii oameni au bănuțit asta despre dragoste.”

Angajare nodală?

Îl descumpănea la fel ca pe timpul primelor lor întâlniri. Cum puteau denumi calebanii dragostea... angajare nodală?

„Denumirile depind de punctul de vedere”, zise ea. „Privești universul printr-o deschizătură mult prea îngustă. Uneori ești exasperant, McKie.”

Poftim, redevenea agresivă!

Se refugie îndărătul unei platitudini puerile:

„Sunt cum sunt și asta e tot ce sunt.”

„S-ar putea să constați curând, amice McKie, că ești mai mult decât îți închipui.”

Și, cu aceste cuvinte, întrerupsese contactul. McKie se trezise în întunericul umed și rece al nopții, cu zgomotul fântânii spărgându-i urechile. Toate încercările lui de a restabili comunicația fură zadarnice. Nici taprisiotul, pe care-l plăti din propriu-i buzunar pentru a-i face legătura cu ea, nu izbuti s-o găsească.

Prietena sa calebană tăiase toate punțile.

Am creat un monstru... ceva prețios și, chiar, foarte util, dar extrem de periculos. Acest monstru este, în același timp, superb și înspăimântător. Nu ne încumetăm să-l folosim la întreaga lui capacitate, dar nici nu-l putem abandona.

Aprecieri gowachină a Experimentului Dosadi

Un glonț lovi, cu un **zbang!** geamul din spatele biroului la care stătea Keila Jedrik, apoi ricoșă și se pierdu șuierând în spațiul dintre cele două șiruri de clădiri înalte care mărgineau strada, departe în jos. Jedrik se felicita în sinea ei pentru faptul că nici măcar nu clipise. De trăgător aveau să se ocupe trupele Electorului. Patrulele care străbăteau în fiecare dimineață străzile Chu-ului se vor lua după zgomotul împușcăturii. Spera într-o doară că temerarul țintaș va avea timp să reajungă viu și nevătămat în zona Periferiei, dar, cum aceasta speranță i se părea un semn de slăbiciune, se grăbi să alunge gândul. Astăzi, o preocupau probleme mai importante decât infiltrația unui periferic în Chu.

Mâna lui Jedrik avansă spre pata de soare matinal care lumina plăcile de contact ale terminalului legat la computerul Centralei Contabile. Degetele acestea care alergau sprintene... aproape că putea să se disocieze de ele. Săgetau ca niște insecte, de la o clapă la alta. Terminalul era un instrument funcțional, adevărat simbol al funcției ei de Conectoare Principală, și trona în alveola sa din mijlocul biroului de metal: o mașină gri, verde, aurie, neagră, albă și fatală. Ecranul cenușiu avea aproape aceeași nuanță ca tăblia biroului.

Cu o precizie atentă și ritmată, degetele lui Jedrik executau pe claviatură simfonia cifrelor galbene care defilau pe ecran, calculate, calibrate, dirijate de voința ei – panglică aurie a unui destin unde se profila violența.

Orice înger are și-o sabie, își spuse ea.

Dar nu se considera tocmai înger și nici înarmată cu o sabie. Adevărata ei armă era o minte ascuțită, oțelită, adaptată la hotărârile neîndurătoare pe care le pretindea planeta. Emoțiile erau o forță ce trebuia concentrată în interiorul sinelui sau folosită împotriva celor ce nu izbutiseră să învețe lecția Dosadiei. Își cunoștea propria slăbiciune și o ascundea cu grijă: învățase chiar de la părinții ei iubitori (care-și disimulasera dragostea în spatele unei cruzimi rafinate) cât

de neîndurătoare puteau fi, într-adevăr, deciziile ce se luau pe Dosadi.

Jedrik studie cifrele aliniate pe ecran, șterse totul și introduse un nou parametru. Știa că, prin acest gest, răpea mijloacele de subzistență pentru cincizeci de locuitori umani ai planetei. Cei mai mulți dintre ei n-aveau să supraviețuiască prea mult acestei farse sinistre. De fapt, degetele ei erau arme mortale pentru cei ce nu reușeau la acest test. N-avea însă nici un sentiment de vinovăție față de ei. Sosirea iminentă a unui oarecare Jorj X. McKie dicta toate acțiunile ei și le precipita.

Când se gândea la McKie, sentimentul predominant era satisfacția, îl așteptase pe McKie, ca un animal de pradă care pândește la gura unei vizuini. Numele și semnalmentele lui îi fuseseră dezvăluite de șoferul ei, Havvy, care spera astfel să-și sporească prestigiul. Ea acceptase informația și efectuase ancheta obișnuită. Jedrik era sigură că nici o altă persoană de pe Dosadi nu dispunea de sursele care-i permisese să ajungă la acest rezultat: Jorj X. McKie era un om adult care n-avea cum să existe. Pe tot cuprinsul Dosadiei, nu se găsea nici un document care să-i certifice existența. Nici în zona nocivă a Periferiei, nici în iepurările Chu-ului, nici în vreo nișă din structurile existente ale puterii. McKie nu exista, dar urma să sosească în Chu dintr-o clipă în alta, introdus clandestin în oraș de un gowachin aflat momentan sub controlul ei.

McKie era elementul de precizie pe care îl așteptase. Era cheia care putea să-i faciliteze accesul la Zidul Zeilor. Nu o cheie strâmbă și deteriorată, ca Havvy, ci una solidă și sigură. Nici nu-i trecuse vreodată prin cap să atace acest lacăt cu unelte inadecvate. Avea să i se ofere o singură șansă, și numai una. Trebuia să dispună de ce exista mai bun.

Cincizeci de oameni de pe Dosadi ocupară, astfel, locuri anonime în spatele cifrelor din computerul ei. Carne de tun pe care-o folosea drept momeală. Cei sacrificați în urma acestei acțiuni n-aveau să moară imediat. Patruzeci și nouă din ei, poate, nu vor ști niciodată că au fost sortiți în mod deliberat unei morți premature pentru că așa hotărâse ea. Unii vor reuși să supraviețuiască o bucată de vreme în condițiile precare de la Periferie. Alții vor dispărea în luptele violente pe care le precipita ea. Iar alții vor pieri, neștiuți, în iepurării. Pentru cei mai mulți, procesul morții avea să dureze destul timp ca nimeni să nu bănuiască mâna lui Jedrik. Dar ea va ști că au fost uciși în calculatorul ei. Își blestemă părinții (și pe cei dinaintea lor) pentru această nedorită sensibilitate la sângele și carnea dindărătu operațiilor computerizate. Părinții ei iubitori o educaseră bine. Chiar dacă n-avea să vadă niciodată trupurile lipsite de viață, chiar dacă nu trebuia să se gândească decât la unul singur dintre cei cincizeci, le simțea prezența – caldă, palpitândă – dincolo de ecranul terminalului.

Oftă. Cei cincizeci erau dobitoace behăitoare, priponite ca să ademenească o anumită fiară pe solul veninos al Dosadiei. Cei cincizeci creau o situație de surplus fracțional, care avea să dispară rapid, mai înainte ca oricine

să-i înțeleagă însemnătatea.

Dosadi este bolnavă, gândi ea. Și, nu pentru prima oară, se întrebă: **Să fie acesta, într-adevăr, infernul?**

Mulți chiar așa credeau.

Suntem pedepsiți.

Dar nimeni nu știa ce făcuseră ca să-și merite pedeapsa.

Jedrik se lăsă pe spate și își aruncă privirea dincolo de intrarea fără ușă a biroului ei, în direcția sonobarierei și a luminii lăptoase de pe coridor. Un gowachin pe care nu-l cunoștea tocmai trecea cu pași târșâiți – o siluetă batraciană în vreo misiune oficială, cu un dosar maro în mâinile noduroase. Pielea sa verde lucea ca și când abia ar fi ieșit din apă.

Gowachinul îi aminti de Bahrnk, cel care trebuia să-l aducă pe McKie în plasa ei. Bahrnk îi era devotat trup și suflet pentru că ea controla substanța de care era dependent. Nu exista neghiobie mai mare decât să ajungi dependent de ceva, chiar și de viață! Într-o zi, Bahrnk avea să vândă agenților Electorului toate informațiile pe care le deținea despre ea; dar atunci avea să fie deja prea târziu, iar Electorul n-avea să afle decât ce voia ea să-l lase să afle, la momentul oportun. Îl alesese pe Bahrnk cu aceeași determinare cu care se servise de computer și cu care așteptase să apară în sfârșit cineva ca McKie. În plus, Bahrnk era gowachin, iar poporul batracian era renumit pentru conștiinciozitatea cu care-și îndeplinea orice sarcină asumată. Gowachinii aveau un simț înnăscut al ordinii și al ierarhiei, însă cunoșteau și limitele legii.

Lăsă privirea să-i rătăcească pe pereții biroului și, în fața eficacității sobre și funcționale a spațiului, se simți cuprinsă de un amuzament liniștit. Cabinetul îi conferea o imagine pe care o construisese cu meticulozitate. Era bucuroasă la gândul că în curând, ca o insectă ce năpârlește, avea să părăsească acest loc pentru totdeauna. Încăperea măsura patru pași în lățime și opt în lungime. Pe peretele din stânga erau aliniate douăsprezece rotoclasoare de metal negru, santinele întunecate ale planurilor ei metodice. Le reprogramase codurile de zăvorâre și le armase pentru a-și distruge conținutul în clipa în care broscii râioși ai Electorului vor veni să-și vâre nasul în ele. Agenții Electorului vor pune faptul pe seama vanității ei ultragiante, considerându-l drept un ultim gest de furie distrugătoare. Abia mai târziu vor apărea îndoielile care-i vor face să reconsidere lucrurile și să-și pună întrebări frustrate. Dar poate că nici atunci nu vor ajunge s-o bănuie de eliminarea a cincizeci de oameni. La urma urmei, printre cei cincizeci se afla și ea.

Gândul acesta îi pricinui un sentiment trecător de disperare. Cât de persuasive, cât de subtile erau atracțiile structurilor puterii pe Dosadi! Ceea ce făcuse ea aici echivala cu introducerea unui grăunte de nisip în mașinăria sistemului computerizat de distribuire a alimentelor netoxice în unicul oraș de pe Dosadi. Alimentația... Aceasta era adevărata bază a piramidei sociale dosadiene, un edificiu pe cât de solid, pe atât de hidos. Grăuntele de nisip o

disloca din poziția destul de înaltă pe care o ocupa ea în această piramidă. Interpretase personajul Keila Jedrik, Conectoare Principală, destul de mulți ani ca să prindă gustul puterii. Astăzi pierdea de bunăvoie o piesă valoroasă în nesfârșitul joc dosadian al supraviețuirii. De acum înainte trebuia să trăiască și să acționeze numai ca personajul Keila Jedrik, Căpetenie de Război. Era o mutare ce însemna totul sau nimic, un adevărat salt mortal. Îi simțea hăul înghețat. Însă partida începuse cu mult timp în urmă, în acea epocă din istoria zbuciumată a Dosadiei, când strămoșii ei descoperiseră adevărata natură a acestei planete și începuseră să pregătească, în cel mai mare secret, nașterea individului menit să execute acest salt mortal.

Eu sunt acel individ, își spuse ea. A venit momentul nostru.

Dar, oare, evaluaseră corect situația?

Privirea lui Jedrik poposi asupra singurei ferestre, care dădea spre strada ca un canion. Geamul îi întoarse propria ei reflecție: o față prea îngustă, nasul subțire, ochii și gura prea mari. Părul ar fi putut lua forma unei căști de catifea neagră, dacă l-ar fi lăsat să crească, dar și-l tunde scurt, ca pentru a-și aminti ei înseși că n-avea nimic din magnetismul unei partenere sexuale și că nu trebuia să se bizuie decât pe facultățile ei intelectuale. Așa fusese crescută și educată. Dosadi o învățase de timpuriu lecțiile sale cele mai crude. Crescuse peste măsură la vârsta pubertății, mai mult în trunchi decât în picioare, încât părea și mai înaltă când stătea așezată. Privea de sus, în toate accepțiunile termenului, majoritatea masculilor gowachini și umani. Era un alt dar pe care-l dobândise de la părinții ei **iubitori** și de la străbunii lor, o lecție dosadiană fără scăpare.

Tot ce iubești sau prețuiești va fi folosit împotriva ta.

Se aplecă înainte, ca să ascundă tulburătoarea reflecție, și privi jos, în stradă. Da, era mult mai bine așa. Concetățenii ei dosadieni nu mai păreau ființe calde, vibrante, ci doar puncte mișcătoare îndepărtate, la fel de impersonale ca și cifrele care dansau pe ecranul terminalului ei.

Observă că circulația era redusă. Treceau doar foarte puține vehicule blindate și nici un pieton. Singurul incident fusese împușcătura din fereastra ei. Mai nutrea încă vaga speranță că trăgătorul izbutise să scape. Deși era mai probabil că dobitocul se lăsase înhățat de vreo patrulă. Perifericii se înverșunau să pună la încercare apărarea Chu-ului, în pofida rezultatelor în mod invariabil negative. Erau acțiuni disperate. Atentatorii aveau rareori răbdare să aștepte până spre mijlocul zilei, orele de liniște când patrulele se răzlețeau și chiar unii dintre cetățenii cei mai puternici se aventurau să iasă.

Simptome, toate erau simptome.

Incursiunile perifericilor reprezentau doar unul dintre numeroasele simptome dosadiene pe care învățase să le recunoască în cursul dificilei ascensiuni al cărei prim stadiu culmina în această cameră. Nu era numai o simplă constatare. Era, mai degrabă, un fel de intuiție familiară, la care

revenea în anumite perioade de reflecții cruciale.

Întreținem cu trecutul nostru relații tulburi, pe care religia nu le poate explica. Suntem, în mod inexplicabil, primitivi a căror viață este împletită din fire nefirești și familiare, raționale și iraționale.

Ceea ce făcea unele opțiuni iraționale minunat de atrăgătoare.

Opțiunea mea este irațională?

Nu!

Datele problemei erau limpezi în mintea ei. Erau adevăruri pe care nu le putea suprima prefăcându-se că nu le vede. Dosadi se născuse dintr-un bazar cosmic: „Una de ici, una de colo, una din asta, una din aia...”

Ceea ce dusesse la împerecheri incompatibile.

PolDem-ul, pe care Dosadi se sprijinea pentru a menține o societate informatizată, nu cadra cu o lume a cărei energie era transmisă de un satelit cu orbită geostaționară. PolDem-ul mirosea a ignoranță primitivă, era ceva care-și avea obârșia într-o societate ce mersese prea departe pe panta legalismului: o lege pentru fiecare lucru și legea mai presus de orice. Dogma conform căreia o elită cu inspirație divină alesese canioanele fluviului Chu, ca să clădească un oraș izolat de restul acestei planete toxice, și asta cu doar vreo douăzeci și ceva de generații în urmă, rămânea greu de acceptat. Cât despre satelitul furnizor de energie, care orbita sub bariera Zidului Zeilor, acesta presupunea existența unei evoluții îndelungate și complexe, în contradicție cu supraviețuirea unei instituții atât de rigide și viciate ca PolDem-ul².

Bazarul cosmic corespundea unui anumit scop, pe care strămoșii lui Jedrik îl identificaseră parțial.

Evoluția noastră nu s-a petrecut pe această planetă.

Locul era mult prea defazat, atât în raport cu gowachinii, cât și cu oamenii. Dosadi folosea, deopotrivă, memoria computerizată și arhivele manuale, pentru scopuri identice. Pe urmă, numărul substanțelor care puteau fi folosite ca droguri și se găseau pe Dosadi era excesiv. Deși acest lucru contravenea unei religii atât de elaborate, atât de apăsătoare în exortațiile ei la „credință oarbă”, încât cele două concepții se aflau într-un permanent război. Misticii continuau să moară pentru „noile lor revelații”, în vreme ce păstrătorii „credinței oarbe” controlau folosirea narcoticelor pentru a-și consolida puterea. De fapt, singura credință adevărată, pe Dosadi, era că puterea reprezenta cheia supraviețuirii și că pentru a deține puterea trebuia să controlezi ceea ce le era necesar celorlalți pentru a supraviețui. Societatea lor stăpânea medicina

² În textul original, în limba engleză, Frank Herbert introduce neologismul „DemoPol”, pe care l-am transcris sub forma „PolDem.” Traducerea românească păstrează astfel conotația „Pol”, care poate face trimitere la politică sau la poliție. Rădăcina engleză sugerează însă și termenul „poli”, care înseamnă sondaj de opinie. Ad litteram, „DemoPol” s-ar fi putut traduce prin „SondDem”, prescurtare pentru sondaj democratic. Spre a păstra consonanța politică sau polițistă, am preferat „PolDem.” Cititorul nu trebuie să omită însă că, așa cum va vedea mai departe, în legalitatea co-simțitoare imaginată de Herbert, instituția sondajelor a fost abolită, ca posibilă practică de manipulare a colectivităților. (n.t.)

virală și bacteriologică, precum și pe cea psihică, dar nu era în stare să anihileze mișcările clandestine de la Periferie și din iepurării, ai căror tămăduitori **jabua** își îngrijeau pacienții cu fumul produs de ierburile credinței.

Și nu putea s-o anihileze (nu încă) pe Keila Jedrik pentru că observase ceea ce observase. Perechi, perechi, incompatibilitățile i se înfățișau ca într-o mișcare de flux și reflux în orașul Chu și la Periferia înconjurătoare. Și, în fiecare caz, era același lucru: o societate care folosea una nu putea, în același timp, s-o folosească și pe cealaltă.

Nu dacă procesul era natural.

De jur-împrejur, Jedrik percepea Chu-ul cu polaritățile lui indigeste. Erau numai două specii: oamenii și gowachinii. De ce numai două? Nu existau și altele în acest univers? Anumite subtilități ale tehnologiei dosadiene sugerau un funcționalism adaptat unor apendici cu totul diferiți de degetele articulate ale gowachinilor și ale oamenilor.

De ce un singur oraș pe întreaga Dosadi?

Dogma nu oferea nici o lămurire.

Hoardele de la Periferie stăteau la pândă, gata oricând să se reverse asupra securității aseptizate a Chu-ului. Cu toate acestea, în spatele lor, aveau la dispoziție o planetă întreagă. O planetă toxică, ce-i drept, dar mai existau și-alte fluvii, mai erau și-alte locuri care puteau oferi adăpost. Supraviețuirea celor două specii pleda pentru construirea unor noi adăposturi, nu doar a jalnicului bârlog asupra căruia Gar și Tria se credeau stăpâni. Dar nu... Chu era singur... măsurând vreo patruzeci de kilometri în lungime și-aproape douăzeci în lățime, clădit pe coline și bancuri de nisip, în locul unde fluviul își domolea cursul pe fundul canionului. După ultimul recensământ, vreo optzeci și nouă de milioane de ființe se înghesuiau aici și de trei ori pe-atâtea duceau o existență efemeră la Periferie, veșnic averse să găsească un loc în orașul apărat de atingerea otrăvii.

Continuați să ne dați trupurile voastre, periferici stupizi!

Era un mesaj căruia ei îi înțelegeau semnificația, importanța și valoarea de sfidare. Dar ce făcuseră locuitorii Dosadiei, ca să se pomenească întemnițați aici? Ce crime comiseseră strămoșii lor? Era îndreptățită existența unui cult al urii față de strămoși... cu condiția ca aceștia să fi fost într-adevăr vinovați.

Jedrik se aplecă din nou spre fereastră și-și ridică ochii pentru a privi Zidul Zeilor, acel vâl translucid și lăptos care împresura Dosadi, ținând-o în captivitate, dar pe care ființe ca acest Jorj X. McKie puteau să-l traverseze în voie. Era nerăbdătoare să-l vadă pe McKie în carne și oase, ca să se asigure că nu fusese contaminat, cum fusese Havvy.

De un McKie avea într-adevăr nevoie în acest moment. Caracterul în mod atât de transparent contrafăcut al Dosadiei îi spunea că, undeva, trebuia să existe un McKie. Se vedea pe ea însăși ca pe un vânător, al cărui vânat obișnuit era McKie. Falsa identitate pe care și-o făurise în această cameră era momeala

ei. Acum, când venise sezonul vânătorii de McKie, avea să se năruie temeiul elucubrațiilor religioase la adăpostul cărora se amăgeau atotputernicii Dosadii. Vedea deja începutul acestei destrămări; curând, avea să-l vadă toată lumea.

Respiră adânc. Ceea ce urma să se producă în curând reprezenta un fel de purificare, de simplificare. Putea, în sfârșit, să pună capăt unei vieți duble, să se dedice întru totul acelei alte Keila Jedrik, despre care trebuia să afle întreaga Dosadi. Până acum, oamenii ei știuseră să-i păstreze secretul, ascunzându-le celorlalți dosadieni adevărata identitate a unei blonde dolofane și insignifiante, în timp ce lui „X” i-o expuseseră doar cât fusese necesar ca puterile ce pândeau în spatele Zidului Zeilor să reacționeze în sensul dorit. Se simțea realmente spălată de faptul că deghizajul celeilalte existențe începuse să-și piardă importanța. Întreaga sa ființă putea să răsară acum în celălalt loc. Iar McKie era cel ce grăbise metamorfoza. Din această clipă, gândurile lui Jedrik erau clare și fără ocolișuri:

Intră în capcana mea, McKie! Mă vei purta pe culmi mai înalte decât palatele de pe Colinele Consiliului.

Sau în străfundurile unui iad mai oribil decât cel mai cumplit coșmar.

Vrei să declanșezi un război? Alimentează-ți propria sete latentă de putere și uită că numai smintiții vor puterea de dragul puterii. Lasă smintiții să ajungă la putere - cu atât mai mult dacă-i vorba de tine. Lasă smintiții să acționeze în spatele măștii lor de respectabilitate rațională. Fie că masca este confecționată din iluzii de apărare sau din aura teologică a legii, războiul va izbucni.

Aforism gowachin

Deșteptătorul olfactiv îl trezi pe McKie cu un iz de lămâiță. Vreme de-o clipă, mintea îi jucă o festă. Crezu că se află în mijlocul oceanului planetar de pe Tutalsee, legănat ușor de insula sa plutitoare. Insula era acoperită cu lămâi și covoare de hibiscus și de alyssum înmiresmate. Cabana sa cu umbrar se afla la răscrucea tuturor adierilor parfumate, iar mirosul de lămâiță...

Își veni în fire. Nu era pe Tutalsee, într-o fermecătoare tovărășie, ci într-un canipat dresat din interiorul funcțional al apartamentului său de pe Central Central. Reîntors în inima Biroului de Sabotaj, își reluase îndatoririle.

McKie se înfioră.

O planetă populată avea, poate, sa moară astăzi... sau mâine.

Asta avea să se întâmple negreșit, dacă cineva nu reușea să rezolve misterul acestei Dosadi. Cunoscându-i prea bine pe gowachini, McKie era convins de seriozitatea amenințării. Gowachinii erau capabili de inițiative

necruțătoare, mai ales când era în joc mândria speciei lor, dar și pentru tot felul de motive pe care celelalte specii nu le înțelegeau întotdeauna. Bildoon, șeful Biroului, evalua această criză în același mod. De la afacerea calebană, nici o altă problemă de o asemenea anvergură nu se ivise la orizontul Co-simțirii.

Neplăcut era faptul că nici măcar nu știau unde se află această planetă amenințată.

După o noapte doar pe jumătate dormită, amintirea discuțiilor cu privire la Dosadi era la fel de vie, de parcă o parte a minții lui continuase să decanteze puținele elemente pe care le posedau. Raportul fusese întocmit de doi agenți activi și demni de încredere, un wreav și un laclac. Sursele lor erau excelente, chiar dacă recolta nu era prea bogată. În plus, amândoi se zbateau să obțină o avansare. Într-un moment în care wreavii și laclacii reclamau faptul că speciile lor erau supuse la discriminări, raportul necesita o examinare amănunțită. Nici un agent al BirSab-ului, oricare ar fi fost rasa lui, nu era scutit de un anumit test intern, o stratagemă menită să slăbească Biroul și să-și însușească meritele unei lovituri de maestru la capătul căreia se putea afla fotoliul de director.

Oricum, Biroul de Sabotaj era deocamdată condus tot de Bildoon, un panSpechi cu formă umană, al patrulea membru, cu acest nume, al creșei sale. Încă de la primele sale cuvinte, fusese clar că Bildoon dădea crezare raportului.

„McKie, chestia asta i-ar putea face pe oameni și pe gowachini să-și ia unii altora gâtul.”

Expresia era pe înțelesul oricui, deși, pentru a stabili adevărata reciprocitate a amenințării, oamenii ar fi trebuit să vizeze regiunea abdominală a gowachinilor. McKie se familiarizase deja cu raportul și, din rațiuni interioare, la care îl sensibilizase din plin îndelungata sa experiență în privința mentalității gowachine, împărtășea părerea lui Bildoon. Șezând în caniscaunul gri din fața biroului directorului, în încăperea strâmtă și fără ferestre pe care-o preferase în ultima vreme Bildoon, McKie muta raportul dintr-o mână în alta. Conștient de nervozitatea sa, îl depuse brusc pe un colț al biroului. Raportul, înregistrat pe memofir codificat, putea fi descifrat de orice persoană cu simțurile exersate, atunci când era trecut printre degete sau atins de alte prelungiri tactile.

„Cum de nu s-a putut determina încă poziția acestei Dosadi?” întrebese McKie.

„N-o cunosc decât calebanii.”

„Păi, atunci să-i...”

„Calebanii refuză să răspundă.”

McKie fixă cu privirea biroul lui Bildoon. Suprafața perfect lustruită reflecta chipul directorului într-o imagine răsturnată. McKie studie această imagine. Dacă făceai abstracție de ochii fațetați (care semănau atât de mult cu cei ai unei insecte), acest panSpechi avea întocmai înfățișarea unei ființe

umane de sex masculin, cu o față rotundă și plăcută, încadrată de un păr bogat, negru. Poate că mai adăugase ceva caracteristicilor fizice, atunci când își modelase corpul pentru a-i da formă umană. Fizionomia lui Bildoon exprima trăiri pe care McKie putea să le interpreteze cu ușurință în termeni umani. Directorul părea mânios.

McKie îl privi consternat:

„Cum adică, refuză?”

„Calebani nu neagă existența Dosadiei sau a primejdiei care-o amenință. Pur și simplu, refuză să discute subiectul.”

„În cazul ăsta, sunt angajați printr-un contract și-i respectă clauzele.”

Reamintindu-și conversația cu Bildoon, acum, când abia se trezise din somn, McKie căzu pe gânduri. Povestea asta cu Dosadi era, oare, o nouă prelungire a enigmei calebane?

E normal să ne temem de ceea ce nu înțelegem.

Misterul caleban rezista de prea multă vreme investigațiilor Co-simțirii. Se gândi iar la recenta lui discuție cu Fannie Mae. Când credeai că ai prins un fir, îți scăpa printre degete. Înainte de a primi de la calebani darul neprețuit al Porților, Co-simțirea era o confederație relativ stabilă și inteligibilă, reunind toate speciile evaluate care se făcuseră cunoscute. Universul însuși se rezervase la un spațiu comun, de dimensiuni recognoscibile. Pe vremea aceea, Co-simțirea se dezvoltă liniar, asemenea unui uriaș balon de săpun ce se umflă.

Porțile calebane aduseseră o schimbare radicală. Toate aspectele vieții cunoscuseră o accelerație explozivă. Porțile deveniseră imediat un instrument al puterii, repunând în discuție totul. Ele însemnau existența unei infinități de dimensiuni utilizabile. Însemnau multe alte lucruri, care nu erau înțelese decât în mică măsură. Prin intermediul unei Porți, pășeai dintr-o cameră de pe Tutalsee într-un birou de pe Central Central. De aici, treceai printr-o altă Poartă și ajungeai într-o grădină de pe Paginui. „Spațiul normal” intermediar putea fi măsurat în ani-lumină sau în parseci, dar traversarea de la un loc la altul ignora asemenea concepte învechite. Și, nici până în ziua de astăzi, cercetătorii Co-simțirii nu reușiseră să înțeleagă cum funcționau Porțile. Noțiuni ca „relativitatea spațiului”, departe de a explica fenomenul, nu făceau decât să sporească misterul.

McKie scrâșni din dinți, înciudat. Așa pășea ori de câte ori se gândea la calebani. La ce bun să și-i reprezinte ca stele vizibile ocupând același spațiu pe care-l ocupa corpul său? Oriunde s-ar fi aflat, pe oricare dintre planetele spre care l-ar fi purtat o Poartă, putea să-și înalțe ochii și să contemple, noaptea, bolta cerească. Stele vizibile, da, existau pretutindeni. Erau calebani. Și mai ce?

Exista o teorie, susținută de numeroși partizani, conform căreia calebani n-ar fi constituit în realitate decât o ramură și mai evoluată a nu mai puțin misterioasei familii a taprisioților. Co-simțirea îi înglobase și-i folosea pe taprisioți de mii de ani standard. Înălțimea și statura lor erau compatibile cu

criteriile co-simțitoare. Arătau ca niște butuci de lemn, din care creșteau o mulțime de tentacule scurte. Când îi atingeai, erau calzi și cu o consistență elastică. Taprisioții erau co-simțitori ca oricare alții. Dar, după cum calebanii transportau persoanele peste parseci, taprisioții, peste aceiași parseci, le transportau gândurile și le puneau în contact cu ale altora.

Taprisioții erau un mijloc de comunicație.

Dar teoria la modă susținea că taprisioții nu pătrunseseră în Co-simțire, decât pentru a le pregăti terenul calebanilor. Or, dacă era periculos să-i consideri pe taprisioți doar simple instrumente de comunicație, nu mai puțin periculos era să-i consideri pe calebani doar „intermediari de transporturi.” Dovadă, efectul social destabilizator al Porților! Cât despre taprisioți, nu puteai scăpa nicicum unui sentiment profund de nesiguranță, din cauza transei de comunicație, care te reducea la o stare temporară de cadavru viu, zgâlțâit de convulsii. Nu... nici calebanii, nici taprisioții nu puteau fi acceptați fără rezerve.

Cu posibila excepție a panSpechilor, nici o specie nu cunoștea absolut nimic despre calebani și taprisioți. Tot ce știa Co-simțirea era valoarea lor economică și personală, concretizată în tarifele adesea exorbitante ale serviciilor de transport și comunicație la mare distanță. PanSpechii negau că ar fi putut explica anumite lucruri, dar panSpechii erau renumiți pentru discreția lor. Specia lor era alcătuită din indivizi care posedau cinci corpuri și un ego comun. Un singur corp putea fi activ, pe când celelalte patru rămâneau în rezervă, undeva, într-o creșă ascunsă. Bildoon venise dintr-o asemenea creșă, după ce preluase ego-ul de la un tovarăș a cărui soartă ulterioară nu putea face decât obiectul unor speculații. PanSpechii refuzau să discute problemele lor interne, recunoscând numai ce era, oricum, evident: că erau capabili să confere oricăruia dintre corpuri o formă imitând întocmai aspectul mai tuturor speciilor Co-simțirii.

McKie se simți copleșit pe neașteptate de o pornire momentană de xenofobie.

Dăm crezare prea multor inși care-ar putea avea toate motivele să ne vâre pe gât niște afurisite de minciuni.

Cu ochii închiși, se ridică în capul oaselor. Canipatul se undui ușor sub șezutul său.

Dracu' să-i ia de calebani! Dracu' s-o ia și pe Fannie Mae!

O contactase, între timp, ca să-i ceară informații despre Dosadi. Rezultatul îl făcuse să se îndoiască de sensul pe care-l atribuiau calebanii cuvântului **prietenie**.

„Informații neautorizate.”

Ce fel de răspuns era ăsta? Mai ales că fusese singurul pe care îl obținuse.

Neautorizate?

Ceea ce irita – și nu pentru prima oară – era că BirSab-ul nu avea nici o posibilitate reală de a exercita asupra calebanilor mijloacele sale de

„convingere cu binișorul.”

Dar calebanii nu mințeau niciodată. Păreau de-o onestitate evidentă, exasperantă chiar... În măsura în care puteau fi înțeleși. Însă, fără doar și poate, nu se simțeau obligați să dezvăluie tot ce știau. Aveau domeniile lor... neautorizate!

Era oare cu puțință să devină complici la nimicirea unei planete și-a întregii ei populații?

McKie trebuia să admită că era cu puțință.

Puteau s-o facă din necunoștință de cauză sau dintr-un imperativ al eticii calebane pe care restul Co-simțirii nu îl împărtășea ori nu îl înțelegea. Sau din vreun alt motiv imposibil de interpretat. Calebanii spuneau că, pentru ei, orice formă de viață este un „punct prețios de existență nodală.” Dar se părea că mai erau și excepții. Cum se exprimase Fannie Mae la un moment dat?

„Punct nodal complet dizolvat.”

Cum puteai să consideri viața unui individ drept „punct nodal”?

Dacă legăturile cu calebanii îl învățaseră ceva, era că înțelegerea dintre specii putea fi, în cel mai bun caz, precară și că încercarea de-a înțelege un caleban putea să te scoată din minți. În ce mediu se putea dizolva un punct nodal?

McKie oftă.

Până una-alta, raportul celor doi agenți referitor la Dosadi trebuia acceptat ca atare. Persoane influente din Federația Gowachină sechestraseră oameni și gowachini pe o planetă necatalogată: Dosadi. Coordonatele sale nu erau cunoscute, dar pe această lume o populație captivă era supusă unor „experiențe” și „cercetări” de o natură încă nedeterminată. Cei doi agenți susțineau că acest minim de informație era strict autentic. Dacă se confirma, era un act odios. Poporul batracian își dădea seama de asta, firește. Pentru a evita ca rușinea să se reverse asupra lor, conducătorii gowachini ar fi fost în stare să ducă la îndeplinire amenințarea pe care o semnalaseră agenții wreav și laclac: nimicirea planetei, cu populație cu tot, pentru a face să dispară orice probă de culpabilitate.

McKie se înfioră.

Dosadi... o lume populată de creaturi gânditoare, de co-simțitori. Dacă gowachinii făceau una ca asta, o lume vie ar fi fost transformată în gaze incandescente și plasma fierbinte a particulelor atomice. Undeva în spațiu, poate într-un loc ferit de orice priviri indiscrete, o conflagrație uriașă ar fi luminat vidul cosmic. Tragedia ar fi durat mai puțin de-o secundă standard. Orice gând, cât de mic, la o asemenea catastrofă, ar fi luat mai mult timp decât evenimentul propriu-zis.

Dar dacă se întâmpla asta și dacă celelalte popoare ale Co-simțirii căpătau dovada incontestabilă că se întâmplase... ahhh, atunci întreaga Co-simțire ar fi fost dezintegrată. Cine ar mai fi cutezat să folosească în

continuare Porțile, știind că nu era exclus ca, de partea cealaltă, să se pomenească prins în capcana vreunei experiențe oribile? Cine s-ar mai fi încrezut într-un vecin, ale cărui obiceiuri, grai și trup se deosebeau de-ale sale? Desigur... nu numai oamenii și gowachinii ar fi ajuns **să-și ia unii altora gâtul**. Acestea erau lucruri de care se temeau toate speciile. Bildoon evaluase bine situația. Amenințarea ce plana asupra acestei misterioase Dosadi plana, în același timp, asupra tuturor.

McKie nu putea să alunge înfricoșătoarea imagine din mintea lui: o explozie... o scânteiere orbitoare dilatându-se în direcția propriului ei neant. Și dacă lumile Co-simțirii aflau de ea în ultima clipă, mai înainte ca întregul univers să se prăbușească asemenea unei stânci dislocate de trăsnet, ce scuze puteau fi găsite pentru a explica faptul că rațiunea fusese incapabilă să împiedice producerea unui asemenea dezastru?

Rațiunea...

McKie își scutură capul și deschise ochii. N-avea nici un rost să-și imagineze tot timpul ce era mai rău. Lăsa atmosfera încă adormită a apartamentului să-i invadeze toate simțurile și să-l pătrundă cu prezența ei familiară.

Sunt Sabotor Extraordinar și am de dus la bun sfârșit o treabă.

Era mai constructiv să privească astfel chestiunea dosadiană. Adesea, soluția unei probleme depindea numai de voința de a reuși, de talentele dobândite și de multitudinea resurselor. BirSab-ul dispunea și de resurse și de talente.

Întinse cu putere brațele deasupra capului și-și răsuci torsul masiv. Canipatul undui de plăcere sub mișcările lui. McKie emise un fluierat ușor și-și strânse pleoapele în timp ce, răspunzând comenzii, fereastra lăsa să năvălească în odaie lumina zilei. Un căscat îi deformă gura. Coborî din culcuș și lipăi până la fereastră. Sub un cer ca un tapet albastru marmorat, se așterneau, cât vedeai cu ochii, turnurile și acoperișurile lumii Central Central. Aici era inima planetei dominante, de unde Biroul de Sabotaj își întindea multiplele sale tentacule.

McKie clipi din nou în lumina puternică și respiră adânc.

Biroul. Omniprezentul, omniscientul, omnivorul Birou. Unica sursă de violență oficială necontrolată care mai subzista în universul Co-simțirii. Instrumentul și norma unui echilibru delicat, construit din opțiuni imposibile. Inamicul comun al Co-simțirii era irezistibilă sa înclinație spre tot felul de absoluturi. Și, în fiecare oră de lucru a fiecărei zile de muncă, BirSab-ul, la toate nivelurile ierarhiei sale, își punea întrebarea:

„Ce suntem noi, dacă nu putem opune rezistență violenței neînfrânate?”

Răspunsul era iminent și tenace:

„Niște incapabili.”

Existența unui guvern co-simțitor nu era posibilă decât în măsura în care,

indiferent cum o defineau, participanții credeau în realitatea unei justiții comune, accesibile fiecărei persoane. Guvernul exista grație BirSab-ului, pitulat în inima angrenajelor sale ca un teribil câine de pază, gata să-l atace sau să atace orice alt depozitar al puterii, cu o impunitate delicat calibrată. Guvernul exista pentru că existau domenii spre care nu putea să-și întindă mâna fără a i se reteza degetele. Posibilitatea de a apela la BirSab îl făcea pe individ la fel de puternic ca și Co-simțirea. Întregul edificiu se sprijinea, la o adică, pe eficiența rece și cinică a tentaculelor lansate de BirSab în direcții judicioase alese.

În dimineața asta nu prea mă simt ca un tentacul al BirSab-ului, gândi McKie.

În cursul carierei sale avusese deseori parte de asemenea dimineți. Poseda o metodă personală de a curma această stare de spirit: se îngropa într-un maldăr de muncă.

Părăsind fereastra, se îndreptă spre sala de baie, despărțită printr-o șicană de restul apartamentului, și se abandona îngrijirilor programate ale toaletei de dimineață. Psihoglinda mare, de pe peretele opus, îi reflecta corpul, în timp ce-l examina pentru a face bilanțul stării sale psihice. Imaginea pe care McKie o avea în față era cea a unui bărbat scund și îndesat, cu pielea negricioasă și părul roșcat. Trăsăturile feței erau atât de largi, încât sugerau o înrudire imposibilă cu poporul batracian al gowachinilor. Singurul lucru pe care nu-l reflecta oglinda era mintea lui, pe care multă lume o considera instrumentul juridic cel mai ascuțit din întreaga Co-simțire.

Programul Zilnic se anclanșă în clipa în care McKie ieși din baie. PZ-ul i se adresa pe un ton ce rezulta din analiza combinată a mișcărilor lui și a condiției sale psiho-fizice.

„Bună dimineața, domnule”, gânduri el.

McKie, care putea să interpreteze analiza stării sale de spirit din tonul PZ-ului, își stăpâni un gest de ciudă. Bineînțeles că se simțea irascibil și preocupat. Cine n-ar fi fost, în locul lui?

„Bună dimineața, stupid obiect neînsuflețit”, mârâi el, trăgându-și peste cap un pulover antiglonț, a cărui textură suplă și culoare verde pal imitau de minune aspectul lânii.

PZ-ul așteptă să-i apară capul.

„Ați dorit să vi se reamintească, domnule, că astăzi la nouă, ora locală, are loc ședința largită a Conducerii Biroului, dar...”

„Dintre toate tâmpeniile...”

Izbucnirea lui McKie întrerupse PZ-ul. De mai mult timp intenționa să reprogrameze blestemata asta de mașină. Oricât de bine le reglai, până la urmă tot ajungeau să se defazeze.

Fără a încerca să-și pună stavilă emoțiilor, slobozi un șuvoi de cuvinte bine alese:

„Ascultă aici, rablă! Să nu mai folosești niciodată modul ăsta

condescendent când sunt prost dispus! Ultimul lucru pe care l-aș putea dori este să mi se amintească de această ședință. Și, când o să mai înregistrezi în agendă o informație ca asta, nici măcar să nu sugerezi că eu am dorit să mi se reamintească. Ne-am înțeles?”

„Admonestarea a fost înregistrată și un nou program va fi implementat, domnule.” PZ-ul continuă pe un ton eficient și neutru: „Dar există un motiv nou pentru a menționa această ședință.”

„Dă-i drumul.”

McKie îmbracă un șort verde și un kilt asortat, din același material ca al pulloverului. PZ-ul urmă:

„Vi s-a reamintit de ședință, domnule, din cauza apariției unui element nou: vi s-a cerut să nu participați.”

Aplecându-se să încalțe o pereche de ghete autopropulsante, McKie avu un moment de șovăială înainte de a rosti:

„Dar vor avea totuși o explicație cu gowachinii din cadrul Biroului, nu?”

„Nu s-a menționat nimic în acest sens, domnule. Am primit doar un mesaj care vă cere să plecați chiar în dimineața aceasta, în cadrul misiunii ce vi s-a încredințat. A fost introdus Codul GV. O încrengătură gowachină a cărei identitate n-a fost specificată a cerut să vă deplasați de urgență pe planeta lor de baștină. Numele planetei este Tandaloor. Sunteți convocat pentru o consultație într-o problemă de natură juridică.”

McKie termină de potrivit ghetele și-și îndreaptă spatele. Simțea povara anilor, de parcă n-ar fi cunoscut nici o intervenție geriatrică. GV-ul însemna un miliard de infernuri posibile. Era lăsat de capul lui, cu doar un singur sprijin – îndoielnic – din partea Biroului: un monitor taprisiot. Monitorul rămânea liniștit la adăpost, pe Central Central, în timp ce el se ducea să-și riște pielea. De fapt, taprisiotul nu îndeplinea decât o singură funcție: să-i constate decesul și să înregistreze toate datele disponibile în ultimele sale clipe, adică fiecare gând, fiecare amintire. Aceste informații aveau să facă parte din instructajul agentului următor. Iar următorului agent avea să i se afecteze un alt monitor taprisiot, care... și așa mai departe. BirSab-ul era vestit pentru perseverența cu care rezolva orice problemă. Biroul nu renunța niciodată. Iar costul utilizării serviciilor unui monitor taprisiot era atât de ridicat, încât nici un agent căruia i se afecta unul nu-și făcea iluzii asupra șanselor de supraviețuire ce i se acordau. Eroii defuncți n-aveau parte nici de decorații post-mortem, nici de ceremonii funerare. De cele mai multe ori, nu li se mai puteau recupera nici măcar rămășițele fizice, pentru o ceremonie particulară.

La drept vorbind, McKie se simțea din ce în ce mai puțin eroic.

Eroismul era o însușire de neghiob, iar neghiobia nu era criteriul de recrutare al BirSab-ului. Înțelegea însă raționamentul șefilor. Fusese ales pentru că, dintre toți agenții non-gowachini ai Biroului, era cel mai calificat pentru a trata cu gowachinii.

Întoarse capul spre cel mai apropiat vocom al PZ-ului.

„S-a sugerat că prezența mea la ședință ar deranja pe cineva?”

„Nu s-a sugerat nimic.”

„Cine ți-a transmis mesajul?”

„Biltoon. După confirmarea amprentei vocale. A cerut să nu fiți trezit din somn, iar mesajul să vă fie comunicat la deșteptare.”

„A zis că va reveni sau că trebuie să-l chem eu?”

„Nu.”

„A menționat Dosadi?”

„A spus că problema Dosadi a rămas neschimbată. Dosadi nu există în băncile mele, domnule. Doriți să caut infor...”

„Nu! Trebuie să plec imediat?”

„Biltoon a spus că toate ordinele precedente au fost contramandate, în ceea ce privește Dosadi, a spus, citez: **Nu ne putem aștepta la nimic bun. Au toate motivele să acționeze.**”

McKie cugetă cu voce tare:

„Toate motivele... interesul personal sau teama...”

„Domnule, vă puneți problema dacă...”

„Nu, mașină proastă! Gândeam cu voce tare. E un lucru care li se întâmplă uneori oamenilor. Avem nevoie să ne ordonăm lucrurile în minte, ca să putem evalua corect datele disponibile.”

„Nu este deloc o metodă eficientă.”

Lui McKie îi sări țandăra.

„Treaba asta n-o poate face decât o **persoană** inteligentă, nu o mașină! Doar o persoană poate să-și asume responsabilitatea unei asemenea decizii. Iar eu sunt singurul în măsură să înțeleagă ce se întâmplă.”

„De ce nu s-a încredințat afacerea aceasta unui agent gowachin, de vreme ce...”

„Te-ai prins, care va să zică?”

„N-a fost prea greu, nici pentru o mașină. Mi s-au oferit suficiente elemente. Și, întrucât vi se atribuie un monitor taprisiot, înseamnă că e vorba de o misiune care vă pune persoana în pericol. Deși nu dețin informații concrete despre Dosadi, concluzia nu poate fi decât că gowachinii s-au angajat într-o activitate suspectă. Permiteți-mi să vă reamintesc, domnule, că, în general, gowachinilor nu le place să-și recunoască vina. Pe de altă parte, rari sunt străinii pe care-i consideră demni de tovărășia și încrederea lor. Detestă să se simtă dependenți de alții, chiar și când e vorba de semeni de-ai lor. E concepția pe care se întemeiază întregul lor sistem juridic.”

McKie nu-și amintea să mai fi auzit de la PZ-ul său o tiradă cu o încărcătură afectivă atât de mare. Poate că refuzul lui constant de a accepta mașina pe baze personale și antropomorfe o obligase la această adaptare. Se simțea aproape intimidat de PZ. Ceea ce spusese era nu numai pertinent, ci și

de-o importanță vitală, în măsura în care cuvintele sale fuseseră special alese pentru a-l ajuta, atât cât putea el s-o facă. În cugetul lui McKie, PZ-ul se transformă deodată într-un confident de nădejde.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, PZ-ul continuă:

„Totuși, eu nu sunt decât o mașină. Dumneavoastră nu sunteți prea eficient, dar, după cum bine ați spus, co-simțitorii dispun, pentru a-și atinge obiectivele cu o mare precizie, de căi inaccesibile mașinilor. Noi nu putem decât să... conjecturăm, deși nici măcar pentru asta nu suntem, în general, programate, decât în circumstanțe cu totul speciale. Cu alte cuvinte, aveți încredere în dumneavoastră!”

„Dar nu ți-ar face plăcere să fiu ucis, nu?”

„Asta ar fi contrar programului meu.”

„Mai ai și-alte sugestii demne de luat în seamă?”

„Ați face bine să nu mai întârziați prea mult pe-aici. Vocea lui Bildoan avea un ton presant.”

McKie fixă, perplex, vocomul cel mai apropiat. Un ton presant în vocea lui Bildoan? Nici în situațiile cele mai grave, McKie nu-l auzise pe Bildoan vorbind pe un ton presant. Oricât de deosebit ar fi fost cazul Dosadi, asta nu explica...

„Ești sigur că tonul era presant?”

„Vorbea foarte repede și cu evidentă încordare.”

„Părea sincer?”

„Crestele modulațiilor sale vocale conduc la această concluzie.”

McKie dădu încet din cap. Ceva suna fals în comportarea lui Bildoan, dar cu siguranță era ceva prea subtil pentru a fi detectat de circuitele de interpretare ale PZ-ului.

Sau ale mele.

Tulburat, McKie ordonă PZ-ului să-i pregătească o trusă de voiaj completă și să enunțe restul programului din acea zi. În timp ce mașina se executa, McKie se îndreaptă spre cofretul cu accesorii, de lângă sala de baie.

Prima întâlnire a zilei era cu taprisiotul. Continuând să asculte cu o ureche, McKie avu grijă să verifice în același timp trusa pe care i-o pregătea PZ-ul. Primele fură plastiblocurile, pe care le mânui cu toate precauțiile indispensabile, și un asortiment de stimulente, cu care hotărî să nu se mai încarce. Avea, oricum, mai multă încredere în amplificatoarele musculosenzoriale, implantate de câțiva ani tuturor agenților importanți ai BirSab-ului. Conținutului trusei i se adăugă apoi un lot de explozive variate, de la penetratoare până la generatoare X. Ușurel cu astea! Mai alese o pereche de ochelari universali, un pachet de uncarne cu câteva rulouri de flexipiele, un set de solvenți și un miniputer. PZ-ul îi aminti și de capsula biotim, pentru legătura cu taprisiotul. O înghiți imediat, pentru a-i lăsa timp să i se fixeze în stomac înainte de ora întâlnirii. Apoi mai selectă, pentru trusă, un holoscop cu plăcile necesare, precum și câteva ruptoare și comparatoare. Dădu de-o parte adaptorul pentru

efectuarea simulărilor de identitate a țintelor. Nu credea că va avea timpul să folosească procedee atât de delicate în cursul acestei misiuni. Prefera să se bazeze, în caz de necesitate, pe propriul instinct.

Fixă minitrușă într-un compartiment ermetic al portofoliului și vârî portofoliul într-unul din buzunare. PZ-ul continua să debiteze instrucțiuni:

„...după care veți sosi pe Tandaloor, într-un loc care se numește Sfânta Mergere. Ora locală va fi începutul după-amiezii.”

Sfânta Mergere!

McKie încercă să-și concentreze atenția la ce spunea PZ-ul, dar în minte îi veni un dicton gowachin: **Legea este o călăuză oarbă, o cupă cu apă amară. Legea este o provocare mortală, care se schimbă așa cum se schimbă forma valurilor pe suprafața apei.**

Își dădea seama de ce-i venise în gând tocmai acest aforism: Sfânta Mergere era un loc sacru al mitologiei gowachine. Acolo, spunea legenda, sălășluia Mrreg, temutul monstru care pusese asupra caracterului gowachin pecetea sa imuabilă.

Acum, McKie bănuia care era încrengătura gowachină care-i solicitase prezența pe Tandaloor. Existau, de fapt, cinci încrengături la Sfânta Mergere, dar ar fi putut să parieze că era vorba de cea mai faimoasă, cea mai temută și cea mai puternică dintre cele cinci. Afacerea Dosadi n-ar fi putut lua naștere într-un loc mai potrivit.

Îi spuse PZ-ului:

„Pregătește-mi micul dejun. Și notează, te rog: condamnatul a luat un mic dejun copios.”

PZ-ul, programat să ignore figurile de stil care nu cereau un răspuns concret, trecu în tăcere la executarea comenzii.

Ființele co-simțitoare sunt inegale din naștere. Cel mai bun tip de societate este cel care oferă fiecărui individ o șansă egală de a pluti la propriul său nivel.

Procedura Primară gowachină

Către mijlocul după-amiezii Jedrik știa că reușise. Gambitul ei fusese acceptat. Un excedent de cincizeci de oameni corespundea întocmai cantității ce putea fi sesizată, fără suspiciuni, de un subaltern mai lacom. Cel care luase decizia se gândea, probabil, la posibilitățile de a continua jocul: încă zece aici, alți treizeci dincolo... În plus, dat fiind modul în care ea introdusese grăuntele de nisip **ab initio**, următoarele victime aveau să fie, în cea mai mare parte, oameni, dar cu o proporție suficientă de gowachini pentru a lăsa să plutească impresia unei răfuiei.

Nu-i era prea ușor să continue îndeplinirea sarcinilor de zi cu zi, când știa

ce mecanisme pusese în mișcare. Una era să accepți ideea că vei fi **curând** în pericol; dar când momentul venea cu adevărat, cu totul altfel stăteau lucrurile. Pe măsură ce se acumulau dovezile subtile și mai puțin subtile ale reușitei sale, Jedrik resimțea violența nebună a forțelor pe care le eliberase. Sosise clipa să se gândească la baza reală a puterii ei – la trupele care trebuiau să-i execute cu sfințenie ordinele, la rețeaua sigură de comunicații cu Periferia, la locotenenții cu minuțiozitate aleși și formați pentru sarcinile pe care li le rezervase. Sosise clipa să se gândească la McKie și la capcana pe care, curând, avea s-o închidă, fără zgomot, în jurul lui. Își ascundea însă cu grijă triumful, îndărătul unei fațade de furie înciudată, deoarece aceasta era emoția pe care toată lumea se aștepta să i-o citească pe chip.

Confirmarea debutase cu o ușoară încetinire a vitezei de răspuns a terminalului. Cineva o supraveghea. Cel care mușcase din momeala ei voia mai întâi să se asigure că nu avea de-a face cu o persoană de neînlocuit. Nu trebuia eliminat cineva, pentru a descoperi mai apoi că persoana respectivă era una din rotițele indispensabile la menținerea structurilor puterii. Tocmai de aceea avusese grijă să practice incizia ei sângeroasă într-un sector care putea fi considerat cu ușurință neesențial.

Microsecunda de întârziere cauzată de intruziunea sistemului de supraveghere deconectase automat anumite circuite care i-ar fi putut da în vileag pregătirile. Nu-și pusese problema, când își luase această măsură de precauție, că persoana care va cădea în cursa ei ar putea fi atât de circumspectă încât să verifice, dar n-avea nici o intenție să-și asume riscuri inutile în execuția planurilor ei. Demontă releul de timp din circuitul de securitate și-l închise într-un dulap, unde avea să fie distrus, împreună cu alte dovezi compromițătoare, dacă broaștele râioase ale Electorului veneau să cotrobăiască. Scurta fulgerare albastră n-avea să depășească pereții metalici ai dulapului, care aveau să devină incandescenti, înainte de a se preface în zgură și cenușă.

În stadiul următor, toată lumea care trecea prin fața biroului ei întorcea capul în partea cealaltă.

Admirabila și implacabila precizie a zvonului birocratic...

Gesturile de ostracizare veneau cu atâta naturalitate: privirea întoarsă, la momentul oportun, către un coleg; cufundarea în lectura unui document ținut în mână; mersul cu pași grăbiți și cu ochii ținți spre capătul culoarului. Toată lumea era foarte ocupată. N-avea nimeni timp să schimbe o vorbă cu Keila Jedrik, astăzi!

Pe Vălul Celest! Cât pot să fie de transparent!

Un gowachin trecu pe coridor. Privea cu grijă peretele opus. Jedrik îl cunoștea: era unul dintre spionii Electorului. Oare ce avea să-i poată raporta azi Electorului Broey? Îl urmări pe gowachin cu o privire înflăcărată, de desfătare secretă. Înainte de căderea nopții, Broey va cunoaște identitatea celui care

prelevase gambitul; dar miza era prea mică pentru a-i trezi cupiditatea. Se va mulțumi să claseze informația, în vederea unei eventuale utilizări ulterioare. Era încă prea devreme ca să poată adulmeca o mașinație.

Un om îl urmă, curând, pe gowachin. Era preocupat să-și aranjeze gulerul și asta, evident, îl împiedica să arunce vreo privire spre biroul Conectoarei Principale. Numele lui era Drayjo. Nu mai departe decât cu o zi în urmă, Drayjo îi făcuse avansuri, aplecându-se chiar deasupra acestui birou, pentru a-și reliefa mușchii sub țesătura fină a bluzei sale gri. Ce conta că nu mai vedea în ea o cucerire profitabilă. Fața lui era o ușă de lemn, încuiată de două ori, care însă nu ascundea nimic.

Ferește-ți mutra, tâmpitule!

Când lumina roșie se aprinse pe ecranul terminalului, avu asupra ei efectul unei diminuări subite a tensiunii. Confirmarea faptului că gambitul ei fusese acceptat de cineva care avea să regrete curând. Semnele se aliniază pe ecran: „DZ SD22240268523ZX.”

Dragul de ZX!

Veștile rele aveau întotdeauna propriul lor idiom codificat. Citi continuarea mesajului, anticipând aproape fiecare nuanță:

„După consultarea Mandatarului Divin, posturile supranumerare, a căror listă urmează, sunt suprimate, cu începere de la această dată. Dacă ecranul dumneavoastră de serviciu vă afișează funcția, cu caractere italice, sunteți inclus în suprimare.”

„Conectoare Principală.”

Jedrik strânse pumnii, într-un acces de furie simulată, continuând să fulgere cu privirea cuvintele care defilau pe ecran. Gata, se terminase! DZ, bătrânul Dublu-Zero. Prin intermediul brațului său flexibil, PolDem-ul, Sfânta Congregație a Vălului Celest lovise iarăși.

Nici un semn de satisfacție nu traversa masca imperturbabilității ei dosadiene. Cel ce era capabil să vadă mai departe de câștigul imediat, va observa repede că Dublul-Zero fusese atribuit numai oamenilor. Nu figura nici un gowachin pe listă. Era suficient să se semnaleze această anomalie, pentru a se ajunge numaidecât la urma pe care ea o lăsase intenționat. Indiciile vor începe să se acumuleze. Știa cu siguranță cine va interpreta aceste indicii acumulate, când Broey va avea nevoie de-o interpretare. Tria. Dar încă nu sosise momentul ca Tria să intre la bănueli. Broey nu va ști decât ce voia Jedrik să știe. Și, în acea clipă, diferitele forțe existente vor fi angajate într-o partidă căreia ea îi va fi stabilit regulile, iar până să-nțeleagă și adversarii ei natura jocului va fi prea târziu.

Conta mult pe un factor pe care Broey îl numea „instabilitatea maselor.” Baliverne religioase! Masele dosadiene nu erau instabile decât de-o manieră cu totul aparte. Era de-ajuns să atașezi o justificare conștientă la aspirațiile lor profunde și inconștiente, pentru ca ele să devină un sistem previzibil și să se

lanseze în acțiuni previzibile, mai ales în măsura în care o populație psihotică tăinuiește aspirații profunde pe care indivizii sunt incapabili să le înfrunte conștient. O asemenea populație era, de altfel, extrem de prețioasă pentru inițiați. Acesta constituia unul din motivele pentru care PolDem-ul, cu Mandatarul său Divin, mai exista încă pe Dosadi. Pârghiile guvernării erau ușor de identificat. Ajungea să dispui de-o cale de acces la sistem, de-un loc de unde să poți **acționa**, pentru a crea o nouă realitate.

Broey avea să creadă că el era ținta acțiunii ei. Cu atât mai rău pentru el dacă era un imbecil!

Jedrik împinse îndărăt scaunul, se ridică și se duse la fereastră. Abia dacă se încumeta să se gândească la locul în care acțiunile ei aveau să fie cu adevărat percepute. Constată mașinal că glonțul teroristului nici măcar nu zgâriase geamul ferestrei. Noile geamuri erau net superioare celor dinainte, care se acopereau de rizuri și zgârieturi după numai doi sau trei ani.

Contemplă scânteierile de pe suprafața fluviului, dorind să prelungească acest moment cât mai mult cu putință.

N-am să ridic ochii. Nu încă!

Cel care acceptase gambitul o observa, cu siguranță, chiar în această clipă. Dar era prea târziu. Prea târziu!

O panglică galben-portocalie iriza suprafața apei: poluare provenită de la deversările uzinelor din iepurării. Substanțe toxice. Fără a-și înălța prea mult capul, privi spre gradenele argintate ale Colinelor Consiliului și stalagmitele zvelte ale reședințelor de lux la care aspirau, în visurile lor deșarte, mai toți locuitorii Chu-ului. Globurile energetice care ornau fațadele reședințelor scânteiau în soare. Uriașa roată de măcinat a guvernării își sprijinea osia pe acele coline, dar impulsul care-o pusese în mișcare venise de altundeva.

După ce prelungise momentul, îmbogățit de expectativă, Jedrik ridică ochii mai sus, spre cerul de deasupra colinelor. Acolo, o pâclă cenușie, străbătută de scăpărări mărunte, concretiza prezența Zidului Zeilor, care înconjura planeta și-o izola cu desăvârșire. Nici o schimbare nu putea fi deslușită cu ochiul liber. Dar Jedrik știa foarte bine ce anume făcuse.

Ea cunoștea existența unor instrumente subtile, care permiteau observarea altor sori și-a altor galaxii, dincolo de Zidul Zeilor. Cu siguranță că existau nenumărate alte planete, dar Jedrik și poporul ei n-o cunoșteau decât pe a lor. Cei care creaseră Zidul Zeilor aveau grijă să nu poată fi altfel. Ochii lui Jedrik se împăienjeniră de lacrimi neașteptate, pe care le șterse repede, cu un gest de mânie sinceră, îndreptată împotriva ei înseși. Broey și braștele lui râioase își vor închipui că erau singura țintă a furiei ei. Cu atât mai bine. Călcând fără milă peste capetele lor, avea să se cațere până la teribilul zid. Își jurase că, într-o zi, nici un locuitor al Dosadiei nu va mai tremura în fața tiranilor care se ascundeau în cer!

Își coborî privirile către uzinele și iepurăriile care tapisau peisajul în

depărtare. Câteva ziduri defensive erau vag vizibile printre straturile de fum care acopereau orașul și viermuiala vieții. Răsărind din smog, colinele rezidențiale, cu turnurile lor fusiforme, păreau să aparțină mai mult cerului decât pământului. Chiar și pereții evazați ai canionului în care-și găsisese adăpost Chu-ul nu mai erau legați de sol, ci pluteau, undeva, deasupra singurului loc de pe Dosadi unde locuitorii puteau spera să supraviețuiască până la un stadiu de maturitate rezonabil. Fumul și smogul făceau indistincte și terasele înverzite de la Periferie, unde perifericii duceau, contra morții, o bătălie fără sorți de izbândă. Acolo, la douăzeci de ani erai deja bătrân. Împinși de instinctul de supraviețuire, perifericii erau dispuși să facă orice pentru a se pune sub aripa ocrotitoare a zidurilor cetății. S-ar fi mulțumit cu dragă inimă, pentru a se hrăni, cu resturile abandonate de locuitorii Chu-ului, căci, cel puțin, erau lipsite de sumedenia de otrăvuri ale planetei. Cel mai rău lucru din Chu era de preferat celui mai bun pe care-l aveau ei. O dovadă în plus că noțiunea de infern e cu totul relativă.

Încerc să evadez dincolo de Zidul Zeilor din aceleași motive care îl îndeamnă pe-un periferic să pătrundă în Chu.

În mintea lui Jedrik exista o diagramă cu o linie sinusoidală. Diagrama combina mai mulți factori: prețiosul ciclu alimentar al Chu-ului și economia sa, incursiunile perifericilor, petele care întunecau din când în când soarele lor voalat, subtilele mișcări planetare, electricitatea atmosferică, fluxul gravitațional, variațiile magnetronice, dansul numerelor din băncile conectoare, jocul aparent aleatoriu al razelor cosmice, decalajul culorilor la contactul cu Zidul Zeilor... și, de bună seamă, zguduiturile inexplicabile care afectau întregul sistem și care o preocupau în cel mai înalt grad. Zguduiturile acestea nu puteau avea decât o singură sursă: o inteligență manipulatorie, situată în afara influenței planetare dosadiene. Această forță, pe care ea o denumise „X”, putea fi descompusă în mai multe elemente. Unul dintre ele era o simulare a Electorului Broey, bine ancorată în mintea ei și pentru a cărei interpretare nu avea nevoie de ajutorul nici unei mașini. „X” și componentele sale erau, în diagramele ei mentale, la fel de reale ca orice altceva. Grație interacțiunilor dintre ele, avea posibilitatea să le interpreteze cu exactitate.

Jedrik i se adresa în gând lui „X”:

După felul cum acționezi, te cunosc și știu că ești vulnerabil.

În ciuda bălmăjelilor Sfintei Congregații, Jedrik și partizanii ei știau că Zidul Zeilor fusese creat cu un anumit scop. Era același scop care-i mâna pe cei de la Periferie să dea năvală asupra Chu-ului și care-i silea pe dosadieni să se înghesuie într-un spațiu infim fiindcă nu-și puteau găsi alt adăpost. Era același scop care făcuse să apară indivizi dotați cu îngrozitoarea capacitate de a schimba vieți contra vieți... gowachine sau umane. O mulțime de indicii i se dezvăluiau în jur sau cădeau din cer, prin intermediul acelei străluciri opace, dar deocamdată nu voia să le reunească într-un tot coerent. Era încă prea

devreme.

Am nevoie de acest McKie!

Cu o tenacitate a cărei demnă moștenitoare era Jedrik, semenii ei căpătaseră certitudinea că regiunile situate dincolo de bariera cerească nu erau nici infernul, nici paradisul. Infernul era Dosadi. Un infern în întregime creat.

Curând... foarte curând... vom ști totul.

Fusese nevoie de aproape nouă generații dosadiene pentru a pregăti acest moment, selecționând cu grijă indivizii meniți să furnizeze arma supremă, singura care ar fi putut avea o șansă, prin eugenie și antrenamente speciale, să reunească într-un corp omenesc talentele necesare în vederea lansării unei ofensive victorioase contra lui „X.” Fără a mai pune la socoteală restul: zvonurile răspândite în șoaptă, observațiile strecurate în publicații clandestine, ajutorul discret acordat anumitor indivizi care agreau anumite idei, eliminarea celor ale căror concepții puteau deveni stânjenitoare, edificarea unei rețele de comunicații între iepurării și Periferie, lenta constituire în secret a unei forțe armate capabile să poată înclina în favoarea sa balanța puterii dosadiene... Toate acestea, printre altele, neteziseră calea pentru instrucțiunile codificate pe care le introdusese în terminalul ei. Astăzi, cei ce păreau să-i manipuleze pe dosadieni ca pe niște marionete puteau fi demascați în mai multe feluri și – vizibili sau invizibili – își urmau calea lor, care nu corespundea câtuși de puțin cu a ei.

Din nou, Jedrik ridică ochii spre Zidul Zeilor.

Voi, cei de sus! Keila Jedrik știe unde vă ascundeți! Știe că și voi puteți fi manipulați, că și voi puteți fi atrași într-o capcană. Sunteți lenți și stupizi. Credeți că nu voi ști să mă servesc de acest McKie al vostru? Ascultați-mă bine, demoni din cer! McKie va sfâșia pentru mine vălul sub care v-ați ascuns. Viața mea e o mânie, iar obiectul acestei mâni sunteți voi. Am curajul să fac ceea ce voi nici nu vă închipuiți.

Nici o urmă a acestor gânduri nu i s-ar fi putut citi pe față sau în gesturi.

Când Zeul Batracian zâmbește, înarmează-te!

Avertisment gowachin

McKie declară cu voce tare de cum pătrunse în sanctuarul încrengăturii:
„Sunt Jorj X. McKie de la Biroul de Sabotaj.”

Numele și obediența primară, aceasta era procedura. Dacă ar fi fost gowachin, și-ar fi declinat numele și încrengătura sau s-ar fi mulțumit să-și coboare pleoapele, rotindu-și încet capul, pentru a înfățișa tatuajul care permitea identificarea încrengăturii. Cum nu era gowachin, n-avea tatuaj.

Făcu gestul gowachin al păcii, întinzând mâna dreaptă cu palma în jos și cu degetele răsfirate, pentru a arăta că nu ascundea nici o armă și că ghearele erau retractate. Încă de la intrare arborase un zâmbet, conștient de efectul pe care l-ar fi produs surâsul său asupra oricărui gowachin aflat de față. Într-o rară pornire de sinceritate, unul dintre bătrânii săi profesori gowachini îi explicase o dată ce simțeau reprezentanții rasei sale în fața unui McKie zâmbitor:

„Ni se pare că ne îmbătrânesc oasele dintr-o dată. E o impresie foarte dezagreabilă.”

McKie îi înțelegea perfect. Avea un corp îndesat, cu mușchi de campion la natație și pielea de o nuanță ușor mai deschisă decât a lemnului de mahon. Mersul său săltat era cel al unui înotător. În genealogia sa terriană exista sânge polinezian. Buzele groase și nasul plat erau trăsăturile marcante ale chipului său. Ochii erau mari, calmi și căprui. Dar detaliul genetic cel mai în măsură să-i tulbure pe gowachini era culoarea roșcată a părului său. McKie era echivalentul uman al sculpturii din jad care se găsea în toate casele de pe Tandaloor. Avea același chip și aproape același trup ca Zeul Batracian, Dătătorul Legii.

După cum îi explicase venerabilul profesor, nici un gowachin nu era în stare să-și reprime total un anumit sentiment de teamă respectuoasă la vederea lui McKie, mai ales când acesta zâmbea. Reacția era asociată cu avertismentul pe care-l primea fiecare gowachin la vârsta la care mai era încă agățat de spatele mamei sale.

Înarmați-vă, dar! își spuse McKie.

Continuând să suradă, făcu cei opt pași prescriși, se opri, aruncă o singură privire împrejur, apoi își concentră atenția. Pereți de cristal verde delimitau sanctuarul, care avea o formă ovală și vreo douăzeci de metri lungime. O singură fereastră, ovală și ea, lăsa să pătrundă lumina aurie a soarelui tandaloorian, care crea, ceva mai departe, o stranie aureolă deasupra capului unui bătrân gowachin, așezat în găoacea unui caniscaun. Acesta era întins la maximum, pentru a susține coatele și degetele palmate ale bătrânului. În dreapta se afla o măsuță pivotantă, din lemn sculptat, montată pe un picior cu volute. Pe măsuță era un singur obiect: o casetă de metal albastru-gri, de vreo cincisprezece centimetri lungime pe zece lățime și șase înălțime. În spatele casetei stătea în picioare, drapată într-o robă roșie, în postura gardienilor-servitori, o creatură wreavă ale cărei mandibule de luptă erau pliate cu grijă sub cutele inferioare ale fantei faciale.

Încrengătura aceasta iniția o creatură wreavă!

Constatarea îl făcu pe McKie să se simtă brusc neliniștit. Bildoon nu-l prevenise că ar putea exista wreavi pe Tandaloor. Prezența acestei ființe era un indiciu că gowachinii făcuseră un pas regretabil în direcția unei anumite forme de violență. Wreavii nu dansau niciodată când erau bucuroși; dansau numai când trebuiau să ucidă. Iar în această sală se afla cea mai primejdioasă dintre creaturile wreave, **o femelă**, ușor de recunoscut după pungile maxilare

din spatele mandibulelor. Undeva, nu prea departe de acest loc, trebuiau să se afle și cei doi masculi care completau triada nupțială. Altminteri, wreavii nu se aventurau niciodată în afara locului lor de baștină.

McKie își dădu seama că nu mai zâmbea. Afurisiții de gowachini! Știuseră ce efect putea să aibă asupra lui prezența unei femele wreave. Cu excepția BirSab-ului, unde prevala un cod cu totul special, relațiile cu wreavii impuneau precauții incredibile, pentru a le menaja susceptibilitatea. Cum componența triadelor varia periodic, wreavii aveau între ei relații infinit de complexe, iar legăturile lor de rudenie erau de așa natură, încât a-l ofensa pe unul din ei însemna, practic, a-i ofensa pe toți.

Aceste reflecții nu se acordau prea bine nici cu fiorul înghețat pe care-l simțise la vederea casetei albastre. Nu cunoștea încă identitatea acestei încrengături, dar știa ce-ar fi putut să reprezinte cutia albastră. Izul de obiect antic pe care-l degaja nu-i lăsa nici un fel de-ndoială. Și în această privință i se restrânseseră posibilitățile de opțiune.

„Te cunosc, McKie”, rosti bătrânul gowachin.

Pronunțase cuvintele rituale în galach standard, dar cu un accent puternic, care arăta că nu părăsise prea des planeta natală. Mâna sa stângă indică un caniscaun alb, plasat oblic la dreapta, în spatele măsuței pivotante, dar rămânând la suficientă distanță pentru un eventual atac din partea tăcutei wreave.

„la loc, te rog.”

Gowachinul se uită la femela wreavă, apoi la cutia albastră și, din nou, la McKie, într-o mișcare deliberată a ochilor săi de un galben spălăcit, care aveau o lucire umedă sub sprâncenele verzi, decolorate de bătrânețe. Purta doar un șorț verde, ale cărui bretele albe îi încadrau ventriculele pectorale cu margini albicioase, scorțoase. Avea o față plată, înclinată spre spate, și nări palide și zbârcite sub o creastă nazală foarte puțin proeminentă. Coborî pleoapele pentru a-și arăta tatuajul care-i identifica încrengătura. McKie recunoscu imediat cercul negru cu unde concentrice al încrengăturii Mergătoare, cea despre care legenda spunea că fusese prima care acceptase Legea gowachină dată de Zeul Batracian.

Cu cele mai rele temeri astfel confirmate, McKie se așeză pe caniscaunul alb, care se adaptă numaidecât la forma sa anatomică. Aruncă o privire bănuitoare spre wreavă, care stătea plantată în spatele măsuței, ca un călău în veșminte roșii. Furca flexibilă ce le servea wreavilor drept picioare se deplasa ușor sub faldurile robei, fără însă a-i schimba creaturii poziția. Wreava nu era deocamdată pe punctul de a-și începe dansul. McKie știa că cei din specia ei nu lăsau niciodată nimic la voia întâmplării. Wreavii așteptau întotdeauna până erau siguri că pot acționa. Nu degeaba, pe tot cuprinsul Co-simțirii, se folosea expresia „pariu wreav” când era vorba de un pariu ca și câștigat.

„Ai văzut caseta albastră”, spuse bătrânul gowachin.

Era o constatare care nu cerea vreun răspuns anume, dar McKie profită pentru a observa:

„Am văzut caseta, dar n-o cunosc pe cea care-o păzește.”

„Ți-o prezint pe Ceylang, Slujitoarea Casetei.”

Femela wreavă își înclină ușor capul.

Un coleg de la BirSab îl învățase pe McKie cum se pot număra triadele nuptiale la care participase o wreavă: „Ori de câte ori se desparte de-un partener, acesta îi smulge o bucățiță de piele de pe una din pungile maxilare. Cicatricea seamănă cu o urmă de variolă.”

Ambele pungi ale lui Ceylang erau ciuruite de urme de variolă. McKie se înclină la rândul său, politicoș și rezervat, atent să nu ofenseze pe nimeni. Apoi se uită, din nou, la casetă.

Odinioară, deținuse și el rolul de Slujitor al Casetei. Era primul stadiu în care se învăța recunoașterea limitelor ritualului legal. Expresia gowachină desemnând acest noviciat s-ar fi putut traduce prin „Inima Desconsiderației.” Reprezenta prima etapă din pregătirea unui legist. Bătrânul gowachin nu se înșela: McKie, unul dintre rarii non-gowachini care parvenise la statutul de legist și la exercițiul funcției legale în sânul acestei federații planetare, era cel mai în măsură să **vadă** cutia albastră, al cărei conținut îl cunoștea pe de rost. Mai întâi era o cărțulie cu coperti cafenii, imprimată pe foiță de metal nepieritor, apoi un pumnal cu lama înnegrită de sângele uscat al multor co-simțitori și, în sfârșit, o piatră cenușie, tocită și zgâriată de milenii în cursul cărora lovise în lemnul tribunelor judiciare gowachine pentru a deschide ședințele nenumăratelor curți. Casetă și conținutul ei simbolizau toate misterele și, în același timp, toate aspectele practice ale legii gowachine. Cartea, nemuritoare, nu era dintre acelea care trebuie citite și recitite. Ea era tănuțită în interiorul unui cofret, unde reprezenta începutul tuturor lucrurilor. Pumnalul purta urmele însângerate ale multor sfârșituri. Cât despre piatră, aceasta provenea dintr-un sol planetar, unde lucrurile puteau să se schimbe, dar n-aveau nici început, nici sfârșit. Ansamblul – cutia și conținutul ei – reprezenta o fereastră spre sufletul protejaților Zeului Batracian. Și iată că acum ei inițiau o wreavă, pentru a face din ea o Slujitoare a Casetei.

McKie nu se încumeta să-l întrebe pe bătrânul gowachin în ce scop fusese aleasă această redutabilă wreavă. Dar prezența casetei albastre în incinta sanctuarului însemna altceva. Ea spunea limpede că o anumită planetă, numită Dosadi, avea să fie menționată, din această clipă, fără nici o reticență. Secretul pe care-l descoperise BirSab-ul ieșea la lumina zilei în arena juridică gowachină. Faptul că gowachinii anticipaseră într-atât acțiunea Biroului era cât se poate de grăitor cu privire la sursele lor de informații.

McKie era încredințat că nimic, în acest loc, nu fusese lăsat la voia întâmplării. Tăcut, afișă un aer detașat și rămase în așteptare. Atitudinea lui nu păru să fie pe placul bătrânului gowachin, care spuse:

„Cândva, mi-ai oferit un bun prilej de amuzament, McKie.”

Enunțul ar fi putut trece drept compliment, dar mai mult ca sigur că nu era. Asemenea lucruri erau greu de determinat. Exprimat de un gowachin, cel mai măgulitor compliment, mai ales într-un context juridic, conținea cu siguranță o capcană. McKie continuă să tacă. Avea în față o personalitate, despre asta nu încăpea îndoială. A-l subestima pe acest gowachin însemna a te pregăti să auzi trâmbițele de pe urmă ale judecarenei.

„Am fost de față când ai pledat prima ta cauză într-unul din tribunalele noastre”, reluă gowachinul. „Cota pariurilor era de nouă virgulă trei contra trei virgulă opt că ți se va vărsa sângele. Dar când ai încheiat cu concluzia că delăsarea eternă este prețul libertății... trebuie să recunosc că a fost o lovitură de maestru. Sufletul multor legiști a fost ros de invidie. Cuvintele tale au mușcat prin coaja legii gowachine pentru a ajunge la miez. Dar culmea abilității a fost că, în același timp, ne-ai amuzat copios.”

Până în clipa aceea, McKie nu-și închipuise niciodată că acea primă pledoarie va fi putut avea ceva cât de cât amuzant. Circumstanțele de față însă lăsau de presupus că bătrânul gowachin spunea adevărul. McKie își amintea perfect afacerea cu pricina. În lumina acestei dezvăluiri destul de neașteptate, încercă s-o revadă de o altă manieră. Gowachinii acuzaseră un Magistru Secund, pe nume Klodik, de a fi trădat jurămintele sale cele mai sacre cu ocazia unui act de justiție. Crima lui Klodik constase în faptul că dăduse dezlegare unui număr de treizeci și unu de compatrioți de la obediența lor primară față de legea gowachină, pentru a putea fi admiși să lucreze în serviciul BirSab-ului. Nefericitul procuror, un legist apreciat, al cărui nume era Pirgutud, râvnea la postul lui Klodik și făcuse greșeala de a căuta să obțină o condamnare imediată. La vremea respectivă, McKie considerase că strategia cea mai bună ar fi constat în discreditaarea structurilor legale care făcuseră posibilă inculparea. În acest fel, decizia ar fi fost lăsată la latitudinea publicului și nu încăpea nici o îndoială că acesta ar fi optat pentru moartea lui Klodik. Sesizând ocazia, McKie îl descrisese pe procuror ca pe un legalist înverșunat, un rigorist maniac, care prefera Vechea Lege. Victoria fusese relativ ușor de obținut.

Totuși, când se ajunsese la momentul pumnalului, McKie se simțise năpădit de puternice reticențe. Nici vorbă nu putea fi de negocierea unei răscumpărări a lui Pirgutud de către încrengătura sa. BirSab-ul, pe de altă parte, avea nevoie de un legist de origine non-gowachină. De fapt, tot universul avea nevoie. Rarii co-simțitori non-gowachini care dobândiseră statutul de legist pieriseră, până la ultimul, în judecarenă. Un curent de ostilitate față de lumile gowachine se făcea tot mai mult simțit, alimentat de suspiciuni crescânde.

Trebuia ca Pirgutud să fie executat conform ritualului, în maniera cea mai tradițională. O știa el însuși, poate mai bine decât McKie. După datină, Pirgutud

își dezvelise regiunea inimii, la nivelul abdomenului, și-și încleștase degetele la ceafă, într-o poziție care-i reliefa cercul gastric ca pe o țintă.

Lecțiile de anatomie teoretică și ședințele de antrenament pe manechine reveniseră în mod sinistru în memoria lui McKie: „La stânga cercului gastric, imaginați-vă un mic triunghi echilateral, al cărui vârf este la nivelul centrului cercului și a cărui bază orizontală este tangentă cu cercul. Loviți exact în vârful cel mai îndepărtat de cerc al acestui triunghi, dirijând ușor lovitura în sus.”

Singura consolare pentru McKie, cu acel prilej, fusese că Pirgutud murise, curat și repede, din prima lovitură. McKie nu-și făcuse intrarea în baroul gowachin cu o reputație de „măcelar.”

De ce această afacere și deznodământul ei sângeros fuseseră amuzante în opinia gowachinilor? Răspunsul îi dădea lui McKie o intensă senzație de pericol.

Gowachinii s-au amuzat ei înșiși, pe seama lor, fiindcă mă subapreciaseră! Dar și-au dat seama că plănuisem asta de la bun început. Tocmai asta li s-a părut cel mai amuzant lucru!

După ce, din curtoazie, îi acordase lui McKie un timp de gândire, bătrânul gowachin continuă:

„Am pariat contra ta, McKie. N-aveai prea multe șanse, nu-i așa? Totuși, victoria ta mi-a făcut o mare plăcere. Ne-ai dat o lecție, cu o măiestrie și-un clasicism demne de cel mai bun dintre noi. De altfel, acesta este unul dintre motivele de a fi ale legii gowachine: să pună la încercare calitățile celor care au ales să se folosească de ea. Spune-mi deci la ce te așteptai când ai dat curs convocării noastre pe Tandaloor?”

Brusca schimbare de ton care însoțise întrebarea aproape că-l luase prin surprindere pe McKie.

Am lipsit prea mult timp dintre gowachini, gândi el. Nu-mi pot permite o slăbire a atenției nici măcar o secundă.

Era ceva aproape palpabil: dacă lăsa să-i scape o singură pulsație din ceea ce se petrecea aici, consecințele puteau fi incalculabil de tragice, nu numai pentru el, ci și pentru o întreagă planetă. Față cu o civilizație ale cărei fundamente juridice constau într-o judecarenă unde atât reclamantul, cât și apărătorul riscau să-și găsească moartea, nici o eventualitate nu trebuia exclusă. McKie își alese cu grijă cuvintele, convins că de ele depindea viața sa:

„M-ați convocat, e adevărat, dar am venit aici în misiune oficială, din însărcinarea Biroului. Așteptările BirSab-ului contează, așadar, și nu ale mele.”

„În cazul acesta, te afli într-o situație foarte delicată, deoarece ești și legist în baroul gowachin și, ca atare, poți fi solicitat în această calitate. Știi cine sunt?”

Nu era loc de-ndoială, pentru trimisul BirSab-ului, că avea înaintea lui un Înalt Magistrul, un purtător de cuvânt al „Încrengăturii Încrengăturilor.” Supraviețuise uneia dintre tradițiile cele mai crude pe care le cunoștea

universul co-simțitor. Resursele și capacitățile sale erau, desigur, fenomenale. În plus, se afla pe teren propriu. McKie răspunse cu prudență:

„La sosire, mi s-a spus să vin aici. Asta e tot ce știu.”

Călăuzește-ți acțiunile după cel mai mărunț lucru pe care-l cunoști. Acesta era cursul probatoriului la gowachini. Din punct de vedere legal, răspunsul lui McKie aruncase povara pe umerii interlocutorului său.

Măinile bătrânului gowachin se încleștară de încântare la ideea nivelului artistic la care se ridicase această confruntare. Urmă un moment de tăcere, de care Ceylang profită pentru a-și potrivi mai strâns roba și a se apropia și mai mult de măsuța pivotantă. De data aceasta, în mișcările ei apăruse o oarecare tensiune. Magistrul se îndreptă în caniscaun și spuse:

„Am abjecta onoare de a deține funcția de Înalt Magistr al Încrengăturii Mergătoare. Numele meu este Aritch.”

În timp ce vorbea, întinse brusc mâna dreaptă, luă de pe măsuță caseta și o aruncă pe genunchii lui McKie.

„În numele Cărții, invoc Jurământul care te leagă!” Cum era de așteptat, acționase foarte repede. McKie avea caseta în mâini când ultimele cuvinte ale străvechii formule legale îi răsunau în urechi. Oricare-ar fi fost amendamentele co-simțitoare la legea gowachină, aplicabile în această situație, era prins în cursa unei manevre juridice subtil elaborate. Metalul cutiei era rece ca gheața între degetele sale. Așadar, i-l puseseră în față pe **supremul** Înalt Magistr. Gowachinii se dispensau de preliminarii. Asta însemna că erau în criză de timp și că nu-și făceau nici o iluzie asupra situației lor în momentul de față. McKie nu trebuia să uite că avea de-a face cu creaturi care se bucurau de propriile lor eșecuri, care se amuzau la spectacolul morții oferit de judecarenă și cărora le făcea o imensă plăcere să vadă cum marile principii ale propriului lor cod juridic erau răsturnate artistic.

Vorbi cu solemnitatea rituală pe care-o cereau circumstanțele, dacă voia să aibă o șansă de-a ieși viu din această sală:

„Două prejudicii se pot anula reciproc. În consecință, cei ce greșesc, să greșească împreună. Aceasta este adevărata esență a legii.”

Metodic, dădu la o parte simplul cârlig care închidea caseta și înălță capacul pentru a inspecta conținutul. Operația trebuia executată cu respectul formal cuvenit fiecărui detaliu. În momentul în care săltă capacul, un iz amăru, de mucegai, îi ajunse la nări. Interiorul cutiei nu ascundea nici o surpriză: cartea, pumnalul și piatra. Dar McKie era încredințat că ține în mâini cea mai veche și cea mai venerabilă dintre toate casetele asemănătoare. Era un obiect a cărui vârstă nu putea fi socotită. Probabil mii și mii de ani standard. Gowachinii credeau cu tărie că Zeul Batracian însuși crease prima casetă – chiar aceasta, pe care-o ținea în mâinile sale McKie – și conținutul ei, ca simbol al „unicei legi cu adevărat eficiente.”

Având grijă să nu folosească decât mâna dreaptă, McKie atinse, pe rând,

fiecare obiect din cutie, apoi închise capacul și trase cârligul la locul lui. Avu sentimentul, în timp ce îndeplinea acest ritual, că se alătură unui cortegiu spectral de legiști fabuloși, ale căror nume rămăseseră gravate în analele gowachine.

Bishkar, cea care a știut să-și ascundă ouăle...

Kondush Scufundătorul...

Dritaik, care-a ieșit din mlaștină pentru a-i râde în nas lui Mrreg...

Tonkeel, căruia nu i-a văzut nimeni pumnalul...

McKie se întrebă, în acea clipă, cum va fi evocat el, peste ani. **McKie, cel care comitea gafe**, poate? Încercă să treacă rapid în revistă prioritățile momentului. Prima urgență era Aritch. Se știa foarte puține lucruri, în afara Federației Gowachine, despre acest Înalt Magistru. Dar se spunea că, la un moment dat, câștigase o victorie de răsunet în arenă, găsind mijlocul de a executa un judecător. Comentariile acestei lovituri de maestru afirmau că Aritch „îmbrățișase legea așa cum sarea se dizolvă în apă.” Pentru inițiați, asta însemna că Înaltul Magistru personifica atitudinea fundamentală a gowachinului față de lege: o „desconsiderație respectuoasă.” Era o formă cu totul aparte de sacralizare. Fiecare mișcare a corpului avea la fel de multă importanță ca un cuvânt. Gowachinii aveau un aforism: „Viața îți atârână de vârful buzelor când pătrunzi în judecarenă.”

Existau tot felul de mijloace legale pentru a obține moartea oricărui participant, judecător, legist, client și așa mai departe, singura condiție fiind de a acționa cu desăvârșită finețe legală, care să demonstreze clar motivele în fața observatorilor, prin ordonarea minuțioasă a fiecărei etape. Și, mai ales, nu trebuia să omori, în arenă, decât dacă nu exista nici o alternativă care să ofere aceeași sacră desconsiderație față de legea gowachină. Chiar și când era vorba să schimbi legea, trebuia s-o faci respectând formele.

Când pătrundeai în judecarenă, trebuia să simți în fiecare fibră a trupului atmosfera specială care domnea în acel loc sacru. Formele... mereu formele... Când aveai redutabilul privilegiu de a ține în mâini caseta albastră, formele legii gowachine apăseau asupra fiecărei mișcări, a fiecărui cuvânt de care te foloseai. Conștient de obârșia non-gowachină a lui McKie, Aritch îl supunea la presiunea timpului, sperând să dea numaidecât la iveală un punct slab. Un lucru era sigur: gowachinii nu doreau ca afacerea Dosadi să ajungă în judecarenă. Asta părea să fie preocuparea lor imediată. Dar dacă se ajungea totuși acolo... ei bine, atunci importanța avea să cadă pe alegerea judecătorilor. Numirea judecătorilor era întotdeauna un punct crucial. Cele două părți manevrau cu cea mai mare băgare de seamă pentru a-și asigura cât mai multe avantaje, având totodată grijă să nu introducă în arenă un jurist de profesie, care ar fi dăunat tuturor. Judecătorii îi puteau reprezenta pe cei cărora legea le adusese un prejudiciu. Uneori erau simpli cetățeni, al căror număr era stabilit, de comun acord, de părțile aflate în litigiu. Alteori, destul de des chiar,

judecătorii erau aleși pentru buna lor cunoaștere a cazului respectiv. Dar atunci trebuiau cântărite cu grijă consecințele subtile pe care le puteau antrena prejudecățile unui astfel de magistrat. Între judecată și părere preconcepută, legea gowachină stabilea o distincție care-l făcea totdeauna pe McKie să cadă pe gânduri.

Părerea preconcepută era definită astfel: „Dacă pot decide în favoarea unei anumite părți, o voi face.”

Iar judecata: „Orice s-ar întâmplă în arenă, voi decide în favoarea unei anumite părți.”

Părerea preconcepută era permisă, nu însă și judecata.

Aritch era, probabil, principala problemă, cu prejudecățile lui, cu părerile lui preconcepte și cu reacțiile lui puternic condiționate. Fără îndoială că, în sinea lui, considera, ca un bun gowachin, că toate sistemele juridice diferite de-al său nu erau decât „procedee menite să-l submineze pe individ, prin recurgerea la illogic, la irațional și la egocentrism, în numele unor așa-zise interese superioare.”

Dacă afacerea Dosadi descindea în arenă, avea să fie judecată conform codului gowachin modificat. Modificările acestea erau un ghimpe în coasta gowachinilor. Ele reprezentau concesiile făcute în schimbul admiterii lor ca membri ai Co-simțirii. Periodic, însă, gowachinii emiteau pretenția ca legea lor să fie luată ca fundament al întregii jurisprudențe co-simțitoare.

McKie nu uitase ce-i spusese odată un gowachin, referindu-se la legea co-simțitoare:

„Încurajează nemulțumirea, cupiditatea și rivalitatea, bazate nu pe valoare, ci pe recurgerea la prejudecăți și materialism.”

Brusc, McKie își aminti că acest citat era atribuit lui Aritch, Înaltul Magistrat al Încrângăturii Mergătoare. Existau oare motive și mai ascunse ale prezenței sale aici?

Dând semne de nerăbdare, Aritch trase aer prin ventriculele respiratorii și declară:

„Din acest moment, ești legistul meu. A fi condamnat înseamnă a fi liber, fiindcă aceasta face din tine dușmanul oricărei guvernări. Te cunosc a fi un asemenea dușman, McKie.”

„Mă cunoști”, încuviință McKie.

Era mai mult decât un răspuns ritual în respectul formelor, era adevărul. Dar McKie trebui să depună un imens efort pentru a-l enunța calm. În cei aproape cincizeci de ani de prezență în cadrul baroului gowachin, nu folosisese această străveche procedură legală decât de patru ori în judecarenă, ceea ce era aproape un record printre legiștii normali. De fiecare dată, viața sa fusese în joc. În fiecare stadiu, lupta putea fi mortală. Viața celui învins aparținea învingătorului, care putea să dispună de ea după voie. Cu rare ocazii, încrângătura celui care pierduse avea posibilitatea de a-l răscumpăra, ca sclav.

Dar era o soluție pe care o detestau chiar cei învinși.

Mai bine o moarte curată, decât o viață murdară.

Lama pătată de sânge uscat a pumnalului din caseta albastră era dovada soluției celei mai populare. Această practică făcea ca litigiile să fie mai rare iar ședințele tribunalelor mai memorabile.

Aritch adoptase postura formală, care-i evidenția tatuajele ce atestau apartenența sa la Încrengătura Mergătoare. Cu ochii închiși, aduse această întrevedere la punctul ei crucial:

„Iar acum îmi vei expune, McKie, motivele oficiale care au condus Biroul de Sabotaj să te însărcineze cu efectuarea unei anchete pe teritoriul Federației Gowachine.”

Legea trebuie să rețină modalitățile adecvate de a rupe cu formele tradiționale, fiindcă nimic nu este mai sigur decât persistența formelor Legii, chiar și când a dispărut orice justiție.

Aforism gowachin

Era destul de înalt pentru un gowachin dosadian, dar gras și cu aspect neglijent. Umbla târșându-și picioarele, iar umerii îi erau veșnic încovoiați. Când ceva îl irita sau îi trezea interesul, un șuier întretăiat îi străbătea ventriculele respiratorii. Știa asta și era conștient c-o știau și cei din anturajul său. Se folosea deseori de această particularitate ca de un avertisment, pentru a le reaminti tuturor că nici un dosadian nu deținea mai multă putere ca el, și că această putere era cea a morții. Toți dosadienii îi cunoșteau numele: Broey; și nimeni nu ignora ce însemna faptul că aparținuse Sfintei Congregații a Vălului Celest înainte de a accede la postul de comandă pe care-l reprezenta funcția de Elector. Armata sa particulară era cea mai importantă, cea mai bine echipată și cea mai eficientă de pe Dosadi. Serviciul lui de informații stârnea teroarea și admirația. Își concepute apartamentele sale private ca pe o adevărată fortăreață la ultimul etaj al imobilului care-i adăpostea cartierul general, un edificiu de piatră și plastoțel, care domina brațul principal al fluviului, chiar în inima Chu-ului. Pornind de la acest punct central, zidurile de fortificație ale orașului se etajau în inele concentrice. Singura modalitate de a pătrunde în citadela lui Broey consta în traversarea unui Tunel de Acces păzit cu cea mai mare strășnicie. I se spunea TAI și doar câteva personalități aveau dreptul să-l folosească.

Dimineața, cornișele ce mărgineau fațada, chiar sub ferestrele lui Broey, serveau drept loc de adunare al păsărilor hoitare, care jucau un rol deosebit pe Dosadi. Cum Stăpânii Vălului interziceau ființelor raționale să consume carnea altor ființe raționale, acest lucru cădea în sarcina păsărilor. Carnea locuitorilor din Chu, și chiar a celor de la Periferie, fiind mai puțin încărcată cu metalele

grele ce-și aveau sorgintea în solul planetei, zburătoarele mâncătoare de stârvuri prosperau.

Stoluri întregi poposeau sub pervazurile lui Broey, croncănind, cârâind, defecând, agitându-se și înghiontindu-se cu insolență tipic aviană, în timp ce scrutau străzile de dedesubt în căutarea unei prăzi însângerate. Priveau și în direcția Periferiei, dar momentan aceasta le era inaccesibilă din cauza unei sonobariere. Zgomotul păsărilor era retransmis printr-un vocom într-una din cele opt camere ale apartamentului. Era o odaie decorată în galben și verde, de vreo zece metri pe șase, în care se aflau Broey și doi oameni.

Broey emise o interjecție de ocară la adresa zgomotoaselor zburătoare. Lighioanele astea afurisite îl împiedicau să gândească! Își târșâi pașii până la fereastră și făcu să tacă vocomul. În liniștea care se lăsa dintr-o dată, contemplă orașul și poalele falezelor ce-l înconjurau. Un nou atac periferic fusese respins în cursul nopții. Ceva mai devreme, Broey se deplasase personal la fața locului, însoțit de un convoi de blindate. Trupelor le făcea plăcere să-l vadă, din când în când, expunându-se astfel pericolului. Când coloana blindată ajunsese la destinație, păsările curățaseră deja aproape totul. Plăcile dorsale subțiri ale gowachinilor, care n-aveau cușcă toracică, se detașau net printre scheletele albe ale oamenilor. Doar câteva zdrențe de carne verde sau roșie marcau locul festinului păsăresc întrerupt de intrarea în acțiune a sonobarierei.

Când i se aducea vorba de sonobariere, reacția lui Broey nu se lăsa așteptată. Barierele sonice erau una dintre maniile tembele ale lui Gar! **Lasă păsările să termine!**

Însă Gar insista să rămână câteva cadavre la vedere, pentru a-i convinge pe supraviețuitorii Periferiei că atacurile lor erau lipsite de orice speranță.

Vederea scheletelor ar fi avut exact același efect.

Gar prea era însetat de sânge.

Broey se întoarse pentru a privi spre celălalt capăt al camerei, peste capetele celor doi companioni umani. Doi pereți erau în întregime acoperiți cu diagrame reprezentând linii unduitoare de diferite culori. În centrul odăii se afla o masă pe care era așternută o altă diagramă, sub forma unei linii roșii care se încovoia brusc, descriind o curbă descendentă ce se oprea pe la mijlocul planșei. Lângă locul unde lua sfârșit curba, se afla o cartelă albă, alături de o figurină înfățișând un mascul uman cu o erecție enormă. Piedestalul figurinei purta inscripția: „Gloata.” Figurina era un obiect subversiv, interzis, de origine periferică. Perifericii știau care era principala lor forță: reproducerea, reproducerea și iar reproducerea.

Oamenii ședeau față în față, de-o parte și de alta a diagramei. Se înscriau în spațiul înconjurător de o manieră bizar indirectă, ca și când fuseseră inițiați în secretele lui Broey prin intermediul unui ritual ezoteric în același timp neliniștilor și periculos de fascinant.

Broey reveni la scaunul său din capul mesei, se așază și continuă să-i

observe în tăcere pe cei doi. Se amuza simțind cum îi vibrau ghearele, în tecile digitale, la auzul discuției lor. Nu le acorda mai multă încredere decât îi acordau ei lui. Aveau propriile lor trupe și propriile lor servicii de informații. Constituiau o amenințare reală la adresa lui Broey, dar, în ansamblu, ajutorul pe care i-l aduceau compensa neplăcerile pe care i le provocau când și când.

Quilliam Gar, bărbatul care stătea cu spatele la ferestre, ridică ochii în clipa în care Broey își relua locul și emise un fel de mârâit ce voia să dea de-nțelese că fusese el însuși pe punctul de a se duce să închidă vocomul.

Blestemate hoitare! Dar, ce-i drept, folositoare...

Cei născuți la Periferie aveau întotdeauna sentimente echivoce în privința păsărilor.

Gar perora din scaunul său ca și când s-ar fi adresat maselor ignorante. Înainte de a lucra pentru Broey, făcuse carieră în serviciile de Acțiune educativă ale Sinodului. Era un individ foarte slab, descărnat parcă pe dinăuntru. Aspectul însă era atât de comun pe Dosadi, încât rari erau cei care-l remarcă. Avea profilul și privirea vânătorului. Se îndoia sub povara celor optzeci și opt de ani ai săi, de parcă ar fi avut de două ori pe atâția. Obrajii lui erau brăzdați de un păienjenis de riduri. Părul încărunțit și venele proeminente de pe dosul mâinilor îi trădau originea periferică, la fel ca și ușurința cu care se lăsa pradă mâniei. Verdele Rezervelor de Muncă, pe care-l afișa în îmbrăcăminte, nu înșela aproape pe nimeni, într-atât de cunoscut îi era chipul.

În fața lui Gar ședea fiica sa cea mai mare și principala lui colaboratoare, Tria. Alesese acel loc pentru a vedea faleza pe fereastră. Urmărise o vreme și păsările hoitare care se aventurau pe pervaz. Zgomotul lor n-o deranja. Nu strica, gândea ea, să ți se reamintească despre cele aflate dincolo de zidurile orașului.

Fața Triei era prea impregnată de o răceală calculată pentru a putea fi considerată frumoasă de altcineva decât, poate, vreun gowachin, în căutarea unei aventuri exotice, sau vreun muncitor din iepurării sperând să se folosească de ea pentru a-și depăși condiția. Avea darul de a-și descumpăni interlocutorii aruncându-le o privire mirată și cinică. Făcea acest lucru cu o siguranță aristocratică, de natură a impune respectul. De altfel, asta și urmărea. Astăzi, purta ținuta portocalie cu tivuri negre a Serviciilor Speciale, dar fără brasarda care ar fi trebuit să indice secțiunea. Știa că asta-i făcea pe mulți s-o creadă creatura lui Broey, ceea ce era exact, dar nu în sensul pe care-l presupuneau cinicii. Tria era perfect conștientă de valoarea ei în ochii lui Broey: poseda un talent remarcabil de a interpreta fanteziile PolDem-ului.

Indicând linia roșie din fața ei, Tria declară:

„Nu poate fi decât ea. Cum de te mai îndoiești?” Și se întrebă sincer cum de nu vedea Broey ceea ce era mai mult decât evident.

„Keila Jedrik”, rosti Broey. Și repetă: „Keila Jedrik.”

Gar îi aruncă fiicei sale o privire piezișă.

„De ce s-ar fi inclus și pe ea printre cei cincizeci...”

„A vrut să ne transmită un mesaj”, interveni Broey. „Acum îl înțeleg cât se poate de clar.” Părea încântat de propria-i concluzie.

Gar percepu altceva în atitudinea gowachinului.

„Sper că n-ai de gând s-o omori.”

„Nu mă pierd eu cu firea chiar așa iute ca voi, oamenii”, replică Broey.

„Supravegherea obișnuită?” întrebă Gar.

„Nu m-am hotărât încă. Sunteți la curent, presupun, că duce o viață, mai mult sau mai puțin, de celibatară. Asta să-nsemne că nu-i apreciază pe masculii din specia voastră?”

„Mai degrabă ei n-o apreciază”, răspunse Tria.

„Interesant. Obiceiurile voastre de reproducere mi s-au părut totdeauna foarte ciudate.”

Tria îl măsură cu privirea. Tocmai se întreba de ce gowachinul se îmbrăcase astăzi în negru. Purta un fel de tunică larg răscroită între umeri și talie, care-i descoperea ventriculele. Spectacolul o revolta și Broey știa asta. Ideea respingătoare a contactului lor cu pielea ei... Își dresе glasul. Broey se îmbrăca rareori în negru. Era culoarea veselă a oficianților eclesiastici. El o arbora însă cu o trufie care părea a vrea să spună că prin mintea lui treceau gânduri pe care nici un alt muritor nu putea să le aibă.

Schimbul de cuvinte dintre Broey și fiica sa avu darul să-l neliniștească pe Gar. Nu putea alunga gândul că, din motive bizare, fiecare din ei se străduia să prezinte o perspectivă întunecată a evenimentelor, trecând sub tăcere anumite aspecte și acordându-le altora o importanță exagerată.

„Și dacă se refugiază la Periferie?” întrebă el.

Broey scutură din cap cu un aer sceptic.

„N-are decât! Nu cred însă c-ar putea rămâne prea mult acolo.”

„Poate ar fi trebuit să facem ceva ca s-o arestăm”, opină Gar.

Broey îl privi lung, apoi spuse:

„Îmi face impresia că ai în minte un plan foarte precis. N-ai vrea să ni-l împărtășești și nouă?”

„Nu-nțeleg la ce te...”

„Ajunge!” strigă Broey, ale cărui ventricule începură să șuiere în ritmul respirației sale.

Gar amuți.

Broey se aplecă spre el, conștient de privirea amuzată a Triei.

„E încă prea devreme să luăm decizii care nu mai pot fi schimbate! Deocamdată suntem la ora ambiguităților.”

Iritat de propria-i manifestare mânioasă, Broey se ridică și trecu repede în biroul alăturat, încuind ușa. Era limpede că cei doi n-aveau habar mai mult decât el de locul în care s-ar fi putut duce Jedrik. Dar tot el conducea încă jocul. Jedrik nu se putea ascunde o veșnicie. Așezându-se la birou, chemă

Securitatea.

„Bahrank s-a întors?”

Un ofițer superior gowachin apăru în câmpul ecranului și ridică ochii.

„Încă nu.”

„Ce măsuri ați luat ca să aflați unde-și va livra marfa?”

„Cunoaștem poarta de intrare. Nu ne va fi greu să-l urmărim.”

„Nu vreau ca oamenii lui Gar să știe ce faceți.”

„Am înțeles.”

„Și problema cealaltă?”

„Pcharky pare să fi fost ultimul. Nu știm dacă mai este încă în viață.

Asasinii au lucrat cum trebuie.”

„Continuați cercetările.”

Broey își reprimă un vag sentiment de neliniște. Ceva foarte nedosadian părea să se întâmple în Chu... și la Periferie. Avea impresia că spionilor lui le scăpau din vedere evenimente importante. Dar, întorcându-se la problema cea mai presantă, ordonă:

„Deocamdată să nu întreprindeți nimic care-ar putea obstructiona acțiunile lui Bahrank.”

„Am înțeles.”

„După ce-și livrează marfa, vă asigurați că s-a îndepărtat îndeajuns de punctul respectiv, după care îl ridicați și-l duceți la voi. O să-l interoghez personal.”

„În legătură cu dependența lui de...”

„Știu cu ce-l are ea la mână. Chiar și contez pe asta.”

„Încă n-am reușit să ne procurăm substanța respectivă, deși am depus toate eforturile.”

„Vreau rezultate, nu scuze. Cine se ocupă de asta?”

„Kidge. E unul dintre agenții noștri cei mai...”

„Dă-mi-l.”

„O clipă. Să văd dacă...”

Kidge avea un facies gowachin impasibil și o voce sonoră.

„Doriți un raport preliminar?”

„Dă-i drumul.”

„Sursele mele de la Periferie sunt de părere că substanța adictivă este extrasă dintr-o plantă numită **tibac**. Nu avem date despre o asemenea plantă, dar am aflat că gloata o cultivă, de puțină vreme, în zonele din afara Periferiei. Conform informațiilor mele, substanța este extrem de adictivă pentru ființele umane și încă și mai mult pentru noi.”

„Zici că nu avem date? Ce proveniență are planta asta? Nu ți s-a spus nimic?”

„Am discutat personal cu un om întors de curând din regiunile aflate în amonte de fluviu, unde se pare că gloata cultivă pe arii întinse acest **tibac**.

I-am promis un loc în iepurării dacă-mi procură informații complete despre substanța respectivă și un eșantion de un kilogram. Omul mi-a spus că, pentru cei ce-o cultivă, planta are o semnificație religioasă. N-am considerat că e cazul să cercetez mai îndeaproape acest aspect.”

„Când crezi c-o să-ți predea eșantionul?”

„Cel târziu azi, la căderea nopții.”

Broey rămase câteva clipe tăcut. **O semnificație religioasă.** În cazul acesta părea destul de probabil ca planta să fi traversat clandestin Zidul Zeilor, după cum lăsase de înțeles și Kidge. Dar în ce scop? Ce urmăreau ei?

„Mai ordonați și-altceva?” întrebă Kidge.

„Să-mi aduci aici substanța aceea de îndată ce-ai obținut-o.”

Kidge păru să șovăie. Era limpede că mai voia să spună ceva, dar nu se încumeta. Broey se încruntă.

„Ei! Ce mai e?”

„Nu credeți c-ar fi bine s-o testăm mai întâi?”

Întrebarea era destul de surprinzătoare. Să fi reținut Kidge informații de importanță vitală despre acest **tibac** și pericolele sale? Nu se știa niciodată de unde putea veni un atac. Dar Kidge era prizonierul propriilor sale lanțuri înrobitoare. Știa ce-l aștepta dacă-l trăda pe Broey. Pe de altă parte, Jedrik avusese în mână substanța. Atunci, de ce pusese Kidge o asemenea întrebare? Confruntat cu astfel de necunoscute, Broey avea obiceiul să se retragă în el însuși, cu ochii voalați de membrana nictitantă, până ce cântărea cu băgare de seamă toate posibilitățile. După câteva clipe, ieșind din imobilism, fixă chipul lui Kidge de pe ecran.

„Dacă-i destulă, dă câteva doze unor voluntari umani și gowachini și adu-mi restul imediat după aceea, fără a aștepta rezultatele, dar într-un recipient închis ermetic.”

„Circulă deja tot felul de zvonuri despre substanța asta. N-o să găsesc prea ușor voluntari.”

„Descurcă-te.”

Broey întrerupse comunicația și reveni în prima cameră pentru a face pace cu Gar și Tria. O pace diplomatică. Nu voia să și-i îndepărteze pe cei doi... nu încă.

Îi găsi discutând, exact în postura în care-i lăsase. Tria spunea:

„...cea mai probabilă, și sunt obligată s-o iau ca punct de plecare.”

Gar dădu din cap fără să spună nimic.

Broey se așază, făcându-i semn Triei să continue. Aceasta urmă, ca și când n-ar fi existat vreo întrerupere:

„E clar că Jedrik are geniu. Cât despre indicele ei de loialitate, este cu siguranță trucat. Uitați-vă la deciziile ei: o singură decizie dubioasă în patru ani. Una singură!”

Gar își plimbă degetul de-a lungul curbei roșii care ocupa jumătate din

grafic. Era un gest de o surprinzătoare senzualitate. S-ar fi zis că mângâia un trup.

Broey îi adresă un imbold verbal:

„Ce este, Gar?”

„A, nimic... mă întrebam doar dacă nu s-ar putea ca Jedrik să fie și ea...”

Ridică din sprâncene arătând plafonul, apoi își întoarse privirea la diagramă. Ceilalți înțelesesă aluzia la intrușii veniți de pe tărâmurile aflate dincolo de Zidul Zeilor.

Broey îl privi pe Gar, de parcă acesta l-ar fi smuls dintr-o meditație profundă. Ce-avea de gând idiotul ăsta ridicând o asemenea problemă în stadiul actual? Răspunsurile erau evidente!

„Sunt de acord cu concluziile Trieri”, declară el. „Cât despre observația ta...” Se întoarse spre Gar, ridicând din umeri ca un om. „Desigur că Jedrik întrunește câteva dintre atributele clasice, însă...” Repetă gestul dinainte. „Această lume rămâne cea pe care ne-a dat-o Zeul.”

Marcate de anii petrecuți în sânul Sfintei Congregații, cuvintele lui Broey erau, în mod necesar, încărcate cu o oarecare evlavie. În această încăpere însă, nu încăpea nici o îndoială că mesajul era strict laic.

„Ceilalți au fost atât de decepționați”, suspină Gar. „Mai ales Havvy.” Apucă figurina și o mută mai spre mijlocul diagramei.

„Am dat greș fiindcă ne-am pripit”, interveni Tria cu voce tăioasă. „Sincronizare defectuoasă.”

Gar își frecă bărbia. Câteodată, Tria îl uimea cu acest ton acuzator pe care-l adopta pentru a vorbi despre insuccesele lor. Replică:

„Poate... dar dacă vine într-adevăr de acolo și nu luăm în seamă...”

„Vom explora această cale când se va deschide în fața noastră”, îl întrerupse Broey. „Dacă se va deschide vreodată... Chiar și un nou eșec ar putea să fie util. Uzinele alimentare ne promet o creștere simțitoare a producției la următoarea recoltă. Asta înseamnă că vom putea amâna câteva dintre măsurile neplăcute din punct de vedere politic, pe care le-am prevăzut.”

Broey lăsa să se filtreze acest gând între cei doi interlocutori ai săi, în timp ce el analiza repede liniile de activitate rezultate din cele petrecute astăzi, în această odaie. Da, oamenii lăsa clar impresia că acționau conform unui plan secret. Totul mergea deci cât se poate de bine: curând vor încerca să-i ia locul... și vor eșua, bineînțeles.

O ușă se deschise în spatele Trieri. În cameră intră o femeie grasă. Trupul îi umfla salopeta verde, iar fața rotundă părea că plutește în mijlocul unui halo de păr blond. Obrajii ei aveau paloarea caracteristică dependenței de **dacon**. Femeia i se adresă cu slugărnicie lui Gar:

„Ați zis că pot să vă deranjez dacă...”

„Sigur, sigur.”

Gar îi făcu semn cu mâna că poate vorbi fără teamă. Semnificația gestului

nu-i scăpă câtuși de puțin lui Broey. Alt act al înscenării lor.

„Am dat de Havvy, dar Jedrik nu e cu el.”

Gar dădu din cap și se întoarse spre Broey.

„Indiferent dacă Jedrik e o spioană adevărată sau doar o altă marionetă, există toate șansele ca ei să fie cei care-au pus la cale afacerea asta.”

Din nou, ridică din sprâncene în direcția tavanului.

„Am să pornesc de la această ipoteză”, declară Tria, împingându-și îndărăt scaunul și ridicându-se. „Mă duc să dau o raită prin iepurării.”

Broey își ridică privirea spre ea. Încă o dată, simți cum îl furnicau tecile ghearelor.

„Nu li te pune în cale”, rosti el.

Gar se sili să-și ia privirea de la gowachin în timp ce gândurile îi defilau cu viteză prin minte. Adesea, gowachinii erau greu de pătruns, dar, de data aceasta, Broey se arătase perfect transparent. Era încredințat că poate să-i dea de urmă lui Jedrik, și nu încerca să ascundă nimănui faptul. Treaba asta putea fi foarte periculoasă.

Tria observase același lucru, firește, dar nu comentă nimic. Se mulțumi să întoarcă spatele și s-o urmeze pe femeia grasă, care ieșea.

Gar se ridică de pe scaun, ca un compas care se deschide până la limită.

„Cred c-am să plec și eu. Trebuie să mă ocup personal de câteva probleme.”

„Contam mult pe voi doi”, zise Broey.

Dar nu era încă dispus să-i dea drumul lui Gar. Mai întâi să se ducă Tria unde avea treabă. Cu cât rămâneau mai mult timp cei doi departe unul de celălalt, cu atât era mai bine. Se grăbi să reia:

„Înainte de a pleca, Gar... mai sunt câteva chestiuni care mă frământă. De ce Jedrik a precipitat astfel lucrurile? Pentru ce și-a distrus toate arhivele? Ce nu trebuia să vedem noi?”

„Poate că n-a vrut decât să ne deruteze”, răspunse Gar, nefăcând altceva decât să repete părerea Triei. „Un lucru e sigur, în orice caz: n-a fost doar un gest de mânie.”

„Undeva trebuie să existe o cheie”, insistă Broey.

„Vrei să-ți asumi riscul de a-l supune unui interogatoriu pe Havvy?”

„Bineînțeles că nu!”

Fără a lăsa să se vadă dacă percepușe sau nu iritarea lui Broey, Gar spuse:

„În ciuda părerii tale și-a Triei, nu cred că ne mai putem permite o greșeală la ora asta. Havvy ne-a... mă rog...”

„Da-mi voie să-ți amintesc”, interveni Broey, „că Tria n-are nimic de-a face cu greșelile noastre în legătură cu Havvy. A avut rezerve de la bun început. Acum îmi pare rău că nu i-am dat mai multă ascultare.” Făcu un semn vag cu mâna pentru a da de-nțeles că întrevederea luase sfârșit. „Du-te să-ți

vezi de problemele tale importante.”

Îl urmări din ochi până când părăsi încăperea.

Judecând după atitudinea lui Gar, un lucru era cert: se putea presupune, în mod rezonabil, că el nu știa încă nimic despre acest nou-venit pe care Bahrank era pe cale să-l introducă pe porțile orașului.

Dacă nu așa ar fi stat lucrurile, Gar și-ar fi dat silința să disimuleze o informație atât de prețioasă și n-ar fi cutezat în ruptul capului să facă aluzie la o posibilă infiltrație din spatele Zidului Zeilor. Sau... mai știi? Broey dădu încet din cap. Afacerea asta trebuia tratată cu cea mai mare băgare de seamă.

Să analizăm acum amprenta specială conferită individului de diferitele tipuri de guvernare. În primul rând, trebuie identificată fără greș forța guvernantă primară. Pentru aceasta, să examinăm cu atenție, de pildă, istoria omenirii. Este lucru știut că, din toate timpurile, oamenii au fost supuși unui număr impresionant de constrângeri: cele ale oligarhilor, ale autocraților sau plutocraților, ale avizilor de putere ai nenumăratelor republici, ale majorităților și minorităților tiranice, fără a omite farmecul înșelător al democrației, al instinctelor profunde sau al impulsurilor juvenile. În toate aceste cazuri, forța guvernantă, în sensul în care dorim noi să înțelegem acest concept, reprezenta în ochii individului afectat autoritatea de care el credea că depinde supraviețuirea lui imediată. Noțiunea de supraviețuire este cea care determină în mod esențial amprenta. Pe parcursul unei bune părți a istoriei umane (dar procesul este același pentru majoritatea speciilor co-simțitoare), președinții Marilor Corporații au sugerat mai mult potențial de supraviețuire, în remarcile lor banale, decât personalitățile politice de primă mărime. Noi, ca membri ai Co-simțirii, nu putem să uităm acest lucru atunci când supraveghem Corporațiile Multiplanetare. Nu avem voie să-l uităm nici în ceea ce ne privește. Cel care acționează pentru propria-i supraviețuire își modifică amprenta și, ca atare, credințele.

Manual de instrucție, Biroul de Sabotaj

Nu fă niciodată ce i-ar place inamicului tău să faci, își reaminti McKie.

În momentul de față, inamicul era Aritch, care făcuse apel la jurământul de legist pentru a constrânge un agent al BirSab-ului și ceruse informații la care nu avea dreptul. Atitudinea bătrânului gowachin, conformă naturii propriului său cod juridic, avusese ca efect mărirea instantanee a zonei de conflict. McKie se rezervă la un răspuns minimal:

„Mă aflu aici pentru că Tandaloor este inima Federației Gowachine.”

Aritch, care rămăsese cu ochii închiși pentru a sublinia relația formală de la client la legist, ridică pleoapele și-l fulgeră pe McKie cu privirea.

„Îți amintesc, **o singură dată**, că sunt clientul tău.”

Semnele indicând o nouă și periculoasă tensiune la servitoarea wreavă erau pe cale să se înmulțească, dar McKie nu-și putea permite să-și abată atenția de la Aritch.

„Te-ai desemnat **tu însuși** client. Foarte bine. Clientul trebuie să răspundă cu sinceritate la toate întrebările pe care i le pune legistul său atunci când procedura o impune.”

Aritch continua să-l fixeze pe McKie cu ochii săi galbeni, în care pâlpâia un foc mocnit. Adevărata bătălie era acum angajată.

McKie nu se îndoia de fragilitatea relației de care depindea supraviețuirea sa. Gowachinii, semnatori ai marelui Pact Co-simțitor ce statornicea legătura dintre speciile civilizate ale universului cunoscut, erau obligați să accepte anumite intervenții ale BirSab-ului în jurisdicția lor. Dar Aritch situase afacerea pe un alt teren. Dacă Federația Gowachină nu era de acord cu agentul McKie, avea posibilitatea să-l aducă în judecarenă în calitate de legist care adusese un prejudiciu unuia din clienții săi. Cu întregul barou gowachin coalizat împotriva sa, lui McKie nu-i era greu să-și închipuie care dintre cei doi legiști avea să **guste pumnalul**. Singura sa speranță era să evite procesul imediat. Acesta era, la urma urmei, fundamentul legii gowachine.

Pătrunzând în miezul subiectului, McKie declară:

„Biroul a descoperit existența unei probleme destul de stânjenitoare pentru Federația Gowachină.”

Aritch clipi de două ori.

„După cum bănuiam.”

McKie scutură din cap. Nu **bănuiau, știau**. Iar el conta pe asta: gowachinii trebuiau să cunoască motivul pentru care dăduse curs convocării lor. Dacă o specie semnatară a Pactului putea să-i înțeleagă pe de-antregul poziția, aceasta era cea gowachină. BirSab-ul era reflectarea filosofiei gowachine. Trecuseră secole de la marea convulsie care dăduse naștere Biroului de Sabotaj; dar Co-simțirea nu avusese niciodată răgaz să uite această naștere. Despre ea învățau copiii tuturor speciilor.

„Într-o zi, cu multă vreme în urmă, o majoritate tiranică a pus stăpânire pe guvernare. Intenția ei era de a-i face pe toți indivizii egali. Asta însemna că nimeni nu mai trebuia să-și depășească nicicum vecinul. Superioritatea în orice domeniu trebuia prohibită sau disimulată. Tiranii și-au pus pe roate guvernarea cu cea mai mare viteză, «în numele poporului». Au suprimat, peste tot unde era cu putință, trăgăneala birocrăției. Timpul de reflecție a fost redus. Fără a-și da seama că acționau în vederea satisfacerii dorinței lor inconștiente de a împiedica orice schimbare, tiranii încercau să îngroape toate populațiile într-o uniformitate cenușie.”

„Astfel, puternica mașină guvernamentală a început să meargă din ce în ce mai repede, antrenând o dată cu ea toate mecanismele importante ale societății. În decursul unei singure ore, texte de legi erau concepute și puse în aplicare. Structurile sociale își schimbau aspectul cu o iuțea sinucigașă. Membrii societății deveneau incapabili să facă față adevăratei evoluții pretinse de univers. Erau, de fapt, paralizați.”

„Era epoca faimoasei «monede de sticlă», puternică dimineața, devalorizată la căderea nopții. Mânați de pasiunea lor pentru uniformitate, tiranii se făceau din ce în ce mai puternici, în timp ce toți ceilalți deveneau mai slabi. Noi administrații, secretariate, ministere cu atribuții fanteziste erau create în fiecare zi, pentru a deveni citadelele unei noi clase de conducători, o aristocrație a cărei singură rațiune de a fi era menținerea elanului giganticei roți distrugătoare care semăna violența și haosul în tot ce atingea.”

„În această epocă sumbră, câțiva indivizi (cele Cinci Auzuri, ale căror identitate și specie n-au fost niciodată dezvăluite) au creat un Corp al Sabotorilor, pentru a încetini dementa roată guvernamentală. La început, Corpul nu s-a dat în lături nici de la violență, nici de la vărsarea de sânge, nici de la cruzime. Treptat, însă, metodele sale au devenit mai subtile. Roata a fost încetinită, a ajuns controlabilă. Timpul de reflecție a revenit.”

„Odată cu trecerea anilor, acest Corp s-a transformat în Biroul de Sabotaj, BirSab-ul, o organizație cu adevărate puteri ministeriale, care-și proclamă preferința pentru metodele subtile, dar care nu ezită, atunci când e cazul, să recurgă la violență pentru a-și atinge scopurile.”

Aceste noțiuni, însușite de McKie încă din școală, fuseseră între timp revizuite în lumina experienței sale în cadrul BirSab-ului. Acum, știa că această administrație de elită, cuprinzând reprezentanți ai tuturor speciilor co-simțitoare cunoscute, era condamnată să urmeze calea propriei sale entropii. Într-o zi, Biroul avea să se desființeze sau să fie desființat. Deocamdată însă universul mai avea nevoie de el. Vechile amprente persistau – acele căutări inutile ale unui absolut în mod ideal uniformizat. Era vechiul conflict între ceea ce individul considera a fi condiția supraviețuirii sale imediate și ceea ce totalitatea cerea pentru ca unii să supraviețuiască. Astăzi, Federația Gowachină era contra Co-simțirii, iar Aritch se erijase în campion al poporului său.

McKie îl studie cu atenție pe Înaltul Magistru, fără a pierde din vedere tensiunile înăbușite din atitudinea asistentei sale wreave. Avea să fie acest loc scena unui act violent? Întrebarea rămase momentan fără răspuns, în timp ce McKie se hotărî să vorbească.

„Ai remarcat că mă aflu într-o poziție delicată. Nu mă bucură dificultățile cu care sunt confrunțați unii dintre vechii și respectații mei maestri și prieteni sau compatrioții lor. Există însă dovezi...”

Lăsă fraza în suspensie. Gowachinii detestau insinuările neduse până la

capăt.

Ghearele lui Aritch se iviră din tecile degetelor sale palmate.

„Clientul tău vrea să cunoască aceste dovezi.”

Înainte de a vorbi, McKie își lăsă mâna pe cârligul cutiei de pe genunchii săi.

„Ni se semnalează dispariția unui mare număr de indivizi aparținători a două specii. Este vorba de gowachini și de oameni. Luate izolat, aceste dispariții au o importanță minoră. Dar faptele se produc de foarte multă vreme. De cel puțin douăsprezece sau cincisprezece generații, după vechiul mod de calcul uman. Global, asta reprezintă o dispariție în masă. Am aflat că există o planetă, numită Dosadi, unde au fost deportate aceste persoane. Indiciile aflate în posesia noastră au făcut obiectul unor examinări atente. Toate urmele conduc spre Federația Gowachină.”

Degetele lui Aritch se depărtară ușor, ceea ce, la un gowachin, era semnul unei stânjeneli profunde. McKie n-ar fi putut spune dacă era prefăcută sau reală.

„Biroul tău acuză Federația Gowachină?”

„Cunoști atribuțiile Biroului meu. Nu știm încă unde se află planeta Dosadi, dar vom sfârși prin a o localiza.”

Aritch rămase tăcut. Știa că BirSab-ul nu renunțase niciodată la elucidarea unei probleme.

McKie înălță caseta albastră.

„Aruncându-mi asta, stimate client, ai făcut din mine gardianul destinului tău. N-ai dreptul să-mi ceri explicații în legătură cu metodele mele. Nu mă voi conforma vechii legi.”

Aritch încuviință cu o mișcare a capului.

„Mă așteptam să reacționezi astfel.”

Ridică mâna dreaptă.

Spasmodica „flexiune a morții” puse stăpânire pe wreavă, ale cărei mandibule de luptă țâșniră din fanta facială.

Încă de la prima ei mișcare, McKie deschise caseta și scoase din ea cartea și pumnalul. Vorbi cu o forță pe care corpul lui n-o simțea:

„Dacă schițează cel mai mic gest spre mine, sângele meu va păta cartea sacră.” Lipi tăișul pumnalului de încheietura mâinii. „Poate că Slujitoarea Casetei nu știe ce-ar însemna asta. Istoria Încrengăturii Mergătoare s-ar termina aici. S-ar considera că o altă încrengătură a primit caseta din mâinile Dătătorului Legii. Până și numele **ultimului** Înalt Magistru al acestei încrengături ar fi șters din amintiri și orice gowachin ar prefera să-și mănânce propriile ouă înainte de a admite vreo înrudire cât de îndepărtată cu Încrengătura Mergătoare.”

Aritch încremenise, cu mâna dreaptă în aer. Bolborosi:

„McKie, ești un spion. Numai spionând ritualurile noastre cele mai sacre

puteai afla un asemenea lucru.”

„M-ai luat drept un nătărău docil și sperios, clientule? Sunt un legist autentic. Un legist n-are nevoie să se ascundă ca să învețe legea. Când m-ați admis în baroul vostru, mi-ați deschis toate ușile.”

Încet, fremătând din tot trupul, Aritch se întoarse spre wreavă.

„Ceylang?”

Acesteia îi era greu să vorbească, atât timp cât mandibulele de luptă, impregnate cu venin, rămâneau scoase.

„Ascult!”

„Uită-te bine la omul acesta. Studiază-l cu atenție. Ai să-l mai vezi.”

„Înțeles.”

„Poți să pleci, dar nu uita cuvintele mele.”

„Nu uit.”

McKie, știind că dansul morții nu putea să rămână neterminat, o opri:

„Ceylang!”

Încet, cu reticență, ea își întoarse privirea spre el.

„Uită-te bine la mine, Ceylang. Sunt ceea ce speri tu să devii într-o bună zi. Dar te previn: dacă nu-ți vei lepăda pielea de wreavă, nu vei reuși niciodată s-ajungi legistă.” Făcu un semn scurt cu capul. „Acum poți să pleci.”

În foșnetul robei fluide, ea se supuse; dar mandibulele de luptă rămăseseră scoase, iar vârfurile lor otrăvitoare luceau. McKie știa că, undeva, în sălașul triadei, o mică vietate cu pene avea să moară curând, cu venele arse de otrava stăpânei sale. Abia în clipa aceea avea să ia sfârșit dansul morții și Ceylang va putea să-și retragă mandibulele. Ura însă avea să rămână.

După ce ușa se închise în spatele robei roșii, McKie repuse calm cartea și pumnalul la locul lor, în casetă, apoi se întoarse spre Aritch. Din acest moment discuția avea să se poarte cu adevărat ca între legist și client, fără nici un fel de sofistică, și amândoi știau asta.

„Ce l-ar putea îndemna pe Înaltul Magistrul al ilustrei Încrengături Mergătoare să provoace ruina măreței Arcade a Civilizației?”

Se adresase ca unui egal, pe un ton de conversație.

Aritch părea să întâmpine dificultăți cu adaptarea la noua situație. Gândurile lui erau ușor de ghicit. Dacă McKie asistase la Ritualul Purificării, trebuia să-l accepte ca gowachin. Dar McKie **nu era** gowachin. Pe de altă parte, fusese admis în barou..., iar dacă fusese martor la acel ritual sacru...

După un moment de tăcere, Aritch întrebă:

„Unde ai asistat la ritual?”

„A fost îndeplinit de încrengătura care m-a găzduit pe Tandaloor.”

„Capetele Uscate?”

„Da.”

„Știau că ești de față?”

„Fusesem invitat.”

„Cum ai făcut ca să-ți lepezi pielea?”

„M-au jupuit de viu și au păstrat bucățelele.”

Aritch își îngădui un răgaz pentru a digera răspunsul. Capetele Uscate avansaseră pionul lor, în secret, pe eșichierul politicii gowachine, dar acum secretul fusese dat la iveală. Trebuia să reflecteze la implicațiile acestui fapt. De ce acționaseră astfel? Ce sperau să câștige? Murmură:

„Nu ai tatuaj.”

„N-am cerut oficial să devin membru al Capetelor Uscate.”

„De ce?”

„Obediența mea primară este față de BirSab.”

„Capetele Uscate știu asta?”

„O încurajează.”

„Dar ce motiv i-a putut îndemna să...”

McKie zâmbi.

Aritch dădu din cap, privind în direcția nișei murale, acoperite cu o perdea, de la celălalt capăt al sanctuarului. Asemănarea lui McKie cu Zeul Batracian?

„Nu era un motiv suficient.”

McKie ridică din umeri.

Aritch medită cu voce tare:

„Capetele Uscate l-au susținut pe Klodik când a comis crima pentru care-ai...”

„N-a fost o crimă.”

„Ai dreptate. De vreme ce ai obținut achitarea lui Klodik. Și, ca urmare a acestei izbânzi, Capetele Uscate te-au invitat să asști la Ritualul Purificării.”

„Un gowachin care aparține BirSab-ului nu-și poate disocia obediențele.”

„Dar un legist nu trebuie să fie decât în slujba legii!”

„Legile BirSab-ului și ale gowachinilor nu sunt în conflict.”

„Așa ar vrea Capetele Uscate să ne facă să credem.”

„Așa cred mulți gowachini.”

„Numai că afacerea Klodik n-a fost o adevărată încercare.”

În mintea lui McKie se făcu deodată lumină: ceea ce regreta Aritch era mai mult decât un pariu pierdut. Împreună cu banii, își plasase și speranțele. Era momentul să reorienteze această conversație.

„Sunt legistul tău.”

Cu un aer resemnat, Aritch răspunse:

„Ești.”

„Legistul tău dorește explicații în legătură cu problema dosadiană.”

„O problemă nu există, decât dacă există destulă lume care să se intereseze de ea.” Aritch se uită la caseta de pe genunchii lui McKie.

„Deocamdată ne preocupă diferențele de valoare, schimbările de valoare.”

McKie nu crezu nici o clipă că acesta era conținutul apărării gowachine,

Însă cuvintele lui Aritch îi oferiră un mic răgaz. Gowachinii aveau, față de legea lor și față de orice formă de guvernare, o atitudine formată dintr-un curios amestec de respect și lipsă de respect. La bază domneau ritualurile lor imuabile, dar, în afară de asta, totul rămânea la fel de fluid ca oceanele în care avusese loc evoluția lor. Dincolo de ritualuri, ceea ce se urmărea era atingerea fluidității constante. Cu gowachinii nu te puteai angaja niciodată pe teren bătătorit. Ei reacționau mereu în mod diferit... cu religiozitate. Era în natura lor. **Orice bază e temporară. Legea este făcută pentru a fi schimbată.** Acesta era catehismul lor. **Arta legistului este de a ști în fiecare clipă unde pune piciorul.**

„Capetele Uscate au o concepție diferită”, rosti McKie.

Aritch se posomorî. Ventriculele lui respiratorii vibrară, semn că avea să vorbească **din adâncul stomacului.**

„Co-simțitorii au forme atât de variate: wreavii (aruncă o privire spre ușă), sobaripii, laclacii, calebanii, panSpechii, chitherii, taprisioții, palenkii, oamenii și noi, gowachinii... atâtea și-atâtea... Diferențele dintre noi nu le-ar putea număra nimeni.”

„După cum nu se pot număra picăturile de apă dintr-un ocean.”

Aritch emise un fel de mormăit, apoi spuse:

„Unele boli pot traversa barierele dintre specii.”

McKie îl privi cu uimire. Să fi fost planeta Dosadi o stațiune medicală experimentală? Imposibil! N-ar fi avut nici un motiv să ascundă acest lucru. Secretul nu putea decât să anuleze orice efort de studiere a unei probleme comune. Gowachinii știau asta.

„Voi nu studiați patologia umano-gowachină.”

„Există maladii care afectează psihismul și care nu pot fi atribuite nici unui agent fizic.”

McKie stătu pe gânduri. Deși definițiile gowachine erau uneori greu de conceput, ele lăsa rareori loc pentru comportări aberante. Gowachinii erau foarte severi în această privință. Cel care încerca o deturnare a ritualului era imediat omorât. De aceea relațiile lor cu alte specii puteau deveni extrem de delicate.

Aritch continuă:

„Fricțiuni psihologice înspăimântătoare survin când specii divergente se întâlnesc și sunt constrânse să se adapteze la noi moduri de viață. Vrem să cunoaștem mai bine această arenă comportamentală.”

McKie dădu din cap. Unul dintre foștii săi profesori de la Capetele Uscate îi spusese: „Oricât ar fi de dureros, viața trebuie să se adapteze sau să dispară.”

Era o revelație profundă cu privire la maniera în care gowachinii aplicau asupra lor înșiși propriile lor concepții. Legea era schimbătoare, dar fundamentele ei nu suportau nici cea mai mică modificare. „Altminteri, cum am mai ști unde suntem și de unde venim?” Pe de altă parte, confruntările cu alte

specii modificau fundamentele. Viața se adapta... de bunăvoie sau cu forța.

McKie își alegea cu grijă cuvintele:

„Experiențele cu caracter psihologic întreprinse asupra unor indivizi sau grupuri de indivizi care nu și-au dat consimțământul în cunoștință de cauză au fost dintotdeauna ilegale... chiar și la gowachini.”

Aritch nu acceptă argumentul:

„În toate regiunile Co-simțirii pot fi găsite nenumărate precedente, mai ales în domeniile cercetării biomedicale și al științelor comportamentului, când co-simțitorii au servit drept subiecte de experiență.”

„Dar prima întrebare care se pune este, întotdeauna: cât de mare e riscul cunoscut la care sunt supuse subiectele?”

„Dragul meu legist, știi foarte bine că expresia **consimțământ în cunoștință de cauză** implică faptul că experimentatorul cunoaște dinainte natura exactă a riscurilor și că le poate descrie cu precizie subiectelor experimentului său. Or, te întreb, cum să fie cu puțință un asemenea lucru când experimentul are ca scop tocmai să descopere ceea ce nu este cunoscut? Cum să evaluezi un risc care nu poate fi prevăzut?”

„Supui proiectul mai multor experți cu autoritate în domeniul respectiv”, răspunse McKie. „Ei pun în balanță experimentul propus și avantajele care-ar putea decurge în urma punerii sale în aplicare.”

„Da, știu. Supunem propunerea noastră altor cercetători, unor inși care, prin însăși **misiunea** lor și ideea pe care-o au despre identitatea lor, sunt încredințați că pot ameliora soarta tuturor creaturilor co-simțitoare. Am să te-ntreb ceva, legistule. Crezi că o comisie alcătuită din asemenea personalități refuză multe cereri de cercetări experimentale?”

McKie începea să vadă unde voia să ajungă Aritch. Vorbi cu precauție:

„Unele proiecte sunt respinse, desigur. Dar voi n-ați supus programul vostru dosadian nici unei instanțe externe autorizate. N-ați făcut-o pentru a păstra secretul față de concetățenii voștri sau față de ceilalți co-simțitori?”

„Ne-am temut de-un refuz, dacă ar fi fost încunoștințate și celelalte specii.”

„Proiectul vostru a fost aprobat de majoritatea gowachinilor?”

„Nu, dar știi la fel de bine ca mine că acordul majorității, în domeniul experimental, nu oferă nici o garanție contra cercetărilor periculoase.”

„Proiectul Dosadi s-a dovedit periculos?”

Aritch rămase tăcut timp de câteva respirații lungi, apoi răspunse:

„S-a dovedit periculos.”

„Pentru cine?”

„Pentru toată lumea.”

Era un răspuns neașteptat, care adăuga o nouă dimensiune comportării lui Aritch. McKie hotărî să exploreze filonul.

„Acest proiect a fost, așadar, aprobat de o minoritate gowachină, dispusă

să accepte un raport avantaj-risc deosebit de periculos.”

„Ai un mod de a pune problema, McKie, ce presupune o culpabilitate de un gen aparte.”

„Dar s-ar putea găsi, în Co-simțire, o majoritate care să fie de acord cu definiția mea?”

„Dacă e informată.”

„Înțeleg. Acceptând un asemenea risc, ce avantaje nădăjduiați să obțineți?”

Aritch scoase un mârâit.

„Te asigur, legistule, că am folosit numai voluntari și numai oameni și gowachini.”

„Ocolești întrebarea.”

„Nu fac decât să-ntârzii răspunsul.”

„În cazul acesta, spune-mi dacă le-ați explicat clar voluntarilor respectivi că aveau de ales, că puteau să refuze. Erau la curent cu pericolele la care puteau fi expuși?”

„N-am încercat să-i speriem... nu.”

„I-a păsat cuiva dintre voi de libertatea de opțiune a acestor **voluntari?**”

„Atenție la modul în care ne judeci, McKie. Există o tensiune fundamentală între știință și libertate, indiferent de modul în care e considerată știința de cei care-o practică sau de modul cum e percepută libertatea de cei care cred că o au.”

Aceste cuvinte îi amintiră lui McKie unul dintre cele mai cinice aforisme gowachine: **A crede că ești liber este mai important decât a fi liber.** Replică:

„Nu le-ați spus întregul adevăr despre această experiență.”

„E un punct de vedere.”

McKie stătu câteva clipe pe gânduri. Nu știa ce anume putuseră face gowachinii pe Dosadi, dar începea să aibă bănuiala că era vorba de ceva infam. Când reluă discuția, nu reuși să ascundă prea bine temerile strecurate în glas.

„Să revenim la întrebarea mea despre avantajele la care-ați sperat.”

„Dragul meu legist, avem de mult timp o sinceră admirație față de specia voastră. Ne-ați transmis una din maximele noastre cele mai verificate: **În nici o specie să nu te încrezi mai departe de propriul ei interes.**”

„Nu-i un motiv suficient pentru...”

„Mai e o regulă pe care noi am extras-o din maxima voastră: **Înțelept este să-ți orientezi astfel acțiunile, încât interesele altor specii să coincidă cu cele ale speciei tale.**”

McKie îl privi lung pe Înaltul Magistru. Secătura asta bătrână de gowachin încerca să-i propună o înțelegere umano-gowachină în vederea înăbușirii scandalului? Se încumeta la un asemenea gambit? Care era amploarea eșecului dosadian?

Cu voce tare, întrebă:

„Ce avantaje ați sperat să obțineți? Insist să-mi răspunzi.”

Aritch se cufundă mai adânc în caniscaunul său, care se adaptează imediat noii poziții. Înaltul Magistru îl măsoară pe McKie cu privirea, înainte de a murmura:

„Joci partida asta mai bine chiar decât speram noi.”

„Pentru voi, legea și guvernarea sunt un joc. Eu însă vin de pe o altă arenă.”

„Biroul.”

„Ceea ce nu mă împiedică să fiu și legist.”

„Ești legistul **meu**?”

„Sunt legat prin Jurământul Cărții. Nu ai încredere în...”

McKie tăcu brusc, copleșit de o revelație neașteptată. Sigur că da! Ar fi trebuit să se gândească de la bun început. Gowachinii știau de mult că afacerea Dosadi va apărea într-o bună zi pe scena juridică...

„Încredere în ce?” vru să știe Aritch.

„Ajunge cu subterfugiile!” izbucni McKie. „Când ați făcut din mine un legist, erați deja cu gândul la problema dosadiană. Iar acum acționați ca și cum n-ați mai avea încredere în propriul vostru plan.”

Aritch își încrețește buzele.

„Ciudat... Ești mai gowachin decât un gowachin.”

„Ce avantaje ați sperat să obțineți când v-ați asumat acest risc?”

Degetele lui Aritch se răsfirează, întinzând membranele dintre ele.

„Am sperat, mai ales, să încheiem repede cercetările și să obținem avantaje de natură a pune stavilă protestelor pe care, în mod inevitabil, aveau să le suscite. Dar iată că au trecut peste douăzeci de generații de-ale voastre – nu douăsprezece sau cincisprezece, cum v-ați închipuit voi – de când am luat în mâinile noastre acest fier înroșit în foc. Avantaje? Desigur, ar fi câteva, dar nu îndrăznim nici să le folosim, nici să-i eliberăm pe dosadieni din robie, de teamă să nu ridicăm un uragan de întrebări, la care n-am putea să răspundem fără a ne dezvălui... sursele.”

„Avantajele!” insistă McKie. „**Legistul tău** e cel care-ți cere răspunsul!”

Aritch exală prin ventricule o răsuflare tremurătoare.

„Calebana ce controlează accesul pe Dosadi este singura care cunoaște coordonatele planetei. Dar nu are dreptul să le dezvăluie nimănui. Dosadi este populată numai de oameni și gowachini. Nu există decât un singur oraș, Chu, a cărui populație a atins cifra de nouăzeci de milioane de locuitori, aproape egal împărțiți între cele două specii. Cam de trei ori mai mulți trăiesc în afara orașului, în teritorii desemnate cu denumirea generică de Periferie. Aceștia însă nu sunt incluși în experiment. Orașul Chu propriu-zis se întinde pe circa opt sute de kilometri pătrați.”

Gândul la densitatea populației îl năuci pe McKie. Trebuiau să fie câteva

milioane pe kilometru pătrat! Era greu de imaginat. Chiar construind vertical... și subteran... Existau, cu siguranță, privilegiați care dispuneau de suficient spațiu, însă ceilalți... Pe toți Zeii din ceruri! Un asemenea loc trebuie că gema literalmente de ființe care n-aveau altă scăpare de promiscuitatea generală decât, poate, refugiul în acea misterioasă Periferie. McKie îi expuse aceste reflecții lui Aritch, care le confirmă:

„Densitatea populației este extrem de ridicată în anumite sectoare. Dosadienii le numesc «iepurării», din motive pe care le poți lesne înțelege.”

„Dar de ce? Când au o întreagă planetă la dispoziție...”

„Dosadi este toxică pentru ambele noastre specii. Toată hrana provine din uzinele hidroponice de o concepție specială, situate în inima Chu-ului. Gestiunea uzinelor și distribuția alimentelor sunt controlate de indivizi care sunt adevărate căpetenii de război. Totul este organizat în manieră cvasi-militară. Însă expectanța de viață în interiorul orașului este de patru ori mai mare decât în afara lui.”

„Dar spuneai că populația de la Periferie e mult mai numeroasă decât...”

„Se înmulțesc ca animalele în călduri.”

„Sincer să fiu, nu văd ce avantaje ați nădăjduit să obțineți de pe urma unei asemenea...”

„Sub presiune, viața-și dezvăluie proprietățile intrinseci.”

McKie cugetă la cuvintele Înaltului Magistru. Imaginea pe care și-o făcea despre Dosadi era cea a unei mase într-un permanent clocot, încerca să-și reprezinte căpeteniile de război... zidurile de apărare... locuitorii, câțiva trăind și lucrând într-un spațiu relativ îmbelșugat, în vreme ce restul... Pe toți Zeii! Era, pur și simplu, o demență, într-un univers unde mai multe planete, perfect locuibile, nu erau populate decât de câteva mii de indivizi. Venindu-și în fire, i se adresa Înaltului Magistru cu voce tăioasă:

„Aceste proprietăți intrinseci, **avantajele** pe care le-ați urmărit... te rog să le definești.”

Aritch își îndreaptă brusc poziția.

„Am descoperit noi moduri de asociere, noi elemente de motivație și pârgii nebănuite, care permit acționarea asupra unor populații întregi.”

„Te rog să procedezi la enumerarea clară și completă a tuturor acestor descoperiri.”

„Puțină răbdare, legistule. Puțină răbdare.”

De ce încerca Aritch să trăgăneze? Avantajele respective erau atât de neînsemnate față de atrocitățile pricinuite de experiment? McKie schimbă tactica:

„Spui că planeta este nocivă. De ce nu retrageți locuitorii, în grupuri restrânse și, dacă este nevoie, supunându-i unei operații de ștergere a memoriei, pentru a-i reintegra Co-simțirii în calitate de noi...”

„Nu îndrăznim s-o facem! În primul rând, dosadienii au dobândit un fel de

imunitate la ștergerea memoriei. E unul dintre efectele secundare produse de substanțele toxice care se strecoară totuși în alimentația lor. Iar în al doilea rând, dat fiind ce-au devenit ei după traiul dus pe Dosadi... Cum să-ți explic?”

„De ce nu încearcă să părăsească Dosadi cu mijloace proprii? Presupun că-i împiedicați să folosească Porțile calebane, dar mai există și mijloacele tradiționale, rachetele...”

„Nu-i lăsăm noi. Entitatea noastră calebană a înconjurat planeta cu ceea ce ea numește o barieră tempokinetică. Dosadienii nu pot trece de ea.”

„Pentru ce faceți asta?”

„Mai degrabă vom distruge planeta, cu locuitorii ei cu tot, decât să-i vedem răspândindu-se pe cuprinsul Co-simțirii.”

„Dar ce-i atât de îngrozitor la ei, încât să aveți în vedere o asemenea extremă?”

Aritch se cutremură.

„Am creat un monstru.”

Toate guvernele sunt în mâinile unor mincinoși și nimic din ceea ce spun aceștia nu trebuie să fie crezut.

Cuvinte atribuite unui jurnalist uman din era veche

Traversând cu pași repezi acoperișul spiralei de parcare de lângă biroul ei de Conectoare Principală, Jedrik nu se putea împiedica să se gândească, în această după-amiază posomorâtă, că era pe punctul de a folosi pentru ultima dată un privilegiu încă atașat funcției sale. În clădirea aflată sub picioarele ei erau garate, fiecare la capătul unei grapine din mijlocul platoului-conveier, vehiculele particulare ale negustorilor de putere și ale favoriților lor. Aparatele mergeau de la **corvelele** de mare capacitate, rezervate potentatilor și încărcate cu blindaje și arme supranumerare, până la micile **glisoare** negre, atribuite funcționarilor ca ea. Ex-favorita Jedrik nu-și făcea iluzii. Știa că, astăzi, va urca pentru ultima oară în mașina care-o scutise, atât de des, de aglomerația turbată și neplăcerile trotuarelor subterane, la orele de vârf ale dimineții și serii.

Își sincronizase cu precizie momentul plecării. Altminteri, cei care aveau drept la corvele n-ar fi pregetat să repartizeze deja altcuiva glisorul ei și șoferul aferent. Acesta din urmă, Havvy, constituia, de altfel, obiectul central al acestei ultime deplasări, care se insera într-un spațiu cronologic extrem de redus.

Jedrik simțea că evenimentele începeau să se deruleze într-un ritm accelerat. Abia azi-dimineață dezlănțuise moartea asupra unui număr de cincizeci de oameni. Acum, bulgărele de zăpadă era pe cale să se transforme în avalanșă.

Terasa parking-ului fusese sumar reparată după recentul atentat comis

de trei teroriști periferici. Fără a-și încetini pasul, Jedrik ocoli mai multe spărturi, pentru a ajunge la tubul de acces în parcare. În fața intrării, se opri și aruncă o privire spre vest, unde se înălțau pereții stâncoși care înconjurau Chu-ul. Soarele, deja pe punctul de-a asfinți îndărătul falezelor, arunca o strălucire aurie, ușor voalată de perdeaua lăptoasă a Zidului Zeilor. În starea de angoasă receptivă în care se afla de câteva ore, i se păru că nu privea soarele, ci un ochi malefic, care-o urmărea din văzduh.

La ora asta, rotoclasoarele din biroul ei trebuie că se făcuseră deja scrum în urma intervenției intempestive a broscuilor râioși de la Rezervele de Muncă. Avea să mai treacă un timp până ce aceștia își întocmeau rapoartele, până ce rapoartele își croiau drum pe coridoarele ierarhiei și până ce se găsea cineva care să-și asume responsabilitatea unei decizii.

Făcu un efort pentru a-și împiedica gândurile să se disloce în umbre tremurătoare. După distrugerea rotoclasoarelor, celelalte indicii aveau să se acumuleze cu repeziciune. Anturajul Electorului va începe să aibă din ce în ce mai multe bănuieli. Dar și asta făcea parte din planurile ei cu multiple fațete suprapuse.

Brusc, pătrunse în acces, coborî până la nivelul locului ei de parcare și reperă, pe deasupra pasarelelor, glisorul ei, atârând printre celelalte. Havvy ședea pe capota înclinată, cu umerii cocârjați, într-o atitudine care-l caracteriza. Perfect. Havvy se purta conform așteptărilor. Acum, ea trebuia să procedeze cu o oarecare finețe, deși nu se aștepta la vreun obstacol real din partea unei persoane atât de rudimentare și transparente ca Havvy. Ceea ce n-o împiedica să-și strecoare mâna dreaptă în buzunarul în care ascunsese o armă minusculă, dar eficientă. Nu mai putea lăsa nimic să-i stea-n cale, în momentul de față. Își alesese și formase cu grijă locotenenții, însă nici unul nu se ridica realmente la înălțimea propriilor ei aptitudini. Forța armată constituită în vederea acestui moment avea nevoie de ea pentru a primi impulsul care, poate, avea să smulgă victoria în zilele următoare.

De acum, trebuie să plutesc ca o frunză deasupra uraganului.

Havvy era cufundat în lectură. Cu siguranță că citea una dintre cărțile pseudo-profunde, de care se prefăcea întotdeauna interesat, dar pe care nu le înțelegea. În timp ce citea, își frământa buza de jos între arătător și degetul mare, prezentând imaginea cuiva absorbit de profunde meditații intelectuale. Însă nu era decât o imagine. Nu se trăda prin nici un semn c-ar fi auzit-o venind. Un ușor curent de aer dădea să întoarcă paginile, pe care Havvy le ținea cu un deget. Jedrik nu era încă destul de aproape pentru a desluși titlul cărții, dar nu se îndoia că figura printre lucrările puse la index, care circulau clandestin, ca mai toate lecturile lui. Pentru el, cam asta era culmea în materie de risc pe care și-o putea asuma. Nu era mare lucru, însă îl aureola cu un oarecare prestigiu. O altă imagine pe care se străduia s-o cultive.

Se apropiase acum suficient pentru a-i distinge detaliile fizionomiei. Ar fi

trebuit deja să ridice capul la auzul pașilor ei, dar el rămânea absorbit de lectură. Havvy avea ochi mari și căprui, despre care era încredințat că știe să-i folosească pentru a da impresia de inocență. Dar adevărata sa inocență era mult mai profund ancorată decât nevolnicele lui tentative de inducere în eroare. Lui Jedrik nu-i era deloc greu să-și imagineze scena, în cazul în care unul dintre agenții lui Broey l-ar fi surprins pe Havvy în această postură.

„Carte pusă la index?” s-ar fi mirat Havvy, servindu-se de ochii săi căprui, până la limita ineficienței lor inocente. **„Nu credeam să mai existe așa ceva. Eram sigur că le-ați ars pe toate. Pe-asta mi-a dat-o un tip, pe stradă, când l-am întrebat ce citește.”**

Iar spionul Electorului ar fi continuat, abia ascunzându-și o grimasă sarcastică: **„Și nu ți s-a părut suspect un astfel de cadou?”**

Dacă lucrurile ajungeau vreodată la asta, dificultățile s-ar fi acumulat, pentru Havvy, pe căi pe care el nu le-ar fi bănuit niciodată. Ochii săi căprui, **inocenți**, nu i-ar fi înșelat pe agenții Electorului, după cum nu puteau s-o înșele pe ea. Din această perspectivă, putea da și o altă interpretare faptului că Havvy era cel care-i adusese cheia Zidului Zeilor, acest faimos Jorj X. McKie.

Havvy o abordase cu aerul său de conspirator de duzină: „Periferia vrea să ne trimită un nou agent. Ne-am gândit că poate te-ar interesa...”

Fiecare informație pe care i-o divulgase apoi în legătură cu vestea atât de bizar anunțată, fiecare întrebare la care el răspunsese cu transparenta lui candoare, sporiseră tensiunea, mirarea și înflăcărea ce puseseră stăpânire pe ea.

La toate acestea se gândea în timp ce se apropia de el. Havvy îi simți în sfârșit prezența și-și ridică ochii. Recunoscând-o, avu o reacție neașteptată: o mișcare de retragere pe jumătate schițată, ca și când s-ar fi pus în gardă. Închise cartea. „Ai venit mai devreme.”

„După cum ți-am și spus.”

Această nouă atitudine la Havvy o surprinse și-i redeșteptă îndoieli mai vechi. Nu-i rămânea, ca linie de acțiune, decât atacul.

„Numai broaștele râioase nu-și ies niciodată din obișnuințe”, zise ea.

Privirea lui Havvy săgetă în stânga și-n dreapta, apoi reveni la ea. Nu se așteptase la atâta cutezanță din partea lui Jedrik. Riscul, de data asta, era prea precis pentru gustul său. Electorul avea urechi peste tot. Lui Jedrik însă reacția lui Havvy îi spuse tot ce voia să știe. Făcu un semn de nerăbdare, arătând spre glisor.

„Să mergem.”

Havvy vârî cartea în buzunar, coborî de pe capotă și-i deschise portiera. Gesturile lui erau o idee prea bruste. Butoniera uneia dintre mânecile jachetei sale cu dungi verzi se agăță de mânerul ușii. O desprinse cu o grabă stângace.

Jedrik se strecură în harnașamentul pentru pasager. Havvy trânti portiera, poate puțin prea tare. Era nervos. Perfect. Își ocupă locul în fața barei de

control, la stânga ei, și i se adresă privind drept înainte:

„Încotro?”

„Ia-o în direcția apartamentului.”

El avu o ușoară ezitare, apoi activă conveierul cu grapine. Glisorul oscilă, se puse în mișcare și alunecă încet pe rampa de acces către stradă.

Când ieșiră din semiobscuritatea spiralei de parcare, mai înainte chiar ca ghearele grapinei să-i elibereze pentru a-i lăsa să se propulseze cu mijloacele proprii, Jedrik își întărise hotărârea de a nu arunca nici o privire înapoi. Blocul Conectorilor aparținea, de acum înainte, trecutului ei. Nu mai era decât o structură de pietre cenușii-verzui printre atâtea alte edificii uriașe, despărțite, pe alocuri, de stâncile falezelor sau de brațele fluviului. Această parte a existenței ei se încheia. Trebuia s-o extirpe și era preferabil ca operația să fie făcută curat. Mintea ei trebuia să rămână limpede, pentru ceea ce avea să urmeze. Și ceea ce avea să urmeze era, pur și simplu, războiul.

Nu se întâmplă prea des ca o forță de război să se ridice din mijlocul maselor dosadiene pentru a-și disputa locul în structurile puterii. Forța pe care o ridicase Jedrik avea să vâre groaza în milioane de indivizi; deocamdată însă o interesau numai temerile câtorva dintre ei, iar primul vizat era Havvy.

Pilota cu stăpânirea obișnuită, perfect competent, dar nu mai mult decât atât. Asta însă nu împiedica falangele sale să fie albe în jurul barei și mușchii să-i tresară sub piele. Era clar că alături de ea se afla același Havvy, pe care-l cunoștea prea bine, și nu una dintre acele entități malefice și perfide, înveșmântate în carne dosadiană. În asta consta utilitatea lui Havvy, dar și punctul său slab. Purta stigmatul Dosadiei. Era pătat, corupt. Asta nu trebuia să se întâmple și cu McKie.

Havvy părea să aibă destul bun simț ca să se teamă de ea. În timp ce observa peisajul din jur, Jedrik lăsa să crească tensiunea. Circulația era redusă. Celelalte vehicule erau, toate, blindate. În spatele fiecărui tunel de acces se ghiceau, în umbră, ochi la pândă și arme ațintite. Dar totul avea un aer normal. Era încă prea devreme ca să răsunе alarma generală pentru urmărirea unei Conectoare fugare.

Traversară fără probleme primul post fortificat. Gărzile, nonșalante dar eficiente, abia dacă aruncară o privire în direcția glisorului și brasardelor de identificare ale ocupanților. Nu era decât o operație de rutină.

Pericolul, cu activitățile de rutină, își spunea Jedrik, era că deveneau foarte repede plictisitoare. Plictiseala atrofiază simțurile. Era un lucru asupra căruia ea și colaboratorii ei nu încetau să-i pună în gardă pe combatanții de a căror instrucție se ocupau. Noua armată care avea să se ivească pe scena dosadiană avea să provoace destule surprize.

Pe măsură ce se îndepărtau de centru, străzile deveneau mai largi, mai degajate. Începeau să apară grădini ornamentale, cu plante veninoase, dar splendide. Frunzișul, în umbră, avea culori purpurii. Sub tufișuri, solul

descoperit sclipea de picături corozive, unul dintre mijloacele modeste ale Dosadiei de a-și apăra teritoriul. Dosadi oferea multe învățături celor doritori să învețe.

Jedrik întoarse capul, pentru a-l studia mai bine pe Havvy. Părea absorbit de pilotarea mașinii, lăsând impresia unei rezerve de energie. Cam asta era tot ce putuse Havvy să-nvețe. S-ar fi zis că era conștient de propriile sale lacune și-și dădea seama, cu siguranță, că multă lume se întreba cum de obținuse postul de șofer, chiar la un eșalon mediu, când iepurările gemeau de inși gata să se sfâșie pentru a urca o treaptă în ierarhie. Fără doar și poate, Havvy deținea informații secrete, pe care le vindea pe o piață ocultă. Această piață ocultă trebuia ea s-o exploreze, acum. Iar demersul ei trebuia să pară puțin neîndemânatic, ca și când ar fi fost tulburată de ceva întâmplat în cursul zilei.

„Am putea fi ascultați?” întrebă ea.

Faptul n-avea nici o importanță pentru planurile ei, dar întrebarea era genul de stângăcie pe care Havvy avea să-l interpreteze exact așa cum voia ea.

„Am neutralizat sistemul de transmisiuni ca și ultima dată”, răspunse el. „Dacă vrea cineva să verifice, va crede că-i vorba de-o defecțiune.”

Asta numai tu ai fi în stare s-o crezi, gândi ea.

Era întocmai nivelul de răspuns infantil la care se obișnuise să se aștepte de la Havvy. Dar îi acceptă mutarea, sondând-o cu neprefăcută curiozitate:

„Te-ai gândit că vom avea de discutat, azi, între patru ochi?”

Havvy fu pe punctul de a-i arunca o privire uimită, dar își luă seama și zise:

„Da' de unde! Simplă precauție. Mai pot să-ți vând o informație.”

„Dar mi-ai dat informația despre McKie.”

„Doar ca să-mi demonstrez valoarea.”

O, Havvy! De ce mai încerci?

„Hotărât lucru, ai calități nebanuite”, spuse ea, fiind sigură că el nu va sesiza nici cea mai mică ironie. „Și ce informație ai de vânzare?”

„Tot în legătură cu acest McKie.”

„I-auzi!”

„Te interesează?”

„Să fiu eu singurul tău client, Havvy?”

Mușchii umerilor lui tresăriră, în timp ce degetele i se încleștară și mai tare în jurul barei de control. Tensiunile din glasul său nu lăsau loc nici unei erori de interpretare.

„Livrată la locul potrivit, informația pe care-o dețin mi-ar putea asigura vreo cinci ani de viață fără probleme – mâncare, locuință bună și așa mai departe.”

„Pai, dacă-i așa, de ce n-o vinzi într-un asemenea loc?”

„N-am spus că **pot** s-o vând. Sunt cumpărători și cumpărători.”

„Inclusiv cei care iau fără să plătească, nu?”

Nu era nevoie să-i dea răspuns, și fu mai bine așa. O barieră se lăsă în fața glisorului, silindu-l pe Havvy să frâneze brusc. Vreme de-o clipă, frica puse stăpânire pe Jedrik și ea simți cum acționau reflexele care-o împiedicau să se trădeze. Apoi observă că nu era decât un baraj obișnuit, destinat să permită trecerea unui transport de materiale de reparații, care traversa șoseaua.

Jedrik își aruncă privirea pe fereastra din dreapta. Interminabilele lucrări de reparare și consolidare ale fortificațiilor orașului aveau loc, aici, la nivelul imediat inferior. Dacă memoria n-o înșela, acesta era al optulea zid de protecție din sectorul sud-vestic. Vacarmul ciocanelor care spărgeau piatra umplea strada. Totul era acoperit cu praful cenușiu ce plutea în aer. Simți mirosul de cremene arsă cu un ușor iz metalic, de care nu scăpai aproape nicăieri, în Chu. Era mirosul morții prin otrăvire, pe care Dosadi nu înceta să-l servească locuitorilor ei. Jedrik își strânse buzele și continuă să respire, cu inspirații scurte, pe nas, observând într-o doară că toți muncitorii erau oameni din iepurarii și că aproape o treime o formau femeile. Nici una dintre ele nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Aveau deja, în privire, acea lucire dură și circumspectă, pe care cei născuți în iepurarii o păstrau toată viața.

Un tânăr șef de echipă trecu târând după el un subaltern în etate, cu umerii încovoiați și păr rar, cărunț. Bătrânul îl urma cu intenționată încetineală și tânărul șef dădea semne de nerăbdare, îndemnându-l să meargă mai iute. Implicațiile subtile ale relației astfel dezvăluite îi scăpau, probabil, în totalitate, lui Havvy, gândi Jedrik. Trecând pe lângă una din muncitoare, șeful o măsură din cap până-n picioare, cu interes. Femeia îi surprinse privirea și începu să lovească și mai abitir cu ciocanul. Șeful îi spuse ceva adjunctului său vârstnic, care se duse apoi să-i vorbească tinerei muncitoare. Aceasta surâse, se uită spre șef și dădu din cap. Cei doi bărbați își continuă drumul, fără a mai întoarce privirea. Toată povestea nu i-ar fi atras atenția lui Jedrik, dacă tânăra n-ar fi avut o izbitoare asemănare cu o femeie pe care o cunoscuse... și care, acum, era moartă, ca atâtea dintre fostele ei camarade.

Se auzi sunetul unui clopot și bariera se ridică.

Havvy porni mai departe, aruncându-i o privire șefului de echipă, când trecură pe lângă el. Privirea rămase fără ecou și Jedrik își dădu seama că omul își formase o părere despre ocupanții glisorului, cu mult înainte.

Reluă conversația cu Havvy de unde-o lăsase.

„Ce te face să crezi că ai putea scoate mai mult de la mine, decât de la altcineva?”

„Nu mai mult... Dar cu tine sunt mai puține riscuri.”

Vocea lui, instrumentul nevinovat care spunea atât de multe despre Havvy, avea accentul sincerității. Ea scutură din cap.

„Vrei să-mi asum eu riscul de a vinde mai sus?”

După o pauză destul de îndelungată, Havvy spuse:

„Cunoști vreo cale mai puțin primejdioasă în ceea ce mă privește?”

„Aș fi nevoită să te implic, undeva, pe parcurs, pentru verificare.”

„Dar atunci m-aș afla deja sub protecția ta.”

„Ce motiv aș avea să te protejez, dacă nu-mi mai ești de folos?”

„Îți închipui că asta-i singura informație pe care pot s-o obțin?”

Jedrik își îngădui un suspin, întrebându-se de ce continua acest joc inutil.

„Am putea da, amândoi, peste unul din cei care nu obișnuiesc să plătească, Havvy.”

El nu comentă. De bună seamă, luase în considerare această posibilitate în planurile jocului său ridicol.

Trecură pe lângă o clădire masivă, din cărămidă brună, în stânga. Strada pe care mergeau ocoli în pantă ascendentă clădirea și dădu într-o piață aglomerată, la nivelul imediat superior. La dreapta, printre două edificii înalte, Jedrik zări, pentru o clipă, unul dintre canalele amenajate ale fluviului, apoi construcțiile se îndesiră, închizându-i asemenea stâncilor care închideau Chu-ul, devenind tot mai înalte pe măsură ce glisorul urca pantele.

După cum era de așteptat, Havvy nu putu să-i suporte tăcerea.

„Ce-ai de gând?” întrebă el.

„Sunt de acord să-ți plătesc, timp de un an, atâta protecție câtă pot eu să-ți ofer.”

„Dar asta-i...”

„Faci cum crezi!”

Tonul ei hotărât nu putea lăsa nici un dubiu, dar nu l-ar fi chemat Havvy dacă s-ar fi dat bătut. Era singura lui însușire salvatoare.

„N-am putea discuta o...”

„N-avem ce discuta! Dacă nu accepți prețul, poate c-am să mă servesc fără plată.”

„Nu-ți stă-n obicei!”

„Habar n-ai de nimic. Informatori ca tine se găsesc pe toate drumurile.”

„Ești foarte dificilă când e vorba de afaceri.”

Din compasiune, Jedrik se înduplecă să-i ofere o mică lecție:

„Numai așa poți să supraviețuiești. Dar mai bine s-o lăsăm baltă. Informația ta e, probabil, un lucru pe care-l cunosc deja sau care nu-mi e de nici un folos.”

„Ba valorează mult mai mult decât ce-mi oferi în schimb.”

„Asta-i părerea ta, dar eu te cunosc prea bine, Havvy. Nu ești tu omul care să-și asume mari riscuri. Riscuri mici, da, câteodată, riscuri mari, niciodată. Așa că nu văd ce valoare ar putea avea informația pe care vrei să mi-o vinzi.”

„Dac-ai ști!”

„Nici nu mă mai interesează, Havvy.”

„Ei, asta-i bună! Te târguiești cu mine o oră și pe urmă o lași moartă când

am...”

„Nu m-am târguit **deloc!**” exclamă Jedrik. Chiar nu pricepea absolut nimic, nătărăul?

„Dar ai...”

„Havvy! Ascultă-mă cu atenție. Nu ești decât un biet copil care crede c-a dat peste cine știe ce secret important. De fapt, nu-i mare lucru, dar e destul de mare ca să te temi tu. Ești incapabil să găsești o cale pentru a vinde informația asta, fără să-ți riști pielea. Și atunci vii la mine. Îți închipui că mă vei folosi drept intermediar. Îți închipui prea mult.”

Furia îl împiedică să pună vreun preț pe cuvintele ei.

„Ba risc destul!”

Jedrik nici măcar nu încercă să-și ascundă zeflemeaua din glas:

„Da Havvy, dar nu în privințele în care crezi tu. Dacă vrei risc, uite-aici unul, pe față: spune-mi prețioasa ta informație. Jucăm cu cărțile pe masă. Lasă-mă pe mine să judec. Dacă voi considera că informația ta valorează mai mult decât ți-am oferit deja, îți voi oferi mai mult. Dacă informația mi-e cunoscută sau nu-mi e de nici un folos, nu-ți dau nimic.”

„Avantajul e numai de partea ta!”

„Cum se cuvine.”

Jedrik îi observă din nou umerii, poziția capului, mușchii încordați sub jacheta strânsă pe trup. Havvy, care se pretindea un produs pur al Rezervelor de Muncă, nu știa nici măcar că tăcerea era paza RM-ului: **Învăță tăcerea și vei învăța să auzi.** Dar Havvy era atât de departe de tradițiile RM-ului, încât s-ar fi zis că n-avea deloc experiența iepurăriilor. De fapt, nici n-o avusese, decât atunci când era prea bătrân ca să mai învețe ceva. Asta nu-l împiedica să vorbească despre legăturile lui cu Periferia și să se poarte de parcă ar fi fost șeful unei rețele de conspiratori. Avea o slujbă pentru care abia dacă era competent. Și tot ce făcea trăda credința lui nestrămutată că nu dezvăluie nimic esențial despre el unei persoane de calibrul lui Jedrik.

Dacă nu cumva practica o artă minunat cizelată.

Nu putea crede într-un asemenea miracol, dar prudența îi dicta să nu înlăture cu totul posibilitatea. Asta, pe lângă deficiențele lui evidente, o reținuse să-l folosească pe Havvy drept cheie pentru Zidul Zeilor.

Treceau, acum, prin dreptul cartierului general al Electorului. Jedrik se întoarce și privi escarpa de piatră. Gândurile ei erau un hățiș spinos, în care fiecare supoziție legată de Havvy impunea un reflex de apărare cu totul aparte. Un reflex nedosadian. Observa șirurile de muncitori ce coborau treptele spre tunelul de acces al imobilului. Problema pe care i-o ridica Havvy prezenta o ciudată similitudine cu aceea de care știa că se va lovi Broey când va trebui să ia o decizie în legătură cu o ex-Conectoare numită Keila Jedrik. Analizase deciziile lui Broey cu un grad de concentrare și de precizie ce-i pusese la încercare limita aptitudinilor. Și, făcând acest lucru, operase înlăuntrul ei

schimbări fundamentale, care o făcuseră să devină, într-un mod straniu, nedosadiană. Keila Jedrik nu mai putea fi găsită în PolDem. După cum nu puteau fi găsiți Havvy sau acel enigmatic McKie. Dar dacă ea era capabilă să facă acest lucru...

Circulația pietonală din această zonă extrem de periculoasă îl obligase pe Havvy la o reducere considerabilă a vitezei. Alți muncitori ieșeau din Tunelul de Acces 1, grăbind de parcă i-ar fi mânat cineva la o treabă urgentă. Jedrik se întrebă dacă în mulțimea aceea se aflau și vreunii din cei cincizeci pe care ea îi condamnase.

Nu trebuie să-mi las gândurile să rățăcească.

Da, putea să plutească în chip de frunză **conștientă**, dar nu cuteza să pătrundă în uragan... nu încă. Se întoarse din nou către Havvy, care conducea tăcut și posomorât.

„Spune-mi, Havvy, ai omorât vreodată pe cineva?”

Umerii lui înțepeniră.

„De ce-mi pui o asemenea întrebare?”

Ea îl privi din profil un răstimp adecvat, ca și când ar fi meditat ea însăși la întrebare.

„Credeam că-mi vei răspunde. Îmi dau seama însă că n-o vei face. Nu-i prima oară când comit această greșală.”

Nici acum Havvy nu pricepu lecția.

„Le pui multora întrebarea asta?”

„Nu e treaba ta.”

O copleși o profundă tristețe.

Havvy nu era capabil să citească nici cele mai elementare indicii de suprafață. El făcea compromisuri cu inutilul.

„Nimic nu te îndreptățește să te amesteci astfel în...”

„Calmează-te, omule! N-ai învățat chiar nimic? Moartea este adesea singurul mijloc pentru a invoca un răspuns potrivit.”

După cum se așteptase, Havvy nu văzu în vorbele ei decât un răspuns și mai lipsit de scrupule decât cele dinainte. Și, observându-l cum o privea cu coada ochiului, ridică o sprânceană și arboră un surâs cinic. Havvy continua să-și împartă atenția între stradă și ea, stânjenit, temător. Începu să conducă din ce în ce mai nervos, de-a dreptul periculos.

„Fii atent la ce faci, nenorocitul!”

Havvy se concentra mai mult la primejdiile străzii, ca și cum s-ar fi hotărât să le acorde, momentan, prioritate.

Când trase din nou cu ochiul spre ea, Jedrik îi zâmbi, știindu-l inapt să discearnă în această reacție o schimbare mortală. Se întreba deja dacă ea avea de gând să-l atace, dar își dădea seama că asta nu se putea întâmpla cât timp conducea. Totuși, nu era sigur, iar nesiguranța îl făcea și mai transparent. Havvy n-avea nimic genial. Un singur lucru era cert în legătură cu el: venea din

regiunile necunoscute situate în spatele Zidului Zeilor, de unde venea și McKie. Că era sau nu în solda Electorului, avea prea puțină importanță, la urma urmei. De fapt, se îndoia tot mai mult că Broey s-ar fi putut servi de-o unealtă atât de periculoasă – și **defectuoasă**. Nimeni n-ar fi putut să se prefacă, atât de perfect, că ignoră total cele mai elementare lecții de supraviețuire pe Dosadi. Un simulat, pur și simplu, n-ar fi supraviețuit. Numai un inocent autentic, ca Havvy, avea șanse să ajungă la vârsta adultă, pentru simplul motiv că reprezenta o curiozitate, o sursă posibilă de informații interesante. **Interesante** neînsemnând, neapărat, și **utile**.

Când hotărâse să lase rezolvarea problemei Havvy în suspensie cât mai mult timp cu putință și să scoată de la el până la ultima picătură de utilitate, știa exact ce cale avea de urmat. Oricine-ar fi fost protectorii care vegheau asupra lui Havvy, întrebările ei exercitau asupra lui o presiune abil modulată și-o lăsau, totodată, să opteze în voie.

„Care-i informația ta prețioasă?” întrebă ea.

Simțind că fiecare dintre răspunsurile sale era, acum, vital, Havvy viră scurt, opri glisorul în dreptul unei fațade fără ferestre și-o privi lung pe Jedrik.

Ea așteaptă.

„McKie...” Havvy înghiți cu greutate și continuă: „Vine de dincolo de Zidul Zeilor.”

Jedrik se lăsă zguduită de un râs convulsiv ce depăși măsura pe care și-o stabilise. Pentru o clipă, simți că-și pierde controlul, ceea ce avu drept efect s-o calmeze numaidecât. Nici față de Havvy nu-și putea permite asemenea imprudențe.

Havvy se înfurie.

„Ce-i atât de hazliu?”

„Tu. Cum ai putut să-ți închipui, chiar și-o secundă, că n-aș fi în stare să recunosc pe cineva care nu s-a născut pe Dosadi? Omule, cum de-ai supraviețuit tu însuși?”

De astă dată, Havvy nu se mai înșelă asupra sensului real al spuselor ei. Se văzu nevoit să recurgă la ultima sa resursă și răspunse, chiar prin aceasta, întrebării lui Jedrik.

„Nu îmi subestima valoarea.”

Evident... Valoarea necunoscută a lui „X.” Și, în plus, tonul lui conținea o amenințare latentă, pe care ea nu o mai percepușe până acum. Putea Havvy să facă apel la protectori aflați de cealaltă parte a Zidului Zeilor? Părea greu de crezut, date fiind circumstanțele, dar ipoteza trebuia luată în considerație. Nu adoptând un punct de vedere îngust avea să rezolve cealaltă problemă, singura importantă. Ființe capabile să împresoare o întreagă planetă cu o barieră de netrecut trebuiau să dispună de posibilități pe care ea nu putea nici măcar să și le închipuie. Unele dintre aceste ființe veneau și plecau după pofta inimii, ca și când Dosadi n-ar fi fost decât o haltă banală. Mai mult, călătorii

veniți din „X” aveau puterea de a-și schimba trupul. Acest cumplit adevăr nu trebuia scăpat din vedere. Exact acest lucru îi determinase pe strămoșii lui Keila Jedrik să-i premediteze nașterea.

Asemenea considerații o făceau să se simtă vulnerabilă, aproape dezarmată la gândul numeroaselor necunoscute ce i se ridicau în cale. Havvy mai era Havvy? Se bizaia pe percepțiile ei, care-i spuneau: da. Havvy era un spion, o diversiune, o distracție. Dar mai era și-altceva, ce ea nu putea să sondeze. Ideea o exaspera. Citea fiecare nuanță a reacțiilor sale, și totuși multe întrebări rămâneau fără răspuns. Cum să-nțelegi creaturile venite din spatele Vălului Celest? Pentru ochii dosadieni erau transparente, desigur, însă tocmai transparența lor deruta.

Pe de altă parte, cum puteau spera acești „X” să-nțeleagă (și, în consecință, să devanseze) pe cineva cum era Keila Jedrik? Toate simțurile ei afirmau că unicul lucru perceput de Havvy era imaginea superficială pe care ea voia să i-o înfățișeze despre persoana ei. Dacă o spiona, nu putea raporta mai departe decât ce-l lăsa ea să vadă. Dar importanța mizei din acest joc cerea precauții mai mari decât cele pe care și le impusese până acum. În același timp, faptul că întrezărea arena cu repercusiuni explozive îi dădea o satisfacție sumbră. Ideea că o **marionetă** dosadiană s-ar putea răzvrăti împotriva lui „X”, și încă înțelegând pe deplin natura acestei răzvrătiri, depășea, cu siguranță, închipuirea lor. Pe cât de încrezători erau ei în superioritatea lor, pe atât de circumspectă era ea. Nu cunoștea nici o metodă pentru a le ascunde mișcările ei celor ce spionau din spatele Zidului Zeilor, așa cum le ascundea compatrioților ei dosadieni. „X” poseda tehnici cărora nimeni nu li se putea sustrage cu desăvârșire. Cunoșteau, cu siguranță, adevărul despre cele două Keila Jedrik. Ea nu spera decât un singur lucru, și anume să nu-i poată citi gândurile cele mai ascunse, ci doar pe cele de la suprafață, pe care alesese ea să li le dezvăluie.

Jedrik nu-l slăbise din ochi pe Havvy în timp ce frământa aceste gânduri. Nu făcuse nici cel mai mic gest care-ar fi putut să trădeze natura preocupărilor ei. În fond, acesta era cel mai frumos dar al Dosadiei pentru cei ce supraviețuiau pe suprafața ei.

„Informația ta n-are nici o valoare”, rosti ea.

„Știi dinainte!” replică el, acuzator.

Ce spera el să câștige cu acest gen de gambit? Jedrik se întrebă – și nu pentru prima oară – dacă Havvy era într-adevăr reprezentativ pentru „X.” Indivizi ca el erau tot ce-aveau ei mai bun? Sau trimiteau, cu bună știință, inși incapabili? Greu de crezut. Dar cum era cu putință ca un incompetent atât de desăvârșit precum Havvy să aibă acces la puteri ca acelea pe care le implica Zidul Zeilor? Erau cei din „X” descendenții degenerați ai unor ființe cu mult superioare?

Chiar și când de asta depindea propria lui supraviețuire, Havvy nu era în

stare să păstreze tăcerea.

„Dacă nu știai dinainte chestia asta, despre McKie... atunci... Înseamnă că nu mă crezi!”

Era prea mult. Chiar pentru Havvy, era prea mult, și ea hotărî: **În pofida puterilor necunoscute care-l trimit, va trebui să moară. Murdărește aerul pe care-l respiră. Ceva atât de bicisnic nu are dreptul la viață.**

Dar trebuia procedat fără încrâncenare, nu în maniera unui gowachin care-și extirpă mormolocii, ci cu o fermitate clinică, asupra căreia „X” să nu aibă nici o îndoială.

Deocamdată însă Havvy mai avea de îndeplinit o misiune: trebuia s-o conducă la locul stabilit. Era ultimul său rol. Mai târziu, având grijă să încurce urmele, avea să facă și ea ce era necesar. Iar pe urmă, putea trece la următoarea etapă a planului ei.

Fiecare individ reacționează conform unor prejudecăți și convingeri atât de adânc înrădăcinate în el, încât este dinainte condiționat să nu le pună în discuție. În consecință, celui care pretinde să se erijeze în judecător, trebuie să i se pună următoarea întrebare: „Prin ce ai fost tu personal ofensat?” Iar judecătorul, pornind de aici, va trebui să înceapă formularea întrebărilor sale, atât înspre interior, cât și spre exterior.

„Arta întrebării” Fragment din Ritualul Judecarenei, Ghidul Slujitorilor Casetei

„S-ar putea zice că încerci să vorbești sub apă”, reproșă McKie. Ședea încă în fața lui Aritch, în sanctuarul Înaltului Magistru, iar această interpelare nu era decât unul din semnele care arătau că atmosfera dintre ei se schimbase. Soarele coborâse ceva mai aproape de orizont și strania aureolă nu mai contura capul lui Aritch. Cei doi erau mai direcți, dacă nu mai sinceri, acum, după ce-și exploraseră reciproc aptitudinile și descoperiseră punctele cele mai vulnerabile la argumentele lor respective.

Înaltul Magistru își încordă tendoanele coapsei. Cum îi observase îndelung și îndeaproape pe gowachini, McKie își dădu seama că bătrânul suferea din cauza unui sedentarism prelungit. Era un handicap care trebuia exploatat. Ridicând mâna stângă, începu să enumere pe degete:

„Spui că, inițial, voluntarii pentru Dosadi au fost supuși unei operații de ștergere a memoriei, dar că mulți dintre descendenții lor au devenit imuni la acest tratament. Mai spui că populația actuală nu știe de existența universului nostru co-simțitor.”

„Dosadienii sunt încredințați că trăiesc pe singura planetă locuită din univers.”

Lui McKie aproape că nu-i veni să-și creadă urechilor. Dezdoi un al treilea deget, în timp ce Aritch privea cu un fel de repulsie mâna nepalmată pe care i-o arăta.

„Și mai spui”, continuă McKie, „că principalul instrument al guvernării de pe Dosadi este o formă de PolDem, susținută prin anumite constrângeri de natură religioasă.”

„A fost una dintre condițiile inițiale ale experimentului nostru”, confirmă Aritch.

Nu era un răspuns mulțumitor, își spuse McKie. Condițiile inițiale ale oricărui experiment erau, în mod inevitabil, supuse la tot felul de modificări. Hotărî să revină asupra acestui punct după ce Înaltul Magistru va mai fi suportat o bucată de vreme durerile musculare.

„Dosadienii cunosc natura barierei calebane ce îi izolează?”

„Au încercat s-o sondeze cu rachete și cu mijloace electromagnetice rudimentare. Dar și-au dat repede seama că energiile pe care le pot ei produce nu vor reuși să străpungă Zidul Zeilor.”

„Așa numesc ei bariera?”

„O mai numesc și Vălul Celest. Într-o anumită măsură, sunt denumiri corespunzătoare stării lor de spirit față de această barieră.”

„PolDem-ul poate servi multor forme de guvernare. Ce formă de guvernare au ei?”

Aritch păstră un moment de tăcere, apoi răspunse:

„Forma este variabilă. Au cunoscut deja vreo optzeci de forme de guvernare diferite.”

Încă un răspuns care nu explica nimic. Aritch nu voia să admită că experimentul luase o turnură totalitară. PolDem-ul, în mâinile câtorva inițiați și cu toate mijloacele informatice de care putea dispune, reprezenta instrumentul ideal de manipulare a maselor ignorante. Co-simțirea îl scosese în afara legii, întrucât era un sistem care leza drepturile și libertățile individului. Gowachinii încălcaseră legea, era clar, dar o informație și mai interesantă ieșea la iveală: Dosadi cunoscuse aproape optzeci de forme de guvernare diferite, fără însă a abandona PolDem-ul. Asta implica schimbări frecvente.

„Cât de des și-au schimbat forma de guvernare?”

„Poți să faci și singur împărțirea”, replică iritat Aritch.

McKie dădu încet din cap. Un lucru, cel puțin, se lămurise.

„Masele dosadiene sunt conștiente de existența PolDem-ului, dar voi nu le lăsați să-l elimine!”

Era limpede că Aritch nu se așteptase la o asemenea perspicacitate din partea lui McKie. Reacționează cu o nervozitate vădită, amplificată de suferința fizică.

„Cum ai dedus asta?”

„Mi-ai spus tu.”

„Eu?”

„Cât se poate de clar. Schimbări atât de frecvente trebuie să aibă la origine un factor de iritare: PolDem-ul. Forma de guvernare se schimbă, dar iritantul rămâne. Asta înseamnă că nu poate fi îndepărtat. A fost una din motivațiile experimentului vostru: crearea unei populații rezistente la PolDem.”

„Crearea unei populații rezistente, da”, murmură Aritch, cutremurându-se.

„Ați nesocotit legislația co-simțitoare în mai multe privințe”, îi atrase atenția McKie.

„Legistul meu își permite să-și judece clientul?”

„Nu. Dar dacă ți se pare că vorbesc cu o oarecare obidă, te rog să nu uiți că sunt ființă umană. Nutresc o profundă simpatie pentru poporul gowachin, însă rămân om.”

„Ah, da. Nu trebuie să uităm că istoria omenirii a fost jalonată de nenumărate și felurite PolDem-uri.”

„Supraviețuim selecționând indivizii cei mai apți pentru luarea deciziilor.”

„În vreme ce PolDem-ul favorizează ascensiunea mediocrităților.”

„Asta s-a întâmplat și pe Dosadi?”

„Nu.”

„Dar ați vrut să-i obligați la experimentarea diferitelor forme de guvernare?”

Înaltul Magistru imită o ridicare din umeri și rămase tăcut.

„Noi, oamenii”, reluă McKie, „am ajuns de mult la concluzia că orice PolDem, sau oricum s-ar numi el, deteriorează grav relațiile sociale. Distruge straturi preselecționate ale societății.”

„Și ce crezi că am fi avut de câștigat noi **deteriorând** societatea dosadiană?”

„Iată-ne întorși la problema avantajelor scontate.”

Aritch își întinse mușchii dureroși.

„Nu s-ar putea spune că nu ești perseverent, McKie.”

McKie scutură din cap cu amărăciune.

„PolDem-ul ne-a fost mereu prezentat ca fiind supremul factor egalizator, un izvor de miracole în materie de luare a deciziilor. Era de așteptat să ofere un ansamblu evolutiv de cunoștințe referitoare la necesitățile reale ale societății. Trebuia să genereze dreptate pentru toți și în pofida oricăror potrivnicii.”

Cuvintele lui avură darul să-l irite pe Aritch. Acesta se aplecă înainte, cu o grimasă de durere.

„Aceași acuzație ar putea fi adusă tuturor sistemelor judiciare din univers, cu excepția celui aplicat în lumile gowachine!”

McKie se abținu de la un răspuns tăios. Pregătirea sa gowachină îl obișnuise să pună sub semnul întrebării opiniile asupra diferitelor moduri de aplicare a legii în cadrul Co-simțirii și asupra legitimității inerente a oricărei

aristocrației, fie ea minoritară sau majoritară. BirSab-ul susținea axioma conform căreia orice grup aflat la putere avea tendința să se transforme în aristocrație și să nu cedeze locul decât propriei filiații. Era motivul pentru care Biroul nu angaja descendenții agenților săi.

Aritch relua ideea pe care tocmai o exprimase, lucru ce i se întâmplă rareori unui gowachin.

„Justiția este o iluzie și o escrocherie, McKie, pretutindeni, în afara lumilor gowachine! Voi conferiți sistemului vostru juridic o aură teologică. Nu vedeți în ce fel dăunează societăților voastre. Exact ca în cazul PolDem-ului, considerați legile voastre drept surse imuabile de justiție. Când vreți să...”

„Dar BirSab-ul a...”

„Nu-i adevărat! Când ceva nu merge cum trebuie în societățile voastre, ce faceți? Creați noi legi. Nu vă gândiți niciodată să desființați legi sau să le limitați. Voi fabricați altele, în plus! Formați și mai mulți juriști. Noi, gowachinii, vă luăm în derâdere! Pentru că noi ne străduim permanent să reducem numărul legilor și-al legiștilor. Prima datorie a unui legist este să evite procesele. Când instruiți noi legiști, o facem, întotdeauna, în vederea unor scopuri specifice. Căutăm să anticipăm căile prin care legile ne-ar putea deteriora societatea.”

Era deschiderea pe care o dorea McKie.

„De ce pregătiți o wreavă?”

Prea târziu, Aritch își dădu seama că se lăsase condus să dezvăluie mai mult decât voise.

„Ești tare, McKie. Foarte tare.”

„Răspunde-mi!” insistă McKie. „De ce tocmai o wreavă?”

„Ai să afli la vreme.”

McKie înțelese că Aritch nu-i va spune mai mult în aceasta privință, dar mai erau și alte probleme de lămurit. Acum era limpede că gowachinii îi acordaseră pregătirea de legist în vederea unui scop precis: Dosadi. Dacă procedau la fel cu o wreavă, însemna că aveau în vedere un scop cel puțin la fel de important... dacă nu cumva chiar același. Totuși, deosebirea de atitudine, față de justiție și lege, dintre gowachini și celelalte specii, ieșise la iveală și nu mai putea fi ignorată. McKie înțelegea prea bine disprețul gowachinilor față de toate sistemele juridice, inclusiv al lor. Încă de la cea mai fragedă vârstă, învățau să nu se încreadă în nici o corporație specializată, îndeosebi cea a juriștilor. Un legist nu putea să urmeze calea religiei lor, decât dacă împărtășea pe deplin această neîncredere.

Eu o împărtășesc?

Fără îndoială că da. Nici nu era prea greu pentru un agent al BirSab-ului. Dar cea mai mare parte a Co-simțirii continua să acorde o stimă deosebită comunităților sale profesionale, ignorând natura aprigei concurențe și a setei de noi realizări, care sfârșeau întotdeauna prin a copleși comunitățile de acest

fel. Noi realizări însemnau și o nouă notorietate. Dar, nu rareori, noutatea era o iluzie în sânul acestor comunități, care întrețineau un sistem de selecție endogen, perfect calculat pentru a nu echilibra altceva decât presiuni endogene de natură egoist-recompensatorie.

„Corporatism înseamnă putere”, spuneau gowachinii.

Gowachinii priveau cu suspiciune toate formele de putere. Ei dădeau cu o mână și luau cu cealaltă. Ori de câte ori foloseau legea, legiștii înfruntau moartea. A introduce o lege **nouă** în judecarea gowachină consta, pur și simplu, în a cauza dizolvarea elegantă a vechii legi, cu respectarea ritualului justiției.

Nu pentru prima oară, McKie se întrebă cu ce probleme misterioase și delicate se confruntă cariera unui Înalt Magistru. Fu pe punctul să formuleze o întrebare directă, dar se răzgândi, pentru a aborda un alt mister dosadian.

Zidul Zeilor... Vălul Celest...

„Guvernările dosadiene, iau deseori forma unei oligarhii religioase?”

„La suprafață, da. În prezent, planeta e condusă de un Elector suprem: un gowachin, pe nume Broey.”

„S-a întâmplat vreodată ca și un om să dispună de o putere comparabilă cu a lui Broey?”

„Deseori.”

Pentru prima dată, discuția cu Aritch luase o turnură constructivă. Deși știa că merge pe linia dorită de Înaltul Magistru, McKie se hotărî să exploateze filonul.

„Vorbește-mi despre structurile **sociale** ale Dosadiei.”

„Sunt cele ale unui sistem de tip militarist, supus în permanență la atacuri sau amenințări exterioare. Există o serie de facțiuni, de clici rivale, a căror influență este schimbătoare.”

„Violențele sunt frecvente?”

„Violența este indisociabilă de Dosadi.”

McKie își acordă un răgaz de reflecție. Căpetenii de război... o societate militaristă... Atingea, în sfârșit, adevărata problemă care îi adusese pe gowachini în pragul distrugerii unei planete. Era un teren periculos, pe care trebuia înaintat cu cea mai mare prudență. Opta pentru un atac din flanc.

„Și, în afara îndeletnicirilor militare, care sunt celelalte ocupații importante ale dosadienilor? Cum percep binele și răul, nevinovăția și vinovăția? Care sunt formele de pedepsire și de absolvire? Cum...”

„Să nu crezi că mă amețești, McKie. Pune-ți mintea la contribuție, legistule: există căi mai eficiente pentru a obține răspuns la astfel de întrebări.”

Luat din scurt de tonul mustrător al Magistrului, McKie amuți. Aruncă o privire prin fereastra ovală, dându-și seama că fusese obligat, cu o ușurință extraordinară, să treacă în apărare. Simți furnicătura nervilor pe șira spinării. Pericol! Soarele auriu al Tandaloor-ei se apropiase și mai mult de linia

orizontului. Era o linie verde-albăstruie, împăienjenită de kilometri și kilometri de arbori păroși, ale căror delicate ramuri femele se unduiau, la vânătoare, în toate părțile. McKie se întoarse spre Aritch.

Căi mai eficiente pentru a obține răspuns.

Era limpede încotro se îndreptau gândurile Înaltului Magistru. Realizatorii experimentului dispuneau, firește, de mijloacele necesare pentru a-l observa. Puteau să și intervină, dar numai până la un anumit punct. Unde se oprea influența lor? În ce consta rezistența populației dosadiene la intervențiile din afară? Toate aceste complicații îl descumpăneau pe McKie. Încă o dată, gowachinii se dovedeau maeștri în arta învârtirii în cerc!

Căi mai eficiente.

Cu un suflu hârâit, Aritch își curăță orificiile ventriculare și spuse:

„Prevăzând că, într-o zi, am putea fi blamați, am supus subiectele noastre de experiență Procedurii Primare.”

Demoni încarnați! De ce puneau gowachinii atâta preț pe afurisita lor de Procedură Primară? Bineînțeles că toți co-simțitorii sunt inegali din naștere și că fiecare trebuie să-și găsească propriul nivel!

McKie pricepu că nu-i mai rămânea decât să se arunce în vârtej.

„Ați prevăzut și că veți fi acuzați de violare masivă a drepturilor co-simțitorilor?”

În mod surprinzător, reacția lui Aritch fu o umflare rapidă și scurtă a obrazilor, echivalentul gowachin al unei ridicări din umeri.

McKie își îngădui un zâmbet de avertisment:

„Îi reamintesc Înaltului Magistru că el este cel care a ridicat problema Procedurii Primare.”

„Adevărul e adevăr.”

McKie își scutură dezaprobat capul, fără să-i pese de transparența gestului. Nu se putea ca Înaltul Magistru să aibă o părere atât de proastă despre facultățile de judecată ale propriului său legist. **Adevărul, nu zău!**

„Adevărul am să ți-l spun eu: Co-simțirea posedă în domeniul acesta o legislație foarte precisă, la care gowachinii au aderat!”

Chiar în momentul în care pronunța aceste cuvinte, McKie își dădu seama că tocmai aici voise să-l aducă gowachinul. **Experiența dosadiană i-a învățat ceva! Ceva vital!**

Masându-și mușchii înțepeniți ai coapselor, Aritch spuse:

„Îți amintesc încă o dată, legistule, că am populat Dosadi numai cu voluntari.”

„Și descendenții lor? Tot voluntari au fost?”

„Părinții sunt voluntari și pentru copiii lor. La bine și la rău. Drepturile individului? Consimțământul în cunoștință de cauză? Co-simțirea a fost dintotdeauna atât de preocupată să fabrice legi peste legi și să întrețină marea

iluzie a drepturilor individuale, încât a sfârșit prin a pierde din vedere principiul călăuzitor al Procedurii Primare, care este dezvoltarea capacităților noastre. Indivizii care nu sunt supuși, niciodată, nici unei presiuni, nu-și pot dezvolta capacitatea de **supraviețuire!**"

În pofida pericolelor, McKie se simți îndemnat să revină la întrebarea care-l frământa cel mai mult: **avantajele.**

„Cu ce învățături v-ați ales de la monstrul pe care zici că l-ați creat?"

„Curând, vei avea un răspuns deplin la această întrebare."

Din nou, aluzia la prilejul unei observări directe în legătură cu Dosadi. Dar, până una-alta, nu strica să-i spulbere lui Aritch iluziile, dacă-și închipuia că nu-i în stare să deslușească implicațiile esențiale. Trebuia să ia taurul de coarne.

„Nu veți reuși să mă compromiteți."

„Să te compromitem?" Uimirea lui Aritch era sinceră.

„Indiferent cum veți găsi de cuviință să folosiți ce ați descoperit pe Dosadi, veți fi suspectați de intenții necurate. Faptul că va mai fi și altcineva la curent cu..."

„Ah, înțeleg! Dar puterea nu-și are sursa în cunoaștere?"

„Acum să nu crezi **tu** că mă amețești, Aritch! În istoria fiecărei specii există destule exemple de circumstanțe în care deținerea de informații noi a adus grave prejudicii celor interesați."

Aritch îi acceptă spusele fără nici un comentariu. Știa amândoi despre ce era vorba. Gowachinii n-aveau încredere în nici o formă de putere, dar foloseau puterea cu desăvârșită iscusință. Direcția pe care o luau gândurile lui McKie impregna, acum, atmosfera apăsătoare din încăpere. Distrugerea Dosadiei ar fi dus la ștergerea oricărei urme a învățăturilor pe care gowachinii le vor fi dobândit acolo. Ce se dorea era ca un non-gowachin, în speță McKie, să afle aceste lucruri, ca să împartă, dacă era cazul, toate suspiciunile. Prejudiciile istorice cauzate de posesia unor informații inedite surveneau, întotdeauna, între momentul în care un mic număr de persoane afla un lucru important și cel în care informația era adusă la cunoștința tuturor. Pentru BirSab și pentru gowachini, acesta era „decalajul de informație", o sursă permanentă de pericol.

„N-avem nici o intenție să ascundem ce am aflat", declară Aritch, „ci doar **cum** am aflat."

„Și dacă, pentru asta, trebuie să distrugeți o planetă, cu populația ei cu tot, e o chestiune secundară, nu?"

„Secundară... dacă vrei. Ceea ce nu știi, McKie, este că unul dintre subiectele noastre de experiență a declanșat, din proprie inițiativă, o succesiune de evenimente care vor duce, foarte curând și indiferent de acțiunile noastre, la totala distrugere a Dosadiei. Amănuntele le vei afla, nu peste mult timp, când, ca un bun legist ce te afli, te vei duce să simți ghearele monstrului pe propria-ți piele."

În numele a tot ce slăvim, fac această triplă făgăduință Sfintei Congregații a poporului supus stăpânirii mele. Întâi, că religia sfântă pe care am îmbrățișat-o cu toții va veghea zi și noapte, sub auspiciile mele, la respectarea libertății fiecăruia; al doilea, că voi face astfel, încât să pun stavilă oricărei forme de împilare și de nedreptate ce ne-ar putea lovi; al treilea, că voi pretinde ca orice judecată să se facă, întotdeauna, cu clemență, pentru ca Zeul milostiv să ne dea, vouă și mie, încuviințarea Sa.

Jurământul Puterii Textele Sfintei Congregații dosadiene

Terminându-și rugăciunea, Broey se ridică, pipăi în spatele lui după scaun și se cufundă în el. Întunericul îl învăluia. Locul în care se afla era o sferă etanșă, fixată pe fundul graluzului. Dincolo de pereții groși era apa caldă care asigura protecția femelelor și a ouălor lor. Accesul în sferă se făcea printr-o trapă, situată la partea de jos, și un pasaj sinuos, inundat, care răspundea în graluz. Presiunea din interiorul sferei împiedica pătrunderea apei, dar spațiul din jurul lui Broey era învăluit în mirosul liniștitor al graluzului și contribuia la menținerea stării de spirit de care avea nevoie acum.

După câteva clipe, Zeul îi vorbi și Broey fu cuprins de beatitudine. Zeul îi vorbea lui, numai lui. Cuvintele răsunau în capul său. Imaginile se întipăreau în centrul său vizual.

Da! Da! Apăr PolDem-ul!

Zeul se liniște și-i comunică acest lucru.

În acea zi, Zeul îi arată lui Broey un ritual pe care nu-l mai văzuse până atunci și care era rezervat gowachinilor. Ritualul se numea **laupuk**. Broey îl observă până în cele mai sângeroase detalii și simți în fiecare celulă a ființei sale justetea acestui ritual.

Responsabilitate, ispășire... aceasta era învățătura **laupuk-ului** și Zeul încuviință când Broey arată că înțelesese.

Comunicau prin cuvinte neuzite, exprimate în gândul lui Broey, dar mai erau și-alte gânduri, pe care Zeul nu le putea percepe. După cum Zeul, fără-ndoială, avea gânduri pe care nu le comunica lui Broey. Zeul se folosea de creaturi și creaturile se foloseau de Zeu. Intervenția divină nu era lipsită de conotații cinice. Broey învățase rolul Electorului în urma unei îndelungate și dureroase ucenicii.

Sunt slujitorul Tău, Doamne.

Ascultând sfatul Zeului, Broey păstra taina comuniunii supranaturale. Era și în interesul său, după cum era și în interesul Zeului. Deși erau momente în care Broey ar fi avut poftă să strige:

„Nenorociților! Nu înțelegeți că glasul meu e glasul Zeului!”

Alți Electori comiseseră această greșală și, curând după aceea, căzuseră din scaunul puterii. Broey însă, profitând de experiența acumulată pe parcursul mai multor generații, știa că trebuie să-și păstreze puterea, dacă îi era dat să scape de Dosadi.

Oricum, nenorociții cu pricina se supuneau voinței lui (și, în consecință, celei a Zeului) și fără povață divină. Totul mergea strună. Era de ajuns să prezinți Zeului câteva gânduri alese... având tot timpul grijă unde și când nutreai gânduri intime. Fiindcă erau clipe în care Broey simțea în el prezența divină, fără a fi recurs la rugăciuni sau la pregătirile din întunericul sferei. Zeul putea să privească prin ochii lui Broey oricând dorea. Discret, în tăcere, iscodea prin ochii unui muritor lumea pe care-o crease.

„Slujitorul meu se află sub aripa mea.”

Căldura pe care această asigurare o răspândi în tot trupul lui, îi amintea lui Broey de căldura graluzului, pe vremea când nu era decât un mormoloc agățat de spatele mamei. Căldura îi dădea un sentiment de siguranță deplină, pe care însă Broey îl tempera cu o altă amintire, a unui alt moment din graluz, când un enorm mascul gowachin despica apa, devorând mormolocii care nu erau îndeajuns de agili și atenți ca să-i scape.

Eu am fost dintre cei agili.

Amintirea goanei oarbe, înnebunite, în străfundurile graluzului, îl învățase pe Broey cum să se poarte în prezența Zeului.

În întunericul sferei, Broey se înfioră. Da, căile Domnului erau neîndurătoare. Dar, astfel înarmat, un slujitor al Zeului putea fi la fel de neîndurător și putea trece peste faptul că știa ce înseamnă să fii, în același timp, om și gowachin. Nu trebuia decât să rămână un devotat servitor al Zeului. Era un gând pe care putea să-l împărtășească.

Păzește-te, McKie! Zeul mi-a spus de unde vii. Știi ce intenții ai. Nu te abate de la potecă, McKie! Ai putea să-mi stârnești nemulțumirea.

În toate manifestările sale, ingineria comportamentală degenerază, fără excepție, în pură manipulare. Ea expune pe toată lumea (pe cei ce manipulează ca și pe cei ce sunt manipulați) unui fatal „efect de masă.” Postulatul conform căruia manipularea unor personalități ar permite obținerea unor reacții comportamentale uniforme și constante, a fost dezmințit de numeroase specii, dar niciodată într-un mod mai convingător decât au făcut-o gowachinii, pe planeta Dosadi. Ei au fost cei care au demonstrat caracterul absolut aberant al „Principiului Walden”, proclamând: „În cazul oricărei specii care se reproduce prin amestec genetic și în cadrul căreia, în consecință, fiecare individ reprezintă un specimen unic, orice

tentativă de a impune o matrice decizională întemeiată pe o pretinsă uniformitate a comportamentelor este, în mod infailibil, condamnată să aibă repercusiuni tragice.”

Dosarele Afacerii Dosadi, Publicațiile BirSab-ului

McKie păși prin Poartă și, întocmai cum îi spusese consilierii lui Aritch, se pomeni pe o limbă de nisip, la o oră cu puțin trecută de mijlocul dimineții dosadiene. Ridică ochii, pentru a-și face o primă impresie „pe viu” despre Zidul Zeilor. Voia să știe ce putea simți un dosadian când privea hotarele lumii sale închise. Tot ce văzu era o pâclă subțire, vag argintie și total dezamăgitoare. Discul soarelui era mult mai conturat decât își închipuise și știa, din reproducerile holografice pe care le examinase, că mai multe stele de magnitudinea trei erau vizibile noaptea. N-ar fi putut spune la ce altceva se așteptase, dar parcă nu doar la vâlul acesta lăptos. Părea prea fragil, prea lipsit de substanță, pentru puterea pe care o reprezenta.

Discul vizibil al soarelui îi reaminti o altă necesitate urgentă, dar hotărî să mai aștepte, în timp ce examina împrejurimile. O stâncă albă, înaltă? Da, iat-o, în stânga.

Fuse sfătuit să rămână în apropierea ei, unde s-ar fi aflat într-o oarecare siguranță. În nici un caz, nu trebuia să se îndepărteze de acest loc de întâlnire.

„V-am putea enumera pericolele Dosadiei, dar cuvintele n-ar fi îndeajuns. În plus, apar tot timpul amenințări noi.”

Lucrurile pe care le aflase în cursul ședințelor pregătitoare din ultimele săptămâni veneau să întărească avertismentul. Stânca, având de două ori înălțimea unui om, se ridica la câțiva pași de el, masivă și impresionantă. Se duse să se reazeme de ea. Nisipul îi scrâșnea sub tălpi, iar în nări simțea mirosuri înțepătoare, necunoscute. Stânca încinsă de soare îi transmise o parte din energia ei prin combinezonul subțire, verde, pe care insistaseră să-l îmbrace.

McKie regreta lipsa hainelor lui obișnuite, cu protecția antiglonț și amplificatoarele de forță musculară, însă acestea nu-i fuseseră îngăduite. I se lăsase doar o variantă limitată a trusei profesionale, un compromis care fusese acceptat cu destulă reticență. McKie explicase că întregul conținut al trusei va fi distrus în mod automat dacă altcineva ar fi vrut să-și vâre nasul, dar ei îl preveniseră să n-o deschidă niciodată în prezența unui dosadian.

„Cel mai primejdios lucru pe care l-ai putea face, ar fi să subestimezi un dosadian.”

Privind de jur-împrejur, McKie nu zări nici urmă de dosadieni.

În depărtare, dincolo de peisajul plat și nisipos, presărat cu tufe gălbui și

stânci maronii, recunoscu turnurile Chu-ului, care se înălțau, încețoșate, peste crestele canionului. Arșița vălurea aerul deasupra câmpiei aride, dând orașului un aspect fantasmagoric.

Lui McKie îi venea greu să vadă Chu-ul prin prisma celor aflate din cursul intensiv pe care i-l predaseră gowachinii. Turlele zvelte, ce se înălțau magic spre cer, nu păreau a avea nimic comun cu existența unei cloace unde „totul e de vânzare... dacă ești dispus să plătești.”

Colaboratorii lui Aritch îi cususeră în căptușeala îmbrăcăminții o sumă însemnată de bani dosadieni, dar, totodată, îl preveniseră, cu argumente demne de făcut părul măciucă, să evite „orice afișare a unei bunăstări lipsite de apărare.”

Operatorii Porții îi recapitulaseră principalele recomandări și avertismente, adăugând:

„S-ar putea să aveți de așteptat câteva ore. Nu putem ști dinainte. Rămâneți în apropierea stâncii, pentru că e un loc relativ sigur. Am luat măsuri de securitate, menite să diminueze riscurile. Nu mâncați și nu beți nimic până ce n-ați ajuns în interiorul orașului. Schimbarea de regim alimentar vă va putea perturba puțin organismul, dar, în principiu, după câteva zile vă veți adapta.”

„În principiu?”

„E o chestiune de timp.”

Îi întrebaseră care erau pericolele concrete la care trebuia să fie cel mai atent.

„Evitați orice dosadieni, în afara agenților noștri de legătură. Și, mai cu seamă, aveți grijă să nu dați nici măcar impresia că provocați pe cineva.”

„Dacă îmi vine chef să trag un pui de somn sau ațipesc pe undeva?”

Îi răspuseseră cu toată seriozitatea:

„Poate că ar fi cel mai sigur lucru. Oricine își permite să ațipească într-un loc ca acela, trebuie să se simtă teribil de bine apărât. Ar fi o doză de risc, desigur, dar pe Dosadi orice poate fi riscant. Probabil însă că un localnic ar sta mult pe gânduri până să atace pe cineva atât de sigur de el, încât să-și îngăduie, la vedere, un pui de somn.”

Din nou, McKie privi în jur.

Din spatele stâncii, îi ajunseră la urechi niște șuierături ascutite, amestecate cu un fel de scrâșnete ce semănau cu zgomotul produs la aruncarea unor pumni de nisip pe o suprafață de lemn. Tiptil, dădu ocol stâncii, ca să vadă care era proveniența acestor sunete. Șuierăturile erau emise de o șopârlă galbenă, ce avea aproape aceeași nuanță ca vegetația înconjurătoare și a cărei întreagă atenție părea concentrată asupra sursei celui alt zgomot, situată, după toate aparențele, în interiorul unei mici găuri, pe jumătate ascunsă sub un tufiș. McKie observă că apariția sa nu stârnește prea mult interesul șopârlei. Gaura și zgomotele care răzbăteau din ea îi solicitau acesteia toată atenția.

Ceva se mișcă în obscuritatea găurii.

Șopârta încremeni, fără însă a conțeni să șuiere.

O creatură neagră ca smoala, cam de forma și mărimea pumnului lui McKie, se ivi din gaură, făcu un salt înainte și observă șopârta. Desfăcu două aripi și încercă să-și ia zborul, dar era prea târziu. Cu o rapiditate care-l lăsă pe McKie cu gura căscată, șopârta țâșni și se făcu ghem în jurul prăzii. O fantă longitudinală se deschise în abdomenul ei, împresurând făptura captivă. Cu un ultim scrâșnet, creatura de abanos dispăru, înghițită.

În tot acest timp, șopârta continuase să șuiere. Și nu conțeni nici în vreme ce se strecura în gaura din care ieșise prada sa.

„Pe Dosadi, lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi” i se atrăsese lui McKie atenția.

Se întrebă la ce asistase, de fapt.

Șuierăturile încetaseră.

Mica dramă îi reaminti lui McKie că Dosadi putea să-i rezerve, după cum i se dăduse de înțeles, o serie de senzații inedite. Ghemuit la poalele stâncii, observă din nou terenul din imediata apropiere.

Fâșia îngustă de umbră, de la baza stâncii, era populată de minuscule viețuitoare săltărețe, cu aspect de insecte. Pe ramurile tufișurilor gălbui se deschideau și se închideau neîncetat corole (flori?) de culoare verde. Solul părea alcătuit mai ales din nisip și argilă, dar, privindu-l mai de aproape, desluși vine albastre și roșii, decolorate. Întorcându-se cu spatele la orașul îndepărtat, zări, detașându-se pe fundalul argintiu al cerului, la orizont, linia liliachie a unor munți. În aceeași direcție, ploaia săpase râpe largi, cu maluri surpate, pe fundul cărora se întrezăreau pete de un verde închis.

Aerul pe care îl respira avea un iz amărui. Încă o dată, făcu ochii roată, pândind vreun semn de amenințare. Nimic identificabil. Cu gesturi discrete, scoase din trusă un instrument și, ascunzându-l în palmă, se ridică și-l orientă înspre Chu. O privire cu coada ochiului la cadran îi dezvălui că orașul era înconjurat de o sonobarieră. Prefăcându-se că se scarpină, repuse instrumentul în trusă. Deasupra sonobarierei, pe cerul argintat, plana un stol de păsări.

Ce rost avea bariera? Putea opri animalele, dar nu persoanele. I se spusese că barierele sonice erau o protecție împotriva insectelor și animalelor dăunătoare. Explicația nu i se părea satisfăcătoare.

Lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi.

În ciuda Zidului Zeilor, soarele ardea. McKie se retrase în umbra stâncii. Așezându-se, privirea îi căzu pe mica insignă albă, prinsă pe reverul stâng al combinezonului: OP 4033I-D404. Inscripția era în galach standard, limba comună a Co-simțirii.

„Pe Dosadi nu se vorbește decât galach. S-ar putea să li se pară că ai un accent, dar n-or să se mire.”

Consilierii lui Aritch îi explicaseră că insigna îl desemna ca muncitor liber,

adică lucrător cu o calificare superioară celei medii dintr-un domeniu oarecare, însă aparținând Rezervelor de Muncă și, ca atare, obligat să îndeplinească, eventual, și alte sarcini, nelegate de specialitatea sa.

„Din punct de vedere ierarhic, asta înseamnă trei trepte deasupra Periferiei”, i se explicase.

Fusese propria lui alegere. Straturile inferioare ale societății aveau întotdeauna canalele lor speciale de comunicație, prin care circulau informații bazate pe date precise, instinct, aluzii și informații răspândite în mod intenționat de mai sus. Orice se petrecea pe Dosadi, nu se putea să nu aibă repercusiuni asupra proceselor alambicate din sânul Rezervelor de Muncă, pe care McKie era decis să le exploateze.

„Voi fi țesător”, optase el, argumentând că era o pasiune cu care își ocupa de multă vreme timpul liber.

Consilierii se arătaseră foarte amuzați de alegerea lui, deși McKie nu pricepuse motivul reacției lor.

„N-are nici o importanță, pentru moment. E o meserie la fel de bună ca oricare alta.”

În schimb, insistaseră să se concentreze asupra studiului altui subiect important: manierismele și particularitățile dosadienilor. De fapt, nu avusese nici o clipă de răgaz, pe Tandaloor, după ce Aritch decretase (cu argumente perfect rezonabile) că lucrul cel mai bun pe care îl putea face legistul său era să se deplaseze personal pe Dosadi. Retrospectiv, argumentele rămâneau convingătoare, dar McKie fusese surprins. Dintr-un motiv pe care nu izbutea încă să-l identifice, se așteptase să i se propună o observare mai puțin directă a experimentului, prin intermediul unor instrumente sau al entității calebane care străjuia planeta.

McKie încă tot nu era sigur cum se așteptau ei să scoată el pralipele din foc, dar nu încăpea îndoială că asta urmăreau. Aritch fusese misterios de explicit:

„Ești cea mai bună șansă pentru supraviețuirea Dosadiei și unica noastră șansă pentru... a înțelege ce se întâmplă.”

Gowachinii angajaseră un legist care să salveze Dosadi, disculpându-i. Rolul legistului era de a câștiga cauza clientului său, însă în cazul de față circumstanțele erau cu adevărat ieșite din comun, deoarece clientul păstra puterea absolută de a nimici planeta amenințată.

Pe Tandaloor, McKie nu avusese parte decât de scurte perioade de somn; dar nici atunci nu putuse să doarmă bine, căci rămânea, în mod chinuitor, conștient de locul unde se afla: canipatul străin și nu tocmai acordat la pretențiile lui, zgomotele neobișnuite dindărătul pereților... apă care curgea undeva, tot timpul apă.

În perioada studiilor sale de legist, la gowachini, acesta fusese unul dintre primele lucruri cu care trebuise să se obișnuiască: ritmurile nestatornice ale

apei în mișcare. Gowachinii nu se aventurau niciodată prea departe de apă. Graluzul – bazinul și adăpostul principal al femelelor, locul în care gowachinii își creșteau mormolocii ce supraviețuiseră voracei **extirpări** a tatălui – rămânea principalul punct de fixație al fiecărui gowachin. Cum afirma un vechi dicton: **Cine nu înțelege graluzul, nu-i înțelege pe gowachini.**

Ca mai toate aforismele asemănătoare, și acesta era valabil numai până la un anumit punct.

Însă zgomotul apei era veșnic prezent: apă aflată într-un spațiu închis, clipocind enervant în pereții care o închideau. Ritmul era neregulat, de o tulburătoare similitudine cu psihismul gowachin: perfect canalizat, dar mereu diferit.

Pentru a circula pe distanțe scurte, gowachinii foloseau coridoarele de înot, care făceau legătura între centrele importante. Pentru distanțele mai lungi, recurgeau la Porți sau la jetcaruri zgomotoase cu sustentație magnetică. În special șuierul agasant al acestor vehicule tulburase somnul lui McKie pe durata pregătirii intensive de pe Tandaloor. Alteori, pe când se chinuia să adoarmă, rupt de oboseală, îl trezeau voci, pe care alte zgomote – apa, jetcarurile – le făceau ininteligibile. Cu ochii larg deschiși, în beznă din odaie, trăgea zadarnic cu urechea, străduindu-se să deslușească vorbele, ca un spion care încearcă să descopere indicii cruciale și să speculeze fiecare nuanță dintr-o banală conversație ascultată prin perete. Frustrat, mereu frustrat în urma acestor tentative, sfârșea prin a recădea într-un somn agitat și, când, din întâmplare, orice zgomot înceta timp de câteva minute, se deștepta tresărind, cu inima bătând, întrebându-se ce nu era în regulă.

Și mirosurile! Câte amintiri nu-i redeșteptau! Moscul graluzului, miresmele iuți ale nenumăratelor esențe exotice impregnau fiecare gură de aer pe care o respira. Polenul ferigilor arborescente îl ducea cu gândul la parfumul livezilor de citrice. Și toate acestea se însoțeau cu trilurile cristaline ale caraelilor, ființele mărunte, ca niște broscuțe, care aveau grațiosul obicei de a-ți invada somnul, ca să anunțe ivirea zorilor.

În cursul primei sale șederi pe Tandaloor, McKie se simțise mai mult decât descumpănit, înconjurat de străini ostili, tot timpul conștient de consecințele pe care orice insucces al său le-ar fi putut avea. Cu totul altfel stătuseră lucrurile ultima dată, după întrevederea cu Aritch. McKie era, acum, un legist competent, recunoscut, sigur de el, și unul dintre cei mai renumiți agenți ai BirSab-ului. Totuși, existaseră momente în care simțea că-l copleșește iarăși atmosfera de odinioară, iar lucrul acesta îl tulbura, fiindcă avea impresia că era manevrat pentru a fi pus într-o situație periculoasă și că gowachinii se bucurau pe ascuns în timp ce-i rezervau o supremă umilință, de care numai ei știau. Nu erau deloc mai presus de asemenea „glume.” Părerea generală a non-gowachinilor, despre gowachini, era că poporul Zeului Batracian atinsese un stadiu de civilizație atât de avansat, încât sfârșise prin a închide cercul și a

reveni la o formă de barbarie primitivă. Dovadă, modul cum masculii speciei își masacrau propriii nou-născuți, devorându-i!

Odată, într-una din rarele perioade de repaus pe care i le acordau consilierii lui Aritch, McKie se trezise din somn și, stând în capul oaselor, încercase să alunge sentimentul deprimant ce nu mai voia să-l părăsească. Își spunea, și era adevărat, că gowachinii îl stimau, îl ascultau și îl tratau cu acel respect aproape religios pe care-l arătau tuturor legiștilor. Dar mai era un adevăr, ce nu putea fi eludat: gowachinii îl pregătiseră vreme îndelungată în vederea afacerii Dosadi, însă nu fuseseră niciodată sinceri cu el în privința intențiilor lor.

Relațiile cu gowachinii erau, întotdeauna, o sursă de mistere impenetrabile.

Când reușise, în sfârșit, să readoarmă, în acea noapte, avusese un vis oribil, în care mase informe de trupuri co-simțitoare (trupuri albe și trupuri verzi), goale și lipsite de apărare, erau măcelărite de gigantici masculi gowachini.

Interpretarea coșmarului era limpede. Gowachinii n-ar fi șovăit să distrugă Dosadi în același mod (și în același spirit) în care își exterminau propriile proenituri ca să selecționeze, iarăși și iarăși, supraviețuitorii cei mai apti și cei mai rezistenți.

McKie se simțea depășit de amploarea problemei care i se pusese în cârcă. Dacă lumea co-simțitoare prindea de veste despre cele ce se petreceau pe Dosadi, fără a i se oferi o justificare valabilă, Federația Gowachină avea să fie supusă unor atacuri necruțătoare. Gowachinii aveau toate motivele să distrugă proba de culpabilitate – sau s-o lase să se autodistrugă.

O justificare valabilă.

Unde putea fi găsită? În acele insesizabile avantaje scontate, care îi determinaseră pe gowachini să întreprindă experimentul?

Dar și dacă găsea justificarea, afacerea Dosadi ar fi declanșat un scandal la scara întregii Co-simțiri. Ar fi devenit o dramă cosmică. Peste douăzeci de generații de oameni și de gowachini apărând din senin! Istoria izolării lor forțate ar fi aprins nenumărate spirite. Limitele limbajului ar fi fost împinse dincolo de extreme, pentru a storce și ultima picătură de esență emoțională din această extraordinară dezvăluire.

Oricum ar fi fost prezentate lucrurile, motivațiile gowachine ar fi făcut obiectul unui număr nesfârșit de anchete și de suspiciuni.

Care a fost adevăratul motiv care i-a îndemnat să procedeze astfel? Ce s-a întâmplat cu primii voluntari?

Oameni și gowachini s-ar fi apucat să-și scotocească genealogia. „Asta să fie explicația dispariției unchiului Elfred?” Arhivele încrengăturilor gowachine ar fi fost cercetate cu de-amănuntul: „Iată, alți doi... dispăruți fără urmă!”

Colaboratorii lui Aritch recunoșteau că proiectul fusese conceput de „o

infimă minoritate”, care impusese un secret absolut. În ce măsură fuseseră acei indivizi sănătoși la minte?

„Perioadele de odihnă parcimonios acordate lui McKie erau mereu întrerupte de câte un gowachin smerit, care venea să se aplece deasupra canipatului, invitându-l să se grăbească pentru o nouă ședință de pregătire, destinată să-i asigure supraviețuirea pe planeta Dosadi.

Ședințele acelea de pregătire! Reținerile și prejudecățile conținute în fiecare informație nouă ridicau mai multe probleme decât rezolvau. McKie se străduia să adopte o atitudine rațională, dar era confruntat permanent cu factori de iritare.

De ce gowachinii de pe Dosadi își însușiseră caracteristici emoționale de tip uman? De ce oamenii dosadieni maimuțăreau comportamentul social al gowachinilor? Erau dosadienii cu adevărat conștienți de motivele pentru care-și schimbau atât de des forma de guvernare?

Răspunsul laconic la numeroasele lui întrebări îl exaspera pe McKie:

„Totul se va lămuri când veți ajunge la fața locului.”

Până la urmă, nu se putuse abține să nu le-o întoarcă:

„De fapt, habar n-aveți nici voi! Sperați să aflu eu ce n-ați reușit să aflați!”

Unele dintre ședințele de informare erau cumplit de plictisitoare. Ca să-și omoare timpul, în vreme ce un instructor gowachin debita tot ce știa despre relațiile dintre Periferie și Chu, McKie se uita pe fereastră la trecătorii, aparținând tuturor raselor Co-simțirii, care se perindau pe bulevardul din fața școlii de instructaj.

Într-o zi, Ceylang intră în sală și luă loc într-un colț, unde rămase nemișcată, studiindu-l într-o tăcere vorace, care făcu să i se urce sângele la cap. I-ar fi plăcut să aibă la îndemână caseta albastră, dar, din momentul în care investiția solemnă îl învăluisese în mantia imunității legiste, caseta fusese depusă în alveola ei sacră. N-avea s-o mai revadă, decât dacă afacerea ajungea în judecarenă. Cât despre Ceylang, prezența ei în sală era un mister printre atâtea altele. De ce venise periculoasa femelă wreavă să se uite la el, fără a face nimic altceva? Era aproape sigur că avea sarcina să-l spioneze din culise. Atunci, pentru ce se hotărâse să se arate? Ca să-i dea de înțeles că era supravegheat? Trebuia să aibă o legătură cu mobilurile care-i determinaseră pe gowachini să inițieze o wreavă. Prevedeau o problemă de viitor, pe care numai o wreavă era în măsură să o rezolve.

O pregăteau în vederea unei anumite probleme, întocmai cum îl pregătiseră pe el. De ce? Ce aptitudini wreave îi interesau în mod deosebit pe gowachini? Și de ce tocmai această femelă? Care era obediența ei primară? În ce consta „pariul wreav”?

Toate acestea îl conduceau pe McKie spre alte căi insuficient explorate: Ce aptitudini specific umane urmăriseră gowachinii la el? Perseverența de nezdruncinat? Cunoașterea dreptului uman? Individualismul inerent oricărei

ființe umane?

Nu putea da nici un răspuns sigur la aceste întrebări, după cum nici la cele referitoare la wreavă. Dar prezența acesteia continua să-l fascineze. McKie știa, despre societatea wreavă, multe lucruri necunoscute în afara lumilor wreave. Aparținătorii acestor lumi erau, la urma urmelor, colaboratori fideli și apreciați ai BirSab-ului, unde, în conlucrarea impusă de diferite misiuni, se stabileau relații de camaraderie ce facilitau schimburile de informații intime. În afara faptului că wreavii trebuiau să formeze o triadă nupțială pentru a se reproduce, mai știa că nu exista nici un mijloc pentru a cunoaște dinainte care dintre partenerii triadei va fi capabil să hrănească progenitura. Era una din pietrele unghiulare ale societății wreave. Periodic, acest membru al triadei era schimbat cu un alt individ, ce îndeplinea același rol într-o altă triadă. Astfel erau asigurate, nu numai indispensabila dispersie genetică, ci și legături trainice și nenumărate, care, pe tot cuprinsul civilizației lor, generau, în caz de necesitate, reacții de solidaritate care rezistau la orice.

Un wreav din BirSab încercase să-i explice lui McKie fenomenul:

„Să luăm, spre exemplu, cazul unui wreav care a fost asasinat sau, mai rău, rănit în amorul-propriu. Vinovatul va trebui să dea seama, **personal**, de fapta sa, în fața a milioane și milioane dintre noi. Pretutindeni unde suntem legați printr-un schimb de triadă, datoria noastră este să reacționăm, personal, la orice ofensă. După câte am înțeles, există și la voi ceva asemănător, care se numește vendetă. La noi însă relațiile – și responsabilitățile – familiale sunt mult mai complexe. Nici nu-ți imaginezi cu ce dificultăți am fost confrunțați ca să-i eliberăm, pe acei dintre noi care lucrează pentru BirSab, de acest... legământ, de această rețea de responsabilități.”

Gowachinii nu puteau să ignore această particularitate a wreavilor, își spunea McKie. În virtutea ei sau, dimpotrivă, în pofida ei, din considerente total diferite, luaseră gowachinii hotărârea lor? O legistă wreavă putea continua să facă parte din rețeaua ei de responsabilități familiale? Cum ar fi fost cu puțință un asemenea lucru? Toate concepțiile societății wreave se împotriveau sensibilității gowachine. Poporul Zeului Batracian era și mai... **exclusivist** și individualist decât specia umană. Pentru gowachini, familia rămânea o chestiune privată, izolată de restul lumii până în momentul când fiecare individ intra în încrengătura pe care și-o alegea.

Meditând la toate acestea, în locul de așteptare de la poalele stâncii, McKie rămânea cu atenția trează. Totuși, căldura neobișnuită, mirosurile și zgomotele planetei îl descumpăneau într-o oarecare măsură. I se spusese să pândească zgomotul unui motor cu combustie internă. Combustie internă! Dosadienii – aflate – foloseau asemenea mijloace de transport în afara orașului, deoarece erau mult mai puternice (deși mai greoaie) decât vehiculele cu impuls dirijat de care se serveau între zidurile Chu-ului.

„Utilizează drept carburant alcoolul. Mai toată materia primă provine de la

Periferie. Prezența substanțelor toxice din carburant nu preocupă pe nimeni. Folosesc aproape orice pentru a fabrica alcool: arbori, arbuști, ferigi... tot ce se găsește la Periferie.”

O liniște moleșitoare îl împresura acum pe McKie. De o bună bucată de vreme, șovăia să ducă la îndeplinire ceea ce-și propusese să facă de îndată ce va fi singur, pe Dosadi. Poate că n-o să mai aibă deloc ocazia să fie singur, mai ales după ce avea să ajungă în iepurăriile Chu-ului. Știa că orice încercare de a-și contacta monitorul taprisiot ar fi fost zadarnică. Aritch, mărturisindu-i că gowachinii erau la curent cu faptul că BirSab-ul contractase o „asigurare taprisiotă”, îi spusese:

„Nici măcar un taprisiot nu poate străpunge Zidul Zeilor.”

În cazul în care Dosadi ar fi fost distrusă, contractul caleban ar fi luat sfârșit imediat. Într-o asemenea eventualitate, taprisiotul lui McKie ar fi dispus, poate, de o fracțiune de secundă, pentru a încerca să întocmească dosarul postum al amintirilor sale. Poate. În actualele circumstanțe, aceasta era o speculație care nu prezenta nici un interes pentru McKie. Dar calebanii aveau o datorie față de el. În afacerea Stelei și-a Biciului, calebanii fuseseră amenințați în aceeași măsură ca și toate celelalte specii care utilizau Porțile. Amenințarea fusese reală și precisă. Utilizatorii Porților și calebanii ce controlau Porțile ar fi putut să-și găsească sfârșitul. În limbajul ei pitoresc, Fannie Mae își exprimase recunoștința față de McKie:

„Conjunția datoriei mele nu cunoaște sfârșit.”

Aritch i-ar fi putut cere gardianului Dosadiei să împiedice orice încercare a lui McKie de a contacta un alt caleban, însă era puțin probabil că o făcuse. Mai degrabă ceruse doar o blocadă împotriva comunicațiilor taprisiote. Nimeni nu știa, și cu atât mai puțin Aritch, cum comunica în între ei calebanii. Poate că gowachinii își făceau prea multe iluzii cu privire la impenetrabilitatea barierei din jurul Dosadiei...

Metodic, McKie alungă din minte orice gând legat de taprisioți. Nu era prea ușor. Trebuia să recurgă la o tehnică de concentrare sufică, dirijată înspre un anumit vid. Nu era îngăduită nici o interferență cu taprisiotul care aștepta, înarmat cu o infinită răbdare, pe Central Central. Un vid absolut trebuia să existe în spiritul său conștient, pentru a nu lăsa loc decât unei proiecții clare în direcția lui Fannie Mae.

McKie evocă vizual steaua Thyone. Se gândi cu intensitate la lungile ore de conversație mentală pe care le petrecuseră împreună. Apoi proiectă toată căldura unei legături afective puternice, cu gândul la ultima ei declarație de „angajare nodală.”

Închise ochii, amplificând la maximum imaginea interioară ce-i ocupa acum întreaga ființă. Simți cum i se relaxau mușchii. Stânca de care se rezema, nisipul de dedesubt dispărură din percepțiile lui. Nu mai rămase decât prezența vibrantă a unei entități calebane.

„Cine cheamă?”

Cuvintele îi atinseră centrii auditivi fără a tranzita prin urechi.

„McKie, prietenul lui Fannie Mae. Ești calebanul care păzește Zidul Zeilor?”

„Sunt Zidul Zeilor. Ai venit să te închini?”

Cugetul lui McKie șovăi. Să se **închine?** Proiecția emanată de acest caleban era răsunătoare, agresivă, de o cu totul altă factură decât curiozitatea penetrantă pe care o percepușe întotdeauna la Fannie Mae. Se luptă să regăsească imaginea clară de la început. Strălucirea lăuntrică a contactului caleban reveni. Poate că era ceva religios în această experiență. Nu puteai ști niciodată cu siguranță ce voia să spună un caleban.

„Sunt McKie, prietenul lui Fannie Mae”, repetă el.

Strălucirea contactului păli, apoi veni răspunsul:

„Dar ocupi un punct pe planul de undă al Dosadiei.”

Era deja un stil de comunicație mai familiar lui McKie, care putea să folosească experiența dobândită din contactele cu Fannie Mae, pentru a încerca să ajungă la un început de comprehensiune. Întrebă:

„Îmi îngăduie Zidul Zeilor să intru în contact cu Fannie Mae?”

Vorbele îi răsunară în cap:

„Un caleban, toți calebanii.”

„Vreau să vorbesc cu Fannie Mae.”

„Nu ești mulțumit cu actualul tău trup?”

În aceeași clipă, McKie își simți din nou trupul, un fel de cadavru viu zgâlțâit de tremurul transei inerente comunicației cu un taprisiot sau un caleban. Întrebarea i se părea fără noimă, dar conștiința trupului său era reală și amenința să întrerupă contactul. Încet, McKie se luptă să revină la precara prezență mentală.

„Sunt Jorj X. McKie. Calebanii îmi sunt datori.”

„Toți calebanii cunosc această datorie.”

„Atunci, onorați-o.”

Așteptă, încercând să nu-și piardă cumpătul.

Strălucirea din cugetul său fu înlocuită de o altă prezență, care se strecură cu o stranie familiaritate. Nu era un contact deplin, ci, mai degrabă, o succesiune de palpări delicate în acele porțiuni ale creierului său care interpretau senzațiile vizuale și auditive. McKie identifică numaidecât noua prezență.

„Fannie Mae!”

„Ce dorește McKie?”

Pentru o entitate calebană, era o întrebare cum nu se putea mai directă. Surprins, McKie răspunse și mai direct:

„Am nevoie de ajutorul tău.”

„Explică.”

„S-ar putea să-mi las pielea pe-aici... ăăă, să se pună capăt punctului meu nodal, aici, pe Dosadi.”

„Pe planul de undă Dosadi”, îl corectă ea.

„Exact. Și dacă se va întâmpla asta, dacă mor aici, am prieteni pe Central Central... adică pe planul de undă Central Central... prieteni care trebuie să afle tot ce-i în capul meu în momentul în care-am să mor.”

„Numai taprisioții pot face asta. Contractul Dosadi interzice taprisioții.”

„Dar dacă Dosadi este distrusă...”

„Clauze contract nu cunosc sfârșit, McKie.”

„Nu poți să m-ajuti?”

„Dorești sfat de la Fannie Mae?”

„Da.”

„Fannie Mae poate menține contact cu McKie cât timp el ocupă planul de undă Dosadi.”

Transă continuă? gândi McKie stupefiat.

Ea îi captă gândul.

„Nu transă. Fannie Mae cunoaște bine nexul lui McKie.”

„Nu-s de acord. Nu-mi pot permite nici un fel de distragere a atenției, aici.”

„Opțiune rea.”

Replica vădea iritare.

„Ai putea, eventual, să-mi asiguri o Poartă personală ca să...”

„Nu dacă punctul nodal sfârșește aproape de punctul final la planul de undă Dosadi.”

„Fannie Mae, știi cumva ce fac gowachinii, aici, pe Dosadi? Acest...”

„Contract caleban, McKie.”

Nemulțumirea ei era evidentă. Cuvântul de onoare al unui caleban nu putea fi pus la îndoială. Contractul încheiat cu gowachinii conținea, fără doar și poate, clauze specifice care interziceau orice dezvăluire în legătură cu ceea ce se petrecea pe Dosadi. McKie era consternat. Avea impresia că ar fi trebuit să plece imediat de pe aceasta planetă.

Fannie Mae îi captă și acest gând.

„McKie poate pleca în clipa asta. Curând, McKie nu mai poate pleca în propriul lui corp nodal.”

„Corp nodal?”

„Explicația neautorizată.”

Neautorizată!

„Credeam că ești prietena mea, Fannie Mae!”

O senzație de căldură îl învăluie.

„Fannie Mae are prietenie pentru McKie.”

„Atunci, de ce nu vrei să mă ajuti?”

„Dorești să părăsești planul de undă Dosadi în această clipă?”

„Nu!”

„Atunci, Fannie Mae nu poate da ajutor.”

Mânios, McKie dădu să întrerupă contactul.

Fannie Mae proiectă un sentiment de frustrare rănită. „De ce McKie refuză sfat? Fannie Mae vrea să...”

„Trebuie să ne oprim. Știi că mă aflu în transă pe toată durata contactului. Locul în care sunt este periculos. O să mai stăm de vorbă altă dată. Îți mulțumesc pentru intenția de a mă ajuta și pentru clarificare, dar...”

„Nu clarificare! Numai mică fereastră de înțelegere, dar oamenii nu posedă dimensiune în plus!”

Răspunsul era însoțit de o incontestabilă disperare, dar asta n-o împiedică să întrerupă contactul. McKie ieși din transă. Avea extremitățile mâinilor și picioarelor înghețate. Contactul caleban îi diminuase procesele metabolice până aproape de limita admisibilă. Deschise ochii.

Un gowachin necunoscut, îmbrăcat în uniforma galbenă a mecanicilor de blindate, stătea aplecat deasupra lui. În spatele său, duduia motorul unui vehicul cu șenile, învăluit într-un fum albăstrui. McKie își scutură violent capul.

Gowachinul îl întrebă afabil:

„Ești bolnav?”

Noi, membrii Biroului de Sabotaj, rămânem legalişti de un gen puțin mai aparte. Conștienți de prejudiciul pe care-l poate aduce societăților noastre existența unor legi prea rigide sau, dimpotrivă, a unora prea indulgente, suntem mereu în căutarea unei indispensabile moderații. Ceea ce ne apropie de acea forță de echilibru la care aspiră gowachinii. Fără speranța de a vedea transformată în paradis o societate de muritori, râvnim la inaccessibil. Fiecare agent își cunoaște propria conștiință și motivul pentru care a ales să fie în slujba acestui stăpân. Aceasta este cheia condiției noastre. Suntem, din motive nemuritoare, în slujba unei conștiințe muritoare. Și ne facem datoria, fără a aștepta laude și fără a avea certitudinea reușitei.

**Primele scrieri ale lui Bildoon,
Directorul panSpechi al Biroului de Sabotaj**

De îndată ce primele umbre ale înserării îndoii iară cotloanele cele mai adânci ale orașului, Tria coborî în stradă, urmată de șase însoțitori aleși cu grijă – toți, ființe umane de sex masculin. Se parfumase cu mosc ca să-i stimuleze și-i condusesse printr-un labirint de străduțe întunecoase, unde spionii lui Broey nu se mai aventurau. Toată echipa era înarmată și cuirasată după tipicul oricărei trupe de intervenție.

Cu vreo oră în urmă, cartierul fusese scena unor ciocniri, nu însă

Îndeajuns de grave pentru a necesita o adevărată intervenție militară. Un mic bastion gowachin fusese eliminat dintr-o enclavă umană. După o astfel de răfuială interrasială, prezența unei patrule de ordine în această iepurărie era firească. Și era puțin probabil ca Tria și însoțitorii ei să fie atacați pe parcurs. Nici una dintre cele două tabere nu voia ca zona să fie supusă unei razii în toată regula.

Străzile pustii păreau cufundate într-un soi de așteptare încordată.

Trecură printr-o intersecție unde totul era ud, iar în rigole se scurgeau încă materii sanguinolente verzi și roșii. Mirosul fetid îi spuse Triei că un graluz fusese spart și că apele sale se revărsaseră în stradă. Represaliile erau inevitabile. Prunci umani aveau să fie masacrați în zilele următoare. Scenariul clasic.

Grupul traversă zona în care avuseseră loc încăierările, observând, ici și colo, locurile unde căzuseră victime. Era relativ ușor de estimat numărul pierderilor de ambele părți, deși toate cadavrele fuseseră îndepărtate. Nu mai rămăsese nici o fărâmitură pentru păsările hoitare.

Curând după aceea, ieșiră din iepurărie și trecură printr-o poartă păzită de gowachini în solda lui Broey. Câteva străzi mai încolo, străbătură o altă poartă, în dreptul căreia făceau de gardă oamenii lui Gar. Tria știa că Broey va afla destul de repede de prezența ei în zonă, dar, oricum, îl înștiințase că se va duce în iepurării. Ajunseră la intrarea unei străduțe care urca de-a lungul unui imobil de Rangul Doi. Fațada cenușie, lipsită de ferestre la etajele inferioare, nu avea decât o singură deschidere, o poartă cu zăbrele. Dincolo de poartă se zărea un gang slab luminat. Pereții aparent goi ai gangului ascundeau, desigur, camere electronice de supraveghere și arme cu declanșare automată.

Oprindu-și cu un gest al mâinii tovarășii, Tria studie, din obscuritatea străzii, intrarea clădirii. Poarta era blocată cu un simplu ivăr. Imediat în stânga intrării, abia întrezărindu-se printre zăbrele, se afla un post de gardă cu o santinelă. Corpul de pază al imobilului și-ar fi făcut apariția la chemarea santinelei sau la alarma dată de cei care urmăreau ecranele camerelor de supraveghere.

Informatorii Triei afirmaseră că acesta era bârlogul lui Jedrik. La marginea iepurărilor, și nu în adâncul lor. Ingenios! Dar, de mai mulți ani, Tria își infiltrase un agent și în acest edificiu, ca în atâtea altele. O precauție elementară. Totul depindea acum de cronometraj. Agentul ei din interior avea misiunea de a elimina observatorii din postul de supraveghere electronică. N-avea să mai rămână decât santinela de la poartă. Tria trebuia să aștepte momentul stabilit, pentru a trece la acțiune.

Străduța mirosea a canal: undeva se spărsese o conductă de reciclare. Accident? Consecință a luptelor de stradă? Triei nu-i plăcea atmosfera din preajmă. Care era jocul lui Jedrik? Imobilul acesta, conceput ca o fortăreață, ascundea pericole necunoscute? Jedrik știa acum, fără doar și poate, că era

bănuită – printre altele – și de provocarea recentului incident. Se simțea în siguranță pentru că se afla pe teren propriu? Oamenii aveau tendința să fie mai puțin prudenți când se găseau printre ai lor. Dar Jedrik nu putea să dispună de cine știe ce forțe puternice, care s-o sprijine. Un lucru sigur însă era că, printre meandrele minții ei complicate, începea să se contureze o anumită coerență, un anumit plan, al cărui fir Tria nu reușise încă să-l prindă. Dar avea suficiente informații de suprafață pentru a risca o confruntare, o negociere. Era posibil ca Jedrik să se fi afișat numai ca s-o atragă pe ea. Posibilitățile pe care le deschidea această ipoteză o umpleau pe Tria de entuziasm.

Împreună, am fi invincibile!

Da, Jedrik corespundea imaginii unui agent de excepție. Cu o organizare adecvată...

Încă o dată, Tria aruncă o privire în stânga și-n dreapta. Străzile rămâneau pustii. Se uită la ceas. Sosise momentul. Prin gesturi, trimise doi oameni să se posteze la fiecare intersecție și pe un al treilea de partea cealaltă a străzii, lângă poartă. De îndată ce oamenii fură la posturi, porni înainte, apărută de ceilalți trei, în dispozitiv triunghiular.

Santinela de la poartă era un om cu părul cărunt și o față lividă, care avea o lucire galbenă în penumbra coridorului. Pleoapele îi atârnavă greu sub efectul unei doze recente din drogul său preferat, pe care i-l furnizase agentul Triei.

Ea deschise poarta și văzu că santinela ținea în mâna dreaptă, după cum se așteptase, un buton al morții. Cu un rânjel știrb, omul îndreptă spre ea pumnul strâns. Tria își dădu seama că o recunoscuse. Restul depindea acum de eficacitatea agentului ei.

„Ești dispus să mori de dragul broscuilor?” întrebă ea.

Santinela era la curent cu ceea ce se întâmplase, cu răfuiala din stradă. Era ființă umană, de obediență umană, dar știa că ea se afla în slujba lui Broey, un gowachin. Întrebarea fusese calculată pentru a-l dezorienta. Avea de-a face cu o renegată? Era loial oamenilor și, în mod fanatic, dependent de postul de santinelă, care-i asigura o viață decentă. Dar, mai presus de orice, era dependent de drogul său. Toate santinelele erau înrobite unei substanțe sau alteia, însă drogul pe care-l prefera acest om îi voala percepțiile și-l împiedica să-și coordoneze gândurile. Știa că nu avea voie să se drogheze în timpul serviciului și asta îl tulbura. Trebuia să pună în cumpănă atâtea lucruri, dar Tria pusese exact întrebarea cuvenită. Nu, nu era dispus să moară de dragul broscuilor!

Ea îndreptă spre butonul morții un deget întrebător.

„Nu-i decât un releu de semnalizare”, bolborosi el. „N-are bombă.”

Tria nu spuse nimic, silindu-l să se chinuie cu îndoilele sale. Omul înghiți în sec, apoi îngăimă:

„Ce vreți să...”

„Raliază-te sau ești un om mort!”

El aruncă o privire rătăcită spre oamenii din spatele Trieri. Asemenea lucruri se întâmplau frecvent în iepurării, dar nu prea des aici, la poalele pantelor care urcau către culmi. Santinela nu știa nici măcar exact ce anume păzea. Avea un consemn și un releu al morții pentru a da alarma în cazul apariției unui intrus. Alții erau însărcinați să discearnă și să ia hotărâri. Acesta era punctul slab al apărării imobilului.

„Cui să mă raliez?” întrebă el.

În vocea lui era o agresivitate forțată și Tria înțelese că, din clipa aceea, era omul ei.

„Semenilor tăi.”

Replica avu darul să-i blocheze mintea, încețoșată de drog, în temerile lui primordiale. Știa ce ar fi trebuit să facă: să deschidă mâna. Putea s-o facă din proprie inițiativă și, astfel, să descurajeze un eventual agresor. Dacă ar fi fost omorât, mâna i s-ar fi deschis de la sine. Pe de altă parte, dubiile îi fuseseră bine alimentate din exterior. Și dacă aparatul din mâna lui nu era doar un releu? Dacă era și o bombă? Avusese timp câteva ore bune să frământeze această întrebare.

„Vei fi bine tratat”, murmură Tria.

Își petrecu un braț amical peste umerii lui, lăsându-l să resimtă din plin efectul efluviilor de mosc, în vreme ce-și întindea cealaltă mână pentru a-l convinge că nu ascundea nici o armă.

„Arată-i camaradului meu cum predai chestia asta celui care te schimbă.”

Unul dintre tinerii aflați în spatele Trieri făcu un pas înainte.

Santinela explică procedura și-i înmână aparatul, adăugând:

„E foarte simplu, dacă știi șmecheria.”

De îndată ce tovarășul ei apucă strâns obiectul, Tria își desprinsese brațul de pe umerii santinelei și-i atinse carotida cu vârful acului otrăvit ascuns într-una din unghii. Omul mai apucă să scoată un horcăit, cu ochii holbați, înainte de a se prăbuși la picioarele ei.

„A fost bine tratat”, rosti Tria.

Însoțitorii ei schițară un zâmbet. Era genul de lucruri la care învățai să le aștepți de la Tria. Târără cadavrul la loc ascuns vederii, într-un ungher al postului de gardă, și tânărul care ținea butonul morții îi luă locul, la poartă. Ceilalți făcură scut din trupurile lor în jurul Trieri, după care pătrunseră, cu toții, în interiorul clădirii. Întreaga operație durase mai puțin de două minute. Totul mergea ață, ca întotdeauna când Tria conducea operațiile.

Holul principal și culoarele ce se deschideau din el erau pustii.

Perfect.

Agentul ei de aici merita o avansare.

O luară pe scară, neîncrezându-se în ascensor. N-aveau de urcat decât trei etaje joase. Holul de sus era, și el, gol. Tria conduse grupul până la ușa indicată și folosi cheia pe care i-o furnizase agentul. Ușa se deschise fără nici

un zgomot. Năvăliră în cameră.

Înăuntru, storurile erau trase și nu ardea nici o lumină. Tovarășii Triei se postară în fața ușii închise și de-a lungul fiecăruia dintre pereții perpendiculari. Era momentul cel mai periculos. Numai Tria îi putea face față.

Fâșii înguste de lumină răzbăteau pe sub marginile unor storuri care astupau pe de-a-ntregul o fereastră orientată spre sud. Tria desluși contururile câtorva mobile, un pat în care se întrezărea o formă întunecată, greu de distins.

„Jedrik?” șopti Tria.

Piciorul ei călcă pe un obiect moale. O sanda.

„Jedrik?”

Tibia îi atinse marginea patului. Cu arma întinsă, pipăi cu cealaltă mână înspre forma întunecată. Nu era decât o grămadă de așternut. Tria se întoarse.

Ușa de la baie era închisă, dar un firicel de lumină era vizibil la nivelul podelei. Ocolind sanda și alte obiecte de îmbrăcăminte care zăceau pe jos, Tria se apropie de ușă, se opri și-i făcu semn unuia dintre bărbați să treacă de partea cealaltă. Până acum, se mișcaseră aproape fără nici un zgomot.

Ușor, Tria răsuci clanța, apoi deschise brusc ușa. Cada era plină cu apă și în ea se afla un cadavru, cu fața în jos și cu un braț atârând peste margine. O umflătură stacojie se zărea chiar sub urechea stângă. Tria apucă de păr capul și-l ridică, privi fața, apoi îi dădu drumul, fără a improșca nici un strop. Era agentul ei, cel căruia îi încredințase misiunea de a pregăti această operație. Iar moartea sa purta stigmatul omorului după ritualul gowachin: umflătura de sub ureche. O gheară care redusese victima la tăcere înainte de a fi înecată? Sau doar încercarea cuiva de a lăsa impresia că fusese vorba de un omor în stil gowachin?

Tria avu senzația că toată operația se duce de râpă. Își dădu seama că oamenii ei o priveau cu un aer nesigur. Fu pe punctul de a-l chema pe Gar chiar din locul în care se afla, dar o reținu un sentiment de frică și repulsie. Reveni în dormitor, înainte de a-și branșa aparatul de emisie-recepție și de a apăsa înfrigurată pe butonul de alarmă.

„Centrala”, se auzi o voce încordată.

Tria se strădui să vorbească pe un ton liniștit:

„Agentul nostru e mort.”

Urmă un răgaz de tăcere, în timp ce-i localizau apelul, apoi aceeași voce rosti:

„Acolo?”

„Da. A fost ucisă.”

Dintr-o dată, glasul lui Gar:

„Nu se poate! Acum mai puțin de-o oră am vorbit cu ea. Este...”

„Înecată într-o cadă”, îl întrerupse Tria. „După ce a fost neutralizată... de un obiect ascuțit înfipt sub urechea stângă.”

Din nou tăcere, în vreme ce Gar absorbea informația. Probabil că era pradă aceluiași incertitudini ca și Tria.

Ea se întoarse spre tovarășii ei. Se grupaseră cu toții în dreptul ușii dinspre culoar. Aveau dreptate: dacă era de așteptat un atac, de-acolo trebuia să vină.

Comunicația cu Gar nu se întrerupsese și Tria auzi frânturi de ordine date în pripă: „...adunarea... să nu cumva... timpul...” Apoi, foarte clar: „O să plătească!”

Cine o să plătească? se întrebă Tria.

Începea deja să reconsidere personalitatea lui Jedrik.

„Ești în pericol?” se auzi brusc vocea lui Gar.

„Nu știu”, recunoscuse ea cu reticență.

„Rămâi unde ești. O să-ți trimitem ajutoare. L-am înștiințat pe Broey.”

Gar hotărâse, deci, să-l pună la curent pe Broey. Da, acesta era, neîndoielnic, cel mai bun mod de a acționa în continuare. Jedrik le scăpase. N-avea nici un rost să continue singuri. Urmarea avea să-o decidă Broey.

Tria avu un frison. Dădu oamenilor ei câteva ordine scurte. Erau gata să-și vândă scump pielea în cazul unui atac, dar Tria se îndoia că atacul ar fi putut surveni chiar acum. Jedrik lăsase doar încă un mesaj. Problema era cum trebuia interpretat acest mesaj.

Mentalitatea militară este o mentalitate de bandit și de tâlhar. De unde decurge că orice sistem militarist reprezintă o formă de banditism organizat, în sânul căreia moravurile tradiționale încetează a mai avea curs. Spiritul militarist este un pretext pentru a legaliza asasinatul, violul, jaful și toate celelalte manifestări ale crimei, care însoțesc, în mod inevitabil, războiul. Când nu are un obiectiv extern, mentalitatea militară se întoarce, întotdeauna, împotriva propriei populații interne, făcând uz de argumente istorice pentru a justifica banditismul care o caracterizează.

Manualul BirSab-ului, Capitolul cinci: „Sindromul căpeteniei de război”

Abia ieșit din transa comunicației, McKie își dădu seama cum îi va fi apărut gowachinului ce se apleca deasupra lui. Pentru cineva născut pe Dosadi, spectacolul pe care îl oferise nu putea fi decât cel al unui om bolnav, scuturat de frisoane, delirând și transpirând cu broboane mari sub efectul febrei. McKie inspiră adânc, înainte de a răspunde:

„Nu, n-am nimic.”

„Atunci, ești drogat?”

Amintindu-și de nenumăratele substanțe pe care le foloseau dosadienii,

McKie fu cât pe ce să răspundă afirmativ, dar se răzgândi. Gowachinul i-ar fi putut cere să-i ofere și lui din drogul respectiv.

„Nu-s drogat”, spuse el, ridicându-se în picioare și privind împrejur. Dincolo de vâlul vaporos, soarele coborâse mult spre orizont.

În afară de asta, singurul lucru ce se schimbase în peisaj era prezența monstruosului vehicul cu șenile, care duduia și scuipa fum printr-un tub de eșapament ridicat la verticală. Gowachinul continua să-l observe cu o fixitate atât de descumpănitoare, încât McKie trebui să se întrebe dacă avea de-a face cu o amenințare sau cu persoana de legătură despre care consilierii lui Aritch îi spusese că va veni să-l ia cu un vehicul arhaic.

„Daca nu ești nici bolnav, nici drogat”, rosti gowachinul, „e vreo stare specială pe care n-o cunosc decât oamenii?”

„**Mi-a fost** rău, însă mi-am revenit”, răspunse McKie. „Mi-a trecut... starea.”

„Și ai deseori asemenea crize?”

„Pot trece ani până să se repete.”

„Ani? Dar care-i cauza acestei... stări?”

„Nu știu.”

„Hm... ah!” Gowachinul dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles deodată, apoi arătă cu bărbia spre cer: „Vreo pedeapsă de la Zei, poate.”

„Poate.”

„Erai total vulnerabil.”

McKie ridică din umeri, lăsându-l pe gowachin să tragă ce concluzie dorea.

„Nu ești de-aceeași părere?” Ideea părea să-l amuze pe gowachin, care adăugă: „Sunt Bahrnk. Poate că ăsta-i cel mai mare noroc pe care l-ai avut de când te-ai născut.”

Bahrnk era numele primului contact, despre care-i vorbisera consilierii lui Aritch.

„Eu sunt McKie.”

„Corespunzi descrierii, McKie, mai puțin... hmmm... starea de adineaori. Ai ceva de adăugat?”

McKie se întreabă ce-ar mai fi putut aștepta Bahrnk. În principiu, nu era decât un simplu contact, care trebuia să-i facă legătura cu persoane mai importante. Aritch avea, de bună seamă, observatori competenți pe Dosadi, printre care însă nu se număra și acest gowachin. De altfel, McKie fusese pus în gardă referitor la Bahrnk:

„Bahrnk nu știe de existența noastră. Fiți extrem de atent ce vorbiți cu el. V-ați pune într-un mare pericol dacă și-ar da seama că veniți din partea cealaltă a Zidului Zeilor.”

Operatorii Porții întăriseră avertismentul:

„Dacă dosadienii reușesc să vă străpungă paravanul, veți fi nevoit să

reveniți la locul de recuperare cu mijloace proprii. Ne îndoim că ați izbuti s-o faceți. Trebuie să înțelegeți că, practic, n-o să vă mai putem acorda ajutor după ce vă vom fi depus pe Dosadi.”

Bahrank dădu din cap. Părea să fi luat o decizie.

„Jedrik te așteaptă.”

Era celălalt nume pe care i-l indicaseră colaboratorii lui Aritch.

„Conducătoarea celulei voastre”, adăugă Bahrank. „I s-a spus că vii de la Periferie. Jedrik nu-ți cunoaște adevărata origine.”

„Dar cine-o cunoaște?”

„Nu-ți putem spune. Atâta timp cât n-ai să cunoști acest amănunt, nu ți-l va putea smulge nimeni. În orice caz, te asigur că Jedrik nu-i dintre-ai noștri.”

McKie nu era prea încântat de avertisment: „...nu ți-l va putea smulge nimeni...” Ca de obicei, BirSab-ul își trimitea agenții în gura lupului, fără a-i fi informat, în prealabil, cât de lungi erau colții fiarei.

Bahrank făcu un semn în direcția vehiculului său.

„Mergem?”

McKie examinează aparatul. Era, în mod evident, o mașină de luptă, complet blindată, cu fante de observație la nivelul habitaculului și arme de foc îndreptate în toate direcțiile. Avea un aspect masiv și sinistru. Consilierii lui Aritch îi vorbiseră despre aceste lucruri:

„Am avut grijă ca tehnologia lor să nu depășească nivelul blindatelor primitive, al armelor de foc și al explozivelor nu prea puternice. Totuși, s-au dovedit deosebit de ingenioși în îmbunătățirile pe care le-au adus acestui armament.”

Din nou, Bahrank făcu un gest în direcția vehiculului, manifestând nerăbdare.

McKie trebui să-și înăbușe un sentiment subit de profundă anxietate. În ce capcană se vârâse? Avea impresia că se trezise dintr-o dată alunecând pe un tobogan înțesat de pericole, unde era incapabil să facă față celei mai neînsemnate amenințări. Senzația trecu, dar îl lăsă zdruncinat. Continua să privească în tăcere vehiculul, ca și când ar fi încercat să câștige timp. Mașina, de vreo șase metri lungime, avea șenile late, în spatele cărora se întrezărea un rând de roți suplimentare. La partea din spate, era echipată cu obișnuita antenă de captare a energiei de la satelitul aflat pe orbită, sub barieră, dar mai avea și-un motor secundar, care ardea un carburant urât mirositor. Fumul și gazele de eșapament umpleau aerul cu o duhoare acră și usturătoare.

„Ce mai așteptăm?” întrebă Bahrank, fixându-l pe McKie cu o privire în același timp temătoare și bănuitoare.

„Putem pleca”, răspunse McKie.

Bahrank se întoarse și, luând-o grăbit înainte, se cățăra pe-o șenilă și dispăru în interiorul întunecat al habitaculului. McKie îl urmă și se pomeni într-un spațiu strâmt, unde domnea un miros înțepător, greu. Cabina era aproape în

întregime ocupată de două scaune mari din metal, al căror spătar curbat depășea cu puțin înălțimea capului unui om sau al unui gowachin așezat. Bahrnk se instalase în scaunul din stânga și începuse să manevreze diverse butoane și cadrane. McKie se afundă în cel de-al doilea scaun. Două perechi de brațe metalice se închiseră automat în jurul mijlocului și pieptului său, fixându-l în scaun; un suport îi atinse ceafa, adaptându-se la poziția capului. Bahrnk apăsă un buton. Ușa prin care intraseră se închise cu un bâzâit de servomotoare și se zăvorî automat.

O senzație ambiguă puse stăpânire pe McKie. Nu suferise niciodată de claustrofobie; mai degrabă nu se simțea în largul său când se afla în spații vaste, deschise, ca acela din jurul stâncii. Dar interiorul acestei mașini de război evoca barbaria unor epoci apuse, care făceau să vibreze în el o coardă atavică. Se luptă să-și înfrâneze imboldul de a se arunca orbește în căutarea unei ieșiri. Asta era o capcană!

Vederea unui detaliu neașteptat îl ajută să depășească momentul. Fantele de observație ale cabinei erau din sticlă. Pipăi unul din geamuri. Da, sticlă. Era un material răspândit pe cuprinsul întregii Co-simțiri. În același timp rezistent și fragil. Iar geamul din fața lui n-avea o grosime prea mare. Până la urmă, aspectul redutabil al vehiculului era, mai degrabă, un fel de praf în ochi!

Bahrnk examinează rapid împrejurimile, apoi manevră câteva leviere și puse în mișcare mașina. Aceasta se urni, zdruncinându-se și emitând un huruit hodorogit, peste care se suprapunea un vaier acut.

Un soi de drumeag pornea, de la stânca albă, în direcția orașului îndepărtat. Se vedeau clar urmele lăsate de șenilele blindatului la venire. Din loc în loc, stânci izolate scânteiau în soare. Bahrnk părea total absorbit de pilotarea vehiculului.

Gândurile lui McKie reveniră, încă o dată, la recomandările ce i se făcuseră înaintea plecării de pe Tandaloor.

„De îndată ce veți fi pătruns în celula lui Jedrik, veți rămâne de unul singur.”

Efectiv... se simțea deja foarte izolat. Mintea lui era un talmeș-balmeș de date care aveau prea puțină legătură cu experiența lui anterioară. Dacă nu le dădea de capăt, cu ce-ar mai fi putut afla pe aici, o întreagă planetă risca nimicirea.

Era singur... Dacă Dosadi pierrea, nici un co-simțitor n-ar fi fost martor la moartea ei. Barierea tempokinetică a calebanilor ar fi absorbit cea mai mare parte a deflagrației finale. De fapt, calebanii s-ar fi hrănit cu energia astfel eliberată. Era unul din lucrurile pe care i le dezvăluise Fannie Mae. O explozie gigantică, un **dejun** pentru un caleban, iar BirSab-ul ar fi fost nevoit să reia ancheta de la zero, fără dovada materială cea mai importantă: Dosadi.

Mașina blindată huruia, se legăna și derapa, dar revenea mereu la drumeagul desfundat care ducea spre turnurile îndepărtate ale Chu-ului.

McKie îl observă cu discreție pe gowachin. Bahrnk avea o comportare destul de puțin caracteristică pentru specia sa. Era mai direct, mai... uman. Sigur că da! Instinctele sale gowachine fuseseră modificate de contactul cu oamenii. Aritch avea de ce să simtă repulsie și teamă.

Pilotarea blindatului nu părea o treabă prea simplă. McKie numără opt leviere și comenzi diferite, pe care însă Bahrnk le manevra cu dexteritatea unei obișnuințe îndelungate, folosindu-se nu numai de mâini, ci și de genunchi, de coate și chiar de cap. Vehiculul răspundea cu docilitate.

Fără a-și abate atenția de la activitatea sa, gowachinul rupse tăcerea:

„S-ar putea să se tragă asupra noastră când vom ajunge la al doilea grad. Ceva mai devreme, în zonă a avut loc o operație polițienească.”

McKie îl privi cu mirare.

„Credeam că ni s-a asigurat libera trecere.”

„Voi, perifericii, nu vă conțineți nici o clipă atacurile.”

McKie scrută terenul prin fantele care țineau loc de parbriz. Nu văzu decât drumeagul pustiu ce se așternea înaintea lor printre smocuri de vegetație aridă.

„Ești mai bătrân decât toți perifericii pe care-i cunosc”, observă Bahrnk.

Consilierii lui Aritch îl preveniseră pe McKie în legătură cu acest cusur grav al paravanului său și cu necesitatea camuflării semnelor subtile ale vârstei. Îi oferiseră câteva ședințe de tratament geriatric, precum și un răspuns de servit eventualilor curioși. Se văzu silit să folosească acest răspuns.

„Pe-aici, îmbătrânești înainte de vreme.”

„Categoric”, făcu Bahrnk.

McKie simți că e ceva care-i scapă în replica interlocutorului său, dar nu îndrăzni să meargă mai departe. Dialogul rămânea steril. Apoi, mai era și acea „operație polițienească” la care făcuse aluzie Bahrnk. McKie știa că „gloata” Periferiei, căreia i se interzicea accesul în Chu, se deda la raiduri periodice, cel mai adesea sortite eșecului. Apucături barbare!

„Ce pretext ai folosit ca să vii aici?” întrebă el.

Bahrnk îi aruncă o privire sfredelitoare, apoi ridică de pe comenzi o mână palmată, arătându-i un mâner fixat pe plafonul cabinei, deasupra capului său. McKie habar n-avea la ce putea folosi mânerul și se temu că dovedise deja prea multă ignoranță. Însă Bahrnk îi răspunse:

„Oficial, patrulez în sectorul ăsta ca să reperez eventualele surprize neplăcute pe care ni le-ar putea pregăti perifericii. E o misiune ce mi se încredințează adesea. Neoficial, toată lumea crede că ascund pe-aici un bazin secret, plin de femele fertile.”

Un bazin... nu un graluz! Din nou, un dialog relativ infructuos, cu subînțeleasuri misterioase.

McKie privi în tăcere peisajul din față. Drumeagul înecat în praf descrie o curbă largă la stânga, apoi prinse să coboare pe o pantă abruptă, de-a lungul

unei cornișe înguste, tăiată în peretele roșu al unui canion. Bahrnk începu să efectueze o serie de accelerări și decelerări rapide. Pereții de stâncă roșie defilau cu viteză. McKie privi în vale, pe partea sa. Jos de tot, zări o întindere verde de vegetație luxuriantă și, dincolo de ea, în depărtare, pâcla și turnurile Chu-ului – edificii fusiforme, înălțându-se printre faleze abia deslușite.

Schimbările de viteză ale mașinii n-aveau nici o noimă pentru McKie. Iar golul prăpăstios ce se căsca în dreapta lui îi inspira uimire și teamă. Cornișa pe care înaintau urmărea toate meandrele falezei și se afla când în umbră, când la soare. Mașina huruia și trepida parcă tot mai tare. Mirosul de ulei ars făcea să-i tresalte stomacul. Iar orașul îndepărtat arăta la fel de inaccesibil ca atunci când îl privise pe deasupra canionului, doar că acum părea mai înalt și mai misterios în obscuritatea pâcloasă care-l învăluia.

„În principiu, nu ne putem aștepta la nimic rău până vom ajunge la primul graden”, anunță Bahrnk.

McKie se uită la el. Primul graden? Ah, se referea, probabil, la prima cotă din afara zidurilor orașului. Defileul în interiorul căruia fusese construit Chu-ul cobora în trepte până la nivelul fluviului. Fiecare treaptă avea un număr. Temeliile citadelei erau așezate pe insulele și platourile stâncoase din locul în care fluviul își încetinea cursul și se ramifica. Iar colinele ce rezistaseră eroziunii erau din minereu de fier în stare aproape pură, ca și cea mai mare parte a malurilor.

„Bine că ieșim de-aici”, mormăi Bahrnk.

Cornișa părăsi, cu o curbă strânsă, faleza, transformându-se într-o rampă largă, ce cobora lin spre o pădure luxuriantă. Câteva clipe mai târziu, pătrunseră într-un ocean de umbre verzi. Privind printr-una din fantele laterale, McKie recunoscuse frunzișuri arborescente și ficuși giganți, dar observă și plante spinoase uriașe, pe care nu le mai văzuse până atunci nicăieri. Drumeagul, ca și solul acestei jungle, era o fâșie de glod cenușiu. McKie se uită dintr-o parte într-alta; cu excepția câtorva plante complet necunoscute, peisajul i se părea un amestec, în proporții aproape egale, de vegetație terrană și tandalooriană.

Lumina soarelui îl orbi când, părăsind acoperământul pădurii, ieșiră într-un luminiș cu ierburi înalte, care purta urmele unor lupte recente. Vegetația era strivită, retezată, arsă. În stânga, zăceau epavele unor mașini – grămezi de metal contorsionat, din care se înălța, ici și colo, câte o roată sau un fragment de șenilă. Unele epave semănau cu vehiculul în care se afla.

Bahrnk evită în ultimul moment craterul unei explozii și McKie avu timp să vadă că fundul gropii era plin de trupuri sfârtecate. Gowachinul nu făcu nici un comentariu. S-ar fi zis că nici nu observase cadavrele.

Brusc, McKie sesiză semne de mișcare la liziera pădurii, apoi desluși siluete de oameni și gowachini ce treceau în pas alergător. Cei mai mulți păreau să poarte arme individuale – țevi metalice scânteind în soare, obiecte sferice albe prinse în bandulieră. McKie nu găsisese de cuviință să învețe tot

arsenalul dosadian. Își spusese că, în fond, nu erau decât arme primitive, dar acum realiza că armelor acestora primitive li se datorau priverile de devastare și masacru pe care le oferea ochilor săi luminișul.

Drumeagul se afundă din nou în desișul junglei, lăsând în urmă câmpul de luptă. Umbra compactă, verde, învâluie mașina ce înainta hurducându-se, duduind. McKie, zgâlțâit în harnașamentul său, mai păstră o vreme în nări mirosul de sânge, de putrefacție incipientă.

Într-un târziu, un viraj scurt spre dreapta îi scoase pe marginea unei alte faleze, pe care Bahrnk începu s-o coboare printr-o cornișă la fel de îngustă și abruptă ca prima. McKie își aruncă ochii pe geamul de pe partea gowachinului. Orașul părea acum mult mai aproape. Ghidată de zdruncinăturile coborâșului, privirea lui McKie cerceta, când în sus, când în jos, turnurile Chu-ului, ce se înălțau, asemenea unor tuburi de orgă argintii, pe Colinele Consiliului. Peretele opus al canionului dădea impresia unui șir lung de trepte gigantice, care se pierdeau într-o ceață de un gri purpuriu. La baza turelor ascuțite, iepurările Chu-ului erau aureolate de abur și fum. Vag, se putea distinge deja și o parte din zidul exterior al orașului. Pe crestele sale se înșiruiau, la intervale regulate, cazematele construite în surplombă, pentru tragerea de anfiladă. În comparație cu zidurile, arhitectura orașului părea uimitor de supraînălțată. Lucrul acesta spunea totul despre enorma densitate a populației.

Coborâșul sfârși într-un nou câmp de luptă, presărat cu stârvuri de ființe și de mașini, înecat în duhoarea insuportabilă a morții. Bahrnk începu un slalom printre cratere de explozii, movile de fier răsucit și cadavre năpădite de nori de insecte. Ferigile și ierburile care nu arseseră reveneau încet la verticală, ca după trecerea unui monstruos tăvălug. Creaturi înaripate, unele cenușii, altele galbene, zburătăceau pe deasupra ferigilor, de parcă moartea le făcea să se simtă în largul lor.

Consilierii lui Aritch îl avertizaseră pe McKie că, pe Dosadi, viața se confrunta tot timpul cu excese brutale, dar realitatea îl îngreșoșa pur și simplu. Printre cadavre, putu să identifice atât oameni, cât și gowachini. Fu revoltat mai ales la vederea unei tinere femele gowachine, pe ale cărei brațe se distingeau, cât se poate de clar, petele portocalii ale fertilității. Își întoarse cu mânie privirea și observă că Bahrnk se uita la el cu o lucire batjocoritoare în ochii săi galbeni. Continuând slalomul, gowachinul zise:

„E plin de spioni peste tot, firește, și după chestia asta...” Arătă cu capul în stânga și-n dreapta: „... Va trebui să fii și mai prudent decât ți-ai închipuit.”

O detunătură seacă îi punctă vorbele. Ceva lovi blindajul vehiculului pe partea unde stătea McKie. După câteva secunde fură ținta a două lovituri, una după alta, urmate de o serie întreagă. Proiectilele ricoșau pe metal și chiar pe sticla fantelor de observație.

McKie rămase năuc. Geamul subțire ar fi trebuit să se facă țandări. Sigur, știa că există geamuri blindate din sticlă călită, dar nu i se spusese că ele ar

putea fi obținute cu tehnologia acordată dosadienilor. „Deosebit de ingenioși”, într-adevăr!

Bahrank își vedea de drum ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Noi salve explodară direct în fața lor, concomitent cu fulgerări roșiatice dinspre liziera pădurii.

„Fac încercări”, îi explică Bahrank, arătând spre fantele de observație. „Vezi? Nu rămâne nici măcar o urmă pe tipul ăsta nou de sticlă.”

McKie vorbi din adâncul amărăciunii sale:

„Uneori, te întrebi ce dovedesc toate astea, decât că trăim într-o lume care se întemeiază pe neîncredere.”

„Cine-ar putea să aibă încredere?” replică Bahrank de parcă ar fi rostit o întrebare de catehism.

McKie spuse:

„Sper că prietenii noștri știu până unde să meargă cu încercările.”

„Li s-a atras atenția că putem rezista numai la proiectile sub optzeci de milimetri.”

„Nu s-au învoit să ne lase să trecem?”

„Păi, tocmai de-asta trebuie să ne aplice câteva lovituri, pentru a mă menține în grațiile superiorilor mei.”

Încă o dată, Bahrank efectua o serie de viraje și de schimbări rapide de viteză fără nici un motiv aparent. Deși reținut de harnașamentul scaunului, McKie se lovi zdravăn la cot în peretele cabinei. În clipa următoare, o explozie în spate făcu blindatul să se încline pe stânga. Bahrank viră brusc în aceeași direcție, pentru a evita un nou proiectil, ce ar fi explodat drept în botul mașinii, dacă și-ar fi urmat drumul în linie dreaptă. Cu urechile țiind de vacarmul exploziilor, McKie fu proiectat în față în momentul în care vehiculul frână fără veste, pentru a reporni imediat cu spatele, în zigzag, ca să evite o jerbă de explozii frontale. Câteva secunde mai târziu, Bahrank reporni cu toată viteza înainte, de-a dreptul prin hățișul ca un perete al junglei. Înconjurați de explozii, își croiră drum culcând la pământ vegetația, cotiră spre dreapta și se angajară, ca prin minune, pe un nou drumeag noroios, în inima pădurii. McKie nu mai avea nici o idee despre direcție, dar bombardamentul încetase.

Bahrank reduse viteza, apoi răsuflă adânc prin ventriculele pectorale.

„Eram sigur că vor încerca asta.”

Arăta, în același timp, ușurat și amuzat.

McKie, conștient că trecuse pe lângă moarte, își pierduse graiul.

Poteca pe care-o urmau acum părea să șerpuiască la nesfârșit prin junglă, ceea ce-i dădu vreme să-și vină în fire. Nu știa însă ce să mai creadă. Nu înțelegea amuzamentul lui Bahrank, nici aparenta sa indiferență în fața carnajului și a morții.

Într-un târziu, ieșiră pe o câmpie acoperită cu iarbă, la fel de uniformă și verde ca o peluză perfect întreținută. Aceasta cobora lin către un lăstăriș rar,

îndărătul căruia se zăreau sclipirile verzi-argintii ale unui curs de apă. Dar ceea ce atrase și reținu mai cu seamă atenția lui McKie, fu o fortăreață fără ferestre, cu ziduri cenușii, ciuruite, care se înălța la jumătatea distanței, dominând lăstărișul de la malul apei. Reduta aținea spre ei două contraforturi masive, ce încadrau o barieră înaltă de metal negru.

„Poarta noastră”, anunță Bahrnk. Viră scurt la stânga, pentru a se alinia exact pe centrul celor două contraforturi, și adăugă: „Poarta 9, apoi tunelul, și-am ajuns acasă.”

McKie dădu din cap în tăcere. Ziduri, bariere, porți și tuneluri: acestea erau cheile apărării Chu-ului. Dosadienii aveau o mentalitate întemeiată pe fortărețe și bariere. Probabil că tunelul trecea pe sub fluviu. Încercă să-l localizeze pe harta pe care consilierii lui Aritch i-o implantaseră în memorie. În principiu, cunoștea geografia acestui loc, geologia lui, sistemele defensive specifice, la fel ca și organizarea socială, politică și religioasă a orașului, dar acum îi venea greu să se orienteze pe harta din capul lui. Însă când se aplecă spre geam și, privind în sus, observă marele turn central cu orologiul orizontal, toate amănuntele i se reășezară în minte și, în clipa în care mașina lua viteză, încuviință cu o mișcare a capului:

„Da, Poarta 9.”

Bahrnk era prea ocupat pentru a-i răspunde.

McKie întoarse ochii spre fortăreață și își înăbuși un strigăt.

Vehiculul, vuind, cobora panta cu o viteză amețitoare, îndreptându-se drept spre bariera neagră, care rămânea coborâtă. În ultimul moment, când coliziunea părea inevitabilă, uriașa poartă se ridică fulgerător și, cu iuțeala glonțului, pătrunseră într-un tunel slab luminat. În spatele lor, un tunet semnală reînchiderea porții. Mașina făcea un vacarm de rachetă, cu șenilele care goneau pe grătarul de metal ce podea tunelul.

Bahrnk frână progresiv, înainte de a acționa o manșă laterală. Mașina se înălță numaidecât pe roți, iar atenuarea bruscă a zgomotului îl făcu pe McKie să creadă că asurzise. Senzația spori când își dădu seama că Bahrnk repetase de mai multe ori aceeași întrebare:

„Jedrik spune că vii de dincolo de munți. E-adevărat?”

„Dacă așa spune Jedrik.” Încercase să pară ironic, dar intonația fusese mai degrabă interogativă.

Bahrnk conducea acum ceva mai destins, în lumina difuză din tunel. Își urmă șirul gândurilor:

„Umblă zvonul că voi, perifericii, ați întemeiat o colonie secretă de partea cealaltă a munților și că intenționați să vă construiți un oraș.”

„Interesant zvon.”

„Ce, nu-i adevărat?”

Unicul șir de lămpi de pe plafonul tunelului lăsa interiorul mașinii într-o semiobscuritate pe care luminile tabloului de bord n-o compensau decât în

mică măsură. Cu toate acestea, McKie avea strania senzație că Bahrnk îi deslușea chipul ca la lumina zilei și că-i examina fiecare expresie a feței. În ciuda faptului că lucrul era imposibil, îndoiala persista. Ce ascundeau vorbele iscoditoare ale gowachinului?

De ce am impresia că vede în mine?

Aceste conjecturi neliniștitoare luară sfârșit în clipa în care ieșiră din tunel, pe o stradă din iepurării. Bahrnk coti imediat spre dreapta, angajându-se pe o altă stradă, îngustă și întunecoasă, între două șiruri de clădiri cenușii.

McKie văzuse o mulțime de imagini ale acestor străzi, însă contactul cu realitatea avu darul să-i amplifice sentimentele rele. Totul era murdar... apăsător... aglomerat. Peste tot, era plin de lume!

Bahrnk conducea încet. Larma șenilelor făcuse loc frecării silențioase a pneurilor pe carosabilul când pavat, când acoperit cu dale mari, de un negru lucios. Soarele nu pătrundea aproape deloc în străduțele strâmte, străjuite de edificii înalte, ale căror vârfuri McKie nu putea să le zărească prin fantele de observație. Văzu magazine și prăvălii, baricadate și păzite de indivizi înarmați. Pe alocuri, scări de piatră, de asemenea păzite, urcau sau coborau spre tenebre tulburătoare. Nu se vedeau decât oameni pe străzi. Și toți aveau fețe posomorâte, cu fălcile încleștate. Aruncau spre blindat priviri reci, scrutătoare. Atât bărbații, cât și femeile purtau tradiționalul combinezon de culoare închisă al Rezervelor de Muncă.

Remarcând interesul lui McKie pentru spectacolul străzii, Bahrnk îi explică:

„Suntem într-o enclavă umană și circuli cu un șofer gowachin.”

„Pot să ne vadă, aici, înăuntru?”

„Știu ei și fără să ne vadă. Și se așteaptă ciocniri.”

„Ciocniri?”

„Între gowachini și oameni.”

Pe McKie îl trecu un fior. Se întrebă dacă asta se afla la originea anumitor aluzii, pe care Aritch și consilierii săi nu le explicitaseră niciodată în prezența lui: aluziile la o posibilă distrugere a Dosadiei din interior. Dar Bahrnk continuă:

„E o prăpastie din ce în ce mai mare între oameni și gowachini. Situația n-a fost niciodată atât de încordată. Poate că ești ultimul om care urcă în mașina mea.”

Aritch și ai lui îl pregătiseră pe McKie pentru violența, foametea și suspiciunea ce domneau pe Dosadi, dar nu pomeniseră nimic de vreun conflict între specii. Nu lăsaseră de înțeles decât că un anumit factor, pe care refuzau să-l numească, putea distruge planeta din interior. Despre asta vorbea Bahrnk? Nu cuteza să-și trădeze ignoranța, întrebându-l direct, și această opreliște îl exaspera.

Între timp, după ce străbătuse un pasaj îngust, vehiculul ieși pe o arteră largă, înțesată de șarete, toate pline ochi cu verdețuri. Se dădeau în lături unele după altele, încet, lăsându-i să treacă. Ochii oamenilor care se retrăgeau împreună cu ele erau plini de ură. Densitatea mulțimii din acest loc i se păru lui McKie năucitoare, împrejurul fiecărei șarete (și le pierdu numărul înainte de-a ajunge la următoarea intersecție), cel puțin o sută de persoane se înghesuiau, gesticulând și țipând la cercul de oameni care, umăr la umăr, cu spatele la șarete, **apărau** încercătura acestora.

McKie avu un șoc când își dădu seama că marfa, pe care o luase drept zarzavat, era, pur și simplu, gunoi. Oamenii se înghesuiau să cumpere gunoaie!

Din nou, Bahrnk jucă rolul ghidului.

„Locul ăsta se numește Strada Foamei. Sunt gunoaie de calitatea întâi. Cele mai bune din tot orașul.”

McKie își aminti că unul dintre consilierii lui Aritch îi spusese că în Chu existau restaurante specializate în resturi provenite din diferite cartiere ale orașului, că nu se irosea nici cea mai mică fărâmbă de materie nutritivă netoxică.

McKie era subjugat de spectacolul ce se desfășura sub ochii săi: chipuri distorsionate de ură, mișcări furișe, violență care fierbea, gata să se reverse... Și asta, pentru o tranzacție comercială **normală**, al cărei obiect erau deșeurile menajere! Dar ceea ce întrecea orice închipuire era puzderia de oameni. Mișunau pretutindeni: de jur-împrejurul șaretelor, de-a lungul zidurilor, în gangurile clădirilor, aproape și sub roțile mașinii lui Bahrnk. Mirosuri necunoscute asaltau nările lui McKie – o duhoare fetidă, cum nu mai simțise în viața lui. Și mai era un lucru surprinzător: aspectul vetust al iepurăriei. Se întrebă dacă toate populațiile urbane confruntate cu amenințări exterioare căpătau această înfățișare arhaică. După criteriile Co-simțirii, locuitorii Chu-ului se aflau aici doar de câteva generații; totuși, orașul părea mai vechi decât toate cele pe care le cunoștea.

Virând brusc, Bahrnk intră pe o străduță îngustă și opri mașina în fața intrării în arcadă a unei clădiri. Privind pe geamul din dreapta, McKie desluși un gang mohorât și o scară coborâtoare, cufundată în întuneric.

„Jedrik e jos”, îl anunță Bahrnk. „A doua ușă pe stânga, la capătul scărilor. E o tavernă.”

„Cum am s-o recunosc?”

„Nu ți-au spus?”

McKie șovăi. Văzuse mai multe portrete ale lui Jedrik, înainte de a pleca de pe Tandaloor. Își dădu seama că încerca să tragă de timp pentru a mai rămâne în coconul protector al blindatului.

Bahrnk păru să intuiască motivul ezitării sale.

„Nu te teme, McKie. O să te recunoască Jedrik. Și... te-aș mai sfătui ceva...”

McKie își întoarse fața spre gowachin.

„Intră direct în local, așează-te la o masă și așteapt-o pe Jedrik. Fără protecția ei n-ai să supraviețuiești mult pe-aici. Ai pielea smeadă și în cartierul ăsta sunt oameni care preferă pâna și verdele, negrului. Țștia nu uită povestea de la Poarta Pylash. Nici cei cincisprezece ani care-au trecut de-atunci nu le-au șters-o din minte.”

Instructajul lui McKie nu indusese nimic referitor la vreo afacere a Porții Pylash. Încă o dată, McKie se abținu de la întrebări.

Bahrank acționează butonul care comanda deschiderea portierei dinspre McKie. Instantaneu, duhoarea străzii crescuse, devenind aproape înăbușitoare. Văzându-l că șovăie, Bahrank se răsti:

„Grăbește-te!”

McKie sări din mașină într-o stare de transă olfactivă vecină cu leșinul. Se pomeni pe marginea trotuarului, făcând obiectul nenumăratelor priviri suspicioase. Uitându-se după vehiculul lui Bahrank, care se depărta în viteză, avu impresia că i se tăia ultima legătură cu lumea Co-simțirii și că rămăsese fără nici o apărare. Niciodată, în cursul existenței sale îndelungate, nu se simțise atât de singur.

Nici un sistem judiciar nu poate face dreptate, decât dacă fiecare dintre participanți - magiștri, procurori, legiști, apărători, martori și toți ceilalți - își riscă propria viață în orice litigiu care le este supus. Totul trebuie să fie pus la bătaie în judecarenă. Dacă un singur element rămâne în afara disputei și ferit de orice risc personal, dreptatea este, în mod inevitabil, compromisă.

Codul gowachin

Cu puțin înainte de apusul soarelui, se abătu o ploaie mărunță, care dură până la lăsarea nopții, când fu alungată de vântul de defileu, ce curăță cerul Dosadiei, lăsând o atmosferă cristalină, în care apa picura din cornișe în băltoacele de pe trotuare. Până și omniprezentul miros pestilențial al iepurăriilor se mai risipi puțin, iar rarii trecători ce străbăteau străzile Chu-ului aveau în mișcări o grație felină.

Întorcându-se la cartierul său general, într-un transportor blindat la bordul căruia se aflau numai gărzile sale de corp gowachine, Broey remarcă și el excepționala limpezime a aerului, fără însă a conțeni să se frământeze în legătură cu știrile alarmante din cauza cărora trebuise să-și părăsească în grabă reședința de pe Colinele Consiliului.

Când intră în sala de conferință, văzu că Gar se afla deja acolo, cu spatele la fereastra întunecată care dădea spre peretele estic al canionului. Oare de cât timp aștepta așa?

Omul nu-l salută. Faptul nu făcea decât să sublinieze ostilitatea crescândă dintre cele două specii. Erau amândoi la curent cu raportul care conținea o informație tulburătoare: asasinarea unui agent dublu, uman, în circumstanțe ce păreau să-l acuze direct pe Broey.

Electorul se îndreaptă spre capul mesei de conferință, își ocupă locul obișnuit și apăsă pe butonul care activa comunicatorul. Adresându-se ecranului pe care nu-l vedea decât el, ordonă:

„Convocați Consiliul și conectați rețeaua de teleconferință.”

Răspunsul veni sub forma unui zumzet modulat, filtrat de sistemul de bruij și atenuat de un con de izolare. Gar, ce se afla în celălalt capăt al încăperii, nu putea înțelege nimic din zgomotele pe care le emitea comunicatorul.

În timp ce aștepta ca membrii Consiliului să se brânzeze la rețeaua de teleconferință, Broey comută frecvența și aduse pe ecran unul din aghiotanții săi gowachini, căruia îi vorbi cu voce scăzută, la adăpostul conului de izolare:

„Treceți la un control sistematic al tuturor oamenilor aflați în poziții de natură să reprezinte un pericol pentru noi. Aplicați Planul D.”

Broey aruncă o privire spre Gar. Buzele omului se frământau în tăcere. Era furios pe prezența conului, care-l împiedica să cunoască exact ce era pe cale să facă Broey. Acesta continuă să-i vorbească aghiotantului de pe ecran:

„Dispuneți trupele speciale în dispozitivul pe care vi l-am indicat... Exact...”

Gar întoarse ostentativ spatele la această discuție și se cufundă în contemplarea nopții.

Broey conversa mai departe cu ecranul:

„În nici un caz! Trebuie ca și consilierii umani să participe la conferință. Știu... Gar mi-a semnalat faptul în raportul său... Da, am fost informat și în legătură cu asta. E de așteptat ca și alte comunități umane să se ia după ei și să-și expulzeze vecinii. Răzbunările se vor ține lanț... Da, așa m-am gândit și eu când am citit raportul.”

Broey deconectă dispozitivul de bruij și conul de izolare. Tria se intercalase pe ecran, printr-un apel prioritar care întrerupsese comunicația cu serviciul Securității. Începu să vorbească în pripă, cu voce joasă. Din capătul opus al sălii, Gar nu putea prinde decât cuvinte răzlețe, fără nici o noimă. Dar bănuielile lui Broey începeau să se confirme. O lăsă pe Tria să termine tot ce avea de zis, apoi răspunse:

„Da... e logic să presupunem că autorii crimei au vrut să lase impresia că făptașul e un gowachin în solda... Înțeleg. Dar incidentele izolate care... Crezi? Hm... În cazul acesta...”

Lăsă fraza în suspensie, însă cuvintele sale marcau clar separația dintre oameni și gowachini, chiar și la cel mai înalt nivel al Consiliului său Consultativ.

„Eu sunt cel care va trebui să decidă în această privință, Tria.”

În vreme ce Broey vorbea, Gar luase un scaun și venise să se așeze lângă el, în fața comunicatorului. Faptul nu-l împiedică pe Broey ca, de îndată ce termină convorbirea cu Tria, să restabilească circuitele de protecție, astfel încât, deși stătea alături de Elector, Gar nu putea străpunge ecranajul. Nu auzea decât bâzâitul bruiajului și acest zgomot îi provoca o iritare pe care nici măcar nu mai încerca s-o ascundă.

Broey nu făcu nici un gest prin care să indice dacă era sau nu de acord cu prezența lui Gar lângă el.

„Așa am înțeles și eu”, continuă el discuția cu aghiotantul de la Securitate. „Da... voi da ordinele necesare de îndată ce vom fi terminat aici... Nu... De acord. Așa-i cel mai bine.” Întrerupse comunicația. Bâzâitul enervant încetă.

„Jedrik are de gând să-i asmută pe gowachini contra oamenilor și pe oameni contra gowachinilor”, declară Gar.

„Dacă așa stau lucrurile, ele au fost pregătite vreme îndelungată, în secret.”

Răspunsul lui Broey implica mai multe aspecte: că exista o conspirație la vârf, că situația luase o amploare periculoasă înainte de a fi detectată, că forțele astfel puse în mișcare deveniseră, în bună măsură, imposibil de controlat.

„Și ești de părere că situația se va agrava”, spuse Gar.

„Sper.”

Gar îl privi lung câteva clipe, apoi se mulțumi să răspundă:

„Înțeleg.”

Era evident că Broey dorea o limpezire a situației, care să-i permită stabilirea unor previziuni clare ale principalelor consecințe. Era pregătit pentru asta. De îndată ce va fi sesizat dincotro bate vântul, avea să folosească forțele sale, de netăgăduit, pentru a obține un avantaj maxim de pe urma acestei crize.

Gar rupse tăcerea.

„Dar dacă ne-am înșelat asupra intențiilor lui Jedrik...”

„Suferințele nevinovaților ne sunt întotdeauna de folos”, zise Broey, parafrazând prima parte a unui vechi dicton, pe care-l cunoșteau toți dosadienii.

Gar completă ideea:

„Dar cine-s nevinovații?”

Broey nu apucă să-i răspundă, căci ecranul dinaintea lui se luminează brusc, înfățișând fețele reunite ale membrilor Consiliului, fiecare în micul său cadru. Broey conduse cu operativitate ședința, neîngăduind decât câteva întreruperi. Nu ordonă nici un arest la domiciliu, nu proferă nici o acuzație directă, dar, prin atitudinea și cuvintele sale, făcu net o discriminare între cele două specii. Când conferința se încheie, lui Gar nu-i fu greu să-și imagineze agitația care trebuie

că domnea în acea clipă în tot Chu-ul, pe când potențații orașului își organizau apărarea.

Fără să știe de ce, Gar avea impresia că Broey făcea exact ce dorea Jedrik și că era o eroare tactică din partea lui să amplifice tensiunile existente.

După ce închise comunicatorul, Broey se lăsă pe spate în scaun și i se adresă lui Gar, alegându-și cu băgare de seamă cuvintele:

„Tria îmi dă de știre că Jedrik e de negăsit.”

„Nu era de așteptat?”

„Poate.” Broey își umflă obrazii. „Ceea ce nu înțeleg este cum de a fost cu putință ca o simplă Conectoare să-i înșele, deopotrivă, pe agenții mei și pe Tria.”

„Cred că am subestimat-o pe această... fată. Și dacă-i trimisă de...” Arătă cu bărbia spre tavan.

Broey căzu pe gânduri. Când se hotărâse convocarea de urgență a Consiliului, tocmai asista la interogatoriul lui Bahrnk, într-un adăpost secret de pe Coline. Rapoartele ce se acumulasera în ultima vreme relatau un gen de tulburări de care Chu-ul mai avusese parte în diferite epoci, dar niciodată cu această amploare. Informațiile obținute de la Bahrnk erau dezamăgitoare. Afirma că escortase un spion periferic, pe nume McKie, până la o anumită adresă (pe care cei de la Securitate n-avuseseră timp s-o verifice din cauza tulburărilor.) Convingerile lui Bahrnk erau clare. Poate că perifericii încercau într-adevăr să-și întemeieze propriul oraș dincolo de munți. Dar lui Broey i se părea puțin probabil. Sursele sale de la Periferie se dovediseră, în general, demne de încredere, iar sursa lui particulară era întotdeauna demnă de încredere. În plus, o asemenea tentativă necesita constituirea unor stocuri enorme de alimente, care cu greu ar fi putut trece neobservate pe plan contabil. Era adevărat că funcția de Conector consta tocmai în a... Dar nu, așa ceva era greu de crezut. Periferia se hrănea cu cele mai mizere rămășițe ale Chu-ului și cu ce mai izbutea să smulgă solului otrăvit al Dosadiei. Nu... Bahrnk se înșela. Acest McKie era un factor aparte, dar în cu totul altă privință. Iar Jedrik știuse probabil asta înaintea oricui altcuiva – cu excepția lui. Întrebarea de căpătâi rămânea: cine o ajutase?

Broey oftă.

„Lucrăm de mult timp împreună, Gar. Un om de valoarea ta, care s-a ridicat, prin propriile-i forțe, de la Periferie, trecând prin ieșurii, până la...”

Gar n-avea nevoie să audă mai mult. Broey îi dădea de înțeles că îl bănuia. O încredere reală nu existase niciodată între ei, însă ceea ce se întâmpla acum era cu totul altceva: nimic spus fără ocolișuri, nimic fățiș sau specific, dar semnificația era cum nu se poate mai clară. Nu se putea numi nici măcar viclenie; era, pur și simplu, reacție dosadiană.

Timp de câteva clipe, Gar rămase descumpănit. Avusese dintotdeauna în minte posibilitatea ca relațiile lui cu Broey să sfârșească rău, dar o prea lungă

perioadă de acceptare pasivă îl plasase într-o dependență primejdioasă. Tria fusese atuul său cel mai valoros. Avea nevoie de ea acum, dar, în acest moment crucial, ea avea de îndeplinit alte sarcini, mult mai urgente.

Gar înțelese că va fi nevoit să-și precipite propriile planuri, să invoce toate creanțele și gajurile pe care le deținea. Gândurile îi fură însă tulburate de zgomotul unor tropăituri, răzbătând de pe coridor. După toate aparențele, lucrurile evoluau într-un ritm mai alert decât prevăzuse.

Se ridică și se duse să privească pe fereastră, cu un aer absent, umbra masivă a falezelor care marcau hotarele Periferiei. Mai înainte, în timp ce aștepta sosirea lui Broey, privise apusul soarelui și, apoi, punctele roșiatice ale focurilor de tabără de la Periferie. Gar stătuse adeseori în apropierea unor focuri asemănătoare și cunoștea gustul mâncării pe care o încălzeau. Știa care era povara existenței în acele regiuni pustiite, unde supraviețuirea constituia un miracol zilnic. Și Broey își închipuia că va accepta vreodată să se întoarcă acolo? Ei bine, Broey ar fi fost surprins să afle ce alternative i se ofereau lui Gar.

„Te las, acum”, rosti Broey, ridicându-se și părăsind încăperea cu mersul său târșit. Ceea ce voise să spună, de fapt, era: „Să nu te mai găsesc aici când mă voi întoarce.”

Gar continuă să privească pe fereastră, pierdut, parcă, într-o contemplație mândioasă. De ce nu se întorcea Tria? Unul dintre subordonații lui Broey intră în sală și se apucă să foșnească niște hârtii la un capăt al mesei.

Gar nu zăbovi mai mult de cinci minute în fața ferestrei. Brusc, se scutură, se răsuci pe călcâie și ieși cu pași repezi.

Furios pe el însuși pentru ce se vedea nevoit să facă, porni pe culoarul din stânga și se îndreptă hotărât spre biroul în care era sigur că se afla Broey. Trei gowachini purtând brasarda Securității se luară după el, însă nu încercară să-l oprească. Alți doi gowachini făceau de gardă la ușa biroului. Nici aceștia nu i se împotriviră. Gar își exercitase prea mult timp puterea în acest loc iar Broey, care nu se așteptase să fie astfel urmărit, omisese să dea vreun ordin cu privire la el. Pe asta contase și Gar.

Electorul, aplecat deasupra unei mese acoperite de hărți și diagrame, era pe cale de a da instrucțiuni unui grup de subordonați gowachini. Lumina galbenă a unor lămpi suspendate la mică înălțime deasupra lor, făcea să joace pe suprafața mesei umbrele aghiotanților care luau notițe. Broey tresări cu evidentă surprindere când îl văzu pe Gar pătrunzând în birou.

Omul vorbi fără a-i da timp să poruncească gărzilor să-l scoată din cameră:

„Mai ai încă nevoie de mine pentru a te împiedica să comiți cea mai mare greșeală din viața ta.”

Broey își îndreptă spatele. Nu spuse nimic, dar invitația de a continua era implicită.

„Jedrik te mânuiește ca pe o marionetă. Faci exact ce vrea ea să faci.”

Obrajii lui Broey se umflară. Gestul de indiferență îl înfurie pe Gar.

„Când am venit pentru prima oară aici, Broey, mi-am luat câteva măsuri de precauție, ca să-mi asigur supraviețuirea în caz că te-ai gândi vreodată să mă ameninți.”

Din nou, Broey schiță gestul de nepăsare care-l exaspera pe Gar. Toate astea erau atât de banale. Cum altfel ar fi putut rămâne neghiobul ăsta de om în viață și-n libertate?

„N-ai fost niciodată în stare să descoperi în ce constau aceste măsuri”, urmă Gar. „Nu-s dependent de nici un drog. Sunt o persoană prudentă și, normal, dispun de mijloace ca să-mi pun capăt zilelor înainte de a le da timp experților tăi în materie să-mi învingă rațiunea. Am făcut tot ce te puteai aștepta să fac și... ceva mai mult. Ceva ce ți-ar prinde al naibii de bine să știi în clipa aceasta.”

„Și eu mi-am luat măsuri de precauție, Gar.”

„De bună seamă, și mărturisesc că nu știu în ce constau ele.”

„Mă rog, ce propui?”

Gar avu un râs scurt, aproape exultant.

„Cunoști foarte bine condițiile mele.”

Broey clătină capul dintr-o parte într-alta, într-un gest ce părea surprinzător de uman.

„Împărțirea puterii? Mă uimești, Gar.”

„Uimirea ta n-a ajuns încă la limită. Nu știi ce-am făcut.”

„Și-aș putea ști?”

„Putem discuta, undeva, între patru ochi?”

Broey își privi roată asistenții, apoi le făcu semn să se retragă.

„Putem discuta aici.”

Gar așteptă până ce ușa se închise după ultimul gowachin.

„Presupun că ești informat despre existența fanaticilor morții, pe care i-am format în enclavele umane.”

„Suntem pregătiți să le facem față.”

„Suficient motivat, un fanatic e în stare să păstreze cele mai mari secrete.”

„Nu mă-ndoiesc. Ai de gând să-mi dezvălui unul dintre aceste secrete?”

„De ani de zile, fanaticii mei nu trăiesc decât din rații reduse. Restul e pus de-o parte și expediat la Periferie. Dispunem de stocuri enorme de hrană în afara orașului. Cu o întreagă planetă în care pot fi ascunse, n-ai să le găsești niciodată. Sunt numai alimente orășenești și, ca atare, avem posibilitatea să...”

„Un alt oraș!”

„Mai mult decât atât. Toate armele pe care le are Chu-ul le avem și noi.”

Ventriculele de pe pieptul lui Broey se înverziră de furie.

„Va să zică, n-ai abandonat niciodată Periferia.”

„Cine s-a născut la Periferie nu poate să uite.”

„După tot ce-a făcut pentru voi Chu-ul...”

„Îți sunt recunoscător că nu-mi vorbești despre blasfemie.”

„Dar mandatul pe care ni l-au dat Zeii Vălului?”

„Împarte și stăpânește, subîmparte și vei deveni un stăpân și mai puternic, fragmentează și vei deveni stăpân absolut.”

„Nu asta am vrut să spun!” Broey respiră adânc de mai multe ori pentru a-și regăsi calmul. „Un oraș, și numai unul! Acesta-i mandatul nostru.”

„Și, totuși, al doilea oraș va fi construit.”

„Crezi?”

„Avem deja uzine subterane care produc arme și alimente. Dacă întreprindeți ceva împotriva oamenilor noștri din Chu, vom trece la un atac în masă din exterior, vă vom dărâma zidurile și...”

„Ce propui?”

„O cooperare onestă pentru separarea speciilor. Un oraș pentru gowachini și unul pentru oameni. Ce veți face voi, pe urmă, în Chu, va fi treaba voastră, dar pot să-ți spun că noi, în orașul nou, ne vom descotorosi de PolDem și de aristocrația sa.”

„Veți crea o altă aristocrație?”

„Tot ce se poate. Dar poporul meu este gata să-și dea viața pentru idealul de libertate pe care-l împărtășim cu toții. Nu mai vrem să ne sacrificăm pentru Chu.”

„Motiv pentru care toți fanaticii voștri sunt originari de la Periferie.”

„Văd că încă tot nu înțelegi, Broey. Oamenii mei nu sunt doar născuți la Periferie; ei vor, ba chiar sunt **nerăbdători**, să moară pentru ca idealul lor să triumfe.”

Broey medită în tăcere. Era un concept greu de acceptat pentru un gowachin, ale cărui complexe de culpabilitate dobândite în graluz se transformau întotdeauna într-un respect profund pentru instinctul de supraviețuire. Își putea însă reprezenta implicațiile conținute în cuvintele lui Gar. Imaginea mentală pe care i-o evocau era cea a unei succesiuni de valuri de carne umană asaltând obstacolele ce i se ridicau în cale, nepăsătoare la suferință și moarte. Cucerirea Chu-ului, în aceste condiții, nu era un lucru de neconceput. Ideea că nenumărați imigranți periferici trăiau în interiorul orașului, gata de un asemenea sacrificiu, îl umplea de o adâncă neliniște. Trebuia să-și mobilizeze toate forțele pentru a disimula această reacție. Nu pune nici o clipă la îndoială afirmațiile lui Gar. Era exact genul de lucru la care te puteai aștepta de la un veteran periferic cu pielea tăbăcită. Dar de ce se hotărâse să-i dezvăluie totul acum?

„Jedrik este cea care ți-a ordonat să mă pregătești pentru...”

„Jedrik nu face parte din planul nostru. E-adevărat că ne complică lucrurile într-o oarecare măsură, dar putem să exploatăm mai bine decât voi

dezordinile pe care le creează.”

Broey confruntă aceste destăinuiri cu ceea ce știa despre Gar și le găsi plauzibile, pentru cât valorau ele. Dar întrebarea primordială rămânea fără răspuns:

„De ce?”

„Nu sunt dispus să-mi sacrific semenii”, replică Gar.

Răspunsul avea accentul unui adevăr parțial. Gar dovedise în destule împrejurări că știa să ia decizii severe. Dar, printre hoardele lui de fanatici, se numărau, neîndoios, mai multe talente de care nu se putea lipsi..., deocamdată. Da, cu siguranță că așa funcționa mintea lui Gar. Și, de bună seamă, conta pe profundul respect pentru viață, care pune stăpânire pe fiecare gowachin adult, după frenezia ucigașă a ritualului extirpării. Gowachinii erau, și ei, capabili să ia decizii sângeroase, însă culpabilitatea... Îngrozitoarea culpabilitate... Gar se bizuia pe acest lucru. Poate se bizuia prea mult.

„Sper că nu te aștepți, totuși, să susțin în mod activ și fățiș proiectul vostru de oraș periferic.”

„Poate că nu chiar activ; dar pasiv, da.”

„Și insiști pentru împărțirea puterii în Chu?”

„Pe durata perioadei interimare.”

„Imposibil!”

„În fapt, dacă nu titular.”

„Ai titlul de consilier.”

„Îți asumi responsabilitatea precipitării noastre într-un conflict violent, în timp ce Jedrik abia așteaptă să culeagă ce va rămâne?”

„Ahh...” făcu Broey, dând de mai multe ori din cap.

Va să zică asta era! Gar n-avea nimic de-a face cu ofensiva declanșată de Jedrik. Se temea de ea încă mai mult decât se temea de Broey. Ceea ce însemna că trebuia acționat cu multă prudentă. Gar nu era omul care să se teamă cu una, cu două. Ce știa despre Jedrik, mai mult decât el? Oricum, avea deja destule motive ca să accepte un compromis cu Gar. Întrebările rămase încă fără răspuns puteau fi rezolvate mai târziu.

„Vei ocupa, în continuare, funcția de prim-consilier”, rosti Broey.

Era o soluție acceptabilă. Gar își semnală acordul printr-o mișcare scurtă a capului.

Aranjamentul lăasă, totuși, un gol în nodulii digestivi ai gowachinului. Gar își dădea seama că se lăsase manipulat să-și dea în vileag teama de Jedrik. De asemenea, putea fi sigur că Broey va încerca să neutralizeze proiectul orașului periferic. Dar amploarea conspirației umane era neașteptată și lăsa loc prea multor necunoscute. Nu se puteau lua măsuri adecvate, plecând de la date incomplete. Gar livrase mai multe informații importante, fără a primi echivalentul în schimb. Asta nu-i stătea în caracter. Doar dacă, nu cumva, Broey comisese, undeva, o greșală în interpretarea celor petrecute aici. Hotărî

că trebuia să lămurească numaidecât acest aspect, chiar asumându-și riscul de a-l ademeni pe Gar cu o informație autentică.

„În ultima vreme s-a constatat o recrudescență a experiențelor mistice la gowachinii din iepurării.”

„Știi bine că nu e cazul să mă iei cu aiureli religioase!”

Gar părea realmente furios.

Broey își ascunse satisfacția. Așadar Gar nu știa (sau nu accepta) că Zeul Vălului crea uneori iluzia în folosul credincioșilor săi și că se adresa cu adevărat alesului său, oferindu-i, câteodată, chiar și răspunsuri la unele întrebări.

Multe lucruri ieșiseră la iveală, aici. Mai multe decât își închipuia Gar. Bahrnk avea dreptate. Iar Jedrik, de bună seamă, știa de proiectul celui de-al doilea oraș. Nu era exclus ca ea să fi manevrat în așa fel, încât Gar să-i dezvăluie totul lui Broey. Dacă Gar își dădea seama de asta, avea de ce să se teamă.

Oare de ce nu mi-a făcut Zeul dezvăluirea? se întrebă Broey. **Vrea să mă pună la încercare?**

Da, cu siguranță că acesta trebuia să fie răspunsul, deoarece un lucru era cert în momentul de față:

De data asta, voi urma povețele Zeului.

Oamenii își găsesc întotdeauna justificări. Legile rigide și imuabile nu oferă decât o bază comodă pentru justificările fiecăruia și pentru prejudecățile pe care ele se sprijină. Singura lege universal acceptabilă pentru toți muritorii ar fi cea care ar permite orice justificare. Ce nonsens evident! Rolul legii este, dimpotrivă, de a denunța prejudecățile și de a pune la îndoială justificările. Legea trebuie să fie flexibilă și variabilă, pentru a se adapta la noi cerințe, pe măsură ce acestea apar. Altminteri, ea nu există decât pentru a servi drept justificare celor puternici.

Codul gowachin (Tălmăcirea BirSab)

După plecarea lui Bahrnk, McKie avu nevoie de câteva clipe pentru a-și redobândi noțiunea propriei finalități. Clădirile se ridicau, înalte și masive, deasupra lui, dar un hazard în așezarea acestei iepurării făcea ca o deschizătură înspre apus să îngăduie pătrunderea în străduța îngustă a unei raze piezișe de soare. Lumina argintie reliefa umbrele, accentuând mișcările oamenilor. McKie detesta felul cum îl priveau trecătorii, de parcă fiecare din ei calcula avantajele personale pe care le putea obține de pe urma lui.

Încet, începu să-și croiască drum, prin mulțime, către arcada ce marca intrarea imobilului. Se străduia să înregistreze, fără să se observe, cât mai multe amănunte cu putință. Anii de experiență în cadrul BirSab-ului și

nenumăratele misiuni delicate îndeplinite în serviciul puternicei organizații îi conferiseră o cunoaștere remarcabilă a speciilor Co-simțirii și la această cunoaștere recurgea acum, încercând să pătrundă motivațiile secrete pe care le intuia la fiecare individ pe lângă care trecea. Din păcate, experiența îl învățase și răul pe care o specie îl putea face altei specii, fără a-l mai pune la socoteală pe cel ce și-l putea face ei înșiși. Iar oamenii dimprejur nu-i sugerau nimic altceva, decât o mulțime mânioasă, gata să explodeze.

Cu atenția încordată, pregătit să se apere contra oricărui atac prin surprindere, coborî un șir scurt de trepte și ajunse într-un loc rece și întunecos, mai puțin aglomerat, dar unde duhoarea de putrefacție și mucegai era și mai pronunțată.

A doua ușa la stânga.

Ușa indicată de Bahrank era un portal, din pragul căruia coborau alte trepte. Fără să știe prea bine de ce, McKie rămase descumpănit. Imaginea Chu-ului, care se alcătuia încetul cu încetul în mintea lui, nu corespundea câtuși de puțin cu cea pe care i-o prezentaseră consilierii lui Aritch. Îl induseseră în eroare intenționat? Și, dacă da, pentru ce? Era oare cu puțință ca ei să nu cunoască, într-adevăr, natura monstrului pe care-l creaseră? Implicațiile răspunsurilor posibile la întrebările sale îl făceau să se înfioare. Dar dacă unii dintre observatorii trimiși aici de echipa lui Aritch aleseseră, dintr-un motiv oarecare, să treacă de cealaltă parte a barierei?

În cursul întregii sale cariere, McKie nu dăduse niciodată peste o planetă atât de complet ruptă de restul universului. Această planetă era realmente **izolată**, lipsită de toate înlesnirile de care se bucurau celelalte lumi co-simțitoare. Nu exista acces general la Porțile calebane, nu existau schimburi cu celelalte civilizații. Plăcerile rafinate și capcanele sofisticate care-i preocupau pe locuitorii celorlalte lumi erau necunoscute aici. Dosadi își elaborase propriul ei mod de viață. Iar instructorii de pe Tandaloor repetaseră, mai tot timpul, același avertisment: acești **primitivi** izolați, dacă erau lăsați să pătrundă în universul civilizat, ar fi fost capabili să pună stăpânire pe întreaga suflare a Co-simțirii.

„Nimic nu-i poate constrânge. Absolut nimic.”

Era, poate, puțin cam exagerat. Existau câteva lucruri care-i constrâneau pe dosadieni fizic. Însă nu-i inhibau nici convențiile, nici etica în vigoare pe cuprinsul Co-simțirii. Pe Dosadi, totul era de vânzare, inclusiv orice viciu sau perversiune imaginabilă. Ideea aceasta nu-i dădea pace lui McKie. În plus, mai erau și nenumăratele substanțe cu care se drogau cei mai mulți dintre dosadieni. Mijloacele de presiune, pe care o asemenea stare de lucruri le putea pune la îndemâna unui mic număr de indivizi fără scrupule, erau înfricoșătoare.

Chinuit de îndoieli, McKie nu cuteza, totuși, să zăbovească prea mult în locul acela și coborî treptele cu o siguranță pe care era departe de-a o simți cu

adevărat. N-avea de ales, decât să se conformeze recomandărilor lui Bahrnk.

Subsolul era un spațiu mai larg, cufundat în întuneric, cu excepția luminii anemice de deasupra unei uși negre. Doi oameni moțăiau pe câte un scaun, de-o parte și de alta a ușii, în timp ce un al treilea stătea chircit lângă ei, ținând în mâini ceva ce semăna cu o armă de foc rudimentară.

„Jedrik vrea să mă vadă”, spuse McKie.

Paznicul înarmat îi făcu semn să intre.

Trecând pe lângă el, McKie privi cu coada ochiului arma: o țeavă scurtă, care ieșea dintr-o carcasă metalică având deasupra un buton, ținut apăsat de degetul mare al paznicului. McKie fu cât pe ce să se poticnească. Arma era o bombă cu un bulon al morții! Altceva nu putea fi. Dacă, din indiferent ce motiv, degetul paznicului slăbea apăsarea, o explozie ar fi omorât toată lumea de pe palier. Iar ceilalți doi moțăiau! Cum de se puteau lăsa pradă somnului, cu acest pericol în preajma lor?

Își îndreptă atenția spre ușa neagră din față. Era o ușă masivă, cu o vizetă sclipitoare la nivelul feței. Ușa se deschise la apropierea lui. Un miros puternic de bucătărie și mâncare condimentată îi asaltă nărilor, acoperind toate celelalte miasme. McKie pătrunse într-o sală vastă, cu tavanul jos, plină – **ticsită** – de oameni așezați pe bănci, în fața unor mese mari, sprijinite pe capre. Abia dacă exista loc de trecere printre bănci. Oriunde privea, McKie vedea oameni înfulecând cu linguri din bolurile aflate în fața lor. Chelneri și chelnerițe se strecurau de la o masă la alta, trântind înaintea clienților boluri pline și adunându-le pe cele goale.

În stânga ușii trona o femeie obeză, așezată la o tejghea mică, urcată pe o estradă. Era astfel plasată, încât privirea ei să poată cuprinde, deopotrivă, intrarea, întreaga sală și ușa cu batanți dubli prin care intra și ieșea neîncetat personalul de deservire. Monstruoasa femeie părea a fi fost înfiptă pe viață în spatele micii tejghele. De fapt, lui McKie îi venea greu să și-o imagineze mișcându-se de la locul ei.

Brațele îi ieșeau ca niște baloane din salopeta verde cu mâneci scurte iar gleznelor erau înecate în cărnuri ce se revărsau peste marginea încălțărilor.

Așează-te la o masă și așteaptă.

Bahrnk fusese explicit, iar avertismentul lui cât se poate de clar. McKie căută din priviri un loc liber pe una din bănci. Înainte de a apuca să descopere unul, femeia enormă i se adresă cu glas pițigăiat: „Numele dumitale?”

Privirea lui McKie săgetă spre ochii mici, înecați în grăsime.

„McKie.”

„Mi-am închipuit eu.”

Femeia ridică un deget ca un cârnăcior. De undeva, din îmbulzeala sălii, își făcu apariția un băiat. Nu putea avea mai mult de opt-nouă ani, dar în privirea sa rece era întipărită o înțelepciune adultă. Se uită la femeia cea grasă, așteptând instrucțiuni.

„El e. Condu-l.”

Băiatul făcu stânga-mprejur și, fără a verifica dacă McKie îl urmează, porni grăbit spre pasajul strâmt în care o succesiune de uși cu batanți dubli permitea trecerea coortei de ospătari repeziți. În două rânduri, McKie fu cât pe ce să fie răsturnat de câte unul din ei. Călăuza lui însă părea în stare să prevadă deschiderea fiecărui batant, reușind de fiecare dată să se retragă la timp.

La capătul pasajului se afla o altă ușă neagră prevăzută cu vizetă. Ușa dădea într-un mic coridor înfundat, cu câte o ușă închisă de-o parte și de alta. Peretele de la capătul coridorului alunecă lateral, dând la iveală o rampă îngustă, care cobora printre doi pereți tăiați în stâncă. Becuri rare, atârând din tavan, luminau vag tunelul. Pereții erau jilavi și degajau un miros rău. Din când în când, pasajul se lărgea brusc, cu posturi de pază. Trecură prin mai multe uși păzite de santinele. La un moment dat tunelul urcă, apoi începu din nou să coboare. McKie pierdu șirul cotiturilor, al ușilor și al posturilor de pază. În cele din urmă, după ce urcaseră o bucată de vreme, ajunseră într-un alt coridor scurt, cu uși laterale. Băiatul deschise a doua ușă din dreapta, așteptă ca McKie să intre și, fără să rostească nici un cuvânt, se retrase, închizând-o la loc. Pașii lui se depărtară pe coridor.

Camera în care intrase McKie era mică și slab luminată de niște lucarne situate la înălțime, pe peretele opus ușii. O masă de vreo doi metri lungime, așezată pe capre, cu două bănci laterale și câte un scaun la fiecare extremitate, ocupa aproape tot spațiul. Pereții erau din piatră cenușie, fără nici o ornamentație. McKie ocoli masa și se așeză pe scaunul de la capătul ei. Timp de câteva minute, rămase nemișcat, lăsându-se pătruns de atmosfera din acest loc. În odaie era frig: aproximativ temperatura preferată de gowachini. Una dintre lucarne era întredeschisă și lăsa să pătrundă zgomotele înfundate ale unei străzi: un vehicul în trecere, zvon de glasuri, tropot continuu de pași. Ambianța apăsătoare a iepurăriei părea și mai pregnantă aici. De undeva, din spatele ușii, răzbătea zdrăngănit de veselă și, din vreme în vreme, şuierat de vapori.

Brusc, ușa se întredeschise și prin crăpătura ei își făcu intrarea o femeie înaltă și zveltă. O clipă, când se întoarse, chipul ei se află în lumina lucarnelor, apoi se pierdu în penumbră, în timp ce femeia se așeza la capătul uneia din bănci.

McKie nu mai văzuse niciodată o față feminină cu trăsături atât de aspre. Chipul părea cioplit în piatră, cu ochi sinilii ca niște cristale de gheață. Părul negru, tuns scurt, era o perie deasă. McKie își înăbuși un frison. Rigiditatea trupului ei amplifică duritatea expresiei. Nu era asprimea pe care o dă suferința. Sau, cel puțin, nu numai asta. Era ceva care ținea de o hotărâre de neclintit, ceva adânc înrădăcinat într-o durere gata să explodeze la cea mai mică atingere.

Pe o lume aparținând Co-simțirii, unde tehnicile geriatrice erau la îndemâna oricui, i-ai fi putut da orice vârstă între treizeci și cinci și o sută treizeci și cinci. Penumbra în care stătea îngreună distingerea amănuntelor, dar McKie era aproape sigur că avea mai puțin de treizeci și cinci.

„Așadar, tu ești McKie.”

El încuviință cu o mișcare a capului.

„Ai avut noroc că oamenii lui Adril mi-au recepționat mesajul la timp. Broey te caută deja. Nu mi s-a spus că ai pielea atât de închisă la culoare.”

McKie ridică din umeri.

„Bahrank ne-a transmis că ne-ai putea duce pe toți la pierzanie, dacă n-o să avem grijă cu tine. După părerea lui, nu posezi nici cele mai elementare noțiuni pentru a-ți asigura supraviețuirea.”

Declarația ei îl surprinse, însă preferă să păstreze tăcerea.

Femeia oftă. „Cel puțin, văd că ai bunul simț să nu protestezi, în sfârșit... bun venit pe Dosadi, McKie. Poate voi reuși să te țin în viață destul timp ca să ne fii de folos.”

Bun venit pe Dosadi!

„Eu sunt Jedrik, după cum fără-ndoială că știi.”

„Te-am recunoscut.”

Nu era decât în parte adevărat. Nici unul dintre portretele pe care le văzuse nu lăsa impresia de violență necruțătoare pe care o emana persoana ei.

Un surâs disprețuitor flutură pe buzele lui Jedrik.

„Nu mi-ai răspuns la urarea de bun venit pe planeta noastră.”

McKie clătină din cap. Consilierii lui Aritch fuseseră categorici: „Ea nu știe de unde vii. În nici un caz să nu-i dezvălui faptul că ai traversat Zidul Zeilor. Consecințele imediate ți-ar putea fi fatale.”

Continuă s-o privească în tăcere.

O expresie și mai rece se întipări pe chipul lui Jedrik, împietrindu-i colțurile gurii și ale ochilor.

„Mai vedem noi. Deocamdată... Bahrank mi-a comunicat că deții un fel de trusă specială, precum și bani, cusuți în căptușeala îmbrăcăminții. Dă-mi mai întâi trusa.”

Trusa mea profesională?

Jedrik întinse o mână în direcția lui.

„Te previn, o dată pentru totdeauna, McKie. Dacă mă ridic și ies din această cameră, n-ai să rămâi viu mai mult de două minute.”

Cu fiecare mușchi tremurând de revoltă, McKie scoase din buzunar trusa și i-o întinse.

„Te previn și eu, Jedrik. Sunt singura persoană care poate deschide chestia asta fără a fi ucis și a-i distruge, în același moment, conținutul.”

Ea apucă trusa plată și o învârti de câteva ori în mâini.

„Ești convins?”

McKie începea s-o intereseze dintr-un unghi nou. Era, în același timp, mai prejos și mai presus de așteptări. În primul rând, era extraordinar de naiv. Dar ea știa că așa erau toți cei care trăiau dincolo de Zidul Zeilor. Cel puțin, asta era explicația cea mai plauzibilă pe care-o găsisese. Există ceva extrem de anormal în situația Dosadiei. În mod logic, cei dinapoia Vălului ar fi trebuit să-și trimită aici cei mai buni agenți. Acest McKie reprezenta tot ce-aveau ei mai bun? De necrezut!

Se ridică, merse până la ușă și ciocăni o singură dată.

McKie o văzu dând trusa cuiva de afară și angajându-se într-o conversație cu voce scăzută, din care nu izbuti să prindă nici un cuvânt. Preț de-o clipă, cochetase cu ideea de-a încerca să folosească unul din mijloacele de apărare aflate în trusă. Dar ceva din comportamentul femeii, ca și cummul de necunoscute, îl făcuseră să se răzgândească.

Jedrik reveni la locul ei, cu mâinile goale. Îl privi un moment, cu capul înclinat într-o parte, apoi zise:

„Am să-ți spun câteva lucruri. Dacă vrei, poți să consideri asta un fel de-ncercare. În cazul că dai greș, îți garantez că nu vei supraviețui prea mult pe Dosadi. E clar?”

Cum McKie nu-i dădu nici un răspuns, lovi cu pumnul în masă.

„Te-am întrebat dacă-i clar!”

„Zi ce-ai de zis.”

„Foarte bine. Îmi dau seama că cei care te-au informat despre Dosadi ți-au atras atenția să nu-ți dezvălui adevărata origine. Cu toate astea, cei mai mulți dintre cei ce te-au observat, chiar și doar câteva secunde, au bănuț că nu ești de-aici: nici din Chu, nici de la Periferie, nici din vreun alt loc de pe Dosadi.”

Vocea ei se făcu și mai aspră când continuă:

„Eu însă știu. Află de la mine, McKie, că nici măcar un copil dintre-ai noștri n-ar putea să nu înțeleagă singur că populația captivă a Dosadiei nu-și are originea pe această planetă!”

McKie o privi stupefiat.

Populația captivă!

Ascultând-o vorbind, fu încredințat că spunea adevărul. De ce Aritch și ceilalți nu-l preveniseră? Cum de nu-și dăduse seama el însuși? Planeta era neprielnică vieții, atât pentru oameni, cât și pentru gowachini. Văzându-se respinși de lumea pe care se născuseră, firește că dosadienii putuseră să deducă ușor că speciile lor nu-și aveau obârșia aici.

Jedrik îi lăsa timp să-și facă ordine în gânduri, înainte de-a continua:

„Mai sunt și-alții pe-aici, care-au venit de unde vrei tu. Poate că nu i-am identificat pe toți, mai ales că-s mai bine instruiți decât tine. Dar eu sunt învățată să nu mă încred decât în ceea ce-i sigur. Iar despre tine n-am nici un dubiu. Nu te-ai născut pe Dosadi. Mi-am verificat toate datele și acum am

confirmarea propriilor mele simțuri. Vii de dincolo de Zidul Zeilor. Comportamentul tău cu Bahrank, cu Adril, cu mine...” Ea clătină din cap cu obidă.

Aritch e cel care m-a vârât în capcana asta!

Constatarea îi readuse în gând lui McKie o problemă mai veche, care nu contenise să-l intrige: descoperirea de către BirSab a experimentului Dosadi. Cum putuseră gowachinii să fie atât de neîndemânatici, încât să permită scurgerea unei asemenea informații? Cu siguranță că, încă de la bun început, își vor fi luat toate măsurile de precauție pentru păstrarea secretului. Cu toate acestea, la un moment dat, câteva informații capitale ajunseseră la agenții BirSab-ului. McKie se frământase îndelung în căutarea unei explicații satisfăcătoare a misterului. Dar acum, dezvăluirile lui Jedrik completau tabloul. Singurul răspuns plauzibil era că Aritch și consilierii săi plănuseră totul, pentru a-l pune în această situație. Lăsaseră, intenționat, să se scurgă informații despre Dosadi. Iar ținta lor era el, McKie.

Dar în ce scop?

„Ne poate asculta cineva?” întrebă el.

„Nu dușmanii mei de pe Dosadi.”

McKie cântări răspunsul. Jedrik nu excludea posibilitatea de a fi ascultați dindărătul Zidului Zeilor. Își țuguie buzele, nehotărât; Jedrik pusese mâna pe trusa lui mult prea ușor... dar nici el nu avusese de ales. Oricum, nu vor reuși s-o deschidă și, până la urmă, unul dintre subalternii lui Jedrik o să-și piardă viața. Ceea ce poate c-o va pune pe gânduri. Hotărî să tragă de timp.

„Aș putea să-ți spun o mulțime de lucruri. Atât de multe, încât nici nu știu cu ce să încep.”

„Începe prin a-mi explica în ce fel ai traversat Zidul Zeilor.”

Sigur, de ce nu? Ar fi putut s-o năucească dându-i informații dezlânate despre calebani și despre Porțile lor. Nimic din experiența ei n-o pregătise să conceapă existența unor asemenea fenomene. McKie trase aer în piept. Dar, înainte de-a apuca să vorbească, se auzi o bătaie în ușă.

Făcându-i semn să tacă, Jedrik se întinse și apăsă pe clanță. Un tânăr slab, cu ochi mari sub o frunte înaltă, cu șuvițe rare de păr blond, se strecură în odaie și depuse trusa lui McKie pe masă, în fața lui Jedrik.

„N-a fost prea greu”, rosti el.

McKie își privi năuc trusa deschisă, cu tot conținutul intact.

Jedrik îi făcu semn tânărului blond să ia loc pe cealaltă bancă, apoi luă în mână un generator de raze.

Incapabil să se abțină, McKie exclamă:

„Atenție! E periculos!”

„Calmează-te, McKie. Habar n-ai ce-nseamnă pericol.”

Învârti generatorul pe toate părțile, apoi îl puse frumos la loc și-și ridică ochii spre tânărul dinaintea ei.

„E-n regulă, Stiggy. Te ascult.”

Tânărul începu să scoată, unul câte unul, obiectele din trusă, mânuindu-le ca și când ar fi știut perfect să se servească de ele și dând, pentru fiecare, explicații rapide.

McKie se strădui din răputeri să urmărească discuția, dar cei doi foloseau un cod ininteligibil. Mimicile lor însă erau destul de elocvente. Păreau încântați. Ceea ce Stiggy avea de spus despre jucăriile periculoase din trusă le era, în mod vizibil, pe plac amândurora.

Incertitudinile iscate în timpul călătoriei cu Bahrnk căpătară o nouă intensitate. Puseseră stăpânire pe el ca o boală care se instalează încetul cu-ncetul: un gol în stomac, dureri în coșul pieptului și, mai nou, o migrenă ca un pumnal ce-i străpungea fruntea. La un moment dat, se întrebese dacă nu cumva contractase o maladie necunoscută, existentă doar pe Dosadi. Nu putea fi din cauza mâncării, fiindcă nu pusese nimic în gură de când sosise. Pricepu totul deodată, privindu-i pe Jedrik și Stiggy. Reacțiile sale se datorau propriei lui judecăți, care încerca să respingă ceva, o aserțiune sau o serie de aserțiuni pe care le acceptase fără a se gândi să le pună la îndoială. Hotărî să-și golească mintea, să nu-și mai pună nici un fel de întrebări. Trebuia să devină receptiv la orice nouă percepție, să ia toate lucrurile așa cum erau. Și, apoi, să reevalueze întreaga situație.

Dosadi cere să fii rece și brutal în toate deciziile tale. Fără excepție.

Așadar!... Își abandonase destul de ușor trusa, convins că oricine ar fi încercat s-o deschidă și-ar fi pierdut viața. Comisese însă greșeala de a-i avertiza. Probabil că asta îi ajutase.

Trebuie să devin exact ca ei, altfel n-am nici o șansă de supraviețuire - și cu atât mai puțin de reușită.

Abia acum începea să înțeleagă groaza pe care i-o inspira Dosadi lui Aritch și să împărtășească deznădejdea gowachinului. Ce cumplit teren de experiență pentru a recunoaște foloasele și limitele puterii!

Jedrik și Stiggy terminară discuția lor cu privire la trusă. Stiggy o închise și, ținând-o în mână, se ridică, pronunțând în sfârșit câteva cuvinte pe care McKie le putu înțelege:

„Asta e, n-avem timp de pierdut.”

Apoi ieși, luând trusa cu el.

Jedrik se întoarse către McKie. Trusa și conținutul ei o ajutaseră să afle răspunsul la întrebarea cea mai evidentă în legătură cu McKie și semenii lui. Cei ce trăiau dincolo de Zidul Zeilor erau descendenții degenerați ai celor care inventaseră asemenea arme. Era singura explicație coerentă. Aproape că-i era milă de cretinul din fața ei. Dar nu era un sentiment pe care să și-l poată permite. Trebuia să-l facă să înțeleagă că n-avea de ales, decât să i se supună.

„Și acum, McKie, ai să răspunzi la toate întrebările mele.”

„Da.”

Docilitatea era deplină și ea știa asta.

„După ce-mi vei fi dat satisfacție în toate privințele”, urmă ea, „vom merge la masă și pe urmă te voi conduce într-un loc în care vei putea fi, cât de cât, în siguranță.”

Familiile/Clanurile/Facțiunile periferice se află încă sub impresia eșecului cu care s-a soldat atacul masiv îndreptat asupra pozițiilor noastre defensive în ultimul decamo. În bună măsură, spiritele par să se fi liniștit. Pentru perioada de planificare imediat următoare sunt de prevăzut doar unele operații polițienești de mică amploare. Pe de altă parte, agenții noștri de la Periferie nu întâmpină, în momentul de față, nici o dificultate în orientarea F/C/F pe calea unei respingeri naturale și plauzibile a oricăror evoluții economice de natură a le conduce la o ameliorare a producției alimentare.

Fragment dintr-un document al Biroului de Control dosadian

Spectacolul lui Broey pradă mâniei, explodând în accese de furie nestăvilită, era ceva unic în anale și mai mulți dintre colaboratorii săi gowachini avuseseră ocazia să asiste la el în cursul nopții. De patruzeci și opt de ore, Broey nu apucase să închidă ochii iar aceasta era a patra echipă de aghiotanți care se afla înaintea lui, pentru a recepționa în plin șocul nemulțumirii sale. Vestea se dusesse deja, de la unii la alții, și aceștia, ca și cei dinaintea lor, nu încercau să-și ascundă nici teama, nici graba de a reintra în grațiile lui Broey.

Electorul stătea în picioare la capătul mesei lungi, unde, cu câteva ore în urmă, discutase cu Gar și Tria. Singurul semn al îndelungatelor sale ore de veghe era o ușoară lăsară a nodulilor adipoși dintre ventricule. Ochii îi erau la fel de ageri ca totdeauna, iar vocea sa nu-și pierduse nimic din caracterul ei incisiv.

„Ceea ce-aș vrea să mi se explice este cum de s-au putut întâmpla toate astea fără să ne parvină nici un singur cuvânt de avertisment. Nu numai că nu ni s-a semnalat nimic anormal, dar am continuat să primim rapoarte liniștitoare, care erau exact contrare situației de fapt.”

Aghiotanții, adunați la celălalt capăt al mesei, se foiră cu nervozitate, câtuși de puțin ușurați de faptul că Broey se exprima la persoana întâia plural. Ceea ce auzeau ei era un „voi” clar și acuzator.

„N-am să mă declar mulțumit decât atunci când voi avea un informator”, reluă el. „Am nevoie de un informator uman, fie din Chu, fie de la Periferie. Treaba voastră cum o să-mi faceți rost de el. Trebuie să descoperim neapărat acele rezerve de alimente. Trebuie să aflăm unde vor să-și construiască orașul

lor sacrilegiu.”

Unul dintre asistenți, un gowachin tânăr aflat în rândul din față, îndrăzni o întrebare prudentă, care mai fusese formulată de câțiva colaboratori în cursul acelei nopți.

„Dacă luăm măsuri prea drastice împotriva oamenilor din iepurarii, nu riscăm să agravăm tensiunile care...”

„Vor avea loc noi tulburări, noi înfruntări între gowachini și oameni”, admise Broey. „Este o consecință căreia suntem pregătiți să-i facem față.”

De data aceasta, aghiotanții înțelesesă că Broey folosea pluralul majestății. Broey era pregătit să-și asume răspunderea unor asemenea consecințe. Nu toți consilierii săi erau însă pregătiți să accepte eventualitatea unui război între specii, dezlănțuit în interiorul orașului. Unul dintre cei aflați mai în spate ridică mâna.

„Poate că dac-am folosi numai trupe umane în iepurării, am putea să...”

„Cine s-ar lăsa înșelat?” replică Broey. „Am luat măsurile necesare pentru a păstra sub control Chu-ul. Sarcina voastră este una singură: să găsiți depozitele de alimente și uzinele lor secrete. Dacă nu dăm de ele, suntem pierduți. Și acum, pieriți din ochii mei! Să nu mai văd pe nici unul din voi, până ce nu veți veni să mă anunțați că ați reușit!”

Unul câte unul, aghiotanții părăsiră în tăcere odaia.

Broey rămase în fața ecranului mut al comunicatorului. În sfârșit singur, lăsă umerii să-i cadă și respiră anevoie, pe gură și prin ventricule.

Ce debandadă! Ce debandadă îngrozitoare!

Știa, în adâncul nodulilor, că reacționa întocmai cum prevăzuse Jedrik. Nu-i lăsase nici o alternativă. Nu putea decât să admire felul în care ea condusesese desfășurarea evenimentelor, în timp ce el aștepta să vadă ce-o să urmeze. Ce creier magnific lucra în acest craniu uman! Și încă unul de femelă! Femelele gowachine nu posedau niciodată asemenea calități. Doar cele de la Periferie mai erau bune și de altceva decât de reproducătoare. Femelele umane, în schimb, nu încetaseră niciodată să-l uimească. Această Jedrik avea aptitudini reale de conducător. Rămânea de văzut dacă va fi în stare să-i smulgă puterea.

Vreme de câteva clipe, Broey retrăi groaza primelor momente de conștiință din graluz. Da, așa era lumea făcută. Dacă nu exista o încercare cumplită, în urma căreia să se aleagă supraviețuitorii, trebuiau să moară cu toții. Avea să fie sfârșitul ambelor specii. Sau, cel puțin, sfârșitul lor pe Dosadi, și numai Dosadi conta.

Se simțea, totuși, frustrat. Avea sentimentul că Zeul său îl trădase. De ce Zeul nu-l prevenise? Și, când era întreat, cum de putea Zeul răspunde că numai răul își găsește sălaș în mintea unui fanatic? Nu era Zeul atotputernic? Exista vreo conștiință în care Zeul să nu poată pătrunde? Cum mai putea Zeul să fie **Zeul**, în acest caz?

Sunt Zeul tău!

N-ar fi putut uita niciodată vocea mută ce-i vibrase în cap.

Și dacă era o minciună?

Ideea că erau marionete mânuite de un fals zeu nu era nouă. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, nu înțelegea ce rost mai aveau cei ca Pcharky. La ce bun un gowachin cu formă umană sau invers, dacă nu pentru a se ascunde de Zeul Vălului? De bună seamă, Jedrik acționa pe baza acestei premise. Ce alte motive ar fi putut s-o anime, decât acela de a-și prelungi viața? Ceea ce era Orașul pentru cei de la Periferie, era facultatea de a se sustrage Zeului (autentic sau fals) pentru cei din Oraș. Nici o altă ipoteză nu se potrivea unei justificări dosadiene.

Suntem năpăstuiți de un regim corupt, care favorizează acțiunile ilegale și/sau imorale. În comportarea de zi cu zi a facțiunilor aflate la putere, interesul general nu comportă nici o însemnătate practică. Cei ce ne guvernează nu dau nici un fel de atenție confruntării cu adevăratele probleme ale lumii noastre. Sub acoperirea serviciului public, ei folosesc tot ce le e la îndemână, ca să obțină avantaje personale. Nu-i interesează decât puterea, iar puterea îi face să-și piardă mințile.

Extras dintr-un document răspândit clandestin pe Dosadi

Se lăsase întunericul când Jedrik, deghizată, ieși cu McKie în stradă. Apucară numaidecât printr-un labirint de pasaje înguste. Jedrik mergea înainte, cu gândul la lucrurile pe care i le dezvăluise McKie. Își pusese o perucă blondă și o serie de accesorii ce o făceau să pară grasă și gârbovită.

Pe când treceau prin fața curții unui imobil, McKie auzi muzică. Aproape că-i veni să rămână pe loc. Era sunetul unei orchestre restrânse: timpane delicate, zvon ușor de coarde și corul bogat al unor instrumente de suflat. Nu cunoștea melodia, dar îl tulbură mai profund decât orice muzică pe care o ascultase până atunci. Era ca și când n-ar fi fost decât pentru urechile lui. Aritch și ceilalți nu-i pomeniseră nimic despre existența unei muzici atât de minunate pe Dosadi.

Pe străzi mai circulau încă surprinzător de mulți trecători, dar acum păreau să-i acorde mai puțină atenție.

Continuând să-l supravegheze cu coada ochiului pe McKie, Jedrik remarcă idioții care-și pierdeau vremea cu muzica, precum și numărul mic al celor care mai treceau pe stradă. De fapt, în cartier aproape că nu circulau decât patrulele alcătuite din oamenii ei. Nici nu se aștepta la altceva, însă spectacolul acestor umbre care se strecurau de la o intersecție slab luminată la alta avea

ceva fantasmagoric.

La început se gândise să-l deghizeze și pe McKie, dar pe urmă își spusese că nu era îndeajuns de abil ca să joace bine rolul dublu pe care i-l hărăzise. Ceea ce nu însemna că era lipsit de inteligență. Dimpotrivă. Dar omul acesta rămânea o enigmă. Cum de nu avusese prilejul să-și ascută inteligența? Fiindcă îi intuia agerimea, nu putea alunga gândul că-i scăpase ceva vital din descrierea făcută de McKie entității sociale numite de el Co-simțirea. Și nu voia, deocamdată, să judece dacă omisiunea se datora inaptitudinii lui McKie sau unei disimulări deliberate. Misterul acesta o intrigă. Iar atmosfera străzii nu era de natură a-i calma starea de spirit. Răsufală ușurată abia când traversară linia de demarcație dincolo de care începea zona controlată în întregime de celula aflată sub comanda ei personală.

Acum, după ce momeala fusese plimbată destulă vreme pe străzi în compania cuiva care arăta ca un subordonat inofensiv, Jedrik își îngădui un răgaz de relaxare. Broey va fi aflat, între timp, de execuția agentului dublu al Triei. Reacția lui n-avea să-ntârzie, după cum n-avea să-ntârzie nici răspunsul său la această nouă momeală. Nu mai era mult și putea trece la faza a doua a planului ei în legătură cu Broey.

McKie o urma fără nici un comentariu, în mod chinuitor conștient de fiecare privire ce le era aruncată. Abandonase orice veleitate de rezistență, știind că n-avea nici cea mai mică șansă să supraviețuiască, dacă nu se ținea strâns pe urma lui Jedrik în labirintul străzilor întunecate și rău mirositoare.

Mâncarea de la tavernă îi atârna ca un bolovan în stomac. Nu c-ar fi fost rea la gust: bolul aburind conținea un fel de tocană, în care bucăți cu forme bizare înotau printre zarzavaturi tăiate mărunț. Dar nu putuse îndepărta gândul că tocana pe care-o mânca era preparată din resturi pe care alții le aruncaseră la gunoi.

Interogatoriul lui Jedrik lăsase nedescoperite foarte puține lucruri. Deocamdată ea nu știa de existența taprisiotului și nici de micul releu din stomacul lui, ce-ar fi trebuit să alarmeze BirSab-ul în momentul morții sale, dar care probabil că n-ar fi reușit să funcționeze aici. Nu știa nici de amplificatoarele senzoriale, implantate în organismul oricărui agent al BirSab-ului. De altfel, în mod destul de ciudat, Jedrik nu se arătase decât vag interesată de dezvăluirile lui referitoare la activitatea Biroului. În schimb, n-o lăsaseră deloc indiferentă banii ascunși în îmbrăcămintea sa, pe care-i confiscase în totalitate. Examinase cu atenție bancnotele.

„Sunt veritabile.”

N-ar fi putut să jure, însă avusese impresia că deslușește o intonație de mirare în vocea ei.

„Ți-au fost date **înainte** de a fi trimis pe Dosadi?”

Îi trebuiseră câteva clipe pentru a digera implicațiile, dar păruse mulțumită. Apoi se scotocise prin buzunare și-i întinsese un pumn de monede.

„Astea n-or să tenteze pe nimeni. Dacă ai nevoie de ceva, cere. Poate că vom fi în măsură să-ți satisfacem unele necesități.”

Era încă noapte când ajunseră la destinație. O lumină cenușie, răspândită de lampadarele de la intersecții, învăluia strada. Un puști uman de vreo zece ani stătea ghemuit, cu spatele la zid, în colțul clădirii. La apropierea lor, sări în picioare și dădu scurt din cap, cu ochii la Jedrik.

Ea nu avu nici o reacție vizibilă, dar probabil că-i semnală cumva puștiului faptul că-i recepționase mesajul, fiindcă acesta își reluă liniștit poziția dinainte.

Când, după câțiva pași, McKie privi peste umăr, puștiul dispăruse. Fără vreun zgomot, fără vreun semn. Pur și simplu, dispăruse.

Jedrik se opri în fața unei intrări cufundate în întuneric. Doi indivizi înarmați, flancau o poartă de metal ornamentat, pe care o deschisera fără nici o vorbă. În spatele porții era o mare curte acoperită, iluminată cu tuburi situate lateral. Pe trei dintre laturile curții se înălțau, până la acoperiș, stive de lăzi având dimensiuni diferite. Unele erau mai înalte decât un om și înguste, altele erau joase și voluminoase. Printre stivele ce se confundau cu pereții curții rămânea un pasaj strâmt, către o ușă metalică, direct opusă porții de intrare.

McKie puse mâna pe brațul lui Jedrik.

„Ce-i în lăzile astea?”

„Arme.” Îi răspunsese ca și când s-ar fi adresat unui cretin.

Ușa de metal se deschise din interior. Jedrik îl precedă pe McKie într-o sală vastă, cu înălțimea echivalentă a cel puțin două etaje. Ușa se închise cu zgomot în spatele lor. McKie sesiză prezența mai multor oameni de-a lungul pereților din stânga și din dreapta lui, dar atenția îi fu atrasă de altceva.

Dominând încăperea, o cușcă enormă atârna din tavan. Gratiile ei scânteiau, ca și când ar fi fost parcurse de energii misterioase. În centrul cuștii se afla un hamac, iar în hamac ședea, cu picioarele încrucișate, un mascul gowachin. McKie văzuse rareori un gowachin atât de bătrân. Creasta sa nazală era mărginită de solzi galbeni, pe jumătate desprinși. Cute groase se întretăiau sub ochii umezi având deja sticlirea decrepitudinii care-i ducea adesea la orbire pe gowachinii ce trăiau prea mult timp departe de apă. Trupul său avea un aspect fleșcăit, cu mușchii puhavi și nodulii intraventriculari zbârciți. Hamacul îl izola de podeaua cuștii, brăzdată de străfulgerări intermitente.

Jedrik se opri la o oarecare distanță de cușcă, împărțindu-și atenția între McKie și bătrânul gowachin. Părea să aștepte o anumită reacție din partea lui McKie, însă acesta nu-și putea da seama dacă îi dădea sau nu satisfacție.

În desăvârșită tăcere, McKie continuă să-l privească pe gowachin. Era prizonier? Ce rost avea cușca încărcată de energii? Își roti ochii prin imensa incintă. Șase bărbați înarmați păzeau ușa pe care intrase cu Jedrik. Pereții erau acoperiți cu o sumedenie de obiecte, a căror folosință îi era în bună parte necunoscută, dar printre care cele mai multe erau, în mod evident, arme: săbii și sulițe, aruncătoare de flăcări, armuri strălucitoare, bombe, arme de foc...

Jedrik făcu un pas înspre cușcă. Ocupantul acesteia o privi cu indiferență. Ea își dresе glasul.

„Bună, Pcharky. Am găsit cheia pentru Zidul Zeilor.”

Bătrânul gowachin rămase tăcut, dar lui McKie i se păru că vede o lucire de interes în ochii sticloși.

Jedrik își legănă încet capul dintr-o parte în alta și zise:

„Am o informație nouă, Pcharky. Vălul Celest a fost creat de niște ființe care se numesc calebani. Nouă ne apar sub formă de sori.”

Privirea lui Pcharky îl țintui pe McKie, apoi se întoarse la Jedrik. Gowachinul cunoștea sursa noii informații.

McKie o luă de la capăt cu speculațiile. Cușca nu putea fi decât un loc de detenție, cu zăbrelele protejate de energii cauzatoare de moarte. Sala era păzită de oameni. De ce țineau prizonier un gowachin? Nu cumva... acest Pcharky era, ca și el, un agent trimis de Tandaloor? Cu o strângere de inimă, McKie se întrebă dacă nu-i era dat să-și sfârșească zilele într-o cușcă asemănătoare.

Pcharky emise un mormăit, apoi rosti:

„Zidul Zeilor este ca și cușca asta, dar însutit.”

Glasul său era un cârâit răgușit iar cuvintele fuseseră rostite în cea mai curată galach, cu un pronunțat accent tandaloorian. McKie, ale cărui temeri sporiră, aruncă o privire spre Jedrik și-și dădu seama că aceasta îl observa. Femeia vorbi înaintea lui:

„Pcharky se află aici de mult timp, de foarte mult timp. Nici nu mai știm pe câți dintre noi i-a ajutat să scape de Dosadi. Curând, poate că-l voi convinge să-mi facă și mie un mic serviciu.”

McKie fu redus la tăcere de implicațiile conținute în cuvintele ei. Era Dosadi, în realitate, un instrument pe care-l foloseau gowachinii în încercările lor de a străpunge misterul caleban? Acesta să fi fost secretul păzit cu atâta strășnicie de Aritch și-ai săi? Privi din nou grilajul învăluit în reverberații al cuștii.

Ca Zidul Zeilor? Dar Zidul Zeilor e emanația unui caleban...

Jedrik se întoarse din nou spre gowachinul captiv:

„Un soare conține cantități imense de energie, Pcharky. Ale tale nu-s suficiente?”

Însă atenția lui Pcharky era îndreptată către McKie. Bătrânul gowachin cârâi:

„Omule, spune-mi adevărul. Ai venit aici de bună voie?”

„Nu-i răspunde!” porunci Jedrik.

Pcharky închise ochii. Discuția luase sfârșit.

Jedrik acceptă faptul, se răsuci și ocoli cușca, prin stânga.

„Urmează-mă, McKie”, spuse ea și, fără să se întoarcă, vorbi mai departe: „Crezi că te-ar interesa să știi că Pcharky și-a conceput singur cușca?”

„Cum așa... e o închisoare?”

„Da.”

„Dacă el a conceput-o... cum de rămâne închis?”

„Știa că n-are altă alegere, decât să servească scopurilor mele, dacă voia să rămână în viață.”

Ajunseseră în fața unei noi uși, care dădea într-o scară de serviciu. După ce urcară un etaj, ieșiră pe un coridor lung, mărginit de o serie de uși înguste, slab luminate de becuri mici, situate deasupra. Jedrik deschise una din uși. Intrară într-o cameră mochetată, de vreo patru metri pe șase. Pereții, lambrisați până la înălțimea taliei cu lemn de culoare închisă, erau acoperiți, mai departe, până-n tavan, cu etajere pline de cărți. McKie se uită mai de-a-proape. Erau cărți veritabile, tipărite pe hârtie. Încercă să-și amintească unde mai văzuse o colecție de asemenea antichități... dar, firește, acestea nu erau antichități. Avea înaintea lui încă un exemplu al straniilor reinvenții din trecut, atât de frecvente pe Dosadi.

Jedrik se opri în mijlocul odăii, își scoase peruca și se întoarse spre McKie.

„Asta-i camera mea. Toaleta-i acolo.” Indică o deschizătură între două rafturi de cărți. „Geamul...” urmă ea, arătând spre o altă deschizătură, opusă ușii de la toaletă, „...e din sticlă unidirecțională, care lasă să intre lumina. Cel mai bun material pe care-l producem. După criteriile valabile pe Dosadi, asta-i un loc relativ sigur.”

McKie privi mai atent de jur-împrejur.

Camera ei?

Cel mai frapant lucru era volumul spațiului locuibil. Pe Dosadi, acesta era un semn de putere. Pe coridor, nu văzuse nici țipenie de om. După etalonul planetei, încăperea aceasta, întregul imobil, reprezentau o adevărată citadelă.

Jedrik i se adresă cu o nervozitate ciudată în glas și-n mișcări:

„Până nu demult, mai dispuneam de o locuință: un apartament impozant pe versanții Colinelor Consiliului. Eram considerată o persoană în plină ascensiune, cu perspective de viitor. Aveam la dispoziție un glisor personal, cu șofer. Aveam acces la toate codurile băncilor centrale de date, cu excepția celor strict secrete, și asta-i o unealtă puternică pentru cine știe s-o folosească. Dar acum...” Făcu un gest circular. „...Am ales asta. Mănânc aceeași mâncare săracăcioasă de care au parte cei mai nevoiași dintre noi. Nici un bărbat dintre cei cu funcții înalte nu-mi mai acordă nici o atenție. Broey mă crede pitită pe undeva, pe-o saltea de paie, în fundul iepurăriilor. Dar am asta...” Repetă gestul dinainte. „...Și asta.” Își atinse fruntea cu degetul. „N-am nevoie de nimic altceva, ca să fac să se năruie Colinele Consiliului.”

Îl privi pe McKie drept în ochi.

El își dădu seama că era perfect convins de sinceritatea ei.

Dar ea nu terminase tot ce avea de spus.

„Ești un mascul uman, McKie, nu încape nici o-ndoială.”

McKie nu știa ce trebuie să înțeleagă din asta, însă era fascinat de aerul ei sfidător.

„Cum de-ai pierdut toate aceste...”

„N-am pierdut nimic. Le-am abandonat. Nu mai aveam nevoie de ele. Am făcut ca lucrurile să evolueze mult mai repede decât ar fi putut să prevadă scumpul nostru Elector sau chiar observatorii voștri. Broey își închipuie că așteaptă prilejul să mă atace!” Scutură din cap.

Captivat, McKie o privi cum se apropie de fereastră pentru a pune în funcțiune un ventilator aflat chiar deasupra. Apoi ea se întoarse și apăsă cu vârful piciorului un lambriu ce depășea cu puțin peretele, sub una din etajere. Un sector de panou lambrizat alunecă în afară, trăgând după el un pat dublu. Despărțită de McKie doar de lățimea patului, Jedrik începu să se dezbrace. Lăsă să-i cadă din mână peruca, se descotorosi de salopeta verde și de artificiile care-i serviseră pentru deghizare. Pielea ei avea nuanța cafelei cu lapte.

„McKie, voi fi profesorul tău.”

El aștepta în tăcere. Trupul ei era zvelt, cu talia fină, plină de grație. Două cicatrice subțiri îi marcau pielea în stânga pubisului.

„Scoate-ți hainele”, rosti ea.

McKie înghiți cu greutate.

Ea clătină din cap.

„McKie, dacă vrei să supraviețuiești pe această planetă, va trebui să devii dosadian până în vârful unghiilor. N-o să ai prea mult timp. Dezbracă-te!”

Șovăitor, îi dădu ascultare.

Ea îl măsură din cap până-n picioare.

„Ai pielea mai deschisă, decât mă așteptam, în locurile în care nu te-a văzut soarele. Măine o să-ți decolorăm pielea feței și-a mâinilor.”

McKie își privi mâinile și contrastul din locul unde mânecile îi apăraseră brațele de razele soarelui. Își aduse aminte de remarca lui Bhrank cu privire la pielea lui smează și la un loc numit Poarta Pylash. Pentru a încerca să ascundă stânjeneala neobișnuită pe care-o simțea, se uită la Jedrik și-o întrebă despre ce era vorba.

„Bhrank ți-a pomenit despre asta? Oh, a fost o greșală prostescă. Periferia lansase un atac cu trupe de șoc și s-au dat niște ordine aberante pentru apărarea porții. N-a supraviețuit decât un singur detașament, alcătuit numai din negricioși ca tine. Bineînțeles, toată lumea i-a suspectat de trădare.”

„Aha!”

Atenția însă îi era atrasă, fără voie, de patul acoperit cu păături cafenii.

Jedrik ocoli patul, venind către el. Se opri la un lat de palmă de corpul lui... cu pielea ei creolă, cu sânii rotunzi. Își ridică ochii spre chipul ei. Era mai înaltă cu o jumătate de cap. Îl privea cu o expresie de amuzament rece.

McKie găsi că mirosul de mosc pe care-l degaja trupul ei îl stimulează erotic. Coborându-și privirea și constatând acest lucru, ea izbucni în râs și-l

îmbrânci cu brutalitate, răsturnându-l în pat. Se pomeni sub ea. Corpul ei era fierbinte, puternic, stringent.

Fu cea mai stranie experiență sexuală din viața lui McKie. Mai mult decât actul dragostei, o agresiune plină de violență. Ea gemu, zgârie, mușcă. Și când încercă s-o mângâie, se dezlănțui și mai tare. Tot timpul, se arătă însă ciudat de preocupată de plăcerea lui, urmărindu-i reacțiile, scrutându-i chipul. Când se termină totul, rămase întins pe spate, istovit. Jedrik se așeză pe marginea patului. Păturile și cearșafurile erau într-o învălmășeală de nedescris. Ea smulse o pătură și-o azvârli în celălalt capăt al camerei. Apoi sări în picioare, se răsuci brusc și-l sfredeli cu privirea.

„Ești viclean și perfid, McKie.”

Respirând tremurat, el nu îi răspunse.

„Ai încercat să mă îmbrobodești cu tandrețea”, îl acuză ea. „Au încercat-o și alții, mai șmecheri ca tine, dar cu mine nu ține.”

McKie își adună energia necesară pentru a se ridica și a face puțină ordine în patul răvășit. Îl durea umărul, unde ea îl zgâriase. Pe gât, simțea arsura unei mușcăături. Se strecură înapoi în pat și se acoperi cu pătura până la bărbie. Femeia asta era nebună, absolut nebună. De legat!

Jedrik încetă să se mai uite la el nemișcată. Se duse să ia cealaltă pătură de unde o aruncase, o așternu pe pat și se întinse alături de el. McKie fu conștient că-l privea fix, cu vădită nedumerire.

„Povestește-mi despre relațiile dintre bărbații și femeile de pe lumile voastre.”

Îi relatează câteva povești de dragoste pe care le cunoștea, luptând din răputeri să rămână treaz. Abia reușea să-și înăbușe câte un căscat enorm. Ea nu contenea să-l înghiontească în umăr.

„Nu te cred. Sunt născociri de-ale tale.”

„Nu... nu. E-adevărat.”

„Ai propriile tale femei, acolo?”

„Propriile mele... Păi... nu așa se pune problema, nu-i vorba de proprietate... ăăă, de posesiune.”

„Și copiii?”

„Ce, copiii?”

„Cum sunt tratați, educați?”

Oftând, îi evocă pe scurt câteva întâmplări relevante din propria-i copilărie.

Într-un târziu, îl lăsă să adoarmă. Se trezi de mai multe ori în timpul nopții, conștient că se afla într-un pat și o cameră neobișnuite, conștient și de respirația lui Jedrik alături de el. La un moment dat, avu impresia că-i simte umerii zguduți de hohote înăbușite de plâns.

Cu puțin înaintea zorilor, răsună un țipăt, probabil dintr-o clădire învecinată. Era un țipăt oribil de durere, îndeajuns de puternic pentru a trezi

toată strada, în afara celor mai insensibili sau a celor mai osteniți. McKie, treaz și măcinat de gânduri, sesiză o schimbare de ritm în respirația lui Jedrik. Încordat, stătu cu urechea la pândă, așteptând o repetare sau vreun alt sunet care-ar fi putut să explice acel țipăt înfiorător. O liniște amenințătoare părea să fi încheștat noaptea. McKie încercă să-și imagineze ce se întâmpla în imobilele din jur: oameni smulși brusc din somn fără să știe (sau să le pese) de ce se treziseră; alții, cu somnul ușor, răsucindu-se bolborosind pe partea cealaltă și cufundându-se din nou în visele lor agitate.

În cele din urmă, se ridică în capul oaselor, scrutând buimac umbrele din odaie. Neliniștea lui i se transmise și lui Jedrik. Ea se întoarse brusc și-l privi în lumina difuză a zorilor, ce începeau să destrame întunericul.

„În iepurării se-aud tot felul de zgomote, pe care te obișnuiești să nu le mai iei în seamă”, îi spuse.

Venind din partea ei, era aproape o justificare, un gest împăciuitoare, amical.

„A țipat cineva”, zise el.

„Mi-am închipuit că așa ceva trebuie să fi fost.”

„Cum de nu te-a trezit un asemenea țipăt?”

„M-a trezit.”

„Atunci, cum de nu-ți pasă?”

„Sunetele sau zgomotele pe care nu trebuie să le iei în seamă sunt cele care nu reprezintă o amenințare imediată, cele față de care nu poți face nimic.”

„Era un țipăt de durere. Cineva suferea.”

„Tot ce se poate. Dar e inutil să pui la inimă lucruri asupra cărora nu poți avea nici o influență.”

„Și nu vrei să... schimbi toate astea?”

„E ceea ce sunt pe cale să fac.”

Tonul și atitudinea ei erau cele ale unui profesor aflat la catedră și nu încăpea nici o îndoială că se străduia să-i vină în ajutor. De fapt, nu declarase chiar ea că-i va fi profesor și că, pentru a supraviețui, va trebui să devină dosadian până în vârful unghiilor?

„Și ce faci ca să schimbi totul?”

„Deocamdată n-ai fi în stare să înțelegi. Vreau să avansezi pas cu pas, lecție după lecție.”

Nu putu să nu se întrebe, atunci:

Și acum, ce-o să mai vrea de la mine?

Spera că nu o nouă repriză de dragoste.

„Astăzi”, zise ea, „vreau să-ți prezint părinții a trei copii, care lucrează în celula noastră.”

Dacă vă considerați dezarmați și ineficienți, mai mult ca sigur veți crea un guvern despot care să vă conducă. De aceea, un despot

înțelept va întreține, la supușii lui, sentimentul general că sunt dezarmați și ineficienți.

Lecția dosadiană: Punctul de vedere gowachin

În lumina blândă a odăii sale de relaxare, cu pereții verzi, Aritch o studie atent pe Ceylang. Aceasta coborâse imediat după masa de seară, răspunzând cu promptitudine la chemarea lui. Cunoșteau amândoi motivul convocării: trebuiau să discute pe marginea ultimelor rapoarte despre comportarea lui McKie pe Dosadi.

Bătrânul gowachin așteptă ca Ceylang să ia loc. Observă cu atenție modul în care ea își aranja grijulie roba roșie în jurul extremităților inferioare. Trăsăturile ei păreau destinse. Mandibulele de luptă erau retrase în pliurile lor. Impresia de ansamblu era o imagine a competenței și a siguranței de sine: o wreavă din clasa conducătoare – chiar dacă wreavii negau existența claselor. Ceea ce-l tulbura pe Aritch, era faptul că wreavii căutau supraviețuirea numai în înțelegerea complexă a comportamentelor conștiente, conform unor criterii rigide, bazate pe ritualuri străvechi, a căror origine putea face doar obiectul unor speculații, deoarece nu existau documente scrise.

Dar tocmai de asta am ales-o.

Aritch emise un mormăit, apoi întrebă:

„Ce părere ai despre ultimele rapoarte?”

„McKie învață repede.”

Consoanele limbii galach căpătau în pronunția ei o sonoritate șuierătoare.

Aritch avu un gest de încuviințare.

„Aș zice, mai degrabă, că **se adaptează** repede. E motivul pentru care l-am ales.”

„Te-am auzit odată spunând că este mai gowachin decât un adevărat gowachin.”

„Și trag nădejde să devină, curând, mai dosadian decât un adevărat dosadian.”

„Dacă va mai apuca să trăiască.”

„Asta, ce-i drept, așa e. Tot îl mai urăști?”

„Nu l-am urât niciodată. Nu înțelegi spectrul simțămintelor wreave.”

„Lămurește-mă.”

„A insultat esența amorului meu propriu. Faptul impune o reacție cu totul specifică pentru a plăti cu aceeași monedă. Ura n-ar avea alt efect, decât să mă priveze de o parte din mijloacele de care dispun.”

„Dar eu sunt cel ce ți-a dat ordinul care, mai apoi, a trebuit revocat.”

„Jurământul pe care l-am depus față de gowachini, când am acceptat să lucrez pentru ei, comportă o clauză ce stipulează că nu pot pretinde nici unuia dintre profesorii mei să înțeleagă sau să respecte cerințele etichetei wreave.

Aceeași clauză ne conferă libertatea de a lucra pentru Biroul de care aparține McKie.”

„Pe McKie nu-l consideri profesor?”

Ea îl privi lung câteva clipe, apoi răspunse:

„Nu numai că neg cu hotărâre această calitate în ceea ce-l privește, dar sunt încredințată că este în perfectă cunoștință de cauză cu privire la toate uzanțele noastre.”

„Și dacă ți-aș spune că face și el parte dintre profesorii tăi?”

Din nou, Ceylang îl privi lung.

„M-aș vedea obligată să-mi modific opinia în legătură cu el – și în legătură cu tine.”

Aritch inspiră adânc.

„Totuși, trebuie să ajungi să-l cunoști pe McKie ca și când te-ai afla în pielea lui. Altminteri, ne vei da peste cap toate planurile.”

„N-ai teamă. Știu din ce motive m-ați ales. Va afla și McKie, la momentul potrivit. Nu va cuteza niciodată să verse sângele meu în judecarenă și nici măcar să-mă umilească în public. Jumătate din wreavii universului l-ar urmări fără odihnă ca să-și înfigă mandibulele în el.”

Aritch clătină încet capul.

„Ceylang! Nu l-ai auzit când te-a avertizat că trebuie să-ți lepezi pielea de wreavă?”

Răspunsul ei întârzie îndeajuns pentru a-i da lui Aritch posibilitatea să remarce semnele subtile care, după cum i se spusese, indicau, la wreavi, încercarea de a-și înăbuși mânia: un zvâcnet în maxilarul inferior, o cambrare a furcii tarsiene...

În cele din urmă, Ceylang zise:

„Explică-mi ce-nseamnă asta, de vreme ce ești unul din profesorii mei.”

„Vei avea sarcina să pledezi conform legii **gowachine**, să pledezi exact ca și când ai fi un alt McKie. El știe să se adapteze. Doar l-ai văzut, nu? E capabil să te învingă – și să ne învingă – **de o asemenea manieră**, repet, de o asemenea manieră, încât toți wreavii din univers îl vor adula pentru victoria lui. Nu putem permite să se întâmple una ca asta. Miza e mult prea mare.”

Ceylang începu să tremure, să dea și alte semne de agitație.

„Dar eu sunt wreavă!”

„Dacă lucrurile ajung în judecarenă, nu vei mai putea fi wreavă.”

Ea respiră mărunț, de câteva ori la rând, regăsindu-și calmul.

„Dacă voi începe să semăn prea mult cu McKie, nu te temi că voi șovăi să-l sacrific?”

„McKie n-ar șovăi.”

Ea păru să-i cântărească vorbele.

„În acest caz, cred că-nțeleg adevăratul motiv pentru care m-ați ales.”

Aritch așteptă continuarea.

„Pentru că noi, wreavii, suntem cele mai dotate ființe din univers în privința asimilării comportamentului unei alte ființe – fie ea sinceră sau ascunsă.”

„Și pentru că nu îndrăzniți să vă bizuiți pe eventualele inhibiții pe care aceasta ar putea sau nu să le aibă.”

După un lung interval de tăcere, ea spuse:

„Ești un profesor mai bun decât mi-am închipuit. Mai bun, poate, decât ți-ai închipuit tu însuși.”

Legile lor constituie fundamentul periculos al unor tradiții artificiale. Ele nu sunt altceva decât pretexte menite să justifice o etică falsă.

Comentariu gowachin despre dreptul co-simțitor

Pe când se îmbrăcau la lumina palidă a zorilor ce pătrundea prin unica fereastră, McKie încercă s-o sondeze pe Jedrik pentru a-și da seama până la ce punct era dispusă să joace rolul de profesor.

„Ai să-mi răspunzi la orice întrebare despre Dosadi?”

„Nu.”

Care puteau fi domeniile interzise? Nu-i fu greu să ghicească răspunsul: cele în care dobânda și își exercita puterea ei personală.

„Ar putea să supere pe cineva faptul că noi doi am... avut relații sexuale?”

„Să supere? De ce-ar putea asta să supere pe cineva?”

„Nu știu...”

„Răspunde-mi la întrebare!”

„De ce-aș fi obligat să răspund la toate întrebările tale?”

„Ca să rămâi în viață.”

„Știi deja tot ce...”

Ea făcu un gest de nerăbdare.

„Va să zică, pe faimoșii tăi co-simțitori îi supără uneori relațiile sexuale ale altora. Cu alte cuvinte, nu prea știu să utilizeze sexul pentru a impune raporturi de forță.”

McKie clipi de câteva ori. Impactul analizei ei expeditivă și mușcătoare era devastator.

Ea îl examinează cu atenție.

„McKie, ce poți să faci fără mine, atâta timp cât te afli aici? Încă n-ai înțeles că aceia care te-au trimis voiau să fii omorât?”

„Sau să supraviețuiesc în felul meu.”

Jedrik medita la spusele lui. Mai avea, în legătură cu McKie, o serie de idei, pe care le lăsase provizoriu de-o parte, pentru a le examina mai târziu.

Într-adevăr, nu era exclus ca el să ascundă talente pe care întrebările ei n-o ajutaseră încă să le descopere. Ceea ce-o frământa cel mai mult era impresia că nu cunoștea destule lucruri despre Co-simțire pentru a continua să-l sondeze pe McKie. Și, pentru moment, n-avea la dispoziție nici timpul necesar ca să rezolve această problemă. Răspunsul pe care el i-l dăduse o descumpănea. Avea senzația că totul se petrecea ca și când fiecare dintre acțiunile pe care le avea în vedere fusese deja decisă pentru ea de o putere despre care nu știa aproape nimic. Juca după cum i se cânta, poate, întocmai cum juca Broey după cum îi cânta ea... iar McKie, în mod evident, după cum îi cântau acei misterioși gowachini din Co-simțire... Bietul McKie! Dar era mai bine să pună capăt speculațiilor sterile. Lucrul cel mai important era să descopere cât mai curând talentele lui ascunse. Descoperindu-le, avea să afle, de bună seamă, o mulțime de lucruri și despre Co-simțire.

„McKie, dețin o putere considerabilă asupra oamenilor, și chiar asupra unor gowachini, din iepurării... și din alte părți. Ca s-o pot exercita, am nevoie de o anumită forță de luptă, inclusiv de unități care luptă cu arme fizice.”

El dădu din cap. Îi vorbea ca și când ar fi dat lecții unui copil, dar era dispus să accepte acest lucru și chiar să-i fie recunoscător pentru interesul pe care și-l dădea în privința lui.

„Pentru început”, reluă ea, „vom vizita un centru de instrucție din imediata apropiere, unde își execută pregătirea de luptă una dintre unitățile mele.”

Se întoarse, și McKie o urmă pe culoar, apoi pe o scară ce cobora ocolind sala în care se afla cușca. McKie își aminti de Pcharky și de spațiul imens ce părea a-i fi rezervat.

„De ce-l ții pe Pcharky închis într-o cușcă?” întrebă el în timp ce cobora după ea.

„Ca să pot scăpa.”

Refuză să mai adauge ceva la acest răspuns sibilic.

Leșiră într-o curte ferecată între zidurile masive ale unor clădiri gigantice. Deasupra lor, sus de tot, se zărea un petic pătrat de cer. Lumina, îndestulătoare, venea de la tuburile fixate pe ziduri. În mijlocul curții, două tabere stăteau față în față. Ambele erau alcătuite numai din oameni, bărbați și femei, înarmați cu un fel de țevi, având la capătul ținut înspre corp o tijă flexibilă. Alți oameni ocupau poziții de observație în jurul celor două detașamente. Lângă ușa pe care pătrunseseră Jedrik și McKie se afla un post de gardă cu un pupitru.

„E o unitate de asalt”, spuse Jedrik, arătând spre oamenii din mijlocul curții. Apoi se întoarse și se duse să stea de vorbă cu cei doi tineri care făceau de gardă.

Examinând cele două detașamente, McKie evaluă numărul combatanților la vreo două sute. Era evident că exercițiul se întrerupsese la apariția lui Jedrik.

Remarcă faptul că unitatea se compunea din adolescenți abia căliți pentru necesitățile aspre ale Dosadiei. Ceea ce-l determină să-și reevalueze propriile capacități.

După felul în care discuta Jedrik cu cele două santinele, McKie își dădu seama că se cunoșteau bine. Amândoi o ascultau cu cea mai mare atenție. I se păruă, și ei, prea tineri pentru a-și asuma astfel de responsabilități.

În schimb, terenul de instrucție semăna în mod deprimant cu numeroase altele de același gen, pe care avusese ocazia să le vadă în ținuturile cele mai îndepărtate ale Co-simțirii. Pentru o serie de specii, hârmoneala războinică reprezenta o atracție constantă, pe care BirSab-ul reușise, de bine, de rău, s-o canalizeze spre derivative ca fetișismul armelor.

Peste duhoarea omniprezentă, McKie simți un vag miros de bucătărie. Adulmecă aerul.

Jedrik, care tocmai revenea către el, spuse:

„Recruții abia au servit masa. E inclusă în soldă.”

S-ar fi zis că-i citise gândurile, iar acum, părea că-i pândește reacțiile.

McKie făcu ochii roată prin curte. Luaseră masa? Aici? Nu se vedea nici o urmă, nici măcar o firimitură pe jos. Se întoarse cu gândul la taverna în care cinase și, retroactiv, își dădu seama că nici acolo nu zărise nici urmă de resturi.

Din nou, Jedrik făcu dovada ușurinței cu care-i interpreta reacțiile, ba parcă și gândurile.

„Nu se risipește nimic”, rosti ea, apoi întoarse capul.

McKie îi urmări privirea. La celălalt capăt al curții apăruseră patru femei cu arme în mâini. Brusc, atenția lui McKie fu atrasă de ultima luptătoare din stânga, o femeie între două vârste, cu o ținută impunătoare, de profesionistă. În mâini ținea un... nu, imposibil! Și totuși...

Jedrik traversă repede curtea, apropiindu-se de femeie. McKie se luă după ea, cu ochii țintă la armă. De aproape, constată stupefiat că privea o variantă de dimensiuni mai mari a penetratorului din trusa lui. Jedrik se adresă cu voce seacă femeii:

„Noul model?”

„Da. Ni l-a adus Stiggy azi-dimineață.”

„Eficace?”

„Se pare că da. Tirul e mai precis și puterea de foc mult mai mare decât la ale noastre.”

„Bine. Continuați!”

Alt grup de instructori aștepta în apropiere. Unul din ei, mai vârstnic și ciung, încerca s-o rețină pe Jedrik, care-l conducea pe McKie spre o altă ușă.

„Poți să ne spui când vom...”

„Nu acum.”

De cum pătrunseră pe culoarul din spatele ușii, Jedrik se răsuci și-l țintui pe McKie cu privirea.

„Impresiile tale despre instrucția recruților? Repede!”

„Insuficient diversificată.”

Era limpede că Jedrik vizase reacția lui instinctivă, un reflex visceral, necontrolat de rațiune. Răspunsul îi lumină chipul cu o candoare emoțională pe care el nu avea s-o aprecieze decât mult mai târziu. Apoi, încuviință cu o mișcare a capului:

„Așa e, într-un comando cât mai multe funcții trebuie să fie interschimbabile. Așteaptă aici.”

Jedrik se întoarse în curte. Prin ușa deschisă, McKie o văzu vorbindu-i cu însuflețire femeii cu penetratorul. Când reveni, dădu iarăși din cap, privindu-l cu un aer aprobator.

„Altceva?”

„Sunt mult prea tineri. Ar trebui puși printre ei câțiva ofițeri mai copti, ca să țină în frâu o impetuozitate care-ar putea fi periculoasă.”

„Știu, am dat deja dispozițiile necesare. Uite ce-o să facem, McKie: de-acum încolo, mă vei însoți în fiecare dimineață, timp de vreo oră. Vei asista la instrucție, dar fără să intervii. Îmi vei comunica mie tot ce-ai de zis.”

El încuviință fără să spună nimic. Jedrik îl considera util și asta era un pas pe calea cea bună. Sarcina însă era stupidă. Acești copii ai violenței posedau arme capabile să facă Dosadi total nelocuibilă. Sigur, într-o situație de acest gen exista o chemare atavică, de care, trebuia să recunoască, nu putea face abstracție nici el. Ceva aflat în psihicul uman reacționa față de violența în masă – de fapt, față de orice formă de violență. Era în legătură cu sexualitatea umană, un fel de reminiscență din epocile cele mai primitive.

Jedrik o luase din loc.

„Ține-te după mine!”

Apucase pe o scară ce ducea spre etajele superioare și McKie, grăbind s-o ajungă din urmă, se pomeni gândindu-se iar la penetratorul pe care-l văzuse în mâinile femeii din curte. Rapiditatea cu care oamenii lui Jedrik reușiseră să copieze arma și să-i mărească puterea îl stupefia. Era un nou exemplu al genului de pericol de care se temea Aritch.

La capătul scărilor, Jedrik bătut scurt la o ușă. O voce masculină răspunse: „Intră!”

Ușa se deschise și pătrunseră într-o mică odaie pustie, care comunica, printr-o arcadă din peretele opus, cu o încăpere aparent mai vastă și foarte luminoasă. Dintr-acolo răzbătea un zgomot nedeslușit de voci. Camera cea mică era mobilată cu o masă joasă și cinci scaune, care ocupau aproape tot spațiul. Nu existau ferestre, dar o plafonieră din sticlă mată difuza o lumină fără umbre. Pe masă era întinsă o coală mare de hârtie, acoperită de grafice în diferite culori.

Un foșnet de îmbrăcăminte îl făcu pe McKie să-și îndrepte privirea spre arcadă. Din încăperea alăturată își făcu apariția o femeie scundă și subțirică,

înveșmântată într-un halat alb. Avea părul cărunț, iar privirea ei sumbră, pătrunzătoare, era cea a unei persoane obișnuite să comande. O urma un bărbat doar puțin mai înalt, îmbrăcat tot în alb. Părea mai vârstnic decât femeia, însă părul lui era negru și lucios. Privirea sa avea aceeași expresie autoritară. Femeia vorbi prima:

„Scuze pentru întârziere, Jedrik. A trebuit să modificăm puțin diagrama de simulare. Acum nu mai există nici un punct în care Broey să ne poată devansa, pentru a împiedica transformarea tulburărilor publice în război deschis.”

McKie fu surprins de tonul de deferență umilă din vocea ei. Femeia se considera cu mult mai prejos decât Jedrik. Tovarășul ei arată către scaune și rosti pe același ton:

„Luați loc, vă rog. Asta e diagrama finală.”

În momentul în care femeia se apropie de el, McKie simți în respirația ei un iz înțepător, ce nu-i era necunoscut. Îl adulmecase în repetate rânduri pe străzile iepurăriilor. Pe când se așezau, femeia arată cu degetul unul din grafice și spuse:

„Nu e nimic surprinzător.”

Bărbatul adăugă:

„Ți-am spus mai de mult că Tria e gata să intervină.”

„Tria poate să ne dea de furcă”, observă Jedrik.

„Gar însă...” începu femeia, dar Jedrik îi tăie vorba:

„Gar acționează după cum îi dictează ea. E total dominat de fiica lui, pentru care nutrește o admirație nețărmurită și pe care o consideră aptă să...”

„Aptitudinile ei nu pot fi puse la îndoială”, interveni bărbatul.

Femeia se repezi să adauge:

„Tocmai influența ei asupra lui Gar este...”

„Nici unul din ei n-a putut să prevadă cum voi acționa”, o întrerupse din nou Jedrik. „În schimb, eu le-am anticipat toate reacțiile.”

Bărbatul se aplecă peste masă, apropiindu-și fața de fața lui Jedrik. McKie îl compară deodată cu o fiară periculoasă. Periculoasă, pentru că acțiunile sale puteau fi imprevizibile. Agitându-și nervos mâinile, omul spuse:

„Ți-am explicat fiecare etapă a raționamentului nostru. Cunoști toate sursele noastre, toate concluziile noastre. Și acum vii să ne spui că nu ești de acord cu felul în care am evaluat...”

„Nu înțelegi”, rosti Jedrik.

Femeia păru să se retragă din discuție. Se mulțumi să dea din cap.

„Nu este pentru prima oară”, reluă Jedrik, „când concluziile mele sunt ușor diferite de ale voastre. Dați-mi voie să vă explic: Tria îl va abandona pe Broey când va dori ea, nu când va dori el. Și asta-i valabil pentru toți cei pe care-i slujește, inclusiv Gar.”

Cei doi protestară într-un glas:

„Să-l abandoneze pe taică-său?”

„Pe oricine. Tria servește numai interesele Trieri. Să nu uitați asta. Și să nu uitați mai ales dacă va decide să treacă în tabăra noastră.”

Bărbatul și femeia rămaseră tăcuți.

McKie se gândi la ce spusese Jedrik. Încă o dată, vorbele ei păreau să indice faptul că pe Dosadi existau persoane care se supuneau altor motivații decât celor strict personale. Tonul ei nu lăsa nici un dubiu: o blama pe Tria și nu avea încredere în ea, fiindcă Tria se supunea **numai** motivațiilor ei egoiste, personale. Ceea ce însemna că Jedrik – și, implicit, cei doi în halate albe – erau devotați unei cauze comune. Să fi fost vorba de o formă de patriotism la nivelul speciei? Agenții BirSab-ului erau întotdeauna cu ochii-n patru la asemenea forme degenerate de instinct tribal, nu neapărat pentru a le reprima, cât pentru a se asigura că nu riscă să sfârșească într-o explozie de violență cu consecințe fatale asupra întregii Co-simțiri.

După ce păruse să chibzuiească o vreme, femeia în halat alb zise:

„Dacă Tria nu poate fi recrutată pentru... vreau să spun, am putea folosi motivațiile ei egoiste pentru a o ține în frâu”, se corectă ea. „Doar dacă nu cumva crezi că nu vom fi în stare s-o convingem că suntem mai tari decât Broey.”

Își mușcă buza, privind-o temătoare pe Jedrik. Aceasta înclină capul, cu un aer iscoditor.

„La ce te gândești?”

Femeia arată unul din grafice:

„Gar mai participă încă la deciziile importante. E cam anormal, dar așa e. Nu-i exclus să...”

Bărbatul interveni cu o grabă servilă:

„Îl are cu ceva la mână pe Broey!”

Femeia scutură din cap.

„Sau Broey face alt joc decât cel pe care l-am prevăzut noi.”

Jedrik se uită, pe rând, la femeie, la bărbat, apoi la McKie. Vorbi ca și când s-ar fi adresat celui din urmă, dar el își dădu seama că, pur și simplu, gândea cu voce tare.

„E vorba de ceva foarte precis. Gar i-a dezvăluit lui Broey un secret. Și știu ce anume. Nimic altceva nu l-ar fi putut determina pe Broey să reacționeze așa.” Arată cu bărbia spre diagramă. „Sunt în mâinile noastre!”

Femeia întrebă cu șovăială în glas:

„Am făcut treabă bună?”

„Mai bună decât vă închipuiți.”

Zâmbind încântat, bărbatul spuse:

„Mi-aș permite să profit de ocazie ca să te-ntreb dacă nu s-ar putea să ni se repartizeze o locuință mai mare. Împielițații de copii mută mereu mobilele. Ne-mpiedică în...”

„Nu acum!”

Jedrik se ridică. McKie îi urmă exemplul.

„Ia să-i văd și eu pe copii”, spuse Jedrik.

Bărbatul se întoarse către arcadă.

„Hei, voi de-acolo, ia veniți încoace! Vă cheamă Jedrik!”

Trei copii apărură în grabă din cealaltă încăpere. Femeia nu-i învrednici nici măcar c-o privire. Bărbatul îi cercetă încruntat, apoi îi spuse lui Jedrik:

„E aproape o săptămână de când n-au adus o fărâmbă de mâncare în casă.”

McKie îi studie pe copii cu atenție, ca și Jedrik. Rămăseseră aliniați în pragul arcadei și nu s-ar fi putut spune, privindu-le chipurile, care era reacția lor față de vizitatori. Erau două fete și un băiat. Una din fete să tot fi avut vreo nouă ani, iar cealaltă între cinci și șase. Băiatul, care stătea la mijloc, părea ceva mai mare: doisprezece sau treisprezece ani. După o clipă, îi aruncă lui McKie o privire pe sub sprâncene. Era căutătura unui animal de pradă care recunoaște un vânat facil, dar care-i deja sătul. Toți trei copiii semănau mai mult cu femeia decât cu bărbatul, dar înrudirea cu amândoi era evidentă.

Încheindu-și examenul, Jedrik arată spre băiat:

„Puteți să-l trimiteți la Centrul nr. 2.”

„Era și timpul”, comentă femeia. „Poate-așa să mai respirăm și noi puțin.”

„Să mergem, McKie.”

Pe coridor, Jedrik spuse:

„Ca să răspund la întrebarea ta: da, sunt cât se poate de reprezentativi.”

McKie, care se întrebase doar în gând, înghiți în sec. Ce ambiții meschine îi frământau pe acești oameni: să obțină un apartament mai spațios, în care să nu se împiedice de mobile! Nu simțise nici un fel de afecțiune reciprocă la cuplul în alb. Erau tovarăși de conveniență. Când își vorbeau, în vocea lor nu răzbătea nici cea mai mică urmă de sentiment. Lui McKie îi venea greu să și-i imagineze făcând dragoste, dar probabil că o făceau, de vreme ce concepuseră trei copii.

Adevărul îi explodă brusc în cap, ca o bombă. Bineînțeles că nu manifestau nici un sentiment! Ce altă apărare aveau la-ndemână? Pe Dosadi, tot ce conta era bâta cu care să poți fi alungat pe teritoriul altcuiva. Și mai era ceva.

I se adresă lui Jedrik, în timp ce cobora treptele în spatele ei:

„Perechea aceasta... se droghează cu ceva.”

Jedrik se opri și se întoarse spre el cu un aer surprins.

„Cum altfel îți închipui c-aș putea să dispun de ei? Substanța se numește **dis**. E foarte rară. Se aduce de departe, de dincolo de munți, de dincolo de... de foarte departe. Perifericii trimit, din când în când, echipe de copii ca să-mi procure **dis**. Dintr-un grup de cincizeci, uneori nu se-ntorc nici douăzeci. Nu știu dacă-ți dai seama ce-nseamnă asta, McKie.”

Continuă să coboare pe scări.

McKie începea să înțeleagă pentru ce îl adusesese aici. O dată în plus, îi oferise o lecție despre planeta ei. Îngândurat, o urmă într-o sală unde câțiva specialiști îl supuseră procesului de decolorare a pielii înnegrite de soare.

Când ieși, nu mai purta stigmatul Porții Pylash.

Când mijloacele violenței sunt răspândite pretutindeni, nimic nu este mai periculos pentru cei puternici, decât să semene ura și nedreptatea, căci ura și nedreptatea, la rândul lor, vor aduce inevitabile represalii.

Manualul BirSab-ului

„Nu se mai poate vorbi de simple tulburări publice”, declară consilierul.

Era un gowachin mic de statură, tras la față, stând la celălalt capăt al sălii în care Broey luase loc în fața unui comunicator stins. O hartă mare acoperea peretele din spatele consilierului. Culoarele ei străluceau pe alocuri sub lumina puternică a soarelui matinal ce pătrundea prin ferestrele dinspre est. Sub hartă, un terminal de calculator fixat în perete emitea, când și când, serii de țăcănituri rapide.

Gar își făcu intrarea în sală, aruncă o privire de parcă ar fi fost în căutarea cuiva, apoi ieși.

Observându-i manevra, Broey se uită la hartă.

„Încă tot nici un semn despre ascunzătoarea ei?”

„Nimic sigur.”

„Cea care s-a afișat cu McKie pe străzi...”

„O subalternă oarecare.”

„Unde s-au dus?”

Consilierul îi arată un loc pe hartă: un grup de imobile în iepurăriile din nord-vest.

Broey contemplă în tăcere ecranul cenușiu al comunicatorului, încă o dată, fusese tras pe sfoară. N-avea nici un dubiu. Blestemata asta de femeie umană! În tot orașul, violențele erau pe cale să se transforme într-un adevărat război: gowachini contra oameni. Și, în continuare, nici cel mai mic indiciu despre amplasamentul stocurilor alimentare ale Periferiei sau al nelegiuitelor uzine subterane. Era o situație care nu mai putea dura multă vreme.

Ecranul comunicatorului se luminează deodată, pentru a-i semnala o ciocnire violentă în apropierea Porții 21. Privirea lui Broey se îndreaptă numaidecât spre hartă. Era a o sută treia înfruntare între cele două specii, în interiorul unui perimetru încă neclar definit. Raportul menționa folosirea unor arme noi, din care nu se putuse captura nici o mostră.

Poarta 21?

Nu era prea departe de cartierul unde fusese expus McKie...

O serie de relații noi se întrepătrunseră în mintea lui Broey. Își privi consilierul, care-i aștepta răbdător ordinele, în dreptul hărții.

„Unde e Gar?”

Doi aghiotanți fură chemați și trimiși să-l caute. Nu-l găsiră nicăieri.

„Tria?”

Nici ea nu era de găsit.

Până acum, fanaticii lui Gar rămăseseră neutri, dar planurile lui Jedrik începeau să se profileze cu tot mai multă claritate. Totul indica faptul că știuse să profite de minune de slăbiciunile inerente din comportamentul lui Gar și al Triei.

În timp ce eu mă credeam singurul care le-a remarcat!

Broey era consternat.

De ce Zeul refuza să-i spună și altceva decât: „Sunt supravegheat?”

Broey se simți înșelat și trădat până-n adâncul ființei sale. Ceea ce avu darul să-l facă un pic mai lucid. Nu mai putea conta decât pe el însuși. Și începea să bănuiască, la Jedrik, o amplasare a intențiilor la care nu se gândise. Să fi fost cu puțință ca ea să urmărească aceleași scopuri ca el? Era o posibilitate tulburătoare.

Se întoarse spre aghiotanții care veniseră în grabă să-l anunțe că Gar și Tria nu erau nicăieri. Cu voce aspră, începu să împartă ordine:

„Evacuați-i pe-ai noștri din iepurăriile afectate, mai puțin culoarul acela nord-vestic. Trimiteți întăriri în zonă. Toată lumea să se retragă în cea de-a doua incintă. În interiorul acestui perimetru să nu pătrundă nici o ființă umană. Blocați toate porțile. Executarea!”

Strigase ultimul ordin, văzând șovăiala aghiotanților.

Poate că era deja prea târziu. Abia acum își dădea seama ca o lăsase pe Jedrik să-l ademenească și să-i distragă atenția. Era limpede că femeia concepușe un model de simulare a comportării lui, de o precizie extraordinară. Și izbutise asta de pe poziția ei de simplă Conectoare! De necrezut! Aproape că-i era milă de Gar și de Tria. Nu erau decât niște marionete care dansau pe sforile trase de Jedrik.

Parcă eu am fost mai breaz!

Brusc, îi dădu prin minte că previziunile lui Jedrik luau probabil în considerare până și acest moment de luciditate. Se simți cuprins de o admirație profundă pentru această femeie.

Superb!

Calm, transmise instrucțiunile necesare pentru ca femeilele gowachine să fie adăpostite în graluzurile fortificate, pe care avusese buna idee să le pregătească din vreme. Semenii săi aveau să-i fie recunoscători.

Cel puțin, cei care-aveau să supraviețuiască evenimentelor din următoarele ore.

Contra atacului celor ce vor să moară, nu există apărare perfectă.

Aforism uman

La trei zile după sosire, McKie avea impresia că trăise pe Dosadi de când lumea. Era un loc ce-i solicita toată atenția de care era capabil.

Singur, în camera lui Jedrik, privea absent patul răvășit. Știa că ea voia să găsească totul în ordine la întoarcere. Îi spusese să aștepte aici, până ce-avea să rezolve o problemă urgentă. N-avusese de ales, decât să se supună.

Gândurile nu-i erau însă la patul care trebuia făcut. Avea senzația că acum înțelegea mai bine motivul temerilor lui Aritch. Gowachinii de pe Tandaloor n-ar fi șovăit, la nevoie, să distrugă planeta, chiar dacă știau că, făcând asta, riscuau o erupție la lumina zilei a acelor regiuni sângeroase în care toți co-simțitorii își ascundeau spaimile lor cele mai tainice. Vedea cât se poate de clar acest lucru în momentul de față. Ceea ce-i scăpa însă era modul în care Încrengătura Mergătoare spera, datorită lui, să evite luarea unei decizii atât de monstruoasă.

Mai avea încă multe de descoperit.

Dosadi îi evoca o entitate malefică pe care pusese piciorul, dar care se încăpățâna să-și păstreze cu gelozie secretele. Planeta era inamicul Co-simțirii și totuși, pe plan afectiv, nu se putea împiedica să nu-i țină partea. Ceea ce însemna o trădare, deopotrivă a BirSab-ului și jurământului său de legist. Însă nu se putea altfel. În decursul doar câtorva generații, Dosadi devenise ceva singular. Ceva monstruos? Poate, dar numai pentru cine se agăța de o mitologie provincială. De fapt, Dosadi reprezenta cea mai măreață forță de purificare pe care o cunoscuse Co-simțirea de la crearea ei.

Tot ceea ce îngloba noțiunea de Co-simțire începea să-l scârbească de-a binelea. Ca și gowachinii lui Aritch. Dreptul gowachin? La dracu' cu dreptul gowachin!

În odaia lui Jedrik era liniște. O liniște chinuitoare.

Știa că jos, pe străzile Chu-ului, se dezlănțuise violența între oameni și gowachini. Pe când se afla, împreună cu Jedrik, la centrul de instrucție al comandourilor, văzuse trecând nenumărate târgi cu răniți. După aceea, urcase cu ea în postul ei de comandă, o încăpere la etajul de deasupra sălii unde se afla Pcharky. O văzuse acționând, ca un spectator care asistă la recitalul unei vedete aflate în lumina reflectoarelor. Era ceva fascinant. Broey va face cutare lucru. Broey va ordona cutare lucru. Și, de fiecare dată, rapoartele veneau să confirme precizia cu care anticipase mișcările adversarului.

De câteva ori, pomenise de Gar și de Tria. McKie sesizase o deosebire subtilă în maniera ei de a-i trata pe cei doi.

În cea de-a doua noapte petrecută împreună, Jedrik îi stimulase apetitul sexual pe îndelete și cu o dibăcie de expert. Îl redusese la o stare de supunere

rugătoare, pentru ca, la sfârșit, să se aplece deasupra lui, sprijinindu-se într-un cot și zâmbind cu răceală.

„După cum vezi, McKie, cunosc și eu jocul ăsta.”

Stupefiat, constatase că faptul fusese de natură a deschide în el o zonă de luciditate, a cărei existență nici măcar nu o bănuise. Era ca și cum ea ar fi supus dintr-o dată întreaga lui existență examenului neiertător al unui observator exterior.

Iar observatorul era el!

Alte ființe puteau întemeia relații durabile, pornind de la o bază afectivă solidă și stabilă. Dar el, McKie, era un produs al BirSab-ului, al gowachinilor... și al tuturor celorlalte. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se păreau mai evidente motivele pentru care gowachinii îl aleseseră și îl pregătiseră pentru acest rol.

Eram o mașinărie defectă, pe care ei puteau s-o reconstruiască după bunul lor plac!

Ei bine, gowachinii mai puteau încă avea surprize văzând ce-au produs. Dosadi era o dovadă. Poate că nici măcar nu bănuiau amploarea schimbării pe care-o provocaseră în McKie.

Amărăciunea ce-l încerca fermentase în el ani de zile, era sigur de asta. Singurătatea existenței sale, dedicată aproape în totalitate BirSab-ului, fusese adusă la un punct culminant de singurătatea pe care o emana această planetă captivă. Un vălmășag incredibil de emoții se orânduise dintr-o dată în el și-și simțea întreaga ființă debordând de elanuri noi.

Puterea!

Ahhh... așadar asta simțeau dosadienii!

Întorsese spatele zâmbetului înghețat al lui Jedrik și-și trăsese pătura peste umeri.

Mulțumesc, tandră profesoară!

Gândurile nu conțineau să-l chinuie, în timp ce se apucă să facă patul, în așteptarea lui Jedrik. După momentul de revelație pe care i-l prilejuise, ea nu găsisese de cuviință să-i dea pace și-l supusese unui nou noian de ntrebări, nelăsându-l să doarmă decât în răstimpuri.

În pofida perspectivelor sumbre, se străduia încă să studieze comportamentul lui Jedrik, din toate unghiurile pe care era în stare să și le imagineze. Nimic din ceea ce ținea de Dosadi nu era prea absurd. Trebuia, cu orice preț, să-și facă o imagine mai precisă despre societatea aceasta și forțele care-o guvernau.

Dimineață, înainte de a se întoarce în camera ei, o însoțise într-o nouă inspecție pe terenul de instrucție din curtea interioară și avusese ocazia să constate că noi arme provenite din trusa lui fuseseră reproduse, cu mici modificări. Își dăduse seama că, de fapt, curtea nu era decât un teren de încercare pentru oameni și materiale. De bună seamă că existau multe alte

centre de antrenament pentru combatanții lui Jedrik.

McKie încă nu-i dezvăluisese că Aritch și-ai săi aveau în vedere un sfârșit violent pentru populația Dosadiei. Dar, cu puțin înainte de ivirea zorilor, întrebările ei se orientaseră spre acest punct crucial. Chiar și când împărțiseră minusculea cabină de toaletă a camerei, Jedrik nu încetase să-l interogheze.

O vreme, McKie izbutise să pună stavilă întrebărilor, deturnând conversația spre Pcharky. Ce energii parcurgeau cușca lui? La un moment dat o surprinsese, spunând:

„Pcharky deține o informație prețioasă, pe care nădăjduiește s-o schimbe contra libertății sale.”

„Cum de ți-ai dat seama?”

„E limpede ca lumina zilei. Și-am să-ți mai spun ceva: a venit aici de bunăvoie... În ce scop însă, nu știu.”

„Înveți repede, McKie.”

O spusese râzând și el o țintui cu privirea.

„De acord! Nu cunosc scopul, dar s-ar putea ca tu să-ți închipui doar că-l cunoști.”

Vreme de-o clipă, un fulger periculos scânteie în ochii lui Jedrik, apoi ea replica:

„**Porțile** voastre ne-au adus imbecili cu duiumul, însă Pcharky i-a întrecut pe toți. Știu foarte bine pentru ce a venit. Pentru aceleași motive ca și cei dinaintea lui. Dar acum... n-a mai rămas decât el. Iar Broey, cât e el de puternic, nu-i în stare să-l găsească pe scumpul său Pcharky. I l-a suflat de sub nas Keila Jedrik.”

Prea târziu, își dădu seama că McKie o făcuse să-și dea drumul la gură. Cum îi reușise una ca asta? Descoperise deja prea multe și prea repede. Greșise, când îl subestimase pe acest spion naiv, venit din cealaltă parte a Zidului Zeilor.

Cu și mai multă înverșunare, se reapucase să-l chestioneze despre toate lucrurile pe care încă nu i le dezvăluisese. Dar timpul fusese de partea lui. Doi aghiotanți veniseră s-o anunțe că totul era pregătit pentru inspecția noilor arme. Prezența lor era absolut necesară.

Pe urmă, urcaseră la postul de comandă iar după aceea fuseseră să ia micul dejun într-o cantină din iepurărie. Pe timpul mesei, fusese rândul lui s-o pistoneze cu întrebări despre luptele care începuseră. Care era amploarea conflictului? Existau prizonieri? Foloseau deja armele noi, copiate după modelele aflate în trusa lui? Cine avusese câștig de cauză până acum?

Uneori, ea ignora, pur și simplu, întrebările. Cele mai multe răspunsuri erau expeditiv, monosilabice. Da, nu, nu, da. McKie își dădu seama că gândurile ei erau altundeva. I se comunicase, de bună seamă, ceva important, care lui îi scăpase. Deși constatarea îl înfurie, se strădui să-și ascundă starea de spirit, încercând să spargă zidul ei de preocupare. În mod destul de

neasteptat, Jedrik reacționează pozitiv când schimbă cursul întrebărilor, îndreptându-l către părinții celor trei copii și ceea ce-i spusese ea în legătură cu ei.

„Ai făcut aluzie la un loc situat dincolo de munți, **dincolo de...** și te-ai oprit. Dincolo de ce?”

„E vorba de-un lucru pe care Gar e convins că eu nu-l cunosc. Gar își închipuie că numai prețioșii săi fanatici ai morții întrețin genul ăsta de raport cu Periferia.”

McKie o privi fix, surprins de un gând care abia atunci îi trecuse prin minte. Știa deja o mulțime de lucruri referitoare la Gar și la Tria. Jedrik răspunsese la întrebările lui fără prea multă reținere, adesea chiar folosindu-le pentru a-și ordona fățiș propriile gânduri. Dar acești... fanatici ai morții...

„Fanaticii despre care vorbești... sunt homosexuali?”

Jedrik tresări violent.

„De unde știi?”

„Așa... o idee.”

„Ce importanță ar avea?”

„Sunt? Da sau nu?”

„Da.”

McKie nu-și putu înăbuși un fior.

„Explică!” rosti ea, poruncitor.

„Când, dintr-un motiv sau altul, oamenii se află într-un impas în ceea ce privește supraviețuirea speciei, e relativ ușor să-i determini a mai face încă un pas, condiționându-i să **dorească** să moară.”

„Te bazezi pe argumente istorice?”

„Da.”

„Un exemplu.”

„Cu rare excepții, oamenii primitivi aparținând epocilor tribale își păstrau în rezervă homosexualii, pe care-i foloseau ca trupe de șoc în situațiile disperate. Ei reprezentau ultima salvare, **berserkerii**³ ultimei șanse, cei ce se așteptau, cei ce **căutau** să moară.”

Trebuie să-i explice cuvântul **berserker**. După reacțiile ei, nu încăpea nici o îndoială că îl credea într-un totul. Rămase câteva clipe tăcută, apoi întreabă:

„Ce întreprinde Co-simțirea voastră pentru a face față unor asemenea stări de lucruri?”

„Acționăm cu cea mai mare circumspecție pentru a canaliza impulsurile sexuale diferite de cele normale înspre activități constructive, de supraviețuire. Protejăm minoritățile respective contra oricăror forme de presiuni care le-ar putea împinge către comportamente prejudiciabile speciei.”

Abia mai târziu își dădu McKie seama că Jedrik nu răspunsese la întrebarea lui: „Dincolo de ce?” După micul dejun, îl condusesese într-o sală de

3 În mitologia scandinavă, războinicii fanatici, considerați invulnerabili și invincibili. (n.t.)

conferință unde așteptau vreo douăzeci de persoane, printre care și cei doi autori ai diagramei referitoare la Gar și Tria. McKie realizează că nici măcar nu știa cum îi cheamă.

Constată curând cât de mult îl dezavantaja faptul că nu cunoștea practic pe nimeni din sală. Era, firește, singurul în această situație. Când începură dezbaterile, ori de câte ori se pronunța un nume sau ori de câte ori se schimba subiectul, pierdea secunde prețioase pentru a se dumiri cine și despre ce vorbea. Pricepu însă destul de repede maniera în care se purtau discuțiile. Referințele fiecăruia erau în mod explicit ancorate în contextul capacităților relative și al pericolelor relative reprezentate de cei dimprejur. Și nu era atât vorba de felul în care-și disimulau emoțiile, cât de felul în care își **controlau** emoțiile. Oamenii aceștia nu cunoșteau gânduri parazitare, ca acelea pe care le putea dicta dragostea sau amicitia și care făceau ființele vulnerabile. La ei, totul se rezuma la politica strictă a lui **dacă ai, ai** și era preferabil să fii pregătit cu bani gheață... indiferent de monedă. În mijlocul acestei adunări, McKie, asaltat de întrebări din toate părțile, știa că nu se putea bizui decât pe un singur atu: el era cheia cu care nădăjduiau să poată desfereca Zidul Zeilor. Era un atu important, dar, din nefericire, se afla în mâinile unui idiot.

Pentru moment, tot ce voiau erau informațiile lui despre fanaticii morții. După ce-i stoarseră și ultima picătură, îl trimiseră la plimbare, ca pe-un copil care și-a recitat poezia, într-o societate de oameni mari, și care e expedit în camera lui de îndată ce trebuie să se treacă la discuții serioase.

Cu cât există mai multe constrângeri, cu atât este nevoie de mai multă constrângere. Aceasta e calea spre haos.

Aforism panSpechi

În dimineața celei de-a patra zile a bătăliei pentru Chu, Tria se afla într-o dispoziție execrabilă. Forțele ei controlau un teritoriu reprezentând aproximativ o optime din suprafața totală a iepurăriilor. Era o zonă cu clădiri de mică înălțime, exceptând culoarul lui Broey, care se prelungea până la Periferie. Nu-i făcea nici o plăcere să știe că Jedrik dispunea de o vedere directă asupra celei mai mari părți a terenului ocupat de fanaticii morții. În plus, majoritatea liderilor care se aliaseră cu Tria începuseră să regrete, mai cu seamă de când își dăduseră seama că această enclavă nu posedă o capacitate de producție suficientă pentru a acoperi necesitățile alimentare. Densitatea populației pe care Tria fusese nevoită să o accepte era înfiorătoare: aproape de trei ori media iepurăriilor.

Până acum, nici Jedrik, nici Broey nu declanșaseră o ofensivă adevărată împotriva teritoriului ei. De aici trăsese în mod inevitabil concluzia că Gar și ea se aflau exact unde voia Jedrik. Li se retezase absolut orice contact cu Broey.

Nu mai exista cale de întoarcere. În actualele circumstanțe era exclus ca Broey să accepte vreun ajutor uman. Și asta demonstra extrema minuțiozitate cu care Jedrik își condusesse planul.

În timpul nopții, Tria își transferase postul de comandă într-o clădire mai înaltă, orientată la nord, spre pereții canionului. Doar fluviul, sub care se afla unica poartă de acces, o despărțea de Periferie. Dormise rău, tracasată de griji. Cel mai neliniștitor lucru era că nici unul dintre grupurile de contact pe care le trimisese la Periferie nu se întorsese. Noaptea, nici un foc nu se aprinsese, ca de obicei, pe gradene. Și **nici unul** dintre oamenii ei de acolo nu dăduse vreun semn de viață. De ce?

Încă o dată, își examina pozițiile, în căutarea unui avantaj, oricare-ar fi fost el. Una din liniile sale era ancorată pe culoarul lui Broey către Periferie; o alta, pe fluviu, cu singurul său tunel de acces; dar, în afara acestora, teritoriul ei șerpuia printr-o succesiune de promontorii periculoase, care coborau de la al cincilea zid până la fluviu.

Zgomotul luptelor ce se dădeau la celălalt capăt al culoarului lui Broey ajungea, înfundat, până la ea. Trupele lui Jedrik foloseau niște arme noi, care făceau un vacarm nemaipomenit. Din când în când, câte-un proiectil exploda în enclava Triei. Rar, dar provocând pierderi și având un efect psihologic devastator. Asta era problema gravă, cu fanaticii: erau prea grăbiți să se arunce în luptă, prea doritori să devină victime.

Tria își coborî privirea spre fluviu, ale cărui ape otrăvite cărau, probabil, nenumărate cadavre de oameni și gowachini – mai ales gowachini. Apoi se întoarse de la fereastră, merse în încăperea alăturată și-l scutură pe Gar.

„Trebuie neapărat să luăm legătura cu Jedrik”, spuse ea.

El se frecă la ochi ca să-și alunge somnul.

„Nu! Trebuie să așteptăm până restabilim contactul cu oamenii noștri de la Periferie. Pe urmă vom putea...”

„Pe dracu’!”

Rareori se arătase atât de disprețuitoare față de el.

„N-o să restabilim niciodată contactul cu Periferia. Au avut grijă de asta Jedrik și Broey. Nu m-ar mira să fi acționat împreună ca să ne izoleze.”

„Dar am...”

„Taci din gură, tată!” Tria își întinse mâinile înainte și, privindu-le fix, continuă: „N-am fost niciodată, cu adevărat, la înălțimea funcțiilor unui bun consilier al lui Broey. Am simțit asta dintotdeauna. Eram prea pripită. Azi-noapte m-am gândit bine la tot ce s-a întâmplat de când suntem aici. Jedrik e cea care m-a împins în față. Și-a reușit de minune!”

„Dar forțele noastre de la Periferie...”

„Poate că nu-s ale noastre! Poate că-s ale lui Jedrik.”

„Chiar și gowachinii?”

„Chiar și gowachinii.”

Gar simți că încep să-i țiue urechile. Să negocieze cu Jedrik? Să renunțe la toată puterea lor?

„Nu-s chiar atât de proastă, încât să nu-mi dau seama de precaritatea poziției noastre”, reluă Tria. „Riscăm să ne irosim forțele în zadar. Broey nu pare să fi înțeles asta, dar Jedrik o știe prea bine. Uită-te la promontoriile care jalonează frontul în fața liniilor ei!”

„Ce-au de-a face promontoriile cu...”

„Pot fi rupte în orice moment de restul liniilor noastre și nimicite! Până și tu ar trebui să-ți dai seama de asta!”

„N-avem decât să ne retragem pe...”

„Să cedăm teren?” îl privi consternată. „Numai dacă aş face aluzie la o asemenea posibilitate, aliații noștri ar dezerta în masă. Și-așa sunt destul de...”

„Atunci, să atacăm!”

„Ca să câștigăm ce?”

Gar dădu din cap, în tăcere. Jedrik n-ar fi așteptat decât asta pentru a se retrage de pe poziții minate, unde fanaticii ar fi fost aruncați în aer. Deținea suficient teren pentru a-și permite o astfel de strategie. Și mai mult ca sigur că o pusese în aplicare.

„Trebuie să blocăm culoarul lui Broey”, rosti el.

„Asta-i exact ce-ar vrea Jedrik să facem. E singurul lucru care ne permite să negociem. Iată de ce trebuie să luăm cât mai repede legătura cu ea.”

Gar scutură din cap, deznădăduit. Dar Tria încă nu terminase.

„Poate că Jedrik o să ne lase o fărâmbă de putere în orașul nou, dacă negociem treaba asta acum. De la Broey n-am mai putea obține nimic. Măcar acum înțelegi unde-ai greșit socoteala cu el?”

„Dar Broey era gata să...”

„N-ai vrut să-mi urmezi sfaturile, tată. Acum poate că pricepi de ce-am încercat mereu să te împiedic să ieși hotărâri de unul singur.”

Gar lăsă capul în jos. Tria era fiica lui, dar simțea primejdia care-l amenința.

„Voi ordona tuturor comandanților noștri să reziste cu orice preț pe pozițiile actuale”, zise Tria. „Le voi spune că noi doi vom încerca să luăm legătura cu Jedrik. Și le voi spune de ce.”

„Dar cum o să...”

„Ne vom lăsa capturați.”

ÎNTREBARE: Cine îi conduce pe conducători?

RĂSPUNS: Entropia.

Șaradă gowachină

Erau mai multe lucruri care-l făceau pe McKie să se simtă frustrat. În

afară de Jedrik, aproape nimeni nu voia să-i răspundă la întrebări. Cei care-o făceau, îl tratau ca pe-un arierat. Chiar și Jedrik se purta cu el de parcă ar fi fost un copil ale cărui posibilități încă nu erau cunoscute. În unele momente, își dădea seama c-o amuza. În altele, îl admonesta cu o privire mânioasă sau îl ignora sau îi întorcea spatele. Cel mai rău era când, pur și simplu, îl trimitea la plimbare.

Era după-amiaza celei de-a cincea zile a bătăliei pentru Chu. Forțele lui Broey continuau să reziste în centrul orașului și să mențină controlul îngustului culoar spre Periferie. McKie aflase toate astea trăgând cu urechea la rapoartele pe care le primea Jedrik. Pentru moment, se afla într-o odăiță de lângă postul ei de comandă. Încăperea avea patru cușete în care, probabil, Jedrik și/sau aghiotanții ei veneau să tragă câte un pui de somn. O fereastră îngustă și înaltă lăsa să se vadă partea de sud a Periferiei. Lui McKie îi venea greu să creadă că traversase aceeași Periferie cu doar șase zile în urmă.

Norii începuseră să se adune deasupra povârnișurilor în terase care delimitau Periferia, semn sigur că vremea avea să se schimbe dramatic. Măcar atâta aflase cu ocazia instructajelor de pe Tandaloor. Dosadi nu cunoștea tehnicile controlului meteorologic. În mod straniu, faptul că știa acest lucru îl făcea să se simtă vulnerabil, expus. Natura putea fi a naibii de periculoasă când n-aveai nici o posibilitate să-i controlezi capriciile.

Clipi, ținându-și respirația vreme de câteva clipe.

Capriciile naturii.

Un capriciu al naturii co-simțitoare îi făcuse pe gowachini să pună la cale acest experiment. Chiar crezuseră c-o să poată menține controlul acestui vast și clocotitor conglomerat de motivații? Sau creaseră Dosadi din alte rațiuni, pe care el încă nu reușise să le pătrundă? Să fi fost, totuși, o tentativă de a sonda misterele calebanilor? Nu prea-i venea să creadă.

Tot ce știa în legătură cu asta era ce-i spusese Aritch și apropiații lui. Or, ceea ce putuse observa pe Dosadi le confirma întrucâtva spusele. Nici una din datele pe care le deținea nu indica vreo încercare menită să rezolve problema calebană. Exceptând, poate, scurta întâlnire cu Pcharky, despre care Jedrik refuza, în continuare, să discute.

Oricât și-ar fi dat silința, McKie nu izbutea să alunge senzația că-i scăpa ceva esențial referitor la procesul prin care Dosadi devenise o planetă experimentală. Ceva ce gowachinii nu voiseră să-i dezvăluie; ceva ce nu înțelegeau, poate, nici ei. Cum demaraseră treaba? Existase această planetă, Dosadi; apoi, subiecții experimentului, Procedura Primară... da, Procedura Primară. Ceea ce domina spiritul gowachinilor era inegalitatea intrinsecă a indivizilor. Și mai era și acel blestemat de PolDem. Cum de reușiseră să-l impună? Mai mult: cum de reușiseră să-l mențină?

Aritch și-ai săi sperau să scoată la lumină mecanismele complicate ale sistemelor sociale co-simțitoare. Cel puțin așa susțineau. Dar McKie începea să

examineze explicația dintr-un punct de vedere dosadian, cu un tipic scepticism dosadian. Ce voise să spună Fannie Mae când îl prevenise că nu va putea părăsi acest loc în propriul său corp nodal? În ce fel putea fi el, pentru Jedrik, **cheia** Zidului Zeilor? Știa că avea nevoie de mai multe date decât putea spera să obțină de la Jedrik. Le deținea, oare, Broey? Se întrebă dacă nu va fi nevoit, în ultimă instanță, să se cațere până în vârful Colinelor Consiliului pentru a obține niște răspunsuri. Dar mai era cu puțință așa ceva în clipa de față?

Când îi împărtășise frământările sale lui Jedrik, aproape că-l alergase prin toată clădirea, strigându-i:

„Nu te amesteca în chestiile astea!”

În ce chestii să nu se amestece?

O întrebase și avusese parte doar de-o privire lungă, fără nici un cuvânt.

Îl condusese, totuși, cam prin tot locul, pentru a-și familiariza oamenii cu statutul lui. De fapt, nu-și prea dădea seama nici el de natura acestui statut, decât că se situa pe undeva între oaspete și prizonier.

Jedrik le pretindea colaboratorilor ei să discute cât mai puțin cu puțință. Uneori, comunica, pur și simplu, prin gesturi. Întregul parcurs al dispozitivului fusese o lecție pentru McKie, începând de la santinele.

„McKie.” Arătându-l cu degetul.

Iar santinelele dând din cap.

Dar Jedrik mai avea și-alte probleme:

„Detașamentul 9?”

„La prânz.”

„M-anunțați.”

Toată lumea îl scruta pe McKie cu o băgare de seamă destinată, fără-ndoială, să permită identificarea lui ulterioară fără pierdere de vreme.

Imobilul avea două ascensoare: primul, rapid, al cărui acces era strașnic păzit, se situa la nivelul străzii, iar al doilea pornea de la etajul 3, de deasupra sălii în care se afla Pcharky. Cu acesta urcaseră, oprindu-se la fiecare nivel pentru ca gărzile să-l cunoască.

Când se întoarseră în sala unde se găsea cușca, McKie constată că lângă ușa de la intrarea principală fusese instalată o masă. La masă stătea tatăl celor trei copii. Îl observa pe Pcharky și, din când în când, nota ceva într-un carnet. McKie îi aflase între timp numele: Ardir.

Jedrik se opri în fața mesei.

„McKie poate să circule liber, cu precauțiile obișnuite.”

Găsind în sfârșit răgazul să i se adreseze, McKie spuse:

„Îți mulțumesc că-ți dai atâta osteneală cu mine.”

„Nu-i nevoie să fii sarcastic, McKie.”

El, care n-avusese nici cea mai mică intenție să fie sarcastic, își aminti că până și amabilitățile uzuale în Co-simțire căpătau, aici, o altă interpretare.

Jedrik aruncă o privire peste notele pe care le lua Ardir, își ridică ochii

spre Pcharky, apoi se uită din nou la McKie. Expresia ei nu se schimbase nici o clipă.

„Ne întâlnim la cină.”

După care îl părăsise brusc.

McKie se apropiase de cușcă, nu fără a observa cu coada ochiului încordarea pe care mișcarea lui o provocase în atitudinea până atunci indiferentă a gărzilor și-a observatorilor aflați în sală. Bătrânul gowachin ședea în hamacul său, privind în gol. Gratiile cuștii licăreau emitând un sfârâit abia perceptibil.

„Ce se întâmplă dacă atingi gratiile?” întrebă McKie.

Obrajii gowachinului se umflară în semn de indiferență.

McKie arată cu degetul:

„Există o energie în barele astea. Ce fel de energie? Cum e întreținută?”

Răspunsul lui Pcharky fu un cârâit răgușit:

„Cum e întreținut universul? Când vezi pentru prima oară un lucru, înseamnă că atunci a fost el creat?”

„E opera calebanilor?”

Un nou gest de nepăsare.

McKie dădu ocol cuștii, examinându-i cu atenție construcția. În toate punctele de intersecție a barelor se zărea o sferă strălucitoare. Tijele de care era suspendat hamacul coborau din tavan. Ele pătrundeau în interiorul cuștii fără a o atinge. Hamacul părea confecționat dintr-un material textil, de o culoare bătând în albastru deschis. McKie reveni în fața lui Pcharky.

„Ți se dă de mâncare?”

Nici un răspuns.

Din spate, se auzi vocea lui Ardir:

„Mâncarea i se coboară din tavan. Excrementele îi sunt evacuate direct în rețeaua de reciclare.”

Fără a se întoarce, McKie întrebă:

„Nu văd nici o ușă. Cum l-ați vârat înăuntru?”

„Cușca a fost construită în jurul lui, după propriile sale instrucțiuni.”

„Ce sunt sferele de la joncțiunile zăbrelelor?”

„Au apărut în momentul când a activat cușca.”

„Cum a făcut asta?”

„Nu știm. Știi tu?”

McKie negă scuturând din cap.

„Ce explicație v-a dat Pcharky?”

„Nici una.”

După asta, McKie se întorsese către Ardir și începuse să-l pistoneze cu întrebări, deviind treptat conversația, de la Pcharky, la societatea dosadiană, în general. Dar răspunsurile lui Ardir, mai ales în domeniile religiei și al istoriei, se dovediră dezamăgitor de banale.

Ceva mai târziu, în timp ce se gândea la toate acestea în odăița de lângă postul de comandă, întrebările lui McKie apucară pe un făgaș cu totul nou.

Jedrik și adepții ei știau că Dosadi era o creație gowachină. Știuseră asta cu mult timp înainte de sosirea lui McKie. O dovedea din plin felul în care se ocupau de Pcharky sau modul în care reacționau când era vorba de Broey. McKie nu le furnizase decât o singură informație cu adevărat inedită, când le dezvăluise că Dosadi era un **experiment** gowachin. Dar Jedrik și cei din jurul ei nu păreau deloc interesați să se folosească de el, așa cum se așteptase. Jedrik spunea că el era cheia Zidului Zeilor. Ce fel de cheie?

În nici un caz n-ar fi putut afla asta de la Ardir. Dosadianul nu încercase să eludeze întrebările lui McKie, însă răspunsurile pe care i le dăduse trădau caracterul extrem de limitat al cunoașterii și-al imaginației sale.

McKie era profund tulburat de descoperire. Nu conta atât ce spunea acest om, cât mai ales ce era incapabil să spună atunci când motivele pentru o discuție deschisă și amănunțită se impuneau de la sine. Ardir nu era prost. Era un om care știuse să se ridice pe culmile cele mai înalte în ierarhia lui Jedrik. Nu se putea să nu-i fi trecut prin minte tot felul de speculații în legătură cu originea Dosadiei. Cu toate acestea, nu menționa nici una, nici măcar atunci când ele erau flagrante. Nu-l mira faptul că istoria Dosadiei începea de la un punct fix din trecut, fără nici o urmă de evoluție prealabilă. Nu părea să fie o persoană religioasă. Dar, chiar de-ar fi fost, Dosadi lăsa prea puțin loc inhibițiilor religioase celor mai curente. Totuși, Ardir refuza să exploreze incoerențele frapante ce însoțeau concepțiile religioase vădite, despre care McKie fusese avertizat înainte de a sosi pe Dosadi. Ardir se încadra perfect normei, însă comportamentul lui n-avea nici un temei real. Totul era doar spoială.

Brusc, McKie simți că trebuie să abandoneze orice nădejde de-a obține vreodată de la acești oameni – inclusiv de la Jedrik – un răspuns veritabil.

Atenția îi fu atrasă de o creștere neobișnuită a zgomotului care venea din postul de comandă. Întredeschise ușa pentru a vedea ce se întâmplă.

O nouă hartă murală fusese instalată la extremitatea opusă a sălii. Era acoperită de un panou de poziții transparent, pe care erau plasate pastile galbene, roșii și albastre. Cinci femei și un bărbat – purtând, cu toții, căști radiofonice – se agitau în fața panoului, deplasând pastilele. Jedrik stătea cu spatele la McKie. Vorbea cu mai mulți comandanți, care păreau să fi sosit chiar atunci. Purtau încă armele și echipamentul de luptă. Zgomotul discuției lor îi atrăsese lui McKie atenția. Își roti ochii prin sală și remarcă, lângă peretele din stânga, două ecrane de comunicație stinse. Nu fuseseră acolo ultima dată când privise în încăpere și se întrebă ce rost aveau.

Un aghiotant vârî capul pe ușa dinspre coridor și strigă:

„Poarta 21 raportează că la ei luptele au încetat. Vor să știe dacă trebuie să-și mențină rezervele în alertă.”

„Să ia repaus”, spuse Jedrik.

„Cei doi prizonieri sunt aduși aici”, adăugă aghiotantul.

„Văd.”

Jedrik arată cu degetul panoul de poziții.

Urmărindu-i privirea, McKie observă două marcaje galbene, care erau mutate împreună cu alte opt, de culoare albastră. Înțelese că reprezentau prizonierii și escorta lor. Atitudinea încordată a celor prezenți în postul de comandă îi spuse că era vorba de un eveniment important. Cine erau acești prizonieri?

Unul dintre comandanți zise:

„Am văzut monitorul de la...”

Jedrik nu-i dădu nici o atenție și omul tăcu, stânjenit. Două dintre femeile de la panou își schimbă locurile și căștile. Mesagerul care adusesese vestea despre Poarta 21 și prizonieri dispăruse. Dar un altul își făcu numaidecât apariția și începu să vorbească în șoaptă cu oamenii aflați lângă ușă.

Câteva clipe mai târziu, opt tineri își făcură intrarea, cărând două baloturi umane, legale cu un fel de sârmă strălucitoare. McKie îi recunoscă pe Gar și pe Tria, ale căror portrete îi fuseseră arătate în cursul instructajului de la Aritch. Prizonierii erau purtați ca niște animale capturate de cei opt tineri, care-i țineau, fiecare, de câte un braț și-un picior.

„Acolo!” ordonă Jedrik, indicând două scaune din fața ei.

McKie deveni brusc conștient, cu o acuitate tipic dosadiană, de mai multe detalii aproape imperceptibile. Se simți încântat.

Escorta traversează camera, fără a-și feri câtuși de puțin încărcătura de impacturile întâmplătoare cu mobilierul. Mesagerul dinainte zăbovea în fața ușii, neîndurându-se să plece. Recunoscuse și el prizonierii și bănuia că urma să se întâmple ceva important.

Gar și Tria fură trântiți pe cele două scaune.

„Dezlegați-i!” porunci Jedrik.

Tinerii se executară.

Jedrik așteaptă, privind spre panoul de poziții. Cele două și opt pastile fuseseră îndepărtate, dar se părea că observase altceva, mai important. Arată spre o grupare de marcaje roșii, la unul din colțurile superioare ale panoului.

„Ocupați-vă de asta.”

Unul dintre comandanți părăsi încăperea.

McKie respiră adânc. Observase, în sfârșit, semnul abia perceptibil pe care ea i-l făcuse celui care ieșise. Va să zică așa procedau! Înaintă câțiva pași în interiorul sălii, pentru a o putea privi pe Jedrik din profil. Ea nu se mișcă, dar el își dădu seama că era conștientă de prezența lui. Mai cuteză câțiva pași, până în punctul pe care-l considera a fi limita tolerată de ea, și-i surprinse o urmă de zâmbet în clipa în care se întorcea spre cei doi prizonieri.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare, cum se întâmplă când mai mulți

oameni știu că au ceva de făcut, însă nimeni nu se încumetă să înceapă. Mesagerul rămăsese pironit locului în fața ușii, curios să vadă ce-avea să se-ntâmples. Tinerii care aduseseră prizonierii stăteau grupați la o parte, ca și cum unitatea ar fi fost o protecție.

Jedrik aruncă o privire spre mesager:

„Poți să pleci.”

Apoi, către escortă:

„Și voi.”

McKie rămase încordat pe poziție, așteptându-și rândul, dar Jedrik nu-l băgă în seamă. Înțelese că, nu numai că-i îngăduia să rămână, dar se aștepta de la el să-și pună la contribuție perspicacitatea și cunoștințele lui, neapartinătoare acestei lumi. Jedrik citise mai multe lucruri în prezența lui aici: o neîncredere ușor de-nțeles, prudență, răbdare. Și temeri, firește.

Cât despre prizonieri, Jedrik nu părea grăbită. Se aplecă, uitându-se cu atenție mai întâi la Tria, apoi la Gar. Urmărind-o, McKie își dădu seama că nu era încă decisă ce metodă de abordare trebuia să adopte. Oricum, era un mod de a face să crească tensiunea și rezultatul nu întârzie să apară. Gar cedă primul.

„Broey a găsit o metaforă excelentă pentru cei ca tine”, rosti el. „Vă numește «rachete». Fiindcă sunteți ca niște rachete de semnalizare, care țâșnesc către cer... doar ca să cadă repede înapoi.”

Jedrik arboră un zâmbet ironic.

McKie pricepu. Gar nu-și stăpânea prea bine emoțiile. Era un punct slab.

„Multe rachete din acest univers vor fi căzând nevăzute”, replică ea.

Gar o fulgeră cu privirea. Nu-i plăcuse răspunsul. Trase cu ochiul spre Tria și înțelese, din expresia ei, că făcuse o gafă.

Cu un surâs vag, Tria spuse:

„Te-ai interesat personal de noi, Jedrik.”

McKie avu impresia că trece subit pragul înțelegerii unei limbi necunoscute până atunci. La modul dosadian, Tria exprimase un enunț cu mai multe conotații. Dăduse de înțeles că Jedrik voia să obțină de pe urma lor un avantaj personal și că ea, Tria, era dispusă să-l negocieze. Zâmbetul inițial îi servise drept introducere. McKie se simți, din nou, copleșit de uimire și admirație față de geniul perceptiv al acestor oameni. Se apropie încă puțin. Mai era ceva la Tria... ceva bizar.

„Ce ți-e ăla de colo?”

Tria se adresase lui Jedrik și doar o mișcare imperceptibilă a ochilor ei îl indicase pe McKie.

„Are utilitatea lui”, răspunse Jedrik.

„Ăsta-i motivul pentru care îl ții pe lângă tine?”

„Nu există numai un singur motiv.”

„Umblă zvonul că...”

„Trebuie să folosești ce ai la-ndemână”, o întrerupse Jedrik.

„Vrei să faci copii cu el?”

Jedrik părea să fremete de o încântare tăcută. McKie înțelese că Tria o sonda în căutarea unui punct vulnerabil, dar că nu găsea nici unul.

„Perioada de gestație reprezintă un serios handicap pentru o femeie”, reluă Tria.

Tonul era vădit provocator și McKie așteptă curios replica.

Jedrik dădu din cap:

„Reproducerea este o problemă cu repercusiuni pe mai multe generații. Nu-i niciodată o hotărâre ușor de luat, pentru acei dintre noi care înțeleg asta.”

Jedrik se uită brusc la Gar, silindu-l pe McKie să-și ia privirile de la Tria.

Chipul lui Gar căpătase o paloare, pe care McKie o interpretează ca un efect al mâniei. Omul își recăpătă însă iute sângele rece. Fixându-l pe McKie cu privirea, îi adresă întrebarea lui Jedrik:

„Moartea lui ne-ar avantaja?”

Jedrik iscodi reacția lui McKie.

Acesta fu frapat atât de caracterul brutal al întrebării, cât și de implicațiile pluralului folosit de Gar. Părea să presupună că el și Jedrik serveau o cauză comună. Jedrik era pe cale să cântărească aserțiunea, iar McKie se simțea din ce în ce mai încântat că putea percepe tot ce se întâmplă. Mai mult, avu în același timp o intuiție subită și-și dădu seama că va putea s-o răsplătească pe Jedrik pentru răbdarea ce i-o arătase.

Tria!

Ceva, în poziția capului, în modul cum pronunța cuvintele în galach, atinsese o coardă sensibilă în memoria lui McKie. Tria era o ființă umană care fusese educată de un panSpechi. Felul în care-și mișca mai întâi ochii și abia apoi capul, accentul și manierismele de limbaj nu lăsau nici un dubiu. Numai că... pe Dosadi nu existau panSpechi. Cel puțin, în principiu.

Nimic din ce gândea nu i se oglindea lui McKie pe față. Continua să iradieze prudență, neîncredere și răbdare. Dar începea să se întrebe dacă nu era pe cale să descâlcească un nou fir al misterului dosadian. O observă pe Jedrik privindul și, fără ca măcar să se gândească, îi făcu semn din ochi, în cel mai pur stil dosadian, să-l urmeze în camera alăturată. Faptul că fusese perfect înțeles fu confirmat în secunda următoare, când ea apărură în odăiță, fără a manifesta nici o surprindere.

„Ce-i?”

Îi împărtăși bănuiala lui.

„PanSpechii sunt creaturile despre care mi-ai povestit că pot să-și modifice corpul pentru a-l imita pe al altei specii?”

„Cu excepția ochilor. Ochii lor sunt fațetați. Un panSpechi liber să ia forma altei specii n-ar fi, oricum, decât reprezentantul unei entități mai mari, care cuprinde cinci corpuri diferite. Cel ce se manifestă e titularul ego-ului, al

identității. Aceasta se transmite periodic de la un trup la altul. Pentru panSpechi, cea mai mare crimă constă în împiedicarea acestui transfer prin fixarea ego-ului, cu mijloace chirurgicale, într-unul din cele cinci corpuri.”

Jedrik aruncă o privire în direcția sălii învecinate.

„În privința ei, ești sigur?”

„Semnele sunt prezente.”

„Ochii fațetați se pot camufla?”

„Exista unele mijloace: lentile de contact sau o operație destul de complicată. În orice caz, am o pregătire specială pentru detectarea unor astfel de lucruri și pot să te asigur că nu Gar e cel care a format-o.”

Ea îl privi lung.

„Broey?”

„Un graluz ar fi locul ideal pentru a ascunde o creșă, dar...” Scutură din cap. „...N-aș crede. Din ce mi-ai spus tu despre Broey...”

„Gowachin”, încuviință ea. „Atunci, cine?”

„Cineva cu care a conviețuit de la o vârstă foarte fragedă.”

„Vrei să-i interoghezi pe prizonieri?”

„Aș vrea, dar nu le cunosc valoarea potențială.”

Jedrik se uită la el fără a încerca să-și ascundă mirarea. Fraza pe care o pronunțase avea o savoare dosadiană de mare rafinament. Era ca și cum McKie, cel pe care credea că-l cunoaște, se metamorfozase dintr-o dată, sub ochii ei, în altcineva. Nu era încă destul de dosadian pentru a-i acorda toată încrederea, dar, în nici un caz, nu se așteptase să-l vadă progresând cu atâta repeziciune. Merita cu prisosință să-i ofere câteva explicații mai amănunțite despre situația militară și capacitățile relative ale lui Gar și-ale Triei. I le dădu în maniera dosadiană: în fraze scheletice, sacadate, debarasate de tot ce nu era esențial și care puneau serios la contribuție abilitățile de interpretare ale ascultătorului.

Asimilând rând pe rând datele, McKie sesiză și punctele în care ea își ajusta vorbele pentru a nu depăși capacitățile lui de înțelegere. Într-un sens, rezultatul îi amintea de răspunsurile Programului său Zilnic, de pe Central Central. Își descoperea propria reflecție în atitudinile adoptate de Jedrik și afla, în același timp, ce părere avea despre el. De fapt, îi acorda un respect limitat, puțin reticent, temperat de o oarecare tandrețe, cam ca a unui părinte față de copilul său. Dar știa că, de îndată ce se vor fi întors în camera cealaltă, tandrețea avea să fie disimulată sub o mască impenetrabilă. Însă ea exista. Exista. Iar el nu cuteza să trădeze încrederea ei, contând pe această tandrețe, de teamă să nu-i fie retrasă pentru totdeauna.

„Sunt gata”, rosti.

Reveniră în postul de comandă. McKie avea deja o idee mai clară despre cum trebuia procedat aici. Încrederea reciprocă și nelimitată nu-și aveau locul. Totul stătea sub semnul întrebării. Trebuia tot timpul să manipulezi. Un soi de

considerație rezervată era maximum ce-și puteau acorda, în mod deschis, unul altuia, acești oameni. Conlucrau pentru a supraviețui sau când era mai mult decât evident că o acțiune comună aducea avantaje tuturor părților interesate. Dar, chiar și când se uneau, dosadienii rămâneau individualiști incorijibili. Erau bănuitori când li se oferea ceva, fiindcă nimeni nu dădea nimic pe gratis. Relațiile cele mai sigure și mai stabile erau cele ce se găseau acolo unde alveolele ierarhiei erau solid definite și ocupate. Acolo te puteai aștepta la minimum de amenințare, de sus sau de jos. Toate astea îi aminteau lui McKie de ce spuneau cărțile de istorie despre comportamentul uman în birocrațiile perioadei clasice care precedase epoca intersiderală. El însuși, cu mulți ani în urmă, avusese de-a face cu o corporație multirasială, care vădise manifestări similare, până când intervenția BirSab-ului o făcuse să-și înțeleagă greșeala. Membrii acelei corporații nu se dăduseră îndărăt de la nici o ticăloșie pentru a-și atinge scopurile: mila, dezbinarea concurenței, spionajul pe toate căile directe sau indirecte posibile, asasinatul, luarea de ostatici și șantajul. Cine, în lumile Co-simțirii, nu auzise de faimoasa Inter-Astral Impex, azi dispărută?

McKie se opri la trei pași distanță de prizonieri.

Tria fu cea care deschise vorba.

„Ați luat vreo hotărâre în ceea ce ne privește?”

„S-ar putea să ne fiți de folos amândoi”, spuse McKie, „dar, deocamdată, mai avem câteva întrebări.”

Folosirea persoanei întâi plural nu-i scăpă nici Triei și nici lui Gar. Amândoi se uitară la Jedrik, care stătea impasibilă lângă McKie.

Acesta i se adresă bărbatului:

„Tria e cu adevărat fiica ta? Ești într-adevăr tatăl ei, prin legături de sânge?”

Tria păru surprinsă și, cu proaspătul său discernământ, McKie percepse că nici nu ținea să-și ascundă reacția. Dimpotrivă, dorea ca el să i-o vadă. Gar, în schimb, avusese un freamăt de stupefacție, ceea ce, conform criteriilor dosadiene, echivala cu o săritură în sus. Așadar, Tria nu era fiica sa adevărată. Dar, până în clipa aceasta, ea nu pusese niciodată la îndoială legătura lor de rudenie.

„Explică”, rosti McKie.

Această economie de cuvinte absolut dosadiană avu asupra lui Gar efectul unei lovituri de pumn. Se uită la Jedrik, care dădea toate semnele că era dispusă să aștepte oricât până când el se va hotărî să se execute. De fapt, Jedrik nu reacționase nici la ce spusese McKie, nici la atitudinea lui Gar.

Vizibil învins, Gar își întoarse privirea către McKie.

„Traversasem munții, împreună cu două femei. Nu eram decât noi trei. Voiam să încercăm obținerea unor alimente netoxice cu mijloace proprii. Pe atunci, mulți periferici încercau asta. Însă rareori reușeau. Mereu se întâmplă căte ceva: plantele mureau din senin, sursele de apă secau, ceva venea să fure

tot ce crescuse. Zeii sunt invidioși, ne spuneam noi.”

Își aruncă ochii spre Tria, care-l fixa cu o privire lipsită de orice expresie.

„Una dintre femei a murit în cursul primului an. Cealaltă s-a îmbolnăvit la vremea următoarei recolte, dar a mai dus-o până în primăvară. În zilele acelei recolte s-a întâmplat... Ne-am dus în grădină... vorba vine, grădină! Am găsit fetița acolo. N-aveam nici cea mai mică idee cum ajunsese în locurile acelea. Părea de vreo șapte sau opt ani, dar purtarea ei era cea a unui copil abia înțărcat. Lucruri dintr-astea se întâmplă destul de des la Periferie. Mintea dă înapoi când ceva-i prea oribil de îndurat. Am luat-o la noi. Uneori poți să reeduci câte-un copil ca acesta, ca să devină util. Când femeia a murit și semănăturile n-au mai dat rod, am luat-o pe Tria și am făcut cale-ntoarsă spre Periferie. Nu ne-a fost ușor. Când am ajuns... eram bolnav. Tria m-a îngrijit. De atunci, am rămas împreună.”

McKie rămase profund mișcat de această poveste și-i fu greu să-și ascundă reacția... dacă izbutise totuși s-o facă. Datorită noii sale modalități dosadiene de a percepe lucrurile, își imaginează o întreagă epopee în jurul relatării succinte a unor evenimente care, mai mult ca sigur, erau cât se poate de banale după etaloanele periferice. În același timp însă, îl cuprinse furia când se gândi la cealaltă informație conținută în povestea lui Gar.

Educată de un panSpechi!

Găsise cheia. Aritch și ai săi urmăriseră să mențină condițiile inițiale ale experimentului: existența a doar două specii. Pe de altă parte, introducerea unui element panSpechi se putea dovedi instructivă. Nimic mai simplu: era de ajuns să se aleagă un prunc uman de sex feminin, care să fie lăsat exclusiv într-un mediu panSpechi, pe durata primilor șapte sau opt ani ai vieții. După care se aplica o ștergere selectivă a memoriei și copila putea fi dată pe mâna unor părinți adoptivi, pe Dosadi.

Dar mai era ceva: Aritch îl mințise atunci când îi spusese că nu știa prea multe despre Periferie și că Periferia nu făcea parte din experiment.

Frământat de aceste gânduri, McKie se întoarse în odăița învecinată. Jedrik îl urmă și așteptă în tăcere ca el să-și orânduiască ideile.

În cele din urmă, McKie se uită la ea și-i expuse deducțiile lui. Apoi, aruncându-și privirea spre ușă, încheie:

„Trebuie să aflu cât mai multe lucruri despre Periferie.”

„Cei doi sunt o sursă ideală.”

„Dar n-ai nevoie de ei pentru celelalte planuri ale tale, de pildă pentru ofensiva contra culoarului lui Broey?”

„Se pot combina ambele lucruri. Te vei întoarce cu ei, pe teritoriul lor. Vei fi locotenentul meu. Asta o să-i pună în încurcătură. Nu vor ști cum trebuie să interpreteze gestul. Or să răspundă la întrebările tale. Vor fi destul de descumpăniți ca să-ți dezvăluie lucruri pe care, altminteri, probabil că le-ar ascunde.”

McKie chibzui. Da... Jedrik nu ezita să-l pună să-și riște viața. Era mesajul suprem pe care-l adresa tuturor celor implicați. McKie avea să fie totalmente la discreția lui Gar și a Triei. Jedrik spunea: „Iată! Nu mă puteți influența amenințându-l pe McKie.” Într-un fel, treaba asta îl apăra. În mod paradoxal – dar paradoxurile de acest gen existau din belșug pe Dosadi – actul acesta îndepărta destule dintre amenințările care-l pândeau și, mai ales, îi spunea multe despre natura adevăratelor sentimente pe care le avea Jedrik față de el. Cu acest gând vorbi.

„Nu-mi place un pat rece.” Timp de-o secundă ochii ei scânteiară, poate fiindcă se umeziseră. Apoi, ea îl încurajă:

„Nu contează ce se va întâmplă cu mine, McKie. Tu însă... eliberează-ne!”

Cu o pârghie bună și cu un bun punct de sprijin, orice inteligență co-simțitoare se poate metamorfoza într-un strălucit instrument al cunoașterii de sine.

Citat atribuit unui vechi mistic uman

„Dacă ea nu comite vreo greșeală sau dacă noi nu descoperim un avantaj nesperat”, spuse Broey, „nimicirea noastră nu-i decât o problemă de timp.”

Se afla în cuibul său de vultur din vârful celei mai înalte clădiri de pe Colinele Consiliului. Postul de comandă era o sală fortificată, de formă ovală, cu un singur geam. Acesta, situat exact pe linia privirii lui Broey, oferea spectacolul apusului de soare, dincolo de pereții canionului. În stânga lui Broey se găsea o măsuță cu un comunicator. Patru ofițeri superiori așteptau ordine, în apropiere. Restul sălii era ocupat de hărți, panouri de poziții și alte accesorii de comandament, cu personalul aferent.

Serviciul de informații tocmai îi raportase lui Broey că Jedrik îi capturase pe Gar și pe Tria.

Unul dintre ofițeri, cu trupul sfrijit și marcat de toate celelalte stigmate ale gowachinilor născuți la Periferie, privi șovăitor spre tovarășii săi și-și dresе glasul înainte de a întreba:

„E momentul să capitulăm?”

Broey își scutură capul, într-un gest de negare tipic uman.

Ar fi timpul să-i pun la curent, gândi el.

Se simțea zdrobit. Zeul refuza să-i vorbească. Nimic din lumea lui nu mai respecta vechile rânduieli.

Am fost trași pe sfoară.

Puterile Zidului Zeilor își bătuseră joc de el. Își bătuseră joc de această lume și de toți locuitorii ei. Își...

„Acest McKie...” începu același ofițer.

Broey înghiți, apoi îi tăie vorba:

„Mă îndoiesc că McKie are cea mai mică idee despre felul în care ea îl manipulează.”

Aruncă o privire spre stiva de dosare de pe masuță. Cele mai multe erau rapoarte despre McKie. Serviciul de informații nu stătuse cu mâinile-n sân.

„Dacă am reuși să-l luăm prizonier sau să-l omorâm...” se încumetă ofițerul.

„Prea târziu”, rosti Broey.

„Avem vreo șansă să evităm capitularea?”

„Șansa asta există întotdeauna.”

Nici unul din ofițeri nu păru să guste răspunsul. Un al doilea, corpulent, cu tenul de un verde lucios, spuse la rândul său:

„Dacă vom fi nevoiți să capitulăm, ce ne garantează că...”

„Nu vom capitula niciodată și va trebui să facem astfel, încât s-o știe și ea! Intenția ei este să ne extermină.”

Gata! Le-o spusese.

Deși tulburați, părură că încep să-i înțeleagă raționamentul. Încet, fețele li se luminară.

„Culoarul...” rosti un al treilea ofițer.

Broey se mulțumi să-l privească fără nici o expresie. Imbecilul ar fi trebuit să priceapă că nu puteau spera să evacueze către Periferie decât o frântură din forțele lor, înainte ca Jedrik și Tria să le taie calea. Și chiar dacă s-ar fi refugiat la Periferie, ce puteau face? Habar n-aveau unde erau ascunse blestematele de fabrici și depozite de alimente.

„Poate c-am putea încerca s-o eliberăm pe Tria”, propuse sfrijitul.

Broey pufni disprețuitor. Se rugase ca Tria să ia legătura cu el pentru negocieri. Degeaba. Nu dăduse nici un semn de viață, nici măcar după ce fusese silită să se retragă în nenorocita ei de enclavă. Concluzia nu putea fi decât că pierduse controlul trupelor ei din afara orașului. Erau destule dovezi care confirmau această concluzie. Periferia era pierdută. Acolo stăpâneau situația forțele lui Jedrik. Altminteri, Tria ar fi încercat să-l contacteze de îndată ce-și va fi dat seama că pozițiile ei nu puteau să reziste. Orice informație, orice piesă cât de cât valoroasă în acest joc ar fi determinat-o să se întoarcă spre ofertantul care putea plăti cel mai mult.

Dar cine putea fi acest ofertant? La urma urmei, Tria era o ființă umană.

Broey suspină.

Și acest McKie... un savant idiot venit de dincolo de Zidul Zeilor, un expert în materie de **armament**. Fără-ndoială că Jedrik știuse. Dar de unde? Oare și ei îi vorbeau Zeii? Greu de crezut. Jedrik se arăta prea vicleană ca să se lase îmbrobodită de divinități necinstite.

Mai vicleană, mai inteligentă, mai dosadiană decât mine.

Își merita victoria.

Broey se ridică și se duse la fereastră. În spatele lui, ofițerii schimbă

priviri neliniștite. Va reuși să-i scoată din buclucul acesta?

De la geam, Broey putea să observe o parte a îngustului său culoar. Nu auzea zgomotul bătăliei, însă jerbele de explozii portocalii arătau că luptele continuau. Știa care era miza partidei angajate de Jedrik. Gowachinii din spatele Zidului Zeilor, cei ce creaseră acest loc infernal, erau de o încetineală exasperantă. Dar, până la urmă, nu se putea să nu-și dea seama și ei ce urmărea Jedrik. Aveau de gând, acești gowachini arierăți, să intervină pentru a încerca s-o oprească? Cu siguranță că și ea aștepta asta. Fiecare dintre acțiunile ei îi demonstra lui Broey grija cu care Jedrik se pregătise pentru a-i înfrunța pe idioții ăia de Dincolo. Broey aproape că i-ar fi dorit izbânda, de n-ar fi fost prețul pe care trebuiau să-l plătească el și poporul său.

Jedrik avea, față de el, avantajul timpului. Și-l mai avea pe McKie, pe care se pricepuse să-l manevreze ca pe o minunată unealtă. Ce-avea să mai poată face McKie, când își va da în sfârșit seama la ce voia să-l folosească Jedrik? Da... McKie era, pentru ea, o unealtă perfectă. Nu încăpea îndoială că-i așteptase sosirea pentru a acționa. Și nu se-nșelase.

Pe toți Zeii! A fost extraordinară!

Broey își scărpină nodulii intraventriculari. Foarte bine, era prins în capcană, dar încă mai putea face o mulțime de lucruri. Se întoarse spre ofițerii săi.

„Abandonați culoarul. Faceți-o cât mai discret, însă fără a pierde vreme. Repliați-vă pe fortificațiile interioare.”

În momentul în care ofițerii dădeau să iasă, Broey îi opri:

„Am nevoie și de câțiva voluntari aleși cu grijă. Li se va explica situația, în așa fel încât să nu-și facă nici o iluzie. Vor trebui să se sacrifice așa cum nici un gowachin nu și-a închipuit vreodată.”

„Adică?”

Sfrijitul fusese cel ce vorbise. Broey găsi de cuviință să-i răspundă personal. Un gowachin născut la Periferie era cel mai în măsură să înțeleagă asemenea lucruri.

„Vom mări prețul pe care trebuie să-l plătească Jedrik. Sute de-ai ei pentru unul de-ai noștri.”

„Misiuni sinucigașe”, rosti sfrijitul.

Broey încuviință din cap și urmă:

„Mai e ceva. Vreau să fie adus aici Havvy și să se dea dispoziții pentru a se mări rația de hrană a oamenilor pe care i-am ținut în rezervă.”

Doi ofițeri spuseră într-un glas:

„Nu vor accepta sacri...”

„Am alte planuri în legătură cu ei”, îi întrerupse Broey.

Și gândi: da, unii dintre acești oameni îi mai puteau încă fi de folos. Nu pe cât îi era McKie lui Jedrik, dar... mai exista, totuși, o șansă. Da, o șansă! Poate că Jedrik nu realiza exact cum putea să-și folosească el oamenii. Pe Havvy, de

pildă. Era limpede că și ea se gândise să-l folosească, dar apoi renunțase. Ei bine, atunci avea să profite el, Broey. Le făcu semn ofițerilor să treacă la executarea ordinelor. De bună seamă că remarcaseră noua sa fermitate. Aveau s-o transmită și celor din subordinea lor. Era un alt lucru care-i favoriza planurile. Făcea să întârzie momentul în care poporul său ar fi putut să-și dea seama că-și juca ultima carte.

Se așeză din nou în fața comunicatorului și chemă echipa de cercetare, ordonându-i să-și sporească eforturile. Mai putea încă să realizeze ceea ce izbutise Jedrik cu Pcharky... dacă găseau un alt Pcharky.

Cunoașterea este domeniul legistului, la fel cum este o sursă de crime.

Codul gowachin

McKie își spunea c-ar fi trebuit să-și dea seama de la bun început că o misiune încredințată de Jedrik nu putea fi ceva simplu. Complicațiile dosadiene erau inevitabile.

„Ei nu trebuie să se îndoiască nici un moment că ești, într-adevăr, locțiitorul meu.”

„Atunci, trebuie să fiu locțiitorul tău.”

Răspunsul o satisfăcu și ea îi expuse, în linii mari, planul ei, nu fără a-l avertiza că înfruntarea ce se prefigura n-avea să fie o comedie. Trebuia să-i facă față ca un perfect cunoscător al cerințelor planetei.

Noaptea învăluisese Chu-ul când Jedrik termină pregătirea lui pentru această misiune. De cum reveniră în postul de comandă, unde așteptau încă Tria și Gar, ocazia se prezentă întocmai cum prezisese Jedrik. Era vorba de un atac lansat de Broey contra Porții 18. Jedrik se întoarse spre el și-i ordonă scurt:

„Află ce urmărește!”

McKie făcu stânga-mprejur, fără a zăbovi decât pentru a-și desemna patru însoțitori dintre oamenii care stăteau lângă ușă. Observă că Tria și Gar nu încearcă să-și ascundă mirarea. Își făcuseră o anumită părere despre statutul lui McKie și se vedeau obligați să și-o revizuiască în mod radical. Probabil că Tria era cea mai perplexă, mai ales că avea îndoieli cu privire la propria-i persoană. McKie bănuise că Jedrik nu va scăpa prilejul să-i sporească incertitudinile, anunțând-o că, de îndată ce el se va întoarce de la Poarta 18, va pleca împreună cu ei.

„Veți considera ordinele lui ca fiind ale mele.”

Poarta 18 se dovedi a fi altceva decât o problemă minoră. Broey o ocupase, împreună cu cele două imobile care-o încadrau. Unul dintre atacatori se aruncase, de la înălțimea unei ferestre, drept în mijlocul uneia dintre cele mai bune unități ale lui Jedrik, cu o bombă care făcuse prăpăd.

„Peste o sută de morți”, îi raportă un mesager cu răsuflarea tăiată.

Lui McKie nu-i plăceau implicațiile pe care le reprezenta un atac sinucigaș, dar nu-și putea acorda răgazul să le evalueze. Mai întâi trebuia eliminată această amenințare. Ordonă să se execute două manevre de diversiune, în timp ce un comando aruncă în aer una dintre clădirile ocupate de inamic. Poarta fu acoperită de dărâmături și moloz. Cealaltă clădire rămase, astfel, izolată. Rapiditatea fulgerătoare a acestei victorii îi conferi lui McKie un prestigiu imens în ochii combatanților lui Jedrik și comandanții îi executară cu promptitudine ordinele, când le ceru să ia cât mai mulți prizonieri și să i-i aducă pentru a-i interoga.

La solicitarea lui, unul din cei patru oameni pe care-i luase cu el îi aduse o hartă a sectorului, pe care-o fixă pe-un perete. Nu trecuse o oră de când o părăsise pe Jedrik, dar avea impresia că pătrunsese într-o altă lume, încă și mai primitivă decât cea în care evolua extraordinara femeie ce declanșase toate acestea. Era deosebirea dintre o acțiune percepută la mână a doua sau a treia, prin intermediul rapoartelor, și acțiunea trăită fizic. Exploziile și şuieratul aruncătoarelor de flăcări de pe străzile înconjurătoare exacerbau și mai mult această senzație.

Examinând harta, McKie declară:

„Toată povestea asta miroase a capcană. Retrageți toate trupele din zonă, mai puțin o forță mobilă de ocupație. Raportați-i lui Jedrik.”

Oamenii din jur se executară. Lângă McKie nu mai rămaseră decât unul dintre cei de la Jedrik și doi locotenenți. Cel dintâi întrebă:

„Și locul în care suntem?”

McKie privi împrejur. Era o încăpere spațioasă, pătrată, cu pereți de culoare brună. Două ferestre dădeau spre o stradă situată de cealaltă parte a imobilului care încă mai rezista lângă poarta neutralizată. Abia dacă apucase s-arunce o privire în jur când fusese condus aici, pentru a-și stabili postul de comandă. Patru străzi, a căror apărare fusese organizată în grabă, îl izolau de sectorul luptelor. Aveau, oricum, posibilitatea să arunce un cablu de traversare spre clădirea învecinată, dacă lucrurile luau o întorsătură neplăcută. Și era benefic pentru moralul trupelor să rămână în sectorul periculos.

Se adresă unuia dintre locotenenți:

„Coboară la intrarea imobilului. Cheamă toate ascensoarele și fă-le inutilizabile, în afară de unul singur. Rămâi de pază acolo cu câțiva oameni și postează santinele în casa scării. Te vei ocupa personal să-mi aduci sus prizonierii. Observații?”

„Am să trimit două echipe ca să întindă cabluri și să verifice dacă clădirile învecinate prezintă siguranță.”

Firește! Își spuse McKie, dând din cap în semn de încuviințare.

Pe Zei! Cât de perfect reacționau acești oameni în situațiile de urgență! Erau la fel de eficienți și tranșanți ca o lamă de brici.

„Executarea!” rosti el.

N-avu de așteptat nici zece minute până ce-i fu adus primul prizonier. Era un gowachin tânăr, cu pleoapele marcate de niște cicatrice curioase, spiralate și mai deschise la culoare decât verdele feței.

Cei doi oameni care-l țineau se opriră în fața ușii. Gowachinul nu opunea rezistență. Locotenentul care îi însoțise plecă, închizând ușa.

Unul dintre gardieni, mai vârstnic și tras la față, arătă cu bărbia spre prizonier, întrebând:

„Ce facem cu el?”

„Legați-l de-un scaun.”

McKie îl studie cu atenție pe gowachin în timp ce i se executa ordinul.

„Unde a fost capturat?”

„Încerca să părăsească clădirea cealaltă printr-o conductă de canalizare.”

„Singur?”

„Nu știu. E primul dintr-un grup mai mare de prizonieri. Ceilalți așteaptă afară.”

Terminaseră de legat gowachinul și se postară direct în spatele lui.

Prizonierul era îmbrăcat într-un combinezon negru, a cărui despicătură caracteristică, în formă de V, îi lăsa dezvelite ventriculele. Veșmântul era tăiat și sfâșiat în mai multe locuri. Se vedea că fusese percheziționat din cap până-n picioare fără menajamente. McKie își înăbuși un sentiment de compasiune. Cicatricile de pe pleoapele gowachinului excludeau orice alte considerente în afara celor mai urgente necesități dosadiene.

„Ar fi putut să-ți îndepărteze mai bine tatuajul care-ți indică încrengătura”, spuse el fără vreun alt preambul. Recunoscuse imediat semnul Înotătorilor din Adâncuri. Era o încrengătură relativ minoră, cu un număr redus de membri, dar cu amorul propriu destul de sensibil.

Tânărul gowachin clipi de câteva ori. McKie i se adresase pe un ton atât de dezinvolt, încât îi trebuiră mai multe secunde pentru ca uimirea să i se întipărească pe chip.

„Vrei să-mi spui, te rog, cum te cheamă?” reluă McKie pe același ton detașat.

„Grinik.”

Răspunsese aproape mecanic.

McKie îi ceru unuia din gardieni ceva de scris. Notă numele gowachinului într-un carnețel, adăugând denumirea încrengăturii.

„Grinik, de la Înotătorii din Adâncuri”, articulă el cu voce domoală. „De cât timp te afli pe Dosadi?”

Gowachinul trase adânc aer prin ventricule, apoi rămase tăcut. Gardienii păreau nedumeriți. Interogatoriul nu se desfășura după cum s-ar fi așteptat. De altfel, nici McKie nu prea știa la ce să se aștepte. Se afla încă sub impresia șocului pe care i-l produsese recunoașterea tatuajului șters în mod neglijent.

„Dosadi nu-i decât o mică planetă”, reluă el. „Universul din care venim noi doi însă este foarte mare și uneori poate fi foarte crud. Presupun că n-ai venit aici ca să-ți găsești moartea.”

Dacă acest Grinik nu cunoștea planurile sinistre ale celor ce-l trimiseseră, lucrul avea să iasă la iveală curând. Fraza lui McKie putea fi interpretată ca o amenințare personală mai apropiată decât cea globală, care plana asupra Dosadiei. Rămânea de văzut cum avea să reacționeze Grinik.

Tânărul gowachin șovăia încă.

Când nu ești sigur, păstrează tăcerea.

„Pari să fi fost destul de bine pregătit pentru această misiune”, zise McKie. „Dar mă-ndoiesc că ți s-a explicat totul. Inclusiv cele câteva detalii esențiale pentru a-ți asigura supraviețuirea într-o situație ca asta.”

„Cine ești?” vru să știe Grinik. „Cum îți permiți să vorbești aici despre lucruri care...”

Tăcu brusc, privind peste umăr la cei doi gardieni din spatele lui.

„Ei știu totul despre noi”, minți McKie.

Sesiză imediat parfumul dulceag al fricii gowachine, un fel de aromă florală pe care n-o simțise decât în foarte rare ocazii. Gardienii o adulmecaseră și ei; arborară un zâmbet ușor pentru a arăta că-i cunoșteau semnificația.

„Stăpânii tăi te-au trimis aici ca să mori”, reîncepu McKie. „Vor plăti, probabil, foarte scump pentru asta. Vrei să știi cine sunt eu? Sunt Jorj X. McKie, legist în baroul gowachin, Sabotor Extraordinar, prim-locțiitor al Keilei Jedrik, cea care va guverna, curând, întreaga planetă. Îți cer în mod oficial să-mi răspunzi la întrebări, căci e în joc Legea.”

Pe lumile gowachine, aceasta era somația supremă. Grinik părea răvășit.

„Ce vrei să știi?”

Abia reușise să articuleze cuvintele.

„Scopul misiunii tale pe Dosadi. Ce instrucțiuni precise ai primit și de la cine.”

„Suntem douăzeci, cu toții. Ne-a trimis Mrreg.”

Numele acesta! Răsunetul său în tradiția gowachină era de natură a-l descumpăni pe McKie. După o scurtă pauză, rosti:

„Continuă.”

„Alți doi dintre cei douăzeci se află afară.”

Grinik arăta cu capul spre ușă, pledând în mod vădit pentru soarta tovarășilor săi captivi.

„Ce instrucțiuni vi s-au dat?”

„Să-i scoatem pe-ai noștri din locul ăsta de groază.”

„Cât timp?”

„N-au mai rămas decât... șaizeci de ore.”

McKie expiră într-un suspin lung. Așadar, Aritch și compania îl lăsaseră baltă. Luaseră hotărârea să distrugă Dosadi.

„Unde sunt ceilalți membri ai grupului vostru?”

„Nu știu.”

„Ați fost, fără doar și poate, un comando de rezervă special instruit în vederea acestei misiuni. Ești conștient de slăbiciunile pregătirii voastre?”

Grinik nu spuse nimic.

McKie își reprimă sentimentul de deznădejde și aruncă o privire spre cei doi gardieni. Înțelesese că-i aduseseră mai întâi acest prizonier fiindcă era unul din cei trei care nu erau originari de pe Dosadi. Cu siguranță că Jedrik le dăduse indicațiile necesare. Multe lucruri îi deveneau mai limpezi acum, de când își însușise noul mod de percepție. Jedrik exercitase un maximum de presiune pentru ca gowachinii aflați de cealaltă parte a Zidului Zeilor să se demaște. Dar ea nu-și închipuia de ce erau ei în stare pentru a o opri. Era timpul ca Jedrik să afle la ce fel de butoi cu pulbere aprinsese fitilul. Trebuia să afle și Broey – mai ales Broey –, înainte de-a ordona și alte misiuni sinucigașe.

Ușa se deschise și locotenentul care ieșise mai înainte veni să-i șoptească:

„Ai avut dreptate în privința capcanei. Am minat toată zona înainte de-a ne retrage. I-am făcut zob. Poarta e în mâinile noastre acum. Am curățat și clădirea cealaltă.”

McKie își țuguie buzele, apoi spuse:

„Duceți-i pe toți prizonierii la Jedrik. Anunțați-o că ne întoarcem.”

O licărire de mirare sclipi în ochii locotenentului.

„Jedrik știe.”

Omul părea să mai șovăie.

„Ce este?” întrebă McKie.

„Mai avem afară un prizonier... un om, pe care ar trebui să-l interoghezi înainte de a pleca.”

McKie chibzui. Jedrik știa de întoarcerea lui, știa ce se petrecuse aici și știa de prizonierul uman. **Ea** voia ca el să-l interogheze. Da... evident. Jedrik nu lăsa nimic la voia întâmplării... conform criteriilor ei. Ei bine, era cazul să-și schimbe criteriile! Dar poate că o știa și pe asta.

„Numele lui?”

„Havvy. E omul lui Broey, însă până nu demult s-a aflat în slujba lui Jedrik. Jedrik ne-a spus să-ți comunicăm că-i un rebut, că a fost contaminat.”

„Aduceți-l!”

Văzându-l pe Havvy, McKie fu surprins. La suprafață, era un personaj șters și insignifiant, cu o doză bună de fanfaronadă sub o mască de inițiere secretă. Purta o uniformă verde, cu o brasardă de șofer. Uniforma era boțită, dar fără tăieturi sau rupturi. Fusesse tratat cu ceva mai multă bunăvoință decât gowachinul pe care gardienii îl scoteau acum din cameră. Havvy îi luă locul pe scaun. Cu un gest scurt, McKie le indică paznicilor să nu-l lege.

Un vârtej de întrebări necontrolate dansa în mintea lui McKie. Se simțea

în criză de timp. Doar şaizeci de ore! Cu toate acestea, avea impresia că nu era decât la un pas de soluția misterului dosadian, că, dintr-un moment în altul, avea să cunoască numele și motivațiile reale ale celor ce creaseră acest monstru. Havvy? Fusesse în slujba lui Jedrik? În ce calitate? În ce sens era un rebut? Contaminat?

Un vârtej de-ntrebări, da!

Havvy aștepta, încordat, pe scaun. Din când în când arunca o privire în jur sau înspre ferestre. De afară nu se mai auzeau explozii.

În timp ce-l studia cu și mai multă atenție, McKie băgă de seamă mai multe lucruri. Havvy era un om mic de statură, dar foarte robust – genul de ins care poate da de furcă unui adversar ce se ia după aparențe. Era greu să-i ghicești vârsta, însă nu era dosadian. Un membru al echipei lui Grinik? Puțin probabil. Atunci, ce era? În nici un caz dosadian. Nu-i examina pe cei dimprejur după tipicul dosadian, încercând să le evalueze automat statutul social. Reacțiile lui erau mult prea lente. În plus, o bună parte din ce-ar fi trebuit să ascundă în el răzbătea de-a dreptul la suprafață. Da, acesta era lucrul cel mai revelator. Pe Dosadi totul se petrecea sub primul nivel al realității și McKie era cel mai în măsură să resimtă acest lucru, pentru care nici Aritch, nici consilierii lui nu-l pregătiseră. I-ar fi trebuit o Viață întreagă ca să asimileze toate nuanțele existenței pe această planetă. Din nefericire, n-avea la dispoziție decât ceva mai puțin de şaizeci de ore.

Toate aceste gânduri traversaseră mintea lui McKie în doar câteva clipe. Hotărându-se brusc, le făcu semn tuturor celor aflați în odaie să se retragă.

Unul dintre oamenii din serviciul de securitate dădu să protesteze, dar McKie, dintr-o privire, îl făcu să amuțească. Apoi își trase un scaun și se așeză în fața prizonierului.

După ce ușa se închise în spatele ultimului om, McKie atacă:

„Ai fost trimis aici special pentru a lua legătura cu mine.”

Nu era deschiderea la care se așteptase Havvy. Îl privi pe McKie cu un aer stupefiat. Pe culoar se trânti o ușă. Apoi se auziră alte uși care se deschideau și se închideau cu zgomot, tropăituri. O voce amplificată ordonă:

„Toți prizonierii afară!”

Havvy își mușcă buza de sus. Nu încercă să protesteze. Un suspin adânc îi cutremură trupul. Apoi întrebă:

„Ești Jorj X. McKie de la BirSab?”

McKie își rotunji buzele și emise un fluierat perplex. Havvy se îndoia de propriile-i simțuri? Uimitor. Clătinând din cap, continuă să-și studieze prizonierul.

„Nu poți fi McKie!” zise Havvy.

„Aaa!” lăsa să-i scape fără voie McKie.

Ceva îl frapase dintr-o dată la Havvy: corpul lui se mișca, glasul lui vorbea, dar privirea nu i se conforma.

McKie își aminti ce-i spusese odată Fannie Mae. **Un contact abia simțit.** Brusc, avu o certitudine: altcineva privea cu ochii lui Havvy. Sigur că da! Aritch și-ai săi controlau entitatea calebană care menținea bariera din jurul Dosadiei. Această entitate putea să contacteze, în orice clipă, anumite persoane de pe suprafața planetei. În acest fel, putea fi la curent cu tot ce vedeau sau aflau aceste persoane. Dosadi era probabil plină de asemenea spioni, special antrenați să ascundă efectele transei de comunicație. Cine știe câți agenți plasase aici Aritch!

Să fi fost ceilalți locuitori ai Dosadiei în totală necunoștință de cauză? Puțin probabil.

„Și, totuși, trebuie să fii McKie”, decretă subit Havvy. „Jedrik încă mai acționează conform...” Lăsa fraza în suspensie.

„Îmi închipui cât de mult ai reușit s-o amuzi cu gafele tale”, spuse McKie. „Te asigur însă că BirSab-ul n-a fost **deloc** amuzat.”

Un aer de satisfacție nemărginită modifică expresia lui Havvy.

„Nu; ea n-a putut încă să efectueze transferul.”

„Transferul? Ce transfer?”

„Încă n-ai înțeles în ce fel trebuie Pcharky să-și răscumpere libertatea?”

McKie fu zdruncinat de această nouă întorsătură.

„Lămurește-mă.”

„Pcharky trebuie să transfere identitatea ta în corpul lui Jedrik și identitatea lui Jedrik în corpul tău. Cred că, la un moment dat, ea a intenționat să încerce acest lucru cu mine, dar...”

Ridică din umeri.

Efectul fu cel al unei bombe, în conștiința re-sensibilizată a lui McKie. Rebut! Contaminat! Transfer corporal! McKie rosti acuzator:

„Broey te-a trimis aici!”

„Bineînțeles”, replică agresiv Havvy.

McKie își înăbuși furia. Subtilitățile dosadiene nu-l mai dezorientau ca la început. Avea pur și simplu impresia că desprinde un strat de disimulare după altul. Și, după fiecare nou strat, i se părea că descoperă adevărul **adevărat**. Dar aceasta nu era decât o capcană pe care universul întreg o întindea imprudenților. Era misterul suprem, iar McKie detesta misterele. Unii spuneau că asta era o trăsătură indispensabilă pentru un agent al BirSab-ului. Elimini mai bine ceea ce detești. Numai că, pe această planetă, tot ce descoperirea contribuia doar la a-i demonstra întinderea ignoranței sale în privința misterele precedente. Iar acum descoperise ceva nou în legătură cu Jedrik. Nu se îndoia nici o clipă că mesagerul uman al iui Broey spunea adevărul.

Pcharky izbutise să stăpânească toate complexitățile ego-transferului panSpechi. Realizase acest lucru fără a folosi, ca subiect, un panSpechi, dacă nu cumva... da... asta extindea implicațiile conținute în povestea Trieri. Experiența pe care-o făcuseră cu panSpechii căpătase proporții încă și mai

grotești.

„Vreau să vorbesc direct cu monitorul tău caleban”, spuse McKie.

„Monitorul... ce-i aia?”

Prefăcătoria era atât de stângace, încât McKie se mulțumi să pufnească disprețuitor. Se aplecă în față:

„Am să-i vorbesc direct lui Aritch. Bagă de seamă să-mi recepționeze mesajul fără nici un fel de eroare.”

Privirea lui Havvy deveni ușor sticloasă. Un tremur mărunț îi străbătu trupul.

McKie simți cum i se insinuează în conștiință primele filamente ale unei comunicații calebane. Le respinse energic.

„Nu, nu așa! O să vorbesc normal, prin intermediul agentului tău. Fii foarte atent la ce-am să-ți spun, Aritch. Cei ce poartă răspunderea pentru acest coșmar dosadian nu vor reuși niciodată să fugă destul de repede, destul de departe și destul de mult timp pentru a scăpa de pedeapsă. Dacă scopul tău este ca toți gowachinii din univers să devină ținta tuturor violențelor, ți-ai ales bine metoda. Mai sunt și-alții, inclusiv BirSab-ul, care pot folosi violența în masă, dacă sunt obligați s-o facă. Nu e o perspectivă plăcută. Dar dacă refuzi să te supui propriilor voastre legi și să respecti relația de onoare care îl leagă pe client de legistul său, infamia ta va fi dată în vileag. Miliarde de gowachini nevinovați, împreună cu tine și acoliții tăi, al căror statut legal rămâne de determinat, vor plăti prețul sângelui.”

Sprâncenele lui Havvy coborâră în semn de nedumerire.

„Infamia?”

„Vor să dezintegreze planeta.”

Havvy se lipi de spătarul scaunului și-l fulgeră pe McKie cu privirea.

„Minți.”

„Până și tu, Havvy, ești capabil să recunoști adevărul. Te voi elibera și voi ordona să fii trecut dincolo de liniile noastre. Te vei duce la Broey și-i vei spune ce-ai aflat de la mine.”

„E o minciună! Nu se poate să...”

„Întreabă-l tu însuși pe Aritch.”

Havvy nu întrebă: „Care Aritch?” Se ridică brusc de pe scaun.

„Am să-l întreb.”

„Și spune-i lui Broey că nu ne-au mai rămas nici șaiszeci de ore. Nici unul dintre noi, cei care suntem imuni la ștergerea memoriei, n-are nici cea mai mică șansă să scape cu viață.”

„Noi?”

McKie dădu în tăcere din cap. **Da, acum am devenit și eu dosadian,** gândi el. Apoi, cu voce tare:

„Ieși!”

Zâmbi în sinea lui, când locotenentul deschise ușa exact în clipa în care

Havvy pune mâna pe clanță.

„Ocupă-te personal de el”, spuse McKie. „Într-un minut sunt gata de plecare.”

Fără să se preocupe dacă omul înțelesese ce-avea de făcut, McKie închise ochii și medită. Rămânea problema lui Mrreg, care trimisese douăzeci de gowachini de pe Tandaloor, pentru a-i evacua pe ai săi de pe această planetă. Mrreg... Era numele monstrului mitic, care-i pusese atât de cumplit la încercare pe gowachinii primitivi, încât aproape-i exterminase, și cărora le imprimase structura instinctelor lor fundamentale.

Mrreg?

Era un nume de cod sau numele pe care-l purta în realitate un gowachin? Sau, poate, rolul pe care-l interpreta un gowachin?

Se poate afirma că o populație își dă consimțământul în cunoștință de cauză, când minoritatea aflată la putere acționează în secret pentru a declanșa un război, numai în scopul de a justifica existența propriilor forțe armate? Istoria a dat deja răspuns la această întrebare. Fiecare societate aparținând Co-simțirii moderne și-a însușit punctul de vedere istoric conform căruia dezinformarea sau informarea publică incompletă în acest domeniu constituie o crimă de neiertat.

Fragment din Procesul Proceselor

La mai puțin de o oră după ce părăsise Poarta 18, McKie și escorta sa ajunseră în fața imobilului în care Jedrik își instalase cartierul general. McKie alese intrarea ferită, unde se afla ascensorul expres, pentru a evita trecerea prin sala în care era Pcharky. Nu voia ca atenția să-i fie în mod inutil distrasă într-un moment ca acesta. Lăsă escorta în hol, dând ordin ca oamenii să-și primească rația de hrană și să se odihnească, apoi chemă ascensorul. O fată de vreo cincisprezece ani deschise ușa și-i făcu semn să intre în penumbra cabinei.

McKie, ascunzându-și perfect neîncrederea pe care i-o inspirau instinctual toți locuitorii planetei, inclusiv cei tineri, o examinează atent în timp ce ea își ocupa locul de lângă ușă. Era o adolescentă cu fața și mâinile murdare, îmbrăcată într-o salopetă gri, cu genunchii ruși. Faptul în sine că mai supraviețuia pe Dosadi arăta că-și vânduse, probabil, de nenumărate ori trupul pentru câteva fărâme de mâncare. Înțelese până la ce punct fusese influențat de Dosadi, când își dădu seama că acest gând nu-i trezea nici cea mai mică reacție de cenzură. Când trăiai în condiții umilitoare, făceai ce îți cereau aceste condiții. Era singura alternativă: asta sau moartea. Iar unii alegeau moartea, desigur.

„Jedrik”, spuse el.

Fata acționează comenzile și, după câteva clipe, McKie descinse într-un coridor necunoscut. Două santinele cărora le recunoscuse însă fețele stăteau de gardă în fața unei uși din fundul culoarului. Oamenii nu-i arătară nici un fel de interes când deschise ușa pe care-o păzeau și-i trecu repede pragul.

Se pomeni într-o anticameră goală, cu o altă ușă în față. Mai puțin sigur de el decât lăsa să se vadă, deschise a doua ușă și pătrunse într-o încăpere mai vastă, în care domnea penumbra deasă a unei săli de proiecție. Mai multe siluete se profilau pe fondul unui focar holografic, situat în stânga lui. Recunoscuse profilul lui Jedrik și se duse să se așeze alături de ea.

Jedrik nu-și luă privirea de la focarul H, de unde un Broey în mărime naturală fixa un punct situat peste capetele lor. McKie remarcă ușorul decalaj al simulării pe calculator. Broey cel din focar nu era decât o imagine.

Cineva, la cealaltă extremitate a sălii, se ridică și-și schimbă locul. McKie recunoscuse silueta lui Gar, în momentul în care traversă unul dintre fasciculele proiecteurului.

„Ce-i cu simularea asta?” șopti McKie aplecându-se spre Jedrik.

„Începe să facă lucruri pe care nu le-am prevăzut.”

Misiunile sinucigașe. McKie se concentrează asupra simulării, întrebându-se de ce-i lipsea sincronizarea sonoră. Ah! Da... Cei din sală citeau mișcarea buzelor, iar tăcerea le permitea să-și concentreze mai bine atenția. Jedrik era pe cale să revizuiască modelul lui Broey din mintea ei. Și cu siguranță că mai avea un model, încă și mai precis decât al lui Broey, care-i îngăduia să prevadă, cu un anumit avans, reacțiile unui oarecare Jorj X. McKie.

„Chiar ai fi făcut-o?” întrebă el.

„De ce-mi distragi atenția cu asemenea prostii?”

McKie reflectă. Replica era îndreptățită. N-ar fi trebuit să-i pună o întrebare căreia-i cunoștea dinainte răspunsul. Bineînțeles că ar fi făcut-o. Și-ar fi schimbat corpul cu al său și ar fi trecut de partea cealaltă a Zidului Zeilor sub identitatea lui Jorj X. McKie, Sabotor Extraordinar. De altfel, nimic nu spunea că n-avea s-o facă, dacă el nu reușea să-nțeleagă mecanica transferului.

Jedrik era acum la curent cu termenul de șaiszeci de ore și-i bănuia semnificația. **Mai puțin** de șaiszeci de ore. Iar dosadienii erau capabili să creeze proiecții foarte complexe, pornind de la date limitate. Dovadă, simularea lui Broey.

Imaginea din focar îi vorbea unei femei corpolente, ce ținea în mână un fel de tub, în care McKie recunoscuse un comunicator de campanie.

Jedrik se adresa lui Gar, ridicând vocea:

„Asta mai e cu el?”

„Se droghează.”

Singure, cele două propoziții condensau o întreagă conversație despre diferitele moduri în care putea să fie folosită femeia cu pricina. McKie nici

măcar nu-ntrebă cu ce se droga. Existau prea multe narcotice pe Dosadi. Fiecare avea caracteristicile sale, implicând deseori monopoluri ciudate, ale căror secrete păreau a fi cunoscute de toată lumea. Aceasta era o lacună, care spunea multe, în instructajul pe care i-l oferise Aritch înainte de a-l trimite aici: monopolurile și diferitele lor foloase.

Pe măsură ce McKie absorbea ceea ce se petrecea în focar, motivele întrunirii începură să devină mai evidente. Broey refuza să creadă ce-i relata Havvy.

Havvy apăru și el în focar.

Jedrik îi aruncă o privire scurtă lui McKie în momentul în care imaginea lui Havvy se animă. Firește. Ținea cont de McKie în previziunile ei.

Acesta strânse cu putere din buze. Jedrik știa că Havvy ar fi putut să-l contamineze. Erau incapabili să rostească „te iubesc”, pe planeta asta blestemată. O, nu! Trebuiau, pentru asta, să creeze o proiecție specială.

„Cea mai mare parte a datelor folosite aici provin dinaintea rupturii”, spuse McKie cu voce tare. „Sunt depășite. În loc să cerem computerului să ne proiecteze imagini frumoase, de ce nu ne scotocim propria noastră memorie? Sunt sigur că, dacă am reuni toate experiențele noastre legate de Broey...”

Îl făcu să se întrerupă un râs înfundat, undeva, în stânga.

Prea târziu, McKie observă că fiecare scaun din sală avea un braț conectat la simulare. Făceau întocmai ce sugerase el, dar într-un mod mult mai sofisticat. Personajele din focar erau ajustate în permanență și instantaneu, conform amintirilor combinate ale tuturor celor prezenți. Același braț de scaun, echipat, se afla în dreapta lui. Își dădu dintr-o dată seama cât de greoi și de pretențios mai părea, încă, în ochii acestor oameni. Ei nu făceau niciodată risipă de cuvinte. Cine proceda așa, nu putea fi decât anormal, incompetent sau... străin de Dosadi.

„Bate întotdeauna la porți deschise?” se interesă Gar.

McKie se întrebă dacă pierduse postul de locțiitor și prilejul de a elucida misterele Periferiei, dar... nu, acum nu mai era, oricum, timp pentru asta. Trebuia să descifreze Periferia pe altă cale.

„E nou”, rosti Jedrik. „Ceea ce nu înseamnă, neapărat, naiv, după cum ar trebui să știi.”

„Acum faci exact ca el”, contră Gar.

„Mai gândește-te.”

McKie puse mâna pe comenzile de pe brațul scaunului, încercând să identifice butoanele pe pipăite. Nu-i trebuiră decât câteva clipe pentru a le da de rost. Sistemul era aproximativ asemănător cu cel folosit pe lumile Co-simțirii. O adaptare a mașinilor utilizate de PolDem, fără doar și poate. Pe nesimțite, modifică imaginea lui Broey, îngrășându-l și conferindu-i fălcile căzute și mărgelile cărnoase ale unui gowachin adult, în perioada de rut. Apoi încremeni imaginea.

„Se joacă?” întrebă Gar.

Jedrik răspunse în locul lui:

„Sunt date pe care le-a adus cu el.”

Manipulă comenzile de pe scaunul ei, opri proiecția și aprinse lumina în sală.

McKie observă că Tria lipsea.

„Gowachinii și-au adăpostit undeva toate femelele”, spuse el. „N-ar trebui să ne fie prea greu să descoperim locul. Preveniți-o pe Tria să nu declanșeze încă atacul contra culoarului lui Broey.”

„De ce să mai așteptăm?” întrebă Gar.

„Probabil că Broey l-a evacuat deja aproape în întregime.”

Gar își manifestă furia:

„Nici măcar unul din ei n-a putut trece prin poarta dinspre Periferie!”

„Nu spre Periferie”, rosti Jedrik.

Pentru ea, totul era clar, acum. McKie îi oferise pârghia de care avea nevoie. Sosise momentul să-l folosească după cum plănuise de la bun început. Se întoarse spre el.

„Avem de terminat câteva lucruri. Ești gata?”

McKie rămase tăcut. Cum ar fi putut să răspundă unei întrebări atât de încărcate de semnificații dosadiene? Rămâneau atâtea lucruri neexprimate pe această planetă, încât numai un autohton putea pretinde să le înțeleagă pe toate. O dată în plus, McKie se simțea străin, diminuat, ca un copil, cu un potențial îndoielnic, printre adulți normali.

Jedrik se ridică și i se adresă lui Gar:

„Transmite-i Trieri să fie pregătită pentru o altă misiune. Pune-l la curent și pe Broey. Cheamă-l pe o frecvență normală. Avem acum un prilej excelent ca să-i punem la treabă pe fanaticii voștri. Dacă numai câțiva reușesc să-și croiască drum până la graluzul ascuns, va fi mai mult decât suficient și Broey nu va întârzia să priceapă.”

McKie remarcă tonul pe care i se adresase lui Gar – un ton pe care îl cunoștea prea bine, căci era cel pe care-l folosisese odinioară cu el, când voia să-l dăscălească. Astăzi, Jedrik nu mai considera necesar să-i vorbească la fel de emfatic și părea s-o amuze faptul că el remarcă acest lucru.

„Să mergem, McKie. Nu mai avem prea mult timp.”

Se poate afirma că o populație își dă consimțământul în cunoștință de cauză când, fără să cunoască mecanismele interne ale sistemului său monetar, este antrenată în aventuri economice?

Fragment din Procesul Proceselor

Timp de aproape o oră, după masa de dimineață, Aritch o observă pe

Ceylang la lucru în fața simulatorului lui McKie. Wreava nu se cruța deloc, considerând că era în joc onoarea speciei sale, și aproape că atinsese ritmul dorit de Aritch.

Ceylang însăși fusese cea care definise parametrii simulării. În situația de față, McKie interoga cinci dintre gowachinii lui Broey. Aceștia se prezentau unul după altul în fața lui, cu mâinile întinse și degetele palmate răsfirate, pentru a arăta că ghearele erau retrase. Simulacrul lui McKie încerca să obțină numai informații strategice. „Pentru ce a atacat Broey în acest fel?”

Din când în când, McKie se întorcea spre un punct situat în afara focarului H al simulării.

„Trimiteți întărituri în zona aceea.” Nimic referitor la Periferie.

Ceva mai devreme, Ceylang încercase o situație în care cei cinci gowachini se străduiau să-l deruteze pe McKie, prezentându-i un scenariu în care Broey își masa forțele pe direcția culoarului. Era limpede că pregătea o străpungere spre Periferie.

Simulacrul lui McKie îi întrebă pe prizonieri de ce mințeau. Ceylang dezactivă simulatorul și se lăsă pe spătarul scaunului. Îl zări pe Aritch în spatele geamului de observație și stabili comunicația cu el.

„E ceva care nu merge în simularea asta. Nu reușesc să-l fac să pună întrebări despre rolul pe care-l joacă Periferia.”

„Pot să te asigur că simularea este de o precizie remarcabilă. Absolut remarcabilă.”

„Atunci, de ce...”

„Poate că el cunoaște deja răspunsul. De ce nu încerci cu Jedrik? Uite...” Aritch manevră comenzile din cabina de observație. „Asta ar putea să te ajute. E o înregistrare recentă a lui McKie în acțiune pe Dosadi.”

Simulatorul prezintă vederea unui pasaj acoperit, în interiorul unui imobil. Lumină artificială. Capătul pasajului cufundat în întuneric. McKie, urmat de doi inși spătoși, se apropia de obiectiv.

Ceylang recunoscuse decorul. Văzuse deja ce se întâmplase la Poarta 18, din mai multe unghiuri. Examinase acest pasaj, pustiu, înainte de luptă, când voise să se familiarizeze cu punctele de observație disponibile. Dar, sub ochii ei, pasajul se umpluse deodată de apărători umani. Exista o mică poartă secundară, chiar în spatele obiectivului despre care știa că se prezenta sub forma unui minuscul punct strălucitor, ca o impuritate în peretele tern al arcadei de deasupra porții.

Acum, lungul pasaj i se părea straniu fără cohorte de apărători. Nu erau decât câțiva muncitori, care abia dacă remarcă trecerea lui McKie. Muncitorii reparau niște conducte, sub tavan. Ceva mai încolo, o echipă de curățenie spăla urmele de sânge de pe pereți, singurele vestigii ale atacului gowachinilor. Un ofițer stătea rezemat de perete, aproape de obiectiv, cu o expresie de plictiseală care n-o înșelă deloc pe Ceylang. Se afla acolo pentru a-l

supraveghea pe McKie. La picioarele lui, chirciți, trei soldați jucau hexazaruri, fiecare având în față grămăjoara lui de monede. Din vreme în vreme, câte un jucător îi dădea ofițerului o monedă. Un maestru, cu spatele la obiectiv și cu un carnet în mână, întocmea o listă de materiale de reparație. McKie și escorta sa trebuiră să-i ocolească pe jucători ca să treacă. În aceeași clipă, ofițerul întoarse capul, privi direct în obiectiv și zâmbi.

„Ofițerul acela”, întrebă Ceylang, „e unul din oamenii tăi?”

„Nu.”

Unghiul de observație se schimbă. Acum se vedea mica poartă și McKie din profil. Paznicul porții era un adolescent cu obrazul drept străbătut de o cicatrice și nasul rupt. McKie nu părea să-l cunoască, dar adolescentul spuse:

„Puteți trece.”

„Când a chemat?”

„La zece.”

„Deschide.”

Portița se deschise. McKie și cele două gărzi trecură mai departe, ieșind din câmpul obiectivului.

Rămas singur, tânărul paznic se înalță pe vârfuri și sparse obiectivul. Focarul H dispăru.

Aritch continuă să privească în gol, de la înălțimea cabinei, înainte de a întreba:

„**Cine** a chemat?”

„Jedrik?” făcu Ceylang, fără să stea pe gânduri.

„Ce-ți spune conversația de adineaori? Repede!”

„Că Jedrik îi anticipează mișcările, că l-a observat permanent.”

„Și mai ce?”

„Că McKie... știe. Știe și că ea poate să-i prevadă reacțiile.”

„În capul lui Jedrik există o simulare mai bună decât... cea pe care o avem noi aici.”

Aritch făcu un semn în direcția focarului H.

„Dar sunt atâtea lucruri pe care ei nu le rostesc!” exclamă Ceylang.

Aritch rămase tăcut.

Ceylang închise ochii. Era mai greu decât dacă ar fi încercat să citească gândurile. O cuprinse descurajarea.

Aritch îi întrerupse meditațiile:

„Ce părere ai despre ofițer și despre paznicul porții?”

Ea dădu din cap.

„Ai procedat bine că ai trimis observatori în carne și oase. Se pare că știu, cu toții, când sunt priviți. Și cu ce mijloace.”

„Inclusiv McKie.”

„N-a tras cu ochiul spre obiective.”

„Fiindcă a presupus, de la bun început, că va fi supravegheat aproape tot

timpul. Mijloacele tehnice nu-l preocupă. Și-a elaborat propriul lui simulacru, care acționează, la suprafață, în locul adevăratului McKie.”

„Asta-i ipoteza voastră?”

„Am ajuns la ea observând cu atenție modul în care procedează cu el Jedrik. Îndepărtează, unul după altul, straturile simulării, pentru a se apropia tot mai mult de adevărata lui persoană.”

Mai era însă ceva care-o tracasa pe Ceylang:

„De ce paznicul a distrus obiectivul tocmai în clipa aceea?”

„Probabil pentru că așa i-a ordonat Jedrik.”

Ceylang se cutremură.

„Uneori am impresia că acești dosadieni ne joacă pe degete.”

„Evident! Ăsta-i și motivul pentru care le-am trimis pe cineva ca McKie!”

Muzica unui popor are prelungiri subtile în conștiința indivizilor și poate influența natura profundă a unei societăți. Muzica și ritmurile ei se impun și se substituie atenției, definind un perimetru în interiorul căruia conștiința, astfel subjugată, poate să opereze. Stăpâniți muzica, așadar, și veți dispune de un instrument puternic pentru a modela societatea.

Analiza Dosadiei, Publicațiile BirSab-ului

Abia după o jumătate de oră ajunseră Jedrik și McKie pe coridorul care ducea la camera ei. McKie, conștient de efortul pe care-l făcea ea pentru a-și ascunde oboseala, o observa îndeaproape. Jedrik se concentra să lase o impresie de vitalitate, îndreptându-și întreaga atenție asupra celor ce trebuiau să se întâmple în continuare. De fapt, nu se putea ști ce-avea de gând. McKie nu încercă să rupă tăcerea. Avea și el grijile lui.

Care era adevărata Jedrik? Cum intenționa să-l folosească pe Pcharky? Putea acesta să-i opună rezistență?

Știa că nu era departe de soluția misterului dosadian, dar perspectiva dublului pariu în care era pe cale să se angajeze îl umplea de incertitudini.

După ce ieșiseră din sala de proiecție, se împotmoliseră într-o situație stranie, de parcă s-ar fi încercat cu orice chip să li se întârzie întoarcerea. Totul fusese pregătit pentru a le facilita deplasarea: gărzile erau prevenite, ascensorul aștepta, ușile erau deschise. Dar, ori de câte ori credeau că au cale liberă, întâmpinau câte-o obstrucție. Dacă importanța fiecărui obstacol care îi reținea n-ar fi fost atât de evidentă, ar fi putut cu ușurință să creadă că era vorba de-o conspirație.

Un grup de gowachini, la Poarta 70, voia să se predea, dar cerea mai întâi să ducă tratative. Una din aghiotantele lui Jedrik văzuse ceva necurat în felul cum fusese prezentată propunerea și dorea să discute acest lucru cu Jedrik. Le

veni în întâmpinare la jumătatea culoarului de la ieșirea sălii de proiecție.

Aghiotanta era o femeie între două vârste, care-i amintea vag lui McKie de un tehnician wreav de la BirSab. Wreavul n-avea nici o încredere în calculatoare și citise tot ce-i căzuse în mână despre originea și evoluția informaticii. Nu pierdea niciodată ocazia să reamintească oricărui interlocutor abuzurile generate de PolDem. Istoria omenirii, îndeosebi, îi dădea din plin apă la moară, cu revoltele ei ciclice contra „Înrobirii de către mașini.” Într-o zi, îl agățase și pe McKie:

„Fii atent! Vezi inscripția de colo? **Gigo**. Pe vremuri, era afișată deasupra unuia din vechile voastre computere. E un acronim: **Gunoii introduci, gunoii obții**. E clar că ei erau conștienți încă de pe atunci!”

Da, aghiotanta lui Jedrik îi amintea de acel wreav.

O ascultă în timp ce-și expunea îndoielile. De fapt, se învârtea în jurul unui motiv central, fără a se opri nici o clipă asupra unui lucru concret. Conștient de minutele care treceau și de oboseala lui Jedrik, McKie simți că-și pierde răbdarea. Datele aghiotantei erau exacte. Fuseseră confirmate și de alții. În cele din urmă, McKie nu se mai putu abține.

„Cine ți-a introdus datele astea în calculator?”

Aghiotanta fu surprinsă de intervenția lui, dar Jedrik se întoarse spre el, așteptând răspunsul.

„Cred că Holjance”, răspunse aghiotanta. „De ce?”

„Vreau să stau de vorbă cu el.”

„Cu ea.”

„Cu ea! Să vină aici! Vezi să fie sigur că ea e într-adevăr cea care-a introdus datele.”

Holjance era o femeie cu fața ciupită de vărsat și cu riduri adânci în jurul ochilor strălucitori. Părul ei negru și sârmos încadra o față cu pielea de aproape aceeași culoare cu a lui McKie. Da, ea era cea care introdusese datele în computer, deoarece sosiseră în timpul serviciului ei și considerase chestiunea prea importantă pentru a o încredința altcuiva.

„Ce te interesează?” întrebă ea.

McKie n-o consideră insolentă; era doar eficienta bruschețe dosadiană. Aveau loc evenimente importante. **Nu era timp de pierdut.**

„Ai văzut estimarea ofertei de predare?” întrebă el.

„Da.”

„Te satisface?”

„Datele au fost corect introduse.”

„Nu asta te-am întrebat.”

„Bineînțeles că mă satisface!”

Era pregătită să se apere împotriva oricărei acuzații că și-ar fi făcut treaba de mântuială.

„Spune-mi, Holjance”, reluă McKie, „dac-ai vrea ca ordinatele

gowachine să producă estimări inexacte, ce-ai face?”

Femeia chibzui câteva clipe și privi aproape pe furiș spre Jedrik, care părea, de asemenea, îngândurată.

„Avem dispozitive de filtrare pentru a împiedica orice...”

„E clar!” o întrerupse Jedrik. „Dacă aș fi gowachin, aș acționa altfel, mai ales în acest moment.”

Se întoarse și le ordonă gărzilor din spatele ei:

„E o altă capcană! Rezolvați-o!”

La ieșirea din ascensor, pe palierul lui Jedrik, fură din nou opriți. De data asta era vorba de un oarecare Todu Pellas, care făcuse parte din escorta lui McKie la Poarta 18. McKie i se adresa pe nume, lucru care-i făcu omului o evidentă plăcere. Pellas avea, și el, îndoieli în legătură cu un ordin pe care trebuia să-l execute.

„Ni s-a cerut să sprijinim ofensiva Trieri, atacând pe autostrada superioară, dar șoseaua-i blocată cu crengi și trunchiuri de arbori care zac acolo de două zile.”

„Cine a doborât copacii?” întrebă McKie.

„Noi.”

McKie înțelese. Puseseră la cale o fentă. Gowachinii trebuiau să creadă că încercau să camufleze o ofensivă, dar timp de două zile nu se întâmplase nimic.

„Le vor fi pus nervii la grea încercare”, comentă Jedrik.

McKie dădu din cap. Înțelesese, și în această privință, ce voia Jedrik să spună. Cealaltă ipoteză, pentru gowachini, era că oamenii voiau să-i inducă în eroare pentru a-i determina să atace în acel loc. Nimeni însă nu se învrednicise să îndepărteze camuflajul vreme de două zile.

Jedrik inspiră adânc.

„Puterea noastră de foc este net superioară și dacă Tria... ce mai! nu văd de ce n-ați putea ataca de-a dreptul pe-acolo și...”

McKie interveni:

„Contramandați atacul.”

„Ce...”

„Contramandați-l.”

Ea înțelese direcția raționamentului său. Broey învățase multe de la trupele pe care le instruiseră Gar și Tria. Jedrik însăși contribuise la însușirea acestei lecții. Nu găsi de cuviință să schimbe ordinul pe care-l primise Pellas.

Acesta își asumase deja riscul de a-i da ascultare lui McKie, fără a mai aștepta confirmarea lui Jedrik, al cărei subordonat era. Scosese de la centură un comunicator și vorbea în grabă.

„Da! Îngropați-vă în teren și treceți în defensivă.”

Apoi i se adresa lui Jedrik:

„Mai departe știu ce am de făcut.”

După câțiva pași, Jedrik și McKie fură, în sfârșit, în camera ei. Ea se sprijini de ușa pe care o închisese, fără a mai încerca să-și ascundă oboseala.

„McKie, începi să devii al naibii de dosadian.”

El traversă odaia până la panourile escamotabile și trase afară patul.

„Trebuie să te odihnești.”

„Nu-i timp.”

Desigur, știa de scadența celor șaiszeci de ore – mai puțin de cincizeci și cinci, acum. Distrugerea întregii planete era un lucru de care nu ținuse cont în previziunile ei și se socotea răspunzătoare.

McKie o privi cu atenție. Își dădu seama că Jedrik depășise limitele pe care le preconizase pentru rezistența ei personală. Ea nu dispunea nici de amplificatoare musculare sau senzoriale, nici de felurile accesorii sofisticate la care McKie putea face apel în caz de nevoie. N-avea nimic altceva decât creierul și trupul ei minunate. Dar le solicitase prea mult. Și voia să le solicite și mai mult. Asta spunea destul despre gravitatea motivațiilor ei.

McKie era profund mișcat de faptul că ea nu-i reproșase nici măcar o singură dată ascunderea adevărului cu privire la amenințarea pe care Aritch o ținea deasupra Dosadiei. Acceptase fără discuție ideea că o persoană cu poziția lui Aritch putea să nimicească dintr-o mișcare o întreagă planetă și că McKie fusese cu dibăcie manipulat pentru a nu dezvălui acest lucru.

Alternativa ei însă îl umplea de temeri.

Să-și schimbe corpul.

Pricepuse, acum, că acesta era unicul rol al lui Pcharky, prețul pe care-l plătea bătrânul gowachin în schimbul supraviețuirii sale. Jedrik îi explicase:

„Ne va mai face serviciul acesta încă o dată, dacă vrea să-l lăsăm să plece de pe Dosadi.”

„Dacă el este unul dintre primii... vreau să spun, ce-l împiedică să plece?”

„Nu dispune de-un corp pe care să-l folosească.”

McKie își reprimase o reacție oripilată. Dar istoria Dosadiei, așa cum i-o dezvăluia Jedrik, demonstra clar că se lăsase în mod deliberat o falie în contractul caleban, pentru a permite menținerea în captivitate a planetei. Fannie Mae spusese bine. El nu putea pleca de aici decât într-un alt trup. Acesta fusese principalul obiectiv al întregului experiment.

Un corp nou, în schimbul celui vechi!

Aritch calculase că aceasta va fi tentația supremă, cea care-i va permite să-l atragă pe McKie în complotul gowachin, cu talentul său și cu poziția sa de excepție în cadrul BirSab-ului.

Un trup tânăr în schimbul celui îmbătrânit.

Tot ce avea de făcut era să coopereze la distrugerea unei planete, să păstreze secretul asupra adevăratului scop al experimentului și să devină complice la organizarea unei noi planete, ceva mai bine ascunsă, de traficanți de corpuri.

Singurul lucru pe care nu-l prevăzuse Aritch era rezultatul combinației Jedrik plus McKie. Pentru că ei aveau acum în comun o ură și motivații speciale.

Jedrik rămăsese cu spatele lipit de ușă, așteptând hotărârea lui.

„Spune-mi ce-am de făcut”, rosti el.

„Ești sigur că vrei să...”

„Jedrik!”

Îl se păru că zărește în ochii ei izvorând lacrimi. Nu c-ar fi încercat să le-ascundă, dar atinsese un asemenea nivel de refulare, încât le sfida fățiș. Jedrik își regăsi calmul, întinse degetul.

„Panoul de lângă pat. Apasă.”

Panoul pivotă, dând la iveală două tije luminiscente, cu secțiunea de vreo doi centimetri. Energia care le parcurea era identică aceleia din cușca lui Pcharky. Tijele ieșiseră din podea și, o dată cu rotirea panoului, se îndoiseră în unghi drept, la înălțimea taliei unui om, devenind două mânere mari, la un metru unul de celălalt.

Privindu-le, lui McKie i se puse un nod în gât. Dacă se înșelase în privința lui Jedrik? Putea să aibă încredere într-o dosadiană? Încăperea aceasta îi devenise la fel de familiară ca apartamentul lui de pe Central Central. Aici îi predase Jedrik primele noțiuni esențiale despre Dosadi. Și totuși... știa cum se petrecuseră întotdeauna lucrurile, în cursul operației propuse de ea. Donatorul ego-ului, care rămânea pe Dosadi cu trupul celui alt, murea pe loc. Întotdeauna. De ce?

„Vei cunoaște răspunsul după ce vom fi făcut experiența”, spunea Jedrik.

Replică tipic dosadiană, cu toată ambiguitatea implicațiilor ei.

Privi împrejur și-i veni greu să creadă că nu cunoștea acest loc decât de câteva zile. Își îndreptă iarăși atenția spre tijele pâlpâitoare. Asta ce fel de capcană mai era?

Știa că pierdea timp prețios și că era cazul să termine odată. Dar cum avea să fie când se va pomeni în trupul lui Jedrik, când îi va purta corpul așa cum îl purta acum pe-al său? PanSpechii își transferau ego-ul dintr-un corp în altul. Dar, după operație, un lucru de nedescris, despre care ei refuzau să vorbească, i se întâmplă donatorului.

McKie inspiră tremurat.

Trebuia s-o facă. El și Jedrik aveau un țel comun. Ea avusese numeroase prilejuri să-l folosească pe Pcharky, pur și simplu pentru a evada sau pentru a-și prelungi existența... după cum, abia acum își dădea seama, se folosisese Broey de secretul Dosadiei. Faptul că așteptase să dispună de un McKie îl obliga s-o considere sinceră. Partizanii lui Jedrik aveau încredere în ea. Și erau dosadieni. Dar dacă Jedrik și el puteau ieși de aici împreună, Aritch avea să se confrunte cu un McKie total diferit de cel ce, într-o zi, traversase atât de neștiutor Periferia. Ei doi mai puteau încă opri mâna lui Aritch.

Tentația fusese reală, fără-ndoială. Să te debarasezi de un trup vechi,

pentru a îmbrăca unul nou. Iar Periferia era principala sursă de **materie primă**: corpuri robuste și rezistente. O rasă de supraviețuitori.

„Ce-am de făcut?” întrebă el.

Simți o mână pe umărul său și vocea lui Jedrik rosti în spatele lui:

„Ești un adevărat dosadian. Uimitor.”

Se întoarse spre ea, observând efortul pe care-l făcuse ca să se apropie de el. O cuprinse de talie și o ajută să se așeze pe marginea patului, lângă cele două tije.

„Spune-mi ce trebuie să fac.”

Ea privea fix tijele și McKie își dădu seama că mânia era ceea ce o mâna. O mânie îndreptată împotriva lui Aritch, care era întruchiparea lui „X”, întruchiparea unui destin impus. O înțelegea întru totul. Soluția misterului dosadian îi lăsase o impresie de gol lăuntric, dar la fruntariile acestui gol se afla o imensă mânie, o mânie cum nu mai simțise vreodată. Ceea ce nu-l împiedica să rămână omul BirSab-ului. Nu mai voia o baie de sânge din cauza Dosadiei, nu mai voia false pretexte gowachine.

Glasul lui Jedrik îi întrerupse gândurile și McKie înțelese că și ea împărtășea unele dintre temerile lui.

„Mă trag dintr-un vechi neam de eretici, care nu s-au îndoit niciodată că Dosadi era o aventură criminală și că, undeva, trebuia să existe o justiție care să-i pedepsească pe criminali.”

McKie dădu să ofteze. O, nu! Nu, iarăși, vechiul vis al Mesiei! N-avea de gând să joace acest rol, nici măcar de dragul Dosadiei.

S-ar fi zis că Jedrik îi citise gândurile. Și, poate, cu modelul pe care-l avea în minte, chiar asta făcuse.

„Nu așteptam ca un erou să vină să ne salveze. Știam că oricine va veni, va fi afectat de aceleași insuficiențe ca și ceilalți nedosadieni care s-au perindat pe aici. Erai atât de... lent. Spune-mi, McKie, după părerea ta ce-l motivează pe-un dosadian?”

Fu cât pe ce să răspundă: „Puterea.”

Ea îi observă ezitarea, așteptă.

„Puterea de a-și schimba condiția”, spuse el.

„Sunt foarte mândră de tine, McKie.”

„Dar de unde-ai știut că eram...”

„McKie!”

El înghiți, apoi murmură:

„Da, îmi închipui că asta ți-a fost cel mai ușor.”

„Mult mai greu a fost să-ți descopăr talentele și să fac din tine un dosadian.”

„Dar puteam fi un...”

„Spune-mi cum am izbutit, McKie.”

Era un test, își dădu seama. Cum de izbutise să fie absolut sigură că el

era cel de care avea nevoie?

„Întâi și-ntâi, am fost trimis aici printr-un canal pe care nu-l controla Broey.”

„Și ăsta nu-i lucru ușor.” Privirea ei săgetă spre tavan. „Din când în când încercau să ne deruteze. Havvy...”

„Compromis, contaminat...”

„Inutilizabil. Câteodată, prin ochii lui privea altcineva.”

„Privirea mea îmi aparține.”

„E primul lucru pe care Bahrnk l-a raportat despre tine.”

„Dar chiar și-nainte de asta...”

„Da?”

„S-au folosit de Havvy ca să-ți anunțe sosirea mea... iar el ți-a dat de-nțeles că puteai dispune de corpul meu. Era nevoit să fie sincer cu tine, până la un anumit punct. Dar puteai să citești în el atât de ușor! Cât de tari se credeau! Iar eu, cât eram de naiv... și vulnerabil!”

„Primul lucru...”

„Pe care l-ai descoperit despre mine”, completă el, dând din cap. „Bănuielile tale se confirmau. Tot bănetul ăla pe care-l aveam asupra mea. Momeală. Eram o persoană pe care ei voiau s-o elimine. Eram un dușman de temut al dușmanilor tăi.”

„Și te revoltau lucrurile revoltătoare.”

„Ai remarcat asta?”

„McKie, dar tu și semenii tăi sunteți atât de ușor de citit! Atât de ușor!”

„Apoi, armele pe care le-aveam la mine. Trebuia să le folosiți pentru a vă autodistrage. Toate implicațiile...”

„Le-aș fi înțeles de la bun început, dacă l-aș fi cunoscut personal pe acest Aritch. Tu însă **știi** ce intenții avea în legătură cu noi. Greșeala pe care-am comis-o a fost că ți-am interpretat temerile drept ceva strict personal. Cu timpul...”

„Pierdem timp.”

„Te temi să nu-ntârziem?”

Din nou, privirea lui se opri asupra tijelor luminescente. Cum proceda Pcharky? McKie se simțea luat pe sus, copleșit de evenimente. Ce fel de târg încheiase, de fapt, Jedrik cu Pcharky? Ea îi citi întrebarea pe chip.

„Noi am știut de la început că Pcharky nu era decât instrumentul Zeului care ne ținea prizonieri. Și l-am obligat pe acest Zeu – sau caleban, cum îi spui tu – să negocieze cu noi. Credeai că puteam fi atât de reduși, încât să nu recunoaștem înrudirea dintre energia cuștii și cea a Zidului Zeilor? Am pierdut destul timp, McKie. A venit momentul să pretindem partea noastră din acest târg.”

Mijloacele geriatrice sau de altă natură, de prelungire a

existenței celor puternici, constituie, pentru speciile co-simțitoare, o amenințare similară cu cea, demonstrată istoric, a dominației unei clase birocratice care se încăpățânează să se perpetueze. Și într-un caz și în celălalt sunt asumate prerogativele nemuririi și fiecare clipă ce trece aduce încă un pic de putere, putere ce capătă o aură mistică: aceea a Legii inatacabile, a dreptului divin, a destinului înnăscut al conducătorului. Puterea prea mult timp exercitată într-un cadru restrâns se îndepărtează în mod inevitabil de cerințele unei evoluții la care nu se poate adapta. Conducătorii devin din ce în ce mai paranoici, suspicioși față de orice noutate dictată de adaptarea creatoare la schimbare. Ei nu mai caută decât să-și apere, temători, puterea personală și, pentru a evita riscurile imagine care-i terorizează, își mână orbește popoarele la distrugere.

Manualul BirSab-ului

„Foarte bine... am să-ți spun ce mă frământă”, zise Ceylang. „Sunt prea multe elemente, în afacerea asta, pe care nu reușesc să le înțeleg.”

Stătea pe un caniscaun din camera circulară, la câțiva metri de Aritch, care plutea leneș într-un mic bazin cu pereți albaștri. Capul lui, vizibil deasupra marginii bazinului, era la aproape aceeași înălțime cu al lui Ceylang. Încă o dată, lucraseră până târziu în noapte. Ceylang înțelegea foarte bine motivele acestui ritm turbat. Timpul presa, era limpede. Dar tenta specială a formației ei gowachine o menținea într-o stare de iritare, care se traducea printr-o sumedenie de întrebări.

Tot ce se întâmplă în acest moment era atât de potrivit spiritului wreav!

Netezi faldurile robei care-i drapa corpul prelung. Veșmântul era acum de culoare albastră, ultima etapă înaintea negrului de legist. Parcă anume, toate în jurul ei erau albastre: pereții, pardoseala, tavanul, bazinul lui Aritch.

Înaltul Magistru își înălță bărbia pe marginea bazinului și spuse:

„Pune-mi întrebări concrete, dacă vrei să te lămuresc.”

„McKie va avea rolul apărătorului sau al procurorului? Simulatorul...”

„Dă-l dracului de simulator! Există toate șansele să comită greșeala de a se erija în acuzator. Propriile tale facultăți de raționament ar fi trebuit...”

„Dar dacă n-o face?”

„Atunci, alegerea judecătorilor devine o problemă vitală.”

Ceylang își schimbă poziția în căușul caniscaunului, care adoptă imediat o formă mai confortabilă. Ca de obicei, răspunsul lui Aritch nu făcu decât să-i sporească sentimentul de nesiguranță. Se hotărî să-i dea glas:

„Am tot timpul impresia că mi-ați rezervat un rol pe care nu trebuie să-l cunosc decât în ultimul moment.”

Aritch respiră zgomotos pe gură și se stropi cu apă pe cap.

„Poate că toate astea-s zadarnice. S-ar putea ca poimăine pe vremea asta Dosadi și McKie să nu mai existe.”

„Și atunci n-am să mai devin niciodată legistă?”

„O, ai să devii, nu-ți fă probleme.”

Ceylang îl privi cu atenție, căci sesizase tonul ironic.

„Pășești pe o punte fragilă, Înalte Magistru.”

„Deloc! Calea mea este largă și directă. Știi foarte bine care sunt lucrurile pe care nu le pot admite. Nu pot să-mi trădez Legea sau poporul.”

„Am același gen de inhibiții. Dar aranjamentul dosadian... e atât de ispitor.”

„Atât de periculos! Un wreav ar accepta să se strămute într-un corp omenesc doar pentru a studia condiția umană? Ați accepta voi ca un om să se introducă în societatea wreavă în această...”

„Cunosc destui care-ar fi capabili s-o facă! Există chiar și gowachini care...”

„Ocaziile de-a comite abuzuri sunt nenumărate.”

„Și, totuși, spui că McKie e deja mai gowachin decât un adevărat gowachin.”

Mâinile palmate ale lui Aritch se agățară de marginea bazinului, cu ghearele scoase.

„Ne-am asumat un mare risc pregătindu-l pentru această misiune.”

„Mai mare decât cel pe care vi-l asumați cu mine?”

Aritch își retrase mâinile și o privi fără să clipească.

„Va să zică asta te frământă.”

„Exact.”

„Vino-ți în fire, Ceylang! Știi foarte bine că, dac-aș încerca să pătrund până-n inima domeniului wreav, m-ați opri foarte repede. La fel procedăm și noi.”

„Și McKie?”

„McKie a mers fără-ndoială deja mult prea departe ca să-i mai putem îngădui să existe.”

„Am luat notă de avertismentul tău, Aritch. Dar sunt totuși curioasă să aflu de ce calebanii n-au putut să împiedice...”

„Pretind că nu înțeleg ego-transferul. Dar cine poate să-i înțeleagă pe calebani și, cu atât mai mult, să-i influențeze într-un domeniu atât de delicat? Chiar și cel care a creat Zidul Zeilor...”

„Se zice că McKie îi înțelege pe calebani.”

„O neagă el însuși.”

Ceylang își frecă punga maxilară stângă cu una dintre mandibulele prehensile. Simți numeroasele cicatrici care-i marcaseră trecerea de la o triadă la alta. Din familie în familie, familia wreavă era gigantică. Dar, măcar, toți erau wreavi. Pe când afacerea dosadiană amenința să degenereze într-o

monstruoasă parodie a societății wreave. Pe de altă parte...

„E atât de fascinant”, murmură ea.

„Tocmai ăsta-i pericolul.”

„Ar trebui să ne rugăm pentru pieirea Dosadiei.”

„Poate.”

Ceylang tresări.

„Ce...”

„S-ar putea ca treaba asta să nu moară o dată cu Dosadi. Legământul nostru sacru te asigură că vei putea pleca de aici cu această informație. Mulți gowachini sunt la curent.”

„Ca și McKie.”

„Epidemiile se răspândesc cu repeziciune”, spuse Aritch. „Să nu uiți asta, dacă ajungem în judecareună.”

Există forme de nesăbuiță, care, împinse la paroxism, pot să devină noi modele de rațiune.

Manualul BirSab-ului

„McKie?”

Era, în conștiința lui, binecunoscuta prezență calebană, care-i dădea impresia că aude și simte pe cineva (sau ceva) care era, în același timp, foarte aproape și enorm de departe de el.

Preparativele fuseseră de o simplitate derutantă. Jedrik și el își dăduseră câte-o mână, ea stânga și el dreapta, apoi fiecare apucase, cu cealaltă, capătul uneia din tijele luminescente.

McKie n-avea o identitate pregătită pentru această „voce” calebană, al cărei ton întrebător era oarecum surprinzător. Admise, totuși, că era McKie, formulându-și răspunsul cu jumătate de voce. În timp ce vorbea, era, în mod acut, conștient de prezența lui Jedrik alături de el. Ea era mult mai mult decât o altă persoană, acum. McKie dispunea de o simulare sumară, care-i îngăduia, câteodată, să prevadă reacțiile ei. „Declarați acord reciproc?” întrebă vocea calebană. În același moment, McKie simți prezența lui Pcharky, foarte îndepărtată. Pcharky servea drept monitor pentru această operație. Totul se petrecea ca și cum el furniza spalierul urmat de entitatea calebană, sub forma unei serii de reguli complexe care, în cea mai mare parte, nu se puteau exprima în cuvinte. Brusc, o parte din McKie reacționează de parcă un monstru fusese trezit înlăuntrul lui, un monstru înfuriat de a fi fost deranjat dintr-un somn adânc și care se ridica, întrebând: „Cine cutează să mă trezească?”

McKie simți tremurul corpului său și-al lui Jedrik, alături. Tremurul caleban-taprisiot, primele sudori ale transei! Percepea acum aceste fenomene într-o lumină nouă. Când pășea spre marginea acestui abis...

În timp ce aceste gânduri i se perindau confuz prin minte, simți un fel de deplasare ușoară, nimic mai mult decât oglindirea tulbure a ceva ce nu era tocmai mișcare. Acum, deși se simțea în propria lui carne, se vedea, în același timp, în posesia unui contact lăuntric cu carnea lui Jedrik și știa că ea împărtășea experiența lui.

Un sentiment de panică inimaginabilă amenința să-l copleșească. Simți că Jedrik încerca, înnebunită, să rupă contactul, pentru a pune capăt acestei împărtășiri insuportabile; dar erau neputincioși, pradă unei forțe pe care nimic nu putea s-o oprească.

Nici o noțiune de timp nu se lega de această experiență; dar, aproape simultan, o impresie fatalistă de calm îi învăluia pe de-a-ntregul. McKie simți cum i se aprofunda dintr-o dată percepția cărnii numite Jedrik. Acum... era dominat de curiozitate.

Va să zică așa e femeia!

Așa e bărbatul?

Gândurile li se întâlneau într-un punct nedeslușit.

Fascinația puse stăpânire pe McKie. Sondă și mai în adâncime.

El/ea se simțea respirând. El/ea simțea cu acuitate diferențele în plus sau în minus. Nu numai attributele genitale, prezența și absența sânilor. Ea se simțea deposedată de sâni. El era perturbat de prezența lor, de profundele lor implicații. Senzația depășea stadiul gametului McKie/Jedrik.

McKie percepea reacțiile ei, gândurile ei.

Jedrik: „Îți proiectezi sperma în torentul timpului.”

McKie: „Conții și hrănești...”

„Proiectez/hrănesc.”

Era ca și când priveau amândoi același obiect, din poziții opuse, și nu remarcău acest lucru decât mai târziu.

„Proiectăm/hrănim.”

Pâcla se risipi. McKie se regăsi în mintea lui Jedrik, iar ea în a lui. Gândurile lor formau doar o singură entitate.

Experiențele lor separate de pe Dosadi și din Co-simțire se contopiră într-o relație unică.

„Aritch... ah, da. Înțelegi? Și prietenul tău panSpechi, Bildoon. Iată! Bănuiai asta; acum ești sigur...”

Fiecare profita de experiența celuilalt, îmbogățind-o, rafinând-o pe-a sa... pentru a condensa, a lărgi, a modela...

Asta e pregătirea unui legist.

Dragostea maternă? Ah... iubirea părinților, da.

„E de-ajuns să manevrez/manevrăm așa... și așa... pentru a-i obliga să-l aleagă judecător pe Cutare. Da, în felul acesta vom dispune de pârgurile necesare. Să-i lăsăm să-și încalce propriul lor cod.”

Simțiră cum se mișca în ei monstrul pe care-l treziseră. N-avea nici spațiu,

nici dimensiune, dar exista și-i făcea să-i simtă puterea.

„Fac ceea ce fac!”

Puterea îi învăluia. Nici o altă percepție nu le era permisă. Se simțiră purtați de un curent primordial, un elan inflexibil, o forță capabilă să răstoarne orice altceva din universul lor. Nu era Zeu, nu era Principiu Vital, nu era legat de vreo specie anume. Era ceva atât de departe de asemenea articulații, încât Jedrik/McKie nu putea să-i suporte nici măcar gândul, fără a-și spune că următoarea clipă va fi cea a anihilării lor. Percepură, atunci, o întrebare adresată cu brutalitate conștiinței lor unite și înfricoșate. Întrebarea era formulată pe un ton de mirare furioasă, de amuzament rece și de amenințare:

„Pentru asta mă treziți voi pe mine?”

Înțelesesă acum de ce corpul celui care-și dona ego-ul era imediat nimicit. Această teribilă contopire provoca... provoca vacarm. Îl trezea pe cel ce puneă întrebări.

Înțelegeau întrebarea fără ajutorul cuvintelor, știind, totodată, că n-ar fi putut nicicum să-i cuprindă întreg sensul și întreaga implicație emoțională, că numai și încercarea de a face acest lucru i-ar fi mistuit într-o clipă. Furie... mirare... amuzament rece... amenințare. Întrebarea, așa cum era ea interpretată de mintea (mințile) lor reunită (reunite), reprezenta doar o limită. Limita a ceea ce putea accepta Jedrik/McKie.

Cel ce puneă întrebări se retrase în adâncurile din care se ivise.

Nu știură niciodată prea bine, mai apoi, dacă fuseseră izgoniți sau dacă, terorizați, fugiseră. Dar ultimul mesaj rămăsese gravat cu litere de foc în conștiința lor comună:

„Lăsați-l să doarmă pe cel care doarme.”

Reveniseră, tiptil, în mințile lor, înțelegeau avertismentul și erau, în același timp, conștienți că n-ar fi putut niciodată să transmită vreunei alte creaturi co-simțitoare deplina sa amenințare.

Simultan: McKie/Jedrik percepă o proiecție de teroare, nelămurită, fără specific, venind de la calebanul care păzea Zidul Zeilor. Era o experiență nouă pentru memoria comună masculin-feminină. Nici măcar calebana Fannie Mae nu proiectase ceva asemănător în mintea vechiului McKie, când se crezuse sortită pieirii.

Simultan: McKie/Jedrik percepă retragerea, ca o stingere progresivă, a lui Pcharky. Ceva din acel contact înfricoșător declanșase în el spirala morții. Chiar în momentul în care McKie/Jedrik realiza asta, bătrânul gowachin muri. Ca o ușă care se închide fără veste. Dar, cu o clipă mai înainte, McKie/Jedrik aflase, într-o străfulgerare, că Pcharky se numărase printre cei care inițiaseră, demult, experimentul Dosadi.

McKie se pomeni înveșmântat într-o carne care respira, trăia și-i transmitea mesajele sale prin intermediul propriei lui conștiințe. Nu era sigur pe care dintre cele două corpuri îl posedă acum, dar era un corp distinct,

separat, care radia senzații umane: un gust sărat, miros de transpirație și omniprezența duhoare a iepurăriilor. O mână strângea o bară de metal rece, cealaltă era înțeleștată de cea a unui semen uman. Transpirația scâldea acest nou corp și făcea lunecoase cele două mâini înțeleștate. Știa că era vital să vadă cine pe cine ținea de mână, dar nu se simțea încă pregătit să înfrunte acest moment al adevărului. Deocamdată, conștiința corpului său, a noului său corp, și o viață întreagă de amintiri noi îi acaparau în întregime atenția.

Focalizare: Un oraș, la Periferie, de la bun început sub controlul lui Jedrik, deoarece știuse să-i manipuleze pe Tria și Gar cu o extraordinară precizie, dar și fiindcă acei ce comandau la Periferie făcuseră parte din generații de reproducere selectivă, a căror împlinire supremă era Jedrik. Jedrik era o armă biologică, a cărei unică țintă o reprezenta Zidul Zeilor.

Focalizare: Dragostea maternă și dragostea paternă constau și în a-ți împinge copilul într-un pericol de moarte, când știi că s-a făcut tot ce este omenesc posibil pentru a pregăti supraviețuirea acestui copil.

Cel mai ciudat, pentru McKie, era că simțea toate aceste lucruri ca și când ar fi fost amintirile lui personale.

„Eu am făcut asta.”

Jedrik era pradă unor experiențe asemănătoare.

Care din cele două trupuri?

Aceasta era, deci, formația unui agent al BirSab-ului. Subtilă... și adecvată, aproape. Plină de complexitate și de inedit pentru ea; dar de ce trebuia ca lucrurile să nu fie duse niciodată până la capătul dezvoltării lor logice?

Revăzu în memoria ei nouă toate ședințele cu Aritch și Ceylang. O pereche potrivită. Alegerea lui Ceylang și rolul ce-i era destinat păreau evidente. Ce naivitate! Jedrik se simțea liberă s-o compătimească. Mila, când i se dădea frâu liber, era un sentiment interesant. Nu simțise niciodată până atunci milă în stare pură.

Focalizare: McKie o iubea cu adevărat. Savură sentimentul în toată complexitatea sa co-simțitoare. Acest șuvoi direct de emoții polarizate o fermeca. Nu simțea nevoia să-i pună stavilă!

La izvorul și la vărsarea acestui schimb creator se împletea o intimitate complice, o sexualitate pură, lipsită de inhibiții.

McKie, delectându-se cu amuzamentul lui Jedrik în momentul în care Tria sugerase o împerechere Jedrik/McKie, se pomeni pradă unui val de dorință indiscutabil masculină și înțelese, din această senzație, că nu-și pierduse vechiul corp.

Jedrik, recunoscând îndelungata căutare a lui McKie pentru a-și găsi un complement de sex feminin, văzu amuzamentul lui transformat în dorința de a demonstra împlinirea acestei căutări. În momentul în care se întoarse spre el, dând drumul tijeii lipsite acum de energia radiată de Pcharky, se trezi dintr-o

dată în carnea lui McKie, cu privirea ațintită în propriii ei ochi.

McKie rămase cu gura căscată, de partea cealaltă a aceleiași experiențe.

La fel de brusc, sub impresia șocului, se reintegrară cărnii lor familiare: McKie mascul, Jedrik femelă. Numaidecât, acesta deveni un subiect de explorat, un nou du-te-vino. În acest joc inedit, erotismul fu dat uitării.

„Putem fi oricare sex/corp, după voie!”

Era ceva care-i depășea cu mult pe taprisioți și pe calebani, ceva și mai subtil decât progresia anevoioasă a unui ego panSpechi de la un corp al creșei sale la altul.

Cunoșteau deja sursa acestui dar straniu, în clipa în care se lăsară să cadă pe pat, fericiți de a fi, din nou, pentru o vreme, bărbat și femeie.

Monstrul adormit.

Era un dar plin de spini, un lucru pe care niște **părinți iubitori** puteau să-l ofere copilului lor, spunându-și că sosise momentul să-i dea și această lecție. Cu toate astea, se simțiră revitalizați, conștienți că, vreme de-o clipă, captaseră o sursă de energie care nu cunoștea limite.

Ciocănituri puternice în ușa le întrerupseră reveria.

„Jedrik! Jedrik!”

„Ce este?”

„A venit Broey. Vrea să discute cu McKie.”

Săriră din pat.

Jedrik se uită la McKie, știind că nu mai avea nici un secret față de el, că împărtășeau aceeași bază de raționament. Sigură de această înțelegere reciprocă, vorbi în numele amândurora:

„A spus pentru ce?”

„Jedrik...”

Recunoscură amândoi vocea terorizată a unuia dintre aghiotanții cei mai devotați.

„...suntem la mijlocul dimineții și încă n-a răsărit soarele. Zeul ne-a luat soarele!”

„Au închis ermetic bariera...”

„...ca să ascundă explozia finală.”

Jedrik deschise ușa și dădu cu ochii de aghiotantul înspăimântat.

„Unde e Broey?”

„Aici... în postul de comandă. A venit singur, fără escortă.”

Ea îi aruncă o privire scurtă lui McKie.

„Vei vorbi tu pentru noi.”

Broey aștepta lângă panoul de poziții din postul de comandă. Câțiva oameni stăteau, gata să intervină, la mică distanță. Gowachinul se întoarse, când McKie și Jedrik intrară. Era, întocmai cum anticipase McKie, umflat de fluidele reproducătoare. Perturbant, pentru un gowachin.

„Care-ți sunt condițiile, McKie?”

Glasul lui era gutural, răgușit.

Expresia lui McKie rămase la fel de neutră ca a unui dosadian, dar el se gândi: **Broey crede că eu am provocat întunericul. E îngrozit.**

Înainte de a-i răspunde lui Broey, aruncă o privire spre bezna amenințătoare de dincolo de ferestre. Îl cunoștea perfect pe acest gowachin, pe care Jedrik îl studiasse vreme îndelungată. Era un rafinat, un amator de sofisticare ce nu admitea în jurul lui decât inși de același soi. Era un profesionist al rafinamentului, care interpreta totul prin filtrul special dosadian. Nimeni nu putea să pătrundă în cercul lui, dacă nu împărtășea aceeași atitudine afectată. Ceilalți rămâneau pe dinafară, excluși, inferiori. Reprezenta chintesența Dosadiei, un distilat aproape la fel de uman pe cât gowachin, fiindcă era limpede că, într-un moment sau altul, avusese și-un corp uman. La origine însă era gowachin, nu încăpea îndoială.

„Mi-ai adulmecat urma”, spuse McKie.

„Excelent!”

Chipul lui Broey se luminează. Nu se așteptase la un colocviu de tip dosadian, redus emoțional la strictul necesar.

„Din nefericire”, urmă McKie, „nu te afli într-o poziție din care să poți negocia. Anumite lucruri vor trebui duse la îndeplinire. Te vei supune de voie sau de nevoie ori vom acționa fără tine.”

Era, din partea lui McKie, o provocare deliberată, alegerea unor forme nedosadiene, destinate să scurteze confruntarea. Mai mult decât orice altceva, faptul demonstra că McKie venea de dincolo de Zidul Zeilor și că forța care împiedica lumina zilei nu era decât o simplă mostră a resurselor sale.

După un moment de șovăială, Broey rosti:

„Deci?”

Acest unic cuvânt încărcă atmosfera de implicații multiple: renunțarea la orice discuție, spulberarea unei speranțe, regretul puterii pierdute – toate acestea, însoțite însă de rezerva sofisticată care era semnătura lui Broey. Ceva, în același timp mai subtil decât o ridicare din umeri și mai puternic, într-un context dosadian, decât o întreagă ședință de negocieri.

„Întrebări?” se interesă McKie.

Broey, vizibil surprins de această replică, se întoarse spre Jedrik, ca și când ar fi luat-o drept martoră. Erau amândoi dosadieni, nu? Cum să discute cu acest intrus, care-și etala aici manierele grosolane și vădita sa lipsă de înțelegere a rafinamentelor dosadiene. I se adresă ei:

„Nu mi-am exprimat deja supunerea? Am venit singur, am...”

Jedrik preluă ștafeta de la McKie.

„Situația de față prezintă unele... particularități.”

„Particularități?”

Membrana nictitantă a lui Broey clipi o singură dată.

Jedrik lăsă să se întrevadă în atitudinea ei o ușoară stânjeneală.

„Anumite subtilități ale sensibilității dosadiene trebuie lăsate de-o parte în actualele circumstanțe. Suntem cu toții, în momentul de față, niște umili imploratori... și avem de-a face cu ființe care nu vorbesc, care nu acționează ca noi...”

„Da.” Broey arată cu degetele palmate spre cer. „Retardații mintal. Arierății. Înseamnă că suntem în pericol.”

Nu era o întrebare. Broey scruta plafonul, ca și când ar fi încercat să vadă ceva, dincolo de el. Inspiră îndelung.

„Da.”

Din nou, era un enunț comprimat. Cei ce putuseră să înalțe Zidul Zeilor aveau puterea de a nimici o întreagă planetă. În consecință, Dosadi și locuitorii ei erau la cheremul lor. Numai un dosadian putea să accepte asta cu atâta promptitudine și fără a pune întrebări suplimentare, iar Broey era dosadianul desăvârșit.

McKie se întoarse spre Jedrik pentru a-i spune câteva vorbe, pe care ea le cunoștea dinainte, dar le ascultă până la capăt.

„Dă ordin trupelor tale să înceteze lupta.”

Apoi, către Broey:

„Și tu la fel.”

Broey se uită la Jedrik, la McKie și, din nou, la Jedrik, cu o expresie de perplexitate pe care nu încerca s-o ascundă; dar se supuse.

„Unde aveți un comunicator?”

Unde predomină suferința, durerea atroce este uneori un prețios pedagog.

Aforism dosadian

McKie și Jedrik n-aveau nevoie să discute această decizie. Era o opțiune pe care-o împărtășeau cu bună știință, grație unui proces de selecție devenit acum familiar. Există o falie în Zidul Zeilor și, chiar dacă zidul acesta învăluia în clipa de față Dosadi în întuneric, un contract caleban rămânea un contract caleban. Problema, vitală, era dacă paznicul Zidului Zeilor va consimți să răspundă.

Jedrik, în corpul lui McKie, rămase de gardă în fața ușii de la camera ei, în timp ce McKie, înveșmântat în carnea lui Jedrik, intră de unul singur pentru a încerca experiența. Cu cine putea căuta să ia legătura? Cu Fannie Mae? Bezna totală care izola Dosadi putea să însemne că gardianul caleban se retrăsese definitiv. Și nu mai era decât atât de puțin timp!

Așezându-se pe podea, cu picioarele încrucișate sub el, McKie încercă mai întâi să-și limpezească ideile. Lucrurile stranie, pe care le descoperea tot timpul în trupul feminin care acum îi aparținea, îl împiedicau să se concentreze.

Momentul schimbului îi producea un șoc remanent a cărui intensitate – avea toate motivele să se teamă – nu dădea semne că va diminua vreodată. Le era de ajuns, acum, să dorească acest lucru simultan, pentru ca schimbarea să se producă. Dar acest corp atât de diferit... da, multitudinea diferențelor își crea propria confuzie. Ea mergea mult mai departe decât adaptarea la o înălțime și-o greutate diferite. Mușchii brațelor, ai șoldurilor păreau amplasați în locuri nepotrivite. Senzațiile fizice erau vehiculate prin procese inconștiente deosebite. Anatomia crea propriile ei șabloane, propriile ei comportări automate... De pildă, observase că era obligat să facă anumite mișcări, într-un anumit fel, pentru a-și proteja sânii. Era ceva asemănător cu automatismele masculine destinate să protejeze testiculele. Aceste mișcări, pe care bărbații le învățau de la cea mai fragedă vârstă, deveneau repede simple reflexe; problema, însă, cu acest corp de femeie, era ca îl obliga să regăsească, în mod conștient, toate aceste comportamente. Și fenomenul depășea cu mult relația sâni-testicule.

Aceste frânturi încâlcite de gânduri parazitare îl împiedicau să se concentreze pentru contactul cu calebanii. Era exasperant. Trebuia să se descotorosească de orice senzație fizică de natură a-i distra atenția, dar acest corp feminin nu voia să-i dea pace. În disperare de cauză, efectua câteva exerciții de hiperventilație și-și concentra atenția într-un focar pineal căruia-i cunoștea prea bine pericolele. Ar fi putut degenera într-o pierdere definitivă a identității, dacă experiența se prelungea prea mult timp. Dobândea însă o claritate de spirit suficientă pentru a nu se mai gândi decât la Fannie Mae.

Liniște.

Trecerea timpului făcea din fiecare bătaie de inimă o lovitură de gong.

Frica dădea târcoale la hotarul tăcerii.

Înțelese deodată că exista ceva care-l înspăimânta de moarte pe gardianul Zidului Zeilor.

Fu cuprins de mânie.

„Calebane! Ai o datorie!”

„McKie?”

Răspunsul fusese atât de slab, încât se întreba dacă nu era un renghi pe care-l jucau speranțele sale.

„Fannie Mae?”

„Ești McKie?”

Devenise ceva mai puternic acum și McKie recunoscuse, în conștiința sa, prezența familiară a calebanei.

„Sunt McKie și ai o datorie față de mine.”

„Dacă ești într-adevăr McKie... de ce ești atât de... ciudat... schimbat?”

„Am un alt corp.”

N-ar fi putut jura, dar i se păru că deslușește o reacție de uimire. Apoi Fannie Mae reluă, cu și mai multă vigoare:

„Îl retrag pe McKie de pe Dosadi acum? Contractul permite.”

„Voi împărtăși soarta Dosadiei.”

„McKie!”

„Să nu discutăm în zadar, Fannie Mae. Voi împărtăși soarta Dosadiei, dacă nu vrei să retragi o altă persoană nodală împreună cu mine.”

Proiectă imediat imaginea psihică a lui Jedrik, lucru cu atât mai ușor pentru el cu cât împărtășea toată experiența ei.

„Dar e în corpul lui McKie!”

Tonul era acuzator.

„E într-un **alt** corp”, replică McKie. Știa că Fannie Mae înțelegea perfect ce-l lega de Jedrik. Totul depindea acum de interpretarea contractului caleban.

„Jedrik e dosadiană!” protestă calebana.

„Și eu sunt dosadian... acum.”

„Tu ești McKie!”

„Jedrik este, și ea, McKie. Contactează-o dacă nu mă crezi.”

Rupse contactul cu brutalitate și se pomeni prăvălit pe podea, tremurând. Corpul femeiesc, în care încă se mai afla, șiroia de sudoare, îl chinuia și-o migrenă îngrozitoare.

Avea Fannie Mae să-i dea ascultare? Știa că Jedrik era la fel de capabilă să proiecteze psihismul lui, ca și el pe al ei. Dar cum avea să interpreteze Fannie Mae termenii contractului dosadian?

Blestem! Durerea de cap era ca un cerc de foc. Se simțea deplasat în corpul lui Jedrik, prost folosit. Iar migrena persistentă îl făcea să se-ntrebe dacă nu cumva provocase o deteriorare ireparabilă creierului lui Jedrik, când recursese la acea concentrare pineală intensă.

Încet, se sprijini în mâini și încercă să se ridice. Picioarele lui Jedrik abia puteau să-l susțină. Se gândi la ea, de cealaltă parte a ușii, luptându-se cu transa paralizantă fără de care contactul caleban era imposibil. De ce dura așa mult? Să se fi retras calebanii?

Poate că am pierdut partida.

Dădu să se îndrepte spre ușă, dar nu apucă să facă doi pași, când o lumină orbitoare îl învălui dintr-o dată. Vreme de-o bătaie de inimă crezu că era vâlvătaia finală care avea să mistuiască Dosadi. Dar lumina persista. Privi în jur și constată că se afla în aer liber, într-un loc pe care-l recunoscuse imediat: curtea de la intrarea reședinței Capetelor Uscate, pe Tandaloor. Observă semnele încrengăturii pe mai toate zidurile: caractere gowachine, cu verde, pe fond de cărămizi galbene. Se auzea zgomotul unui jet de apă, într-un bazin din apropiere.

Sub o arcadă, chiar în fața lui, se afla un grup de gowachini, printre care recunoscuse pe unul dintre vechii săi dascăli. Da, era într-adevăr un sanctuar al Capetelor Uscate. Cei ce sălășluiau aici îl protejaseră, îl instruiseră, îl inițiaseră în tainele lor cele mai sacre.

Gowachinii ieșiră din umbra arcadei și se apropiară în grabă de o siluetă întinsă în mijlocul curții. Silueta se mișcă, se ridică în capul oaselor.

Era propriul său corp.

Jedrik!

Fu un intens elan reciproc, o urgență. Schimbul de corpuri se produse într-o clipită. McKie se regăsi în trupul lui obișnuit, șezând pe dalele reci ale curții. Gowachinii din jurul lui îl bombardau cu întrebări.

„McKie, ce se întâmplă?”

„Ai căzut dintr-o Poartă!”

„Ești rănit?”

Curmă avalanșa de întrebări cu un gest scurt al mâinii, încrucișă picioarele sub el și se cufundă imediat într-o transă concentrată pe monitorul implantat în stomacul lui. Monitorul pe care Bildoan n-ar fi crezut niciodată că McKie va ajunge să-l utilizeze!

După cum era plătit să o facă, taprisiotul de pe Central Central se brânșă la psihismul lui. McKie refuză orice contact cu Bildoan și efectuează, una după alta, șase comunicații, prin intermediul docilului taprisiot. Persoanele pe care le contactă ocupau poziții-cheie în BirSab. Erau, cu toții, agenți competenți și ambițioși, devotați trup și suflet cauzei Biroului. McKie le transmise toate datele referitoare la afacerea Dosadi, în secvențe compacte, utilizând tehnica elaborată în schimburile sale cu Jedrik, de la psihism la psihism.

Urmare relativ puține întrebări, iar răspunsurile fură ușor de dat.

„Calebanul care asigură blocada Dosadiei joacă rolul de Zeu. Așa e prevăzut în contract.”

„Și ceilalți calebani sunt de acord?”

Întrebarea venea de la un wreav extrem de perspicace, care sesizase complicațiile implicite faptului că gowachinii o școlarizau pe Ceylang, o wreavă, pentru a deveni legistă.

„Noțiunile de acord sau dezacord nu au aplicabilitate în cazul de față. Calebanul trebuia să preia acest rol pentru a-și putea executa contractul.”

„E vorba de-un joc, atunci?”

Wreavul era indignat.

„Poate. Un lucru însă e sigur: calebanii n-au aceleași concepții ca noi în materie de etică și de respect față de individ.”

„O știam de mult.”

„Da, dar acum am înțeles.”

După cele șase apeluri, McKie îi ceru taprisiotului să-i facă legătura cu Aritch. Îl găsi pe Înaltul Magistru în bazinul de conferințe al Încrângăturii Mergătoare.

„Te salut, clientule.”

Proiectase cuvintele cu un amuzament malițios. Percepu șocul pe care i-l produsese gowachinului.

„Sunt câteva lucruri pe care legistul tău îți va cere să le faci sub pecetea sacră ce ne leagă”, urmă McKie.

„Așadar, vrei să ajungi în judecarenă?”

Înaltul Magistru era deosebit de perspicace și beneficia de talentele dosadiene, dar nu era dosadian. Lui McKie nu-i era prea greu, acum, să-l manipuleze, făcând apel la motivațiile lui cele mai profunde. Când Aritch refuză cu tărie să anuleze contractul caleban, McKie nu-i dezvălui decât stratul superficial al hotărârii sale de neclintit.

„Sper că nu vrei să îngreunezi sarcina legistului tău.”

„Dar ce-i va mai împiedica atunci să părăsească Dosadi?”

„Nimic.”

„În cazul acesta, vei fi apărător, nu procuror?”

„Cere-i răspunsul wreavei tale, Ceylang.”

McKie rupse brusc contactul. Știa că Înaltul Magistru îi va da ascultare. Aritch avea prea puține posibilități de acțiune și cele mai multe conduceau la impasuri. În plus, legea gowachină îl obliga să respecte deciziile legistului său, o dată ce procedura era pusă în mișcare.

Când McKie ieși din transă, își văzu prietenii Capete Uscate adunați în jurul lui Jedrik, care le explica situația. Da, era într-adevăr avantajos să ai două corpuri cu o singură determinare. Se ridică și se apropie de grup. Zărindu-l, ea spuse:

„Mi-a trecut migrena.”

„Era cât pe ce s-o pățim”, zise el. Și adăugă: „Mai putem încă s-o pățim. Dar Dosadi e liberă.”

În istoria mai multor specii, perioada clasică abundă în exemple de conducători care n-au ezitat să azvârle jetoanele puterii (bani sau alte tabulatoare economice, puncte de statut etc.) în perturbații violente, de pe urma cărora nu aveau de profitat decât câțiva aleși informați dinainte. Versiunile umane ale acestui comportament sunt deosebit de edificatoare (vezi Anexa G.) Singuri panSpechii par să fi evitat acest fenomen, poate din cauza constrângerii creșelor.

Istorie comparativă, Publicațiile BirSab-ului

Următoarea serie de apeluri, McKie o efectuează din încăperea pe care i-o pusese la dispoziție Capetele Uscate. Era o cameră destul de spațioasă, special amenajată pentru oaspeți umani. Conținea mai multe caniscaune perfect dresate și un canipat larg, pe care Jedrik îl privise cu suspiciune, în pofida amintirilor preluate de la McKie. Știa că aceste creaturi-obiecte nu posedau decât un creier rudimentar, dar erau totuși... **vii.**

Jedrik stătea în fața ferestrei, care dădea spre bazinul din curte. Se

întoarse când McKie încheie contactul taprisiot. „Bănuielile confirmate”, spuse el.

„Prietenii tăi de la BirSab îl vor părăsi pe Bildoon pentru noi?”

„Da.”

Ea privi, din nou, pe fereastră.

„Mă tot gândesc cum o fi arătând acum cerul Dosadiei... fără Zidul Zeilor... la fel de luminos ca acesta.” Dădu din cap. „Iar când vom avea, și noi, Porți...”

Se întrerupse. McKie, desigur, împărtășea aceleași gânduri. Comuniunea lor cerea o adaptare considerabilă.

„M-am tot gândit și la pregătirea ta de legist”, reluă ea. McKie știa la ce se gândise.

Gowachinii aleși pentru a-l instrui întreținuseră cu el relații aparent foarte libere. I se spusese că profesorii lui alcătuiau un grup minuțios constituit, exclusiv pe bază de competență. Cei mai buni pentru sarcina de îndeplinit: să facă dintr-un non-gowachin un adevărat legist gowachin.

Sau din coadă de câine sită de mătase!

Profesorii lui păreau să ducă viața normală a unui gowachin, întreținând numărul obișnuit de femele fertile în bazinele familiale, extirpând mormolocii din graluz cu necesară detașare gowachină. La suprafață, toate astea aveau aerul unor lucruri foarte obișnuite. Îi înfățișaseră aspectele intime ale existenței lor, răspunseseră cu o sinceritate dezarmantă la întrebările lui.

Acum însă, percepțiile lui McKie, amplificate de cele ale lui Jedrik, captau totul sub o lumină diferită. Rivalitățile dintre încrengăturile gowachinilor căpătau o mai mare amploare. Și McKie își dădea seama că, pe atunci, nu pusese întrebările potrivite, că profesorii lui fuseseră aleși după alte criterii decât cele care i se prezentaseră lui și că autoritățile gowachine care îi selectaseră le dăduseră instrucțiuni speciale, comportând anumite restricții secrete de o importanță vitală.

Sărmana Ceylang!

Aceste reflecții îl tulburau profund. Ele schimbau concepțiile lui despre onoarea gowachină, repuneau în discuție comparațiile pe care avusese ocazia să le stabilească între principiile gowachine și mandatul încredințat BirSab-ului. Formația pe care i-o dăduse BirSab-ului trebuia, la rândul ei, reexaminată de aceeași manieră.

De ce... de ce... de ce...

Justiția? Codul gowachin?

Interesul de a dispune, ca legist gowachin, de un agent important al BirSab-ului dobânda o nouă dimensiune. McKie vedea acum lucrurile acestea așa cum văzuse odinioară Jedrik prin Zidul Zeilor. Existau întotdeauna forțe mai mult sau mai puțin vizibile în spatele fiecărui ecran vizibil. O structură ascunsă a puterii se afla acolo: persoane care nu apăreau aproape niciodată în public,

factori decizionali al căror cel mai mărunț capriciu putea avea consecințe incredibile pentru o serie întreagă de lumi. Zone întinse, planete chiar, puteau fi constrânse la diferite grade de aservire. Dosadi nu fusese decât un caz extrem, cu un obiectiv precis.

Corpuri noi în schimbul unora vechi. Tinerețe în schimbul bătrâneții. Practic, nemurirea. Și un teren de antrenament pentru cei ce trebuiau să ia decizii cruciale.

Dar nici unul din ei nu putea fi atât de desăvârșit dosadian pe cât era combinația McKie plus Jedrik.

Tare-ar fi vrut să știe unde și cum se luase decizia în legătură cu proiectul Dosadi. Aritch n-avea nici un amestec în treaba asta, fără doar și poate. Existau alții în spatele lui, gowachini și non-gowachini. Un grup ocult deținea puterea. Un grup care rămânea în umbră, undeva, pe una din lumile Co-simțirii. Membrii acestui grup nu erau obligați, de altfel, să se întâlnească în carne și oase. Și, oricum, niciodată în public. Prima lor regulă era secretul. Trebuiau să se servească, pentru acțiunile lor publice, de personaje-tampon, care evoluau la hotarele adevăratei puteri. Personaje ca Aritch.

Și ca Bildoon.

Ce câștig sperase să obțină acest panSpechi? Acapararea pentru totdeauna a ego-ului creșei sale? Desigur. Asta, plus... un mare număr de corpuri - umane, firește - lipsite de stigmatele originilor sale panSpechi.

Comportamentul lui Bildoon - ca și-al lui Aritch - părea atât de transparent, acum. Undeva, trebuia să existe un Mrreg, care crea curenții în care înota Aritch. Îndărățul oricărei marionete există un mânuitor.

Mrreg.

Prăpăditul ăla de Grinik dezvăluise mai mult decât își închipuia.

Și Bildoon.

„Avem două căi de atac”, spuse McKie.

Jedrik încuviință.

„Bildoon și Mrreg. Ultimul e cel mai periculos.”

Un rid, lângă nasul lui, începu să-l mănânce. Se scărpină automat, sesizând brusc o schimbare. Privi năuc împrejur și se pomeni în fața ferestrei, înveșmântat în corp de femeie.

La naiba! Începea să se petreacă prea repede.

Jedrik îl privea cu propriii lui ochi. Vorbi cu glasul lui, dar tonul era sută la sută Jedrik. Lucrul li se păru amândurora amuzant.

„Puterile BirSab-ului tău.”

McKie înțelese la ce se referea.

„Da, câinii de pază ai dreptății.”

„Unde erau acești câini de pază când strămoșii mei au fost ademeniți în capcana Dosadiei?”

„Câinii de pază ai dreptății. E un rol ingrat și periculos.”

„Cunoști sentimentele noastre de indignare.”

„Cunosc și ce-nseamnă să ai părinți iubitori.”

„Să nu uiți, când ai să vorbești cu Bildoan.”

McKie se trezi în pat, în propriul lui trup.

În aceeași clipă simți filamentele mentale ale unui apel taprisiot și sesiză contactul cu psihismul lui Bildoan. Nu mai pierdu timp. Forțele din umbră mușcaseră din momeală.

„Am reușit să localizez Dosadi”, transmise el, fără vreun alt preambul. „Afacerea va ajunge în judecarenă, asta e sigur. Aș vrea să întreprindeți demersurile preliminare. Încunoștiințați-l pe Înaltul Magistru Aritch că impun prescripția formală a legistului. Un membru al juriului va trebui să fie un gowachin de pe Dosadi. M-am și gândit la persoana lui. Se numește Broey.”

„Unde ești?”

„Pe Tandaloor.”

„Cum așa?”

McKie își disimulă amărăciunea. **Ah, Bildoan! Ce ușor te dai de gol!**

„Pentru moment, Dosadi e în afară de orice pericol”, spuse el. „Am luat și unele măsuri de contracarare”, adăugă.

Apoi întrerupse contactul.

Jedrik murmură gânditoare:

„Când mă gândesc la tulburările pe care le creăm...”

McKie n-avea timp pentru asemenea considerații.

„Broey va avea nevoie de ajutor; câțiva aghiotanți și-un detașament de oameni aleși pe sprânceană, de care te rog să te ocupi tu.”

„Bine. Ce facem cu Gar și Tria?”

„Îi lăsăm în pace. Broey îi va recupera mai târziu.”

Sistemele economice de tip comunitar au fost întotdeauna mult mai distrugătoare pentru societățile care le-au generat, decât cele bazate pe cupiditate. Este una din lecțiile Dosadiei: cupiditatea își stabilește singură limitele; este un factor de autoreglare.

Analiza Dosadiei, Publicațiile BirSab-ului

McKie examina biroul de legist care-i fusese atribuit. Miresmele de seară ale junglei tandalooriene pătrundeau pe fereastră. O simplă barieră îl despărțea de judecarenă, cu șirurile ei de scaune în amfiteatru. Biroul și camerele alăturate erau mici, dar dispuneau de toate legăturile necesare cu băncile de date și infrastructura pentru citarea martorilor și a experților. Era un loc cu un decor verde atât de înșelător de banal, încât un non-gowachin ar fi fost lesne îndemnat să se simtă în largul său. Dar așezământul acesta nu era decât o butaforie purtată de curenți gowachini. Oricât s-ar fi străduit Pactul

Co-simțitor să atenueze rigoarea formalităților gowachine, pe Tandaloor predominau cutumele poporului batracian.

Așezându-se la unica masă din micul birou, McKie simți caniscaunul adaptându-se docil la poziția sa. Îi făcea plăcere să stea din nou într-un caniscaun, după experiența spartană a mobilierului dosadian. Apăsă pe un buton și se adresă chipului gowachin care-și făcu numaidecât apariția pe ecranul încorporat mesei:

„Vreau să fie citați în calitate de martori cei care-au participat nemijlocit la organizarea experimentului Dosadi. Ești în măsură să-mi satisfaci cererea?”

„Poți să-mi indici numele acestor martori?” Ce-și închipuia dobitocul ăsta? C-o să se repeadă să strige: „Mrreg”?

„Dacă ai să mă obligi”, replică el cu răceală, „îl voi supune pe Aritch Legii și voi obține de la el aceste nume.”

Răspunsul nu avu nici un efect aparent asupra gowachinului, care declină numele și titlul lui McKie înainte de a adăuga:

„Ești liber să procedezi cum crezi de cuviință, dar, înainte de a cita un martor, trebuie să-i cunosc numele.”

McKie se abținu să zâmbească. Bănuielile lui erau confirmate. Gowachinul de pe ecran, deși atent, nu se grăbi să observe. Altcineva însă sesiză corect nuanțele, deoarece un al doilea chip gowachin, mai bătrân, îl înlocui pe cel dintâi.

„Ce-ți închipui că faci, McKie?”

„Determin modul în care voi proceda cu acest caz.”

„Vei proceda ca legist al baroului gowachin.”

„Exact.”

McKie așteaptă răbdător.

Gowachinul de pe ecran îl privi într-o dungă.

„Jedrik?”

„Vorbești cu Jorj X. McKie, legist al baroului gowachin.”

Cu destulă întârziere, gowachinul percepu o parte din schimbările operate asupra lui McKie de experiența dosadiană.

„Vrei să te pun în legătură cu Aritch?”

McKie negă cu o mișcare a capului. Pârliții ăștia de subalterni erau atât de transparenți.

„Nu Aritch a hotărât crearea Dosadiei. Aritch a fost ales ca să încaseze loviturile, dacă se ajungea la așa ceva. Nu voi accepta nimic mai prejos de cel care a avut ultimul cuvânt în decizia de lansare a experimentului Dosadi.”

Gowachinul îl privi cu răceală, apoi spuse:

„Așteaptă puțin. Să văd ce pot face.”

Ecranul deveni opac, dar sunetul rămase. McKie auzi conversația.

„Alo!... Da... Îmi pare rău că trebuie să vă tulbur într-un moment ca acesta.”

„Ce este?”

Era un glas gowachin, arogant și grav, vădit iritat. Avea și-un accent, pe care orice dosadian îl putea recunoaște, în ciuda intonației înșelătoare suprapuse cu grijă. Era cineva care se servise deja de Dosadi.

Vocea bătrânului gowachin care-i răspunsese lui McKie continuă:

„Legistul lui Aritch are câteva întrebări delicate. Vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.”

„Cu mine? Dar mă pregătesc pentru **laupuk**.”

McKie n-avea idee ce putea fi acest **laupuk**, dar îi deschidea o nouă fereastră spre gowachini. Era o privire în plus asupra zonelor rarefiate care-i fuseseră ascunse ani în șir. O privire care-i confirma faptul că alesese un făgaș bun.

„Ne ascultă chiar în acest moment.”

„Ne ascultă... De ce?”

Tonul era amenințător, dar bătrânul gowachin urmă netulburat:

„Ca să nu-i mai dau explicații. E clar că nu va accepta nimic mai puțin decât o discuție personală cu dumneavoastră. Persoana se numește McKie, dar...”

„Continuă!”

„Inutil; veți înțelege.”

„Sper că interpretarea dumatăle este corectă. E-n regulă: dă-mi-l.”

Ecranul lui McKie scânteie, apoi dezvăluie un interior gowachin cum McKie nu mai avusese ocazia să vadă. În fundul unei săli vaste, peretele era acoperit cu lănci și arme albe, flamuri multicolore, pietre strălucitoare și ornamente sculptate într-o substanță de un negru lucios. Toate serveau drept fundal pentru un uriaș caniscaun, în care ședea, cu picioarele depărtate, un bătrân gowachin, asistat de doi gowachini tineri. Aceștia turnau pe corpul lui un lichid vâscos, auriu, conținut în niște flacoane de cristal verde, cu formă spiralată. Cei doi tineri masau cu acest lichid pielea bătrânului gowachin. Din cauza substanței, tot trupul gowachinului lucea și, când bătrânul clipi, McKie observă că pleoapele lui nu purtau tatuajul nici unei încrengături.

„După cum vezi”, rosti el, „mă pregătesc pentru...”

Tăcu brusc, dându-și seama că interlocutorul lui nu era gowachin. Deși, neîndoios, va fi știut acest lucru. Era o reacție surprinzător de înceată pentru un dosadian.

„Am greșit”, spuse el.

„Într-adevăr”, zise McKie, dând din cap binevoitor. „Cum te numești?”

Bătrânul gowachin se încruntă în fața acestei stângăcii, apoi surâse ironic:

„Mi se spune Mrreg.”

După cum bănuise McKie. Dar de ce un gowachin de pe Tandaloor împrumuta numele, sau mai degrabă **titlul**, monstrului mitic care insuflase poporului batracian impulsul irezistibil al practicării unei selecții sălbatice?

Implicațiile depășeau cu mult cadrul acestei planete. Ajungeau până la Dosadi.

„Dumneata ai luat decizia în privința experimentului Dosadi?”

„Cineva trebuia s-o ia.”

Nu era un răspuns prea clar și McKie se hotărî să pună punctul pe i:

„Nu-mi faci nici o favoare! Acum știu ce-nseamnă funcția de legist în baroul gowachin și am de gând să-mi folosesc din plin prerogativele.”

S-ar fi zis că McKie pronunțase niște cuvinte magice, care avură darul să încremenească scena de pe ecran. Cei doi asistenți încetară să mai toarne unguent, dar fără să privească spre obiectivul care le transmitea imaginea în camera lui McKie. Cât despre Mrreg, acesta rămase perfect imobil, fixându-l pe McKie cu ochi care nu clipeau.

McKie așteptă.

Brusc, Mrreg se întoarse spre asistentul din stânga sa.

„Continuă, te rog. N-avem prea mult timp.”

Ca și când remarca i-ar fi fost adresată, McKie spuse:

„Dumneata ești clientul meu. Pentru ce mi-ai trimis un intermediar?”

Mrreg îl examinează din nou pe McKie.

„Acum pricep ce voia să spună Ekris”, zise el. Apoi, cu ceva mai multă vivacitate: „Ei bine, McKie, află că ți-am urmărit cariera cu foarte mult interes. Cu toate astea, după cum se dovedește acum, se pare că n-am urmărit-o destul de îndeaproape. Poate că dacă n-am fi...”

Lăsă ideea neterminată.

O preluă însă McKie:

„Era inevitabil să evaderez de pe Dosadi.”

„Poate.”

Asistenții terminaseră ce aveau de făcut. Ieșiră din încăpere, luând cu ei recipientele cu formă ciudată.

„Nu mi-ai răspuns la-ntrebare”, spuse McKie.

„Nu-s obligat să-ți răspund la întrebări.”

„În cazul ăsta, nu mă mai ocup de această afacere.”

Mrreg se aplecă în față, alarmat dintr-o dată.

„Nu poți face asta! Aritch nu este...”

„Nu mă interesează Aritch. Clientul meu este gowachinul care a luat decizia în privința Dosadiei.”

„Ai o comportare foarte ciudată pentru un legist. Da, adu-mi-l.” Îndemnul din urmă fusese adresat cuiva aflat în afara câmpului vizual, dar care apărură numaidecât, purtând pe brațe un veșmânt alb ce semăna cu un șorț lung, cu mâneci. Asistentul începu să-l îmbrace pe Mrreg, care, fără să-i dea atenție, i se adresă mai departe lui McKie:

„Îți dai seama ce ești pe cale să faci, McKie?”

„Pregătesc apărarea clientului meu.”

„Înțeleg. Cine te-a informat despre mine?”

McKie clătină din cap.

„Chiar mă crezi incapabil să deduc existența dumitale sau să interpretez indicațiile pe care mi le furnizează propriile mele simțuri?”

McKie își dădu seama că gowachinul nu vedea realitatea dindărătul cuvintelor lui mușcătoare. Mrreg se întoarse spre asistentul care îi lega o panglică verde la partea din spate a șorțului. Operația îl obliga pe bătrânul gowachin să se aplece în față. „Ceva mai strâns”, ceru el.

Asistentul desfăcu, apoi refăcu nodul. Mrreg se adresă din nou lui McKie:

„Te rog să mă scuzi. Lucrurile acestea trebuie să-și urmeze cursul.”

McKie percepu remarca în stil dosadian. Asista la preparativele unui ritual important, despre care nu-i vorbise până acum nici un gowachin. Cu atât mai bine. S-aștepte. Continuă să vorbească, pentru a vedea ce mai putea afla de la acest Mrreg.

„Când ți-ai dat seama că puteai să te folosești de Dosadi în scopuri pur personale...”

„Personale? Ce motivație mai universală ar putea exista, McKie, decât restrângerea concurenței?”

„Ai estimat corect prețul pe care ai putea fi nevoit să-l plătești?”

„Bineînțeles. Cunoșteam prețul.”

În vocea gowachinului răzbătuse un ton de resemnare, rareori întâlnit la cei din specia lui. McKie șovăi. Asistentul care adusese șorțul părăsi încăperea fără să arunce nici măcar o privire în direcția lui McKie, deși în sală trebuia să existe un ecran pe care Mrreg își vedea interlocutorul.

„Te interesează de ce-am însărcinat un intermediar să angajeze legistul?” întrebă Mrreg.

„De ce Aritch?”

„Fiindcă este un candidat la... responsabilități mai înalte. Știi că mă surprinde purtarea dumitale, McKie? Sunt sigur că-ți dai foarte bine seama ce ți-aș putea face pentru impertinențele astea, dar văd că-i dai liniștit mai departe.”

Cuvintele dezvăluiau mai multe decât ar fi putut dori Mrreg, dar gowachinul rămânea orb (sau indiferent) la ce percepea McKie. În ceea ce-l privea, acesta afișa o fațadă la fel de impenetrabilă ca a oricărui dosadian.

„Scopul meu este unul singur”, zise el. „Și nimeni nu mă va putea abate de la acest scop, nici măcar clientul meu.”

„Crezul legistului”, comentă Mrreg.

Asistentul dinainte reveni cu un fel de pumnal fără teacă. McKie apucă să observe un mâner bătut în pietre prețioase și scânteierea metalică a unei lame de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu vârful puternic încovoiat. Asistentul, cu spatele la McKie, se plasează în fața lui Mrreg. Lama nu se mai vedea.

Gowachinul, parțial mascat de corpul asistentului, se aplecă spre dreapta,

pentru a i se adresa lui McKie:

„Mi se pare că nu ți s-a vorbit niciodată despre ceremonia pe care noi o numim **laupuk**. Este ceva foarte important. Am fost neglijenți omițând-o din pregătirea dumată. Încearcă să înțelegi semnificația acestui ritual. Te va ajuta să-ți pregătești mai bine cazul.”

„Care a fost încrengătura dumată?” întrebă McKie.

„Asta nu mai are absolut nici o importanță, dar... mă rog. Marea Deșteptare. Am fost Înaltul ei Magistru vreme de douăzeci de ani, înainte de-a prinde viață proiectul Dosadi.”

„Câte corpuri de periferici ai folosit?”

„Acesta-i primul și ultimul. Dar nici asta nu mai are vreo importanță. Spune-mi, McKie, când ai început să bănuiești că Aritch nu era decât un intermediar?”

„Când am înțeles că nu toți gowachinii s-au născut gowachini.”

„Dar Aritch...”

„Da, știu: Aritch aspiră la responsabilități mai înalte.”

„Hm... sigur. Înțeleg. Decizia cu privire la Dosadi trebuia să depășească, în mod necesar, cadrul câtorva încrengături sau chiar pe cel al unei singure specii. Trebuia să existe... ceea ce voi, oamenii, numiți, mi se pare, un «Comandament Suprem». Da, toate astea probabil că ți-au sărit în ochi, cu perspicacitatea de care dai dovadă acum. Cred că lucrul care ne-a indus în eroare au fost numeroasele dumată căsătorii. Ai făcut-o intenționat?”

La adăpostul măștii sale dosadiene, McKie se decise să mintă:

„Firește.”

„Ahhhh!”

Mrreg păru să se cufunde în el însuși, dar își reveni repede.

„Pricep. Am fost lăsați să credem că erai un fel de diletant, cu sentimente corupte. Trebuia să luăm asta drept o meteahnă pe care o puteam exploata. În acest caz, înseamnă că există un alt Comandament Suprem, de care noi n-am știut.”

Toate acestea, debitate în mare viteză, lăsau să se întrevadă roțile motrice ale ideii pe care și-o făcea Mrreg despre universul co-simțitor. McKie era uluit să constate în ce măsură cuvintele puteau să spună mai mult decât aparențele. Acest gowachin părăsise de mult timp Dosadi, unde nu se născuse, dar ceea ce învățase acolo nu se ștersese și ieșea la iveală acum, când se simțea pus cu spatele la zid.

McKie se feri să-l întrerupă.

„Nu ne-am așteptat să deslușești rolul lui Aritch. De altfel, nici nu ne-a preocupat asta, după cum probabil că știi. Presupun că...”

Mrreg preferă să-și păstreze pentru el presupunerea, care va fi fost ea, căci continuă meditănd cu voce tare:

„Aproape că s-ar putea crede că te-ai născut pe Dosadi.”

McKie rămase tăcut, lăsând conștiința gowachinului să se impregneze de spaima implicită acestei conjecturi.

După un moment de reflecție, Mrreg întreabă:

„Îi consideri vinovați pe toți gowachinii?”

McKie continua să tacă. Mrreg începu să se agite.

„Acest Comandament Suprem, din care fac parte, constituie un fel de guvern. Uneori, un popor poate fi determinat să accepte fără a pune întrebări ceea ce face guvernul său.”

McKie hotărî să profite de ocazie.

„Guvernele angajează întotdeauna populații întregi, când o situație devine destul de gravă. Prin acceptul lor pasiv, aceste populații devin complice la toate crimele comise în numele lor.”

„Le-ați acordat dosadienilor acces liber la Porțile calebane?”

McKie încuviință din cap.

„Calebanii sunt conștienți de obligațiile lor. Jedrik și-a asumat sarcina de a-și pune la curent compatrioții.”

„Aveți de gând să-i lăsați pe dosadieni să invadeze Co-simțirea și să se răzbune pe Comandamentul meu Suprem? Bagă de seamă, McKie! Te avertizez în modul cel mai solemn să nu uiți de datoria dumitale de legist sau să-i întorci spatele lui Aritch.”

McKie nu răspunse.

„Să nu faci o greșeală ca asta, McKie, Aritch este clientul dumitale. Prin persoana sa, îi reprezintă pe toți gowachinii.”

„Un legist nu poate apăra decât un client responsabil”, replică McKie. „Nu un intermediar, ci un client ale cărui acte sunt puse în discuție în cauza care se judecă.”

Expresia gowachinului dădu semne de neliniște.

„Ascultă-mă cu atenție, McKie. Nu-mi mai rămâne prea multă vreme.”

Într-o străfulgerare de aprehensiune, McKie își îndreptă atenția la asistentul care ținea pumnalul și-l masca parțial pe gowachinul așezat. Mrreg vorbi cu repeziciune.

„Educația dumitale gowachină comportă numeroase lacune, McKie. Recunosc că-i greșeala noastră. Dar acum, din cauza... impetuozității dumitale, te afli într-o situație care-i pe cale să devină o cauză pierdută.”

Asistentul își schimbă ușor poziția, ridicând încet brațele. McKie întrezări vârful lamei, cu puțin deasupra umărului său drept.

„Gowachinii nu sunt organizați în familii, ca oamenii sau, în felul lor, wreavii”, continuă Mrreg. „Noi am eşalonat înaintarea fiecărui individ în grupuri care dețin din ce în ce mai multe responsabilități față de cei aflați dedesubt. Așa este structurat Comandamentul nostru Suprem. Ceea ce obișnuiți voi să considerați a fi o familie gowachină nu este, în realitate, decât un grup de reproducere, supus unor reguli limitate. Ori de câte ori facem încă un pas în

ierarhia responsabilităților, știm că prețul pe care-l vom avea de plătit, în caz de eșec, va fi mai mare. Mă-ntrebi dacă știu care-i prețul? Ah, McKie! Masculul gowachin reproducător are grijă să facă în așa fel, încât numai mormolocii lui cei mai iuți și mai ageri să poată supraviețui. Un Magistru veghează la respectarea formelor Legii. Comandamentul Suprem răspunde în fața unui... Mrreg. Înțelegi? Iar un Mrreg trebuie să ia numai deciziile cele mai potrivite. Fără greșală. Iată de ce... **laupuk!**"

Când pronunță ultimul cuvânt, arma din mâinile asistentului deschise un arc de cerc fulgerător, care intersectă gâtul gowachinului. Capul lui Mrreg, retezat dintr-o singură lovitură, fu ridicat de extremitatea încovoiată a lamei și se prăbuși pe șorțul alb, împrăștiându-l cu fluid verde.

Scena dispăru, pentru a fi înlocuită de gowachinul care-l pusese pe McKie în legătură cu Mrreg.

„Aritch dorește să-și consulte legistul”, spuse el.

Într-un univers schimbător, numai o specie schimbătoare poate spera să fie nemuritoare, și asta numai dacă ouăle sunt crescute în medii cât mai diversificate și dispersate. Ceea ce promite o abundență de indivizi unici.

**Intuiții (Scurtă privire asupra filosofiei antice a speciei umane),
Publicațiile BirSab-ului**

Jedrik stabili contactul cu McKie în timp ce acesta aștepta să sosească Aritch și Ceylang. Stătea, privind absent în tavan și speculând, în cel mai tipic stil dosadian, asupra manierei în care ar fi putut obține un maximum de avantaje personale de pe urma acestei întâlniri. De cum simți atingerea, McKie își baricadă trupul.

„Fără transfer.”

„Bineînțeles că fără.”

Era un lucru infim, o nuanță care ar fi putut să-i scape oricui n-ar fi avut în minte un model atât de precis al lui Jedrik.

„Ești supărată pe mine”, zise el.

Ironia pe care o proiectă fu percepută imediat, era sigur. Când ea îi răspunse, mânia se preschimbase în simpla iritare. Ceea ce-o afecta nu era atât necesitatea de a-și atenua reacțiile, cât faptul că le lăsase să transpară.

„Îmi amintești de unul din primii mei amanți”, spuse ea. McKie se gândi la locul în care se afla Jedrik în acea clipă: la adăpost, pe insula înmiresmată de parfumuri florale, pe care-o poseda în oceanul planetar de pe Tutalsee. Cât de straniu trebuie că-i va fi părut acel mediu cuiva venit de pe Dosadi! Nici un fel de amenințare, fructe pe care le putea culege în voie, fără teamă că s-ar putea otrăvi. Amintirile pe care i le transmisese ar fi trebuit să confere tuturor acestor

lucruri un iz familiar, dar asta nu însemna că experiența pe viu putea fi mai puțin stranie. Amintirile lui... firește... Insula îi va fi evocat lui Jedrik toate lunile lui de miere, petrecute în acele alcovuri învăluite în parfumuri de floare.

Cu gândul la acestea, proiectă:

„Sunt sigur că respectivul n-a știut să te aprecieze la adevărata ta valoare, cu excepția patului, bineînțeles. De fapt, care dintre aceștia...”

Evocă mai multe posibilități concrete, extrase din amintirile preluate de la ea.

Jedrik izbucni în râs. Îi simți din plin spontaneitatea reacției, lipsită de orice restricție mentală.

La rândul său, își aminti de una dintre fostele sale soții și, de la una la alta, se duse cu gândul la filiația care sfârșise cu apariția lui Jedrik. În această privință, nu existase confuzie între alegerea partenerului de reproducere și un amant ce răspunde numai satisfacției sexuale. Ba chiar s-ar fi putut întâmpla, de ce nu, ca primul să fie profund detestat.

Amanți... soții... Care era diferența, dacă nu doar cea de la nivelul convențiilor sociale ce distribuiau rolurile. Dar acea femeie, de care-i amintea Jedrik... Își scotoci memoria, întrebându-se dacă amintirile lui îl puteau ajuta să îmbunătățească relația cu Jedrik. Avea, pe atunci, vreo treizeci și cinci de ani și BirSab-ul îi atribuisese una din primele sale misiuni personale, fără prezența unui instructor care să-l îndrume și să-l sfătuiască. Se spunea că era cel mai tânăr agent uman al Biroului, care era lăsat, astfel, de unul singur, pentru îndeplinirea unei misiuni importante. Planeta aparținea sistemului Ylir, iar afacerea nu semăna cu nimic din ce cunoscuse până atunci McKie. Un oraș crescut parcă în el însuși, cu case în umbra unor ganguri adânci, cufundat într-o liniște apăsătoare. Nici animale, nici insecte, nici păsări, doar acea liniște înfricoșătoare, la adăpostul căreia, se aflase, era pe cale să ia naștere o religie fanatică. Toate conversațiile erau purtate cu voce joasă și încărcate de intonații subtile, care sugerau existența unui cod propriu Ylir-ei, sfidând intrușii veniți din afară. O atmosferă oarecum dosadiană, în fond.

Soția lui de atunci, care-l aștepta liniștită pe Tutalsee, avea un temperament cu totul opus; era sociabilă, sportivă, zgomotoasă.

Destul de curios, experiența Ylir-ei îl făcuse pe McKie să se întoarcă la această femeie cu o conștiință acută a necesităților ei. Căsnicia lor durase mai mult decât celelalte. Înțelegea, acum, de ce Jedrik îi amintea de femeia aceea: se înconjurau, amândouă, cu o armură de feminitate tenace, dar, în spatele acestei fațade, erau extrem de vulnerabile. Când armura ceda, ceda cu totul. Descoperirea îl ului, căci percepea clar natura reacției lui: îi era frică.

În secunda acestei evaluări, Jedrik sesiză direcția gândurilor lui.

„N-am părăsit Dosadi. Am luat-o cu noi.”

Așadar, acesta era motivul pentru care-l contactase acum. Voia să fie sigură că el încorporează această dată în evaluările lui. Privi pe fereastra deschisă.

Curând, peste Tandaloor avea să se aștearnă crepusculul. Planeta de baștină a gowachinilor era o lume care sfida schimbarea, o sfidase timp de mii de ani standard. Sub anumite aspecte, era un ungher liniștit, în afara timpului.

Co-simțirea nu va mai fi niciodată aceeași.

Micul pârlăș dosadian, pe care Aritch și-ai săi speraseră să-l stăvilească, devenise o cataractă asurzitoare. Poporul dosadian avea să se infiltreze în toate cotloanele civilizației co-simțitoare. Nimic nu-i putea rezista unui dosadian, fie el și cel mai umil. Legile aveau să se schimbe. Relațiile individuale aveau să fie subtil, dar profund, modificate. Totul avea să se impregneze de concepțiile dosadiene, de la simpla amicitie la relațiile de afaceri cele mai complexe.

McKie își aminti subit de ultimele cuvinte pe care le pronunțase Aritch, când îl însoțise spre Poarta ce avea să-l transporte pe Dosadi:

„Întreabă-te dacă ar putea exista un preț prea mare pentru lecția dosadiană.”

Fusesse, de fapt, primul indiciu pe care-l avusese McKie despre motivațiile reale ale lui Aritch. Cuvântul „lecție” îl intrigase, dar nu-i putuse sesiza implicațiile. Cu oarece stânjeneală, își aminti răspunsul prea ușuratic pe care i-l dăduse Magistrului:

„Depinde de lecție.”

Era adevărat, firește, dar cât de orb fusese la lucruri pe care orice dosadian le-ar fi perceput imediat! Cât de naiv putuse să fie!

Vru să-i arate lui Jedrik că înțelegea motivul pentru care ea îi atrăsese atenția asupra acestor lucruri.

„Aritch n-a văzut mai departe de utilizarea violenței și-a nedreptății...”

„Și de exploatarea lor, în scopul dobândirii de avantaje personale.”

Jedrik avea, desigur, dreptate, gândi McKie contemplând amurgul. Fiecare specie încerca să-și aroge totul. Dacă specia eșua, alte forțe din spatele ei interveneau, și așa mai departe, la infinit.

Fac ceea ce fac.

Își aminti, cu un fior, cuvintele monstrului adormit și simți că Jedrik are aceeași reacție de oroare. Dar ea era blindată chiar și împotriva acestui lucru.

„Co-simțirea asta a voastră, ce puteri enorme a avut!”

Perfectul compus era îndreptățit. Și nu spusese nici Co-simțirea **noastră**, pentru că era ceva deja depășit. În plus... ea rămânea dosadiană.

„Și, mai ales, iluzia puterii”, încheie ea.

McKie văzu în sfârșit ce voia ea să sublinieze și partea psihismului ei pe care o împărtășea, făcu lecția de două ori mai percutantă. Ea știa dinainte care erau cheile pe care personalitatea lui McKie putea risca să le scape din vedere. Dar acesta era, totuși, unul din elementele fundamentale care cimentau unitatea Co-simțirii.

„Cine își poate permite să se considere imun la orice represalii?” cită el.

Era exact textul din Manualul BirSab-ului.

Jedrik nu-i răspunse.

Nici nu era nevoie să mai insiste. Lecțiile istoriei erau clare. Violența generează violență. Când această violență scapă de sub control, ea apucă pe un făgaș deprimant prin repetabilitatea sa. Cel mai adesea, acest făgaș are repercusiuni fatale asupra celor nevinovați. Așa-numita „fază de recrutare.” Ex-nevinovații declanșează, la rândul lor, violență după violență, până când rațiunea sfârșește prin a învinge sau toată lumea e masacrată. Existau în univers destule globuri carbonizate, plutind în derivă, care fuseseră odată planete, pentru ca lecția să fie prezentă în mintea tuturor. Dosadi se aflase la un pas de-a împărtăși această soartă.

Înainte de a întrerupe contactul, Jedrik vru să-i atragă atenția asupra unui alt punct.

„Îți aduci aminte că, în ultimele momente, Broey a ordonat sporirea rațiilor pentru oamenii aflați în solda lui. Era o manieră aparte de a le spune că, în curând, aveau să fie trimiși la Periferie, unde trebuiau să se descurce de unii singuri.”

„O manieră **dosadiană** de a le-o spune.”

„Exact. Am păstrat dintotdeauna în rezervă gândul că, dacă ne reproduceam într-un număr foarte mare, unii dintre noi puteau fi siguri că vor supraviețui, orice s-ar întâmpla. Am fi putut produce o specie capabilă să trăiască în afara Chu-ului... sau a oricărui alt oraș construit numai pentru a furniza locuitorilor lui alimente netoxice.”

„Dar există întotdeauna o forță mai mare, care stă la pândă în culise.”

„Fă în așa fel, încât Aritch să înțeleagă asta.”

Când violența este inevitabilă, e mai bine să alegi o explozie controlabilă, decât să lași să se răspândească o dezlănțuire contagioasă.

Lecții de opțiune, Manualul BirSab-ului

Aprodul principal al judecarenei, un demn și corpolent gowachin din Încrengătura Prezumțiilor, îl întâmpină pe McKie, la poarta arenei, cu o mărturisire:

„Am omis să vă informez mai devreme că unii dintre martorii dumneavoastră au fost recuzați la cererea acuzării.”

Aprodul, care se numea Darak, făcu un gest gowachin echivalent cu o ridicare din umeri și așteptă.

McKie, fără a-i răspunde, contemplă intrarea în formă de ogivă, care lăsa să se întrevadă o parte a amfiteatrului. Se așteptase, pentru această primă ședință, la o asemenea provocare. Ceea ce-i anunțase Darak constituia, pentru

el, o dezvăluire importantă. Însemna că i se accepta gambitul. Cei ce ghidau acțiunile lui Ceylang aleseseră o linie de atac riscantă. Se așteptau ca el să protesteze. Se întoarse, privindu-l pe Aritch, care stătea docil la trei pași în spatele legistului său, arborând expresia resemnată a celui care a decis să-și încredințeze soarta judecării.

„Trebuie respectate formele legii.”

În spatele acestor aparențe se aflau venerabilele tradiții gowachine. **Vinovații sunt inocenți. De la un guvern nu pot veni decât lucruri rele. Legaliștii pun mai presus de orice interesele lor personale. Apărarea și acuzarea sunt surori gemene. Trebuie suspectat totul și orice.**

Legistul lui Aritch avea latitudinea determinării poziției de plecare și McKie alesese apărarea. Nu-l surprinsese să afle că Ceylang va fi reclamantă. În contrapartidă, insistase ca Broey să aibă un loc într-o tribună judiciară limitată la trei membri. Cererea lui cauzase o oarecare întârziere, timp în care Bildoon îl contactase pentru a-l iscodi, în speranța de a descoperi o eventuală trădare. Demersul lui Bildoon era atât de naiv, încât, inițial, McKie se întrebese dacă nu cumva era vorba de o capcană în planul secund.

„McKie, gowachinii se tem că ai un caleban ascuns în mânecă. E o forță pe care ei...”

„Cu cât se tem mai mult, cu atât mai bine.”

McKie privise imperturbabil chipul lui Bildoon pe ecranul comunicatorului. Directorul Biroului părea tensionat și obosit. Jedrik avea dreptate: cât de ușor puteau fi citiți nedosadienii!

„Dar, din câte am înțeles, ai părăsit Dosadi în ciuda existenței unui contract caleban care interzice...”

„Lasă-i să-și facă probleme. N-o să le strice.”

Îl privi fix pe Bildoon, fără a trăda nici cel mai mic sentiment. Nu încăpea îndoială că această conversație era spionată. Cu atât mai bine. Aveau să-nceapă să înțeleagă și ei cu ce erau confrunțați. Oricum, nu o marionetă, ca Bildoon, avea să dezvăluie ce urmăreau forțele din umbră. Faptul că-l trimiseseră pe Tandaloor avea însă, pentru McKie, o semnificație importantă. Directorul panSpechi al BirSab-ului era oferit drept momeală. Era exact reacția pe care-o dorea McKie.

Bildoon pusese capăt convorbirii fără a fi obținut ce dorea. McKie mușcase din momeală doar atât cât să se asigure că Bildoon avea să fie din nou prezentat ca momeală. Iar mânuitorii de marionete se temeau în continuare c-ar fi putut să beneficieze de ajutorul unui caleban.

Cu siguranță că încercaseră să-l descoasă pe calebanul lor de la Zidul Zeilor. McKie zâmbi în sinea lui, imaginându-și conversația. Calebanului îi era de-ajuns să citeze termenii contractului. Dacă interlocutorii îl acuzau, putea să se înfurie și să rezilieze contractul. În plus, o conversație cu un caleban era întotdeauna înțesată de termeni ambigui, iar ei nu puteau ști niciodată cu

siguranță ce voia să spună gardianul Zidului.

Observându-l pe Darak, care-i aștepta cu răbdare reacția, McKie înțelese că aveau o problemă, aceste forțe din umbră care-l manipulau pe Aritch. **Laupuk-ul** îl răpise pe Mrreg statului lor major tocmai acum, când aveau atâta nevoie de sfaturile lui. McKie pricepuse că denumirea corectă era, nu Mrreg, ci **Mrregul** și că Aritch se afla în fruntea listei posibililor succesori. Aritch poseda formația dosadiană, însă nu era născut pe Dosadi. Aici exista o lecție a cărei semnificație avea să devină curând cunoscută întregii Co-simțiri.

Alegerea lui Broey ca judecător era un punct câștigat. Broey era de obârșie dosadiană. Contractul caleban îl ținuse prizonier pe planeta sa nocivă, dar el nu rămăsese închis în trupul lui gowachin. Broey știa ce-nsemna să fii în același timp om și gowachin. Știa de existența Pcharky-ilor și de modul în care-i utilizau cei ce menținuseră Dosadi în robie. Iar Broey era, acum, gowachin. Adversarii lui McKie n-ar fi cutezat să numească un alt gowachin ca judecător. Trebuiau să se orienteze spre o altă specie. Dilema era interesantă. În plus, cum erau lipsiți de ajutorul caleban, nu mai dispuneau de alți Pcharky pe Dosadi. Principala lor monedă de schimb era pierdută. Probabil că erau în pragul disperării. Unii din ei, cei mai bătrâni, erau, probabil, total disperați.

Un zgomot de pași se făcu auzit dinspre capătul culoarului, în spatele lui Aritch. McKie se întoarse și-o văzu apărând pe Ceylang, în mijlocul asistenților ei. McKie numără nu mai puțin de douăzeci de legiști renumiți, veniți să-i dea o mână de ajutor. Se vedea că erau decise să nu negligeze nimic. Erau în joc nu numai amorul-propriu și integritatea gowachinilor, ci și concepția lor sacră despre Lege. Iar cei aflați în pragul disperării stăteau în spatele lor, presându-i fără odihnă. McKie avea impresia că-i și vede, agitându-se, ca niște fantome, în preajma acestui cortegiu.

Observă că Ceylang purta roba neagră și gluga cu dungi albe a Procurorului legist. Își lăsase însă gluga pe spate, pentru a-și degaja mandibulele. McKie detectă tensiune în mișcările ei. Ceylang nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut, dar el o observa cu ochi dosadieni.

I-e frică de mine. Pe bună dreptate.

Se întoarse, pentru a se adresa aprodului, și vorbi destul de tare ca să audă toată lumea:

„Orice lege trebuie pusă la încercare. Iau notă de faptul că m-ai informat oficial de o restricție impusă apărării mele.”

Darak, care se aștepta la un protest indignat și la cererea unei liste a martorilor respinși, rămase năuc.

„V-am informat oficial?” bolborosi el.

Ceylang și însoțitorii ei se opriră la câțiva pași în spatele lui Aritch.

McKie continuă cu aceeași voce sonoră:

„Ne aflăm în incinta judecarenei. Orice declarație referitoare la un litigiu pendinte de competența acestei arene dobândește caracter oficial.”

Aprodul aruncă o privire către Ceylang, ca și când i-ar fi cerut ajutorul. Cuvintele lui McKie îl amenințau direct. Darak spera să devină într-o zi Înalt Magistrul. În acest moment, probabil că-și dădea seama de incompetența sa. N-avea să ajungă prea departe pe scena politică a încrengăturilor gowachine, mai cu seamă în era dosadiană care începea.

McKie îi explică, de parcă s-ar fi adresat unui neofit:

„Informațiile martorilor mei îmi sunt pe de-a-ntregul cunoscute. Voi prezenta eu însumi toate dovezile.”

Ceylang, care se aplecase pentru a asculta ce-i șoptea unul dintre consilierii ei gowachini își manifestă stupoarea, ridicând una din lungile ei antene tactile.

„Protestez. Legistul apărării nu are dreptul...”

„Cum poți sa protestezi?” o întrerupse McKie. „Încă nu ne aflăm în fața unor judecători împuterniciți să accepte sau să respingă un protest.”

„Protestez **oficial!**” insistă Ceylang, ignorând consilierul care-o trăgea de mânecă.

McKie își îngădui un zâmbet glacial.

„Foarte bine. În acest caz vom cere ca Darak să compară în arenă, în calitate de martor. Este singura parte prezentă care se află în afara litigiului nostru.”

Pliurile fălcilor lui Aritch coborâra într-o grimasă gowachină.

„Spre sfârșit, i-am avertizat să renunțe la wreavă”, rosti el. „N-or să poată pretinde că au ajuns aici nepreveniți.”

Prea târziu, Ceylang înțelese ce se petrecuse. McKie va putea să-l interogheze pe Darak în legătură cu respingerea martorilor lui. O parte din recuzări vor fi, cu siguranță, date în vileag. McKie va afla, cel puțin, de cine se temea acuzarea. Și, mai ales, va afla la timp pentru a profita, fără a le lăsa vreun răgaz. Nervozitatea, teama și orgoliul o împinseseră pe Ceylang la o acțiune pripită. Aritch avusese dreptate să-i pună în gardă, dar ei contau pe faptul că McKie se va teme de rețeaua triadelor wreave. Foarte bine, să conteze mai departe. Asta, și problema martorilor respinși, îi va preocupa suficient pentru a-i împiedica să-și exercite discernământul asupra lucrurilor mai importante.

Cu un gest, McKie îl invită pe Darak să-l preceadă prin intrarea boltită care ducea în arenă și-l auzi murmurând o înjurătură. Motivul acestei reacții i se dezvălui când înaintă, la rândul lui, urmat de Ceylang și grupul ei. Instrumentele Adevărului-prin-Suferință fuseseră etalate pe străvechiul lor rastel, sub tribuna judecătorilor. Rareori scoase la vedere, chiar și în cazul vizitelor protocolare, aceste instrumente nu fuseseră folosite în arenă de nu se mai știa câtă vreme. McKie se așteptase la acest spectacol. Era limpede că nu același lucru se putea spune despre Darak și Ceylang. Fapt interesant, anturajul celei din urmă era cu ochii pe McKie, pândindu-i reacția.

Le oferi un surâs de satisfacție sarcastică.

Apoi își îndreptă atenția asupra tribunei judiciare. I-l acordaseră pe Broey. Co-simțirea, reprezentată de BirSab, avea dreptul la o numire. Alegerea efectuată avea de ce să-l bucure pe McKie. Momeală, într-adevăr! Bildoon ocupa fotoliul din dreapta lui Broey. Directorul panSpechi al Biroului de Sabotaj arbora un aer demn și afabil, în roba gowachină de culoare verde deschis. Ochiul lui fațetați sclipeau în lumina puternică a arenei. Al treilea judecător reprezenta alegerea gowachinilor, cu siguranță ratificată (ca și cea a lui Bildoon) de forțele din umbră. Era un om. Când McKie îl recunoscuse, fu cât pe ce să se poticnească și să regăsească echilibrul doar cu prețul unui efort vizibil.

Ce-aveau de gând?

Cel de-al treilea judecător se numea Mordes Parando. Era un adversar notoriu al BirSab-ului, pe care-l voia desființat, fie cu totul, fie prin anularea unora dintre atribuțiile lui esențiale. Era originar de pe planeta Lirat, ceea ce nu-l mira deloc pe McKie. Lirat era bârlogul ideal pentru forțele din umbră – o planetă de o bogăție extraordinară, divizată în enorme domenii private, apărate de forțe de securitate autonome. Parando era un personaj ale cărui maniere, destul de superficiale în aparență, puteau ascunde la fel de bine un adevărat intelectual rafinat, informat și cultivat, sau un autocrat nemilos, de teapa lui Broey. Nu încăpea îndoială că fusese, și el, pe Dosadi. Trăsăturile lui purtau însemnele Periferiei.

Mai era ceva referitor la Parando, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l cunoască nici o persoană străină de Lirat. McKie îl aflase cu totul întâmplător, interogând, în cursul unei misiuni, un palenki angajat ca gardian pe Lirat. Palenkii, a căror morfologie amintea de cea a broaștelor țestoase, erau cunoscuți pentru mintea lor greoaie, fiind folosiți îndeosebi pentru forța lor musculară. Acesta însă se dovedise ceva mai ager decât alți semeni ai lui.

„Parando oferă consultații în legătură cu legea gowachină”, îi declarase el lui McKie, ca răspuns la o întrebare despre prezența acestui om în anturajul proprietarului al cărui domeniu făcea obiectul anchetei. McKie, nevăzând nici o legătură între ceea ce întrebase și răspunsul primit, nu mai insistase, dar își propusese să aprofundeze mai târziu informația. Interesul îi fusese oarecum atras, la vremea aceea, din cauza zvonului despre existența, undeva, pe suprafața planetei, a unei enclave legaliste. Asemenea enclave se situau, de obicei, la limita legalității.

Cei dindărătul lui Aritch se vor fi așteptat, desigur, ca McKie să-l recunoască pe Parando. Să fi bănuț și că el era la curent cu pregătirea de jurist a acestuia? Fără îndoială că nu ignorau pericolul pe care-l reprezenta desemnarea unui om ca Parando drept judecător într-un tribunal gowachin. Juriștii de profesie erau absolut excluși din aparatul judiciar gowachin.

„Poporul e cel care judecă.”

La ce le-ar fi putut folosi, aici, un jurist? Se așteptau, oare, ca McKie să

identifice originea periferică a corpului lui Parando? Era un fel de avertisment pe care voiau să i-l dea ca să nu ridice aici **această** problemă? Schimbul de corpuri, cu implicațiile lui referitoare la nemurire, era un cuib de vipere pe care nimeni nu dorea să-l dezgroape. Cât despre posibilitatea unei specii de-a spiona astfel o alta... asta putea merge până la fragmentarea, în nenumărate chipuri, a universului Co-simțirii.

Dacă îl recuz pe Parando, risc ca înlocuitorul lui să fie și mai periculos. Dacă-l denunț, ca fiind jurist, în cursul procesului... nu cumva tocmai asta vor ei? Aspectul ăsta trebuie examinat mai îndeaproape.

Știind ca nenumărate priviri îi urmăreau fiecare mișcare, McKie își plimbă ochii de jur-împrejurul arenei. Dominând ovalul verde deschis în care se afla, șiruri de scaune înțesate de lume alcătuiau un amfiteatru. Lumina dimineții, filtrată de domul translucid de deasupra, învăluia mulțimea de oameni, gowachini, palenki, sobaripi... McKie identifică un grup de Iscoade wreave chiar la marginea arenei, făpturi mobile și suple în cele mai mărunte mișcări. Va trebui să fie cu ochii pe ele. Fiecare specie și fiecare clan de pe cuprinsul Co-simțirii trebuie că vor fi fost reprezentate aici. Cei ce nu putuseră veni personal aveau posibilitatea să urmărească dezbaterile prin intermediul transmițătoarelor, ale căror obiective scânteiau în cornișele domului.

McKie se întoarse spre loja martorilor, amenajată în dreapta, în peretele de sub șirurile de scaune. Recunoscuse toți martorii pe care-i citase, inclusiv cei respinși. Formele legii erau respectate. Chiar dacă Pactul Co-simțitor impusese anumite modificări, arena rămânea dominată de codul gowachin. Tocmai pentru a sublinia acest lucru, caseta de metal albastru a Încrengăturii Mergătoare ocupa locul de onoare, în centrul tribunei judiciare.

Cine va gusta primul din lama pumnalului în această arenă?

Protocolul cerea ca Acuzarea și Apărarea să avanseze până într-un anumit loc de sub tribună, să se prosterneze în fața judecătorilor și să declare că accepta condițiile arenei. În grupul Acuzării însă domnea dezordinea. Doi dintre asistenții lui Ceylang îi vorbeau acesteia cu însuflețire, în șoaptă.

Cei trei membri ai tribunei de judecată conferiră câteva clipe, privind scena care se desfășura sub ochii lor. Nu puteau acționa oficial înaintea actului de supunere.

McKie îi trecu în revistă pe judecători, observându-l îndeosebi pe Broey. Cupiditatea luminată a gowachinului dosadian era un punct de ancorare. Era asemenea legii gowachine, modificabilă numai la suprafață. Iar Broey nu reprezenta decât vârful de lance al grupului de consilieri dosadieni aprobat de Jedrik.

Cu brațele întinse în lături, McKie înaintă până în fața tribunei, se prosternă, apoi se ridică și declară cu glas puternic:

„Accept această arenă ca prietenă. Condițiile sale sunt și condițiile mele,

dar Acuzarea a profanat tradițiile sacre ale acestui loc. Curtea îmi acordă permisiunea să iau imediat viața vinovatei?”

În spatele lui răsună o exclamație, apoi zgomotul unor pași care alergau și bufnitura înfundată a unui corp care se aruncase pe mocheta arenei. Ceylang nu avea dreptul să se adreseze Curții înaintea gestului de sumisiune și știa acest lucru. Iar acum, ca și toți ceilalți, mai știa un lucru, la fel de important: McKie era gata să o ucidă, în ciuda amenințării vendetei wreave.

Gâfâind, Ceylang își declară supunerea la condițiile arenei și continuă dintr-o răsuflare:

„Protestez contra subterfugiului folosit de legistul Apărării!”

McKie observă agitația publicului gowachin. Oare Ceylang nu știa cât de mult apreciau gowachinii artificiiile legale?

Membrii tribunei judiciare fuseseră informați cu de-amănuntul despre exigențele formale ale legii gowachine, deși era îndoielnic că Bildoon înțelegea pe deplin ce se petrecea îndărătul acestor forme. PanSpechiul confirmă îndoielile lui McKie, aplecându-se în față pentru a întreba:

„De ce aprodul principal al acestei Curți intră înaintea legiștilor?”

McKie detectă umbra unui zâmbet pe chipul lui Broey, apoi se întoarse spre Darak, care stătea departe de grupul Acuzării, singur și tremurând.

McKie făcu un pas înainte.

„Binevoiește Curtea să-l treacă pe Darak în loja martorilor? Se află aici în urma unei cereri formale a Acuzării.”

„Este aprodul principal al acestei Curți”, protestă Ceylang. „Locul lui este la intrarea...”

„Acuzarea a formulat un protest oficial referitor la o chestiune despre care s-a făcut vorbire în prezența acestui aprod”, interveni McKie. „Ca aprod principal al acestei Curți, nu are nici un amestec în interesele vreuneia dintre părțile prezente. Este singurul martor obiectiv.”

Broey avu o mișcare de nerăbdare și se uită la Ceylang. McKie își dădu seama cât de stranie va fi părut wreava în ochii unui dosadian. Dar Broey nu lăsa nimic să i se citească pe chip.

„Ai formulat un protest?”

La o întrebare directă, pusă de la tribună, Ceylang era obligată să răspundă. Se uită la Bildoon, ca și când ar fi așteptat ajutor, dar acesta rămase tăcut. Nici Parando nu vru s-o ajute. Cât despre Darak, era atât de terorizat, încât nu putea să-și desprindă privirea de la instrumentele de tortură. Poate că știa ceva precis în legătură cu prezența lor în judecarenă.

Ceylang încercă să explice.

„Când legistul Apărării a sugerat o ilegalitate în...”

„Ai formulat un protest?”

„Dar e o...”

„Curtea decide dacă s-a respectat sau nu legalitatea. Ai formulat un

protest?”

„Da.”

Răspunsese în pofida voinței ei și un spasm scurt scutură firavul trup wreav.

Broey îi făcu semn lui Darak să treacă în loja martorilor, dar se văzu nevoit să rostească ordinul cu voce tare când observă că aprodul înspăimântat nu înțelesese. Darak se supuse aproape în pas alergător.

Judecarea se cufundase brusc în tăcere, o tăcere explozivă în care co-simțitorii aparținând tuturor clanurilor și tuturor speciilor așteptau încordați, fiecare luptând cu angoasele sale particulare. Nenumărate zvonuri avuseseră timp suficient să se propage pretutindeni. Porțile calebane răspândiseră emigranți dosadieni pe tot cuprinsul Co-simțirii. Reprezentanții mediilor de informare fuseseră ținuți la distanță de Dosadi și de acest tribunal, în virtutea argumentației gowachine conform căreia erau „supuși la reacții subiective neinformate”, însă puteau asista la dezbateri, ca toată lumea, prin intermediul transmițătoarelor.

Privirile lui McKie nu urmăreau nimic special, dar înregistrau cele mai infime detalii. Numărul judecătorilor din arenă era mult mai mare de trei, iar Ceylang știa cu siguranță acest lucru. Legea gowachină se întorcea împotriva ei înseși și nu exista „decât pentru a fi schimbată.” Dar această mulțime, aflată în așteptare, era cu totul altceva. Ceylang trebuia făcută să înțeleagă că era oferită, ca jertfă, poporului. Opinia co-simțitoare se afla deasupra ei ca un baros uriaș, pregătit s-o strivească.

Parando vorbi la rândul său:

„Părțile adverse doresc să treacă acum la examinarea faptelor?”

„Nu putem să începem câtă vreme un protest formal rămâne în suspensie”, se opuse McKie.

Parando înțelese imediat. Privi asistența, apoi ridică ochii în tavan. Era un semnal abia disimulat. Parando știa care erau adevărații judecători aici. Pentru a sublinia și mai mult acest lucru, își purtă o mână de la beregată la stern. Era salutul dosadian al bandelor de la Periferie, care însemna: „Mai bine mort decât prins.” Felul în care făcu gestul îi oferă lui McKie încă o informație: Parando era un gowachin într-un corp uman. Îndrăzniseră să pună doi gowachini la această tribună!

Grație manierei sale dosadiene de a percepe lucrurile, McKie înțelese de ce o făcuseră. Erau dispuși să dea în vileag contractul lor caleban, în fața întregii adunări, și voiau ca McKie să știe că vor fi primii care să divulge secretul transferului corporal, dacă el îi va împinge s-o facă. Toată lumea avea să cunoască, atunci, falia din faimosul contract caleban, care-i ținea prizonieri pe dosadieni, dar permitea exportul corpurilor lor pe tot cuprinsul Co-simțirii.

Ei cred că sunt Jedrik în corpul lui McKie!

Prin atitudinea sa, Parando îi dezvăluia chiar mai mult. Cei care se aflau în

spatele lui intenționau să caute corpul lui Jedrik și să-l distrugă, lăsând pentru totdeauna în suspensie carnea lui McKie. Ar fi putut să protesteze mult și bine cu privire la adevărata lui identitate. Le-ar fi fost de ajuns să pretindă o dovadă. În lipsa celeilalte persoane... Ce le va fi spus calebanul lor de la Zidul Zeilor? „El e McKie, ea e McKie. El e Jedrik, ea e Jedrik.” Cu mintea învolburată, McKie nu cuteza să riște un contact mental imediat cu Jedrik. Împreună, examinaseră deja acest pericol. Jedrik se refugiase în ascunzătoarea cunoscută doar de McKie, insula plutitoare de pe Tutalsee. Încheiaseră un contract special cu taprisioții care blocau orice încercări inoportune de comunicare, capabile să-i dezvăluie în vreun fel ascunzișul.

Între timp, judecătorii, sub influența lui Parando, se declaraseră de acord să procedeze numaidecât la interogatoriul lui Darak. McKie se strădui să se concentreze asupra rolului său de legist.

Știindu-și cariera distrusă, aprodul răspunse ca un automat. În cele din urmă, McKie reuși să-și recupereze majoritatea martorilor. Cu două excepții notabile: Grinik (veriga defectă, care-ar fi putut să ducă la persoana Mrregului) și Stiggy. McKie se întreba de ce țineau atât de mult să-l îndepărteze pe geniul dosadian care transformase conținutul trusei sale profesionale într-o serie de instrumente ale victoriei. Să fi descifrat Stiggy un cod **indescifrabil**? Asta nu avea sens decât dacă Acuzarea intenționa să minimalizeze inerenta superioritate a dosadienilor.

Încă șovăitor, McKie era pe cale să caute un mijloc pentru a para gambitul lui Parando, când Ceylang se adresa judecătorilor:

„Întrucât Apărarea a ridicat problema martorilor, Acuzarea ar dori să-și spună, și ea, cuvântul. Observăm prezența a numeroși martori dosadieni, citați de partea adversă. Există însă o omisiune notabilă. Un nume care încă n-a fost pronunțat în această instanță. Mă refer la femeia cu numele Jedrik. Acuzarea dorește s-o citeze pe Keila Jedrik în calitate de...”

„O clipă!”

McKie își scotoci mintea în căutarea unui subterfugiu acceptabil. Știa că obiecția lui precipitată dezvăluise mai mult decât ar fi dorit. Dar ei se mișcau mai repede decât se-așteptase. Acuzarea nu intenționa cu adevărat s-o citeze pe Jedrik ca martor, mai ales într-o judecarenă gowachină, unde rolurile nu erau niciodată tocmai ce le păreau ele non-gowachinilor. Mesajul adresat lui McKie era cât se poate de limpede.

„O vom găsi și-o vom omorî.”

Cu acordul lui Bildoan și-al lui Parando, se ceru o Poartă, în fața tribunei, și Ceylang își scoase atuul:

„Apărarea cunoaște coordonatele martorei Keila Jedrik.”

Forțau nota, bazându-se pe legătura afectivă dintre el și Jedrik. Ar fi putut să respingă mărturia, tocmai în virtutea acestei legături, dar trebuia ca Acuzarea și judecătorii să fie de acord în unanimitate, ceea ce cu siguranță nu

s-ar fi întâmplat, cel puțin pentru moment. Cu inima strânsă, transmise Porții coordonatele.

Jedrik își făcu apariția în arenă și se întoarse către judecători. Cotrobăise prin garderoba din cabana lui și purta un sarong portocaliu cu galben, care-i sublinia grația și înălțimea. Era încălțată cu sandale cafenii și își pusese la ureche o floare mare, stacojie. Părea, în același timp, exotică și fragilă.

Broey vorbi în numele judecătorilor:

„Știi care-i obiectul acestui proces?”

„Care-i obiectul acestui proces?”

Rostise întrebarea cu o inocență de copil, care nu-l înșelă nici măcar pe Bildoon. Fură însă nevoiți să-i explice totul, din cauza celorlalți **judecători**, pentru care fiecare nuanță a celor ce se petreceau în arenă era vitală. Ea îi ascultă, în tăcere, până la capăt.

„...acuzăți de a fi efectuat experiențe asupra unei populații ținute în captivitate pe o planetă numită Dosadi... fără consimțământul în cunoștință de cauză... și acuzației de conspirație împotriva anumitor gowachini și a altor co-simțitori care n-au fost încă numiți...”

Cu două degete apăsate pe pleoape, în postura cuiva care ascultă cu cea mai mare atenție, McKie stabili contactul cu Jedrik. Trebuiau să găsească un mijloc de a scăpa din această cursă! Când deschise ochii, observă că Parando îl fixa bănuitor: **Al cui era acest corp? Al cui era acest ego? McKie sau Jedrik?**

În cele din urmă, Ceylang își plasă mesajul privat, întrebând dacă Jedrik întreținea „relații intime cu legistul Apărării.”

Jedrik răspunse în cea mai nedosadiană manieră:

„Păi... sigur că da. Ne iubim.”

Luat ca atare, faptul nu era suficient pentru a o exclude din arenă, fără acceptul unanim al tribunei de judecată și-al Acuzării. Ceylang propuse excluderea. Bildoon și Parando, după cum era de așteptat, își exprimară acordul. McKie așteaptă decizia lui Broey.

„Se admite.”

Așadar, Broey încheiase un pact cu forțele din umbră. Jedrik și McKie se așteptaseră la asta, dar nu prevăzuseră că vor avea confirmarea sub această formă.

McKie ceru amânarea ședinței pentru dimineața următoare.

Cu bunăvoință, amânarea fu acordată. Broey fu cel care anunță decizia, aplecându-se pentru a o privi pe Jedrik cu un zâmbet ironic. Condiționarea dosadiană a lui McKie era atât de puternică, încât nu-i îngădui să-l blameze pe Broey pentru că încerca să-și ia o revanșă personală față de cea care-l învinsese pe Dosadi.

De cum intrară în camera lui McKie, Jedrik puse o mână pe pieptul său și-i spuse, cu ochii plecați:

„N-ai nici o vină, McKie. Era inevitabil. Nici unul dintre cei trei judecători nu ți-ar fi acceptat nici un fel de obiecție, înainte de a mă fi văzut, în carne și oase, în incinta arenei.”

„Știu.”

Ea ridică ochii, zâmbindu-i.

„Da... firește. Ciudat cât de mult suntem una și-aceeași persoană.”

Consacrare apoi câțva timp trecerii în revistă a datelor referitoare la consilierii aleși pentru a-l seconda pe Broey. Amintirile lor comune le permiteau să parcurgă în viteză detaliile. Mai era ceva de îmbunătățit? Nu schimbare nici o persoană, om sau gowachin. Toți acești consilieri și echipele lor erau născuți pe Dosadi. Se putea avea încredere în ei, aveau să fie fideli originii lor, condiționării lor, pe scurt, lor înșile. Pentru sarcina ce le era încredințată, nu existau alții mai buni.

McKie închise subiectul.

„Nu pot să părăsesc sectorul arenei cât timp procesul n-a luat sfârșit.”

Știa și ea, dar era mai bine să i-o spună.

Lângă biroul său se afla o odaie cu un canipat, un comunicator și instalații sanitare adaptate pentru uzul oamenilor. Înainte de a se retrage în acest dormitor, discuta fără prea multă convingere asupra oportunității unui schimb corporal în actualele circumstanțe. Nu era decât o tergiversare, căreia îi cunoșteau dinainte rezultatul. Corpul celuilalt era mai puțin familiar. Carnea celuilalt era un factor de distragere a atenției, care le răpea o parte din mijloacele pe care nu cutezau să le sacrifice. Jedrik ar fi putut să joace în arenă rolul lui McKie, dar, deocamdată, era riscant.

Când trecură în încăperea alăturată, o făcure pentru a face dragoste, cu o tandrețe pe care nici unul din ei n-o mai trăise până atunci. Fu o împărtășire, și nu o supunere, o plăcere de a da și de a împărți cu o ardoare sinceră, care făcu inima lui McKie să se strângă de bucurie și teamă, iar lui Jedrik îi provocă o criză de plâns, deloc dosadiană.

După ce se calmă, se ghemui la pieptul lui McKie și puse un deget pe obrazul lui.

„McKie...”

„Da?”

„N-am avut niciodată prilejul s-o spun altcuiva, dar...”

Când el dădu s-o întrerupă, ea îl făcu să tacă, lovindu-l cu pumnul în umăr, apoi se ridică într-un cot și-l țintui cu privirea. McKie își reaminti prima lor noapte și-și dădu seama că ea se retrăsese iar în cochilia ei dosadiană, dar că exista o schimbare... ceva, diferit, în privirea ei.

„Ce este?”

„Doar că te iubesc. E un sentiment foarte interesant, mai ales când poți să-l admiti fățiș. Curios!”

„Rămâi aici, cu mine.”

„Știm amândoi, la fel de bine, că nu se poate. Nici tu, nici eu nu suntem în siguranță aici, dar cel care...”

„Atunci să...”

„Schimbul n-ar rezolva nimic. Doar am discutat deja despre asta.”

„Unde vrei să pleci?”

„E mai bine să nu știi.”

„Dar dacă...”

„Nu! Nici calitatea de martor nu-mi conferă siguranță, nici prezența ta alături de mine. Amândoi...”

„Nu te întoarce pe Dosadi.”

„Dosadi? Care Dosadi? Ar fi, într-adevăr, singurul loc în care m-aș putea simți acasă, însă Dosadi nu mai există.”

„Voiam să spun...”

„Știu.”

Ea se ridică în capul oaselor și-și cuprinse genunchii cu brațele, reliefând mușchii umerilor și ai spatelui. McKie o privi în tăcere, încercând să-i străpungă carapacea dosadiană. În ciuda tuturor amintirilor ei, pe care le cunoștea, simțea că-i scapă ceva esențial în legătură cu ea. Poate că, inconștient, el însuși refuza să vadă acel lucru. Va ști ea unde să se adăpostească, de bună seamă, dar... Ascultă cu atenție în timp ce ea începu să murmure cu voce îndepărtată:

„Ar fi interesant să ne întoarcem, într-o zi, pe Dosadi. Toate schimbările care...”

Îl privi, înclinându-și obrazul pe umăr.

„Multă lume se teme că vom modela Co-simțirea după imaginea Dosadiei. O s-o-ncercăm, însă rezultatul nu va fi niciodată cel dosadian. Vom păstra ceea ce considerăm prețios; dar Dosadi se va schimba și mai mult decât voi. Populațiile voastre sunt mai puțin agere, mai lente, mai refractare la schimbări, dar sunteți atât de mulți. În cele din urmă, Co-simțirea va fi cea care va câștiga, însă nu va mai fi Co-simțirea. Va fi altceva. Mă întreb ce va fi, când...”

Zâmbi, ca ecou la propriile ei gânduri, apoi dădu din cap:

„Mai e și Broey. Vor trebui să-i țină piept, lui și echipei pe care i-am ales-o. Broey la puterea a zecea! Co-simțirea voastră nu-și dă încă seama ce-am aruncat în mijlocul ei.”

„Lupul la stână.”

„Pentru Broey, Co-simțirea este asemeni Periferiei – un rezervor natural.”

„Îi lipsesc însă Pcharky-ii.”

„Momentan.”

„Mă îndoiesc că vor mai participa calebanii la...”

„Poate că există alte mijloace. Vezi cât de ușor ne e nouă.”

„Dar noi ne-am impregnat unul într-altul datorită...”

„Tocmai! Iar ei continuă să creadă că tu ești în corpul meu și eu într-al

tău. Nimic din experiența lor anterioară nu i-a pregătit pentru aceste schimburi, după dorință, dintr-un corp în altul...”

„Și nici pentru asta...”

El îi adresează o mângâiere mentală.

„Așa e! Când Broey își va da seama ce îl așteaptă, va fi prea târziu. Le va trebui multă vreme până să se convingă că nu există nici o posibilitate să te smulgă din... mine!”

Pronunțase ultimul cuvânt ca un strigăt de fericire, aruncându-se peste el. Fu o reiterare frenetică a primei lor nopți. McKie se abandonează, fără a se opune. Nu avea de ales. Nu putea să se lase strivit de gânduri deprimante.

Dimineață, trebuie să facă apel la amplificatoarele senzoriale implantate, pentru a-și ridica percepțiile la un nivel acceptabil pentru arenă. Procesul îi luă câteva minute, în timp ce se îmbrăca.

Jedrik se pregătește ceva mai încet. Când termină, mai mângâie o dată suprafața însuflețită a canipatului, apoi ceru o Poartă. Îl îmbrățișă pe McKie și-l sărută îndelung. Poarta se deschise în spatele ei și ea se desprinsă repede, făcându-se nevăzută.

McKie simți un parfum floral cunoscut și mai prinse să întrevadă umbrarul cabanei sale de pe Tutalsee, înainte ca Poarta să dispară. Tutalsee? Câteva secunde rămase ca paralizat de ceea ce văzuse. Pe asta contase ea! Revenindu-și în fire, trimise prompt o prelungire psihică în urmărirea ei.

Am s-o oblig la un schimb! Pe toți Zeii...

Mintea i se izbi de-o durere atroce, o durere orbitoare, nimicitoare. O durere cum nu bănuise vreodată c-ar putea exista.

Jedrik!

Mintea lui încerca disperată să se agate de o Jedrik inconștientă, al cărei psihism se chircise de durere. Contactul era extrem de fragil, ca prima răsuflare a unui nou-născut. O singură clipă de neatenție din partea lui și ea s-ar fi scufundat în...

Simți, planând în planul secund, prezența monstrului terifiant de la primul lor schimb. Dar dragostea și anxietatea îl înarmau împotriva oricărei terori.

Înfrigurat, menținu firavul contact și ceru o Poartă. Urmă o clipă de așteptare chinuitoare și, când Poarta se deschise, dădu cu ochii de rămășițele calcinate ale insulei lui plutitoare. Un soare strălucitor lumina ruinele încă fumegânde. Pe cer, un obiect zburător de metal contorsionat, fără-ndoială una dintre aerocorvetele cvadriloc obișnuite pe Tutalsee, cobora în picaj. Se prăbuși în ocean, sub privirile lui. Ravagiile vizibile evocau forța de distrugere, instantanee și devastatoare, a unui penetrator de mare putere. Apa de la țărm mai clocotea încă. Sub ochii lui, insula carbonizată începu să se dezagregheze în fâșii lungi de cenușă, purtate de valuri. O pală de vânt mână mai departe perdeaua de fum. Curând, nimic n-avea să mai amintească de insula minunată care plutise aici. După o lovitură de penetrator nu mai rămânea nimic... nici

măcar un corp pentru...

Șovăi, continuând să mențină contactul fragil cu prezența inertă a lui Jedrik. Durerea nu mai era decât o amintire. Dar ceea ce percepea era într-adevăr Jedrik sau doar memorarea amprente ei pe care-o lăsase în el? Încercă în zadar să trezească prezența adormită. Filamente de amintiri se iviră cu greutate și el înțelese că dezastrul fusese cauzat chiar de Jedrik, ca răspuns la atac. Agresorii voiseră un ostatic viu. Nu anticipaseră acest mesaj de o violență inimaginabilă, indubitabilă:

„Nu contați pe mine pentru a-l șantaja pe McKie!”

Dar dacă nu mai exista corp...

Din nou, încercă să trezească prezența inconștientă. Amintirile ei existau, dar ea rămânea inertă. Efortul de concentrare depus îi dădea, totuși, impresia că se acroșase mai bine de prezența ei. Nu se putea să nu fie Jedrik. Altfel, cum ar mai fi știut ce se întâmplase pe insulă?

Încă o dată, scrută întinderea pustie a apei. Nimic. Un penetrator rupea și sfărâma totul în jur, nu mai lăsa decât așchii de metal, carne transformată în scrum...

E moartă. De bună seamă că-i moartă. Un penetrator...

Dar prezența ei familiară persista, adormită, în mintea lui.

Sonerie de la ușă îi întrerupse visarea. McKie făcu să dispară Poarta și se întoarse spre ecranul care deservea intrarea biroului. Delegația așteptată sosise. Siguri de ei, mânătorii de marionete treceau la acțiune mai înainte chiar de-a fi avut confirmarea gambitului lor de pe Tutalsee. Era cu neputință să știe deja ce știa McKie. Nu putuseră să comunice cu Tutalsee nici prin intermediul unei Porți, nici prin vreun alt mijloc instantaneu.

McKie îi studie cu atenție, înfrânându-și mânia. Erau opt la număr, perfect calmi, perfect stăpâni pe emoțiile lor, în maniera dosadiană. Dar și perfect transparenți pentru un McKie adăugit cu o Jedrik. Erau patru oameni și patru gowachini. Prea încrezători. Jedrik avusese grijă de asta, nelăsând nici un supraviețuitor.

Din nou, McKie făcu o încercare pentru a trezi acea prezență inconștientă. Nici o reacție.

E făcută oare numai din amintirile mele?

Nu mai avea timp de pierdut cu speculații zadarnice. Jedrik făcuse alegerea ei, pe Tutalsee. Avea și el de făcut niște alegeri, aici, pentru amândoi. Prezența-fantomă din mintea lui trebuia să aștepte un alt moment.

Activă comunicatorul care-l punea în legătură directă cu Broey și-i dădu acestuia semnalul convenit.

„E timpul.”

Își compuse o mască de circumstanță și se duse să deschidă ușa.

Nu-i trimiseseră niște funcționari inferiori, meritul ăsta trebuia să li-l recunoască. Dar i se adresară ca și când ar fi fost Jedrik, își expuseră condițiile

conform prevederilor și nu-și ascunseră satisfacția de a-l ști la mâna lor. Abia în clipa aceea înțelese deplin cât de bine știuse Jedrik să-i cântărească pe indivizii aceștia; și cât de bine știuse să se folosească de el, în ultimele ore pe care le petrecuseră împreună, ca de un instrument perfect calibrat. Acum înțelegea motivele opțiunii ei violente.

Tot conform prevederilor, membrii delegației fură extrem de surprinși când se pomeniră înconjurați de soldații lui Broey.

Pentru un gowachin, momentul în care se ridică, de unul singur, împotriva tuturor adversităților, este cel mai sacru al existenței sale.

Gowachinii, o Analiză a BirSab-ului

Cei opt prizonieri, cu lanțuri și cătușe la mâini și la picioare, fură azvârliți pe podeaua arenei. McKie se opri lângă ei. Aștepta sosirea lui Ceylang. Încă nu se crăpase de ziuă și domul era întunecat. Doar câteva transmițătoare erau în funcțiune, după cum o dezvăluiau obiectivele care sclipeau sub cornișe, dar curând aveau să fie activate și celelalte. Loja martorilor era aproape goală, în schimb mulțimea începuse deja să umple amfiteatrul căci vestea se răspândea cu repeziciune. Tribuna judecătorilor era, deocamdată, pustie.

Perimetrul exterior al judecarenei era împânzit de forțe de securitate care intrau și ieșeau. Răsunau ordine, clănțăneau închizătoare de arme. Domnea o confuzie generală, care nu se liniști treptat decât când Broey își făcu apariția și, urmat de ceilalți doi judecători, urcă la tribună. Loja martorilor se umplea și ea. Oamenii se frecau încă la ochi, buimaci, gowachinii căscău de li se rupeau fălcile.

McKie se întoarse spre soldații lui Broey, care escortaseră prizonierii. Le făcu un semn dosadian cu mâna, cerându-le să se retragă, dar să rămână în apropierea arenei. Soldații plecară. Ceylang se încrucișă cu ei la intrare. Își încheia încă roba. Se grăbi să vină lângă McKie și așteptă ca judecătorii să se așeze, pentru a exclama imediat: „Ce-nseamnă toate astea? Asistenții mei...” Broey îi făcu semn lui McKie.

Acesta înaintă un pas, pentru a se adresa tribunei, și arătă cu mâna spre cei opt prizonieri, care începuseră să se agite în lanțuri, încercând să se ridice în picioare. „Iată clienții mei.”

Parando dădu să spună ceva, dar Broey îl făcu să amuțească pronunțând un cuvânt pe care McKie nu reuși să-l intercepteze. Ceva ce suna ca „delir.”

Biloon părea fascinat sau paralizat de spaimă în fața celor opt captivi, de la care nu-și putea desprinde privirea. Aceștia păstrau o tăcere desăvârșită. Desigur că Biloon îi recunoscuse. În maniera sa co-simțitoare, evident limitată, directorul panSpechi al BirSab-ului va fi fost destul de lucid pentru a-și da seama că persoana sa era în pericol. Cât despre Parando, era limpede că

înțelesese asta numaidecât și-l urmărea pe Broey cu cea mai mare atenție.

Din nou, Broey îi făcu semn din cap lui McKie.

„Curtea a fost victima unei înșelătorii”, declară acesta. „Este vorba de o crimă comisă asupra nobilului și viteazului popor gowachin. I-au căzui victime atât Acuzarea cât și Apărarea. Dar victima supremă este Legea.”

Liniștea se așternuse, încetul cu încetul, peste întreaga arenă. Pe scaunele din amfiteatru nu mai era nici un loc liber. Toate transmițătoarele funcționau. Deasupra domului translucid mijeau zorii și McKie se întrebă ce oră era. Uitase să-și ia ceasul.

În spatele lui se auzi un murmur. Se întoarse, pentru a-l vedea intrând pe Aritch, introdus cu întârziere de doi aprozi. Da, firește... ținuseră neapărat să se întrețină, în prealabil, cu Aritch, considerat al doilea lor expert în materie de McKie. Din păcate, omul cu care erau confrunțați nu mai avea prea mult de-a face cu vechiul McKie, cel pe care credeau că-l cunosc.

Incapabilă să mai păstreze tăcerea, Ceylang ridică un tentacul pentru a cere cuvântul.

„Acest Tribunal...”

„Este constituit din doar trei persoane”, o întrerupse McKie. „Doar trei.”

Le lăsă un moment, pentru a le aduce aminte că în această arenă erau încă în vigoare formele legii gowachine și că ele nu aveau nici o asemănare cu procedurile din celelalte lumi ale Co-simțirii. S-ar fi putut afla cincizeci de judecători la această tribună. McKie asistase la procese gowachine în care trecători culeși la întâmplare de pe stradă fuseseră desemnați să stea la tribună. Asemenea „juriști” își luau sarcina în serios, dar comportamentul lor exterior avea de ce să alimenteze scepticismul celorlalte specii co-simțitoare. Judecătorii gowachini pălăvrăgeau în voie, formau grupuri de opinie, făceau bancuri sau se interpelau zgomotos. Era o veche cutumă. Tribunalului i se cerea să devină „un singur organism.” Iar gowachinii aveau maniera lor de a activa acest proces.

Aici însă, tribunalul nu cuprindea decât trei judecători, dintre care doar unul avea înfățișare de gowachin. Erau trei entități separate, cu un comportament străin spiritului gowachin. Chiar și Broey, marcat de Dosadi, trebuie că va fi părut prea puțin familiar observatorilor gowachini. Tribuna era departe de a acționa ca „un singur organism”, menit să impună spiritul legii gowachine. Această stare de fapt va fi fost profund derutantă pentru legiștii care o asistau pe Ceylang.

Broey se aplecă pentru a se adresa arenei.

„Ne vom dispensa de procedura obișnuită, până ce vom clarifica această nouă problemă.”

Din nou Parando vru să spună ceva, dar Broey îl liniști cu o privire.

„Îl citez pe Aritch, din Încrengătura Mergătoare”, rosti McKie.

Se întoarse.

Ceylang părea indecisă în muțenia sa. Asistenții rămăseseră în fundul arenei, discutând între ei. După toate aparențele, grupul era pradă unor divergențe de opinii.

Aritch înaintă încet până în centrul-țintă al arenei, locul din care își prezentau martorii depoziția. Privirea lui poposi o clipă asupra instrumentelor de tortură expuse la baza tribunei, apoi se îndreptă, circumspect, către McKie. Înaltul Magistru părea să-și fi pierdut cu totul vloga și demnitatea. Conferința precipitată la care participase în urma noilor evenimente provocate de McKie avusese, fără doar și poate, un efect demoralizator asupra bătrânului gowachin.

McKie se duse să-și ocupe locul care se cuvenea, lângă Aritch, și se adresă judecătorilor:

„Iată-l pe Aritch, Înaltul Magistru al Încrengăturii Mergătoare. Ni s-a spus că, dacă ar urma să se stabilească vinovăția cuiva, în această arenă, vinovatul va fi Aritch. Am fost îndemnați să credem că el ar fi fost cel care a hotărât transformarea Dosadiei într-o închisoare. Cum să fi fost cu puțință un asemenea lucru? Aritch are o vârstă înaintată, dar vârsta lui e mai mică decât a Dosadiei. Atunci, poate că vina lui este de a fi ascuns adevărul despre Dosadi. Cum s-ar putea susține o asemenea afirmație, când Aritch a făcut apel la un agent al BirSab-ului pentru a-l trimite să investigheze, în mod oficial, situația de pe această planetă?”

Un zăngănit de lanțuri, venind dinspre cei opt prizonieri care zăceau în mijlocul arenei, îl întrerupse pe McKie. Unii dintre captivi încercau iar să se ridice în picioare, însă legăturile erau prea scurte.

La tribună, Parando dădu să se aplece în față, dar Broey îl trase brutal înapoi.

Da, Parando și ceilalți erau pe cale să-și reamintească adevărurile fundamentale ale judecarenei gowachine, răsturnări constante ale conceptelor răspândite în restul Co-simțirii.

Vinovații sunt nevinovați. În consecință, nevinovații sunt vinovați.

La ordinul răstit al lui Broey, prizonierii se liniștiră numaidecât.

McKie continuă:

„Conștient de responsabilitățile sacre pe care le purta în spate, precum o mamă își poartă mormolocii, Aritch a fost, în mod deliberat, ales să absoarbă impactul pedepsei, pentru a se evita ca întregul popor gowachin să devină ținta resentimentului general. Cine l-a desemnat pe acest Înalt Magistru nevinovat să sufere în locul tuturor gowachinilor?”

McKie arată cu degetul înspre cei opt prizonieri înlănțuiți.

„Cine sunt acești indivizi?” întrebă Parando.

McKie lăasă în mod intenționat întrebarea să răsunе îndelung în liniștea arenei. Parando știa foarte bine cine erau. Își închipuia că poate să abată

actualul curs al evenimentelor folosind astfel de subterfugii?

„Curtea se va lămuri la timpul potrivit”, răspunse în cele din urmă McKie. „Îndatorirea mea este, mai întâi, să dovedesc **nevinovăția** clientului meu.”

„Un moment.”

Broey ridică o mână palmată.

Unul dintre consilierii lui Ceylang trecu în grabă pe lângă McKie și se adresă tribunei pentru a cere permisiunea să se consulte cu wreava. O primi. Parando înțepenise în scaunul lui, ca un condamnat, îl fixa cu privirea pe consilier, ca și când ar fi fost încredințat că salvarea lui depindea de ceea ce acesta îi spunea acum lui Ceylang. Bildoan stătea aplecat, cu capul sprijinit pe brațele îndoite. Era limpede că Broey controla întreaga tribună.

McKie îl cunoștea pe legistul care discuta cu Ceylang. Se numea Lagag și avea o reputație mediocră, de funcționar fără anvergură. Îi vorbea wreavei cu voce scăzută, pe un ton presant, imperios.

Terminând șuşoteala, Lagag se grăbi să se întoarcă printre confrății săi. Acum sesizaseră și ei conținutul „apărării” adoptate de McKie. Aritch va fi știut de la bun început că risca să fie sacrificat în acest proces. Pactul Co-simțitor nu mai autoriza vechea cutumă, care cerea ca asistența gowachină să invadeze arena pentru a-l sfâșia cu ghearele pe acuzatul recunoscut **nevinovat**. Dar dacă Aritch părăsea locul acesta, cu pecetea nevinovăției gravată pe fruntea lui gowachină, n-ar fi apucat să facă nici zece pași în stradă, înainte de a fi rupt în bucăți.

McKie deslușise o admirație chinuită în privirea pe care i-o aruncase Lagag în trecere. Da... probabil că înțeleseseră și de ce manevrase de așa manieră, încât să aibă în fața lui o tribună judiciară restrânsă și vulnerabilă.

Cei opt prizonieri începuseră iarăși să se agite și Broey îi potoli cu un strigăt, apoi îi făcu semn lui McKie să continue.

„Intenția lui Aritch era de a mă determina să dezvălui public secretul planetei Dosadi, pentru ca, după ce mă voi fi întors aici, să-l apăr contra acuzației de a fi îngăduit efectuarea unor experiențe psihologice ilegale asupra unei populații în necunoștință de cauză. Era gata să se sacrifice pentru alții.”

McKie îi aruncă o privire glacială lui Aritch. Să-ncerce Înaltul Magistru să iasă din încurcătură, în fața acestei apărări, recurgând la jumătăți de adevăruri, dacă putea!

„Din nefericire”, reluă el, „populația respectivă era departe de-a fi în necunoștință de cauză. De fapt, în fruntea armatelor sale, Keila Jedrik trecuse la preluarea puterii pe întreaga planetă. Judecătorul Broey poate depune mărturie că victoria ei era deplină.”

Din nou, McKie îndreptă un deget acuzator spre cei opt captivi.

„Dar acești nemernici, acești josnici conspiratori, care au organizat Experimentul Dosadi pentru a-și satisface interesele personale, au ordonat asasinarea Keilei Jedrik! Ea a fost ucisă în această dimineață, pe Tutalsee,

pentru ca eu să nu mai am posibilitatea s-o aduc aici, la momentul oportun, pentru a dovedi **nevinovăția** lui Aritch. Judecătorul Broey poate confirma adevărul spuselor mele. Keila Jedrik a fost citată ieri ca martoră în această arenă, numai ca ei s-o descopere și să o asasineze!”

Ridică brațele, într-un gest patetic, apoi le lăasă să cadă, inerte, de-o parte și de alta a corpului.

Aritch părea și mai zdruncinat decât înainte. Pricepuse. Dacă prizonierii respingeau acuzațiile, aveau să împărtășească soarta sa. În plus, ei își dădeau seama acum că Broey voia să-i declare vinovați **la modul gowachin**. Aveau posibilitatea să invoce contractul caleban și să dezvăluie traficul de corpuri, dar riscau, astfel, să fie apărați sau acuzați de McKie, întrucât acesta legase deja cazul lor de cel al actualului său client, Aritch. Broey ar fi aprobat procedura. De fapt, se aflau la cheremul lui Broey. Dacă erau recunoscuți vinovați **la modul gowachin**, puteau ieși liberi din arenă, dar nu puteau pleca de pe Tandaloor fără a fi arestați imediat. Dacă erau declarați **nevinovați**, aveau să moară pe loc.

Ca și când ar fi fost un singur organism, toți cei opt își întoarseră simultan capul spre Aritch. Ce avea să decidă Înaltul Magistru? Dacă era de acord să se jertfească, aveau o șansă să rămână în viață. Ceylang îl privea, și ea, cu intensitate.

De jur-împrejurul arenei, s-ar fi zis că întreaga asistență își ținea răsuflarea.

McKie o observa curios pe Ceylang. În ce măsură fuseseră consilierii lui Aritch sinceri cu ea? Cunoștea wreava toate secretele afacerii dosadiene?

Ea rupse prima tăcerea, dezvăluind, totodată, ce și cât știa. Se hotărâse să-l atace pe McKie, după binecunoscuta metodă conform căreia, când orice altceva a dat greș, cel mai bun lucru de făcut este să discreditezi legistul părții adverse.

„McKie, așa înțelegi să-i aperi pe cei cărora dumneata, și numai dumneata, le spui clienții dumitale?” întrebă ea.

Partida devenea delicată. Va mai continua Broey să joace?

McKie replică printr-o întrebare:

„Vrei să dai de-nțeleș că intenționezi să-i acuzi?”

„Nu eu îi acuz! Dumneata!”

„Pentru a dovedi nevinovăția lui Aritch.”

„Dar ai spus că sunt clienții dumitale. Ai de gând să-i aperi?”

O exclamație colectivă răsună dinspre grupul consilierilor aflați în spatele ei, lângă intrarea arenei. Văzuseră capcana. Dacă McKie accepta provocarea, judecătorii erau obligați să-i supună pe cei opt captivi formelor legii gowachine. Ceylang căzuse în cursa asumării rolului de acuzatoare a celor opt. Asta echivala, practic, cu afirmația că erau vinovați. Ca atare, îl **dezvinovățea** pe Aritch și se condamna pe ea însăși. Era terminată.

Întrebarea neformulată sclișea în privirea ei.

Ce va face McKie?

Încă nu, își spusese acesta. **Mai ai puțină răbdare, scumpa mea wreavă trasă pe sfoară.**

Își strămută atenția la Parando. Se vor încumeta să facă public contractul caleban? Cei opt prizonieri nu erau decât partea vizibilă a forțelor din umbră, un vârf de lance vulnerabil și care putea fi sacrificat la nevoie. Fără-ndoială că ei înțelegeau asta și ideea nu le făcea nici o plăcere. Aici nu exista nici un Mrreg, cu implacabilul său simț al responsabilităților! Acești inși iubeau viața și puterea pe care le-o conferea. Mai ales cei care aveau, în acest moment, corp uman. Cât de prețioasă le va fi părut viața, lor, care avuseseră deja parte de mai multe vieți! Erau, **într-adevăr**, încolțiți.

Cu percepția sa dosadiană, McKie avea impresia că le citește gândurile. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face era să păstreze tăcerea. Să aibă încredere în Parando. Să se bizuie pe despotismul luminat al lui Broey. În cel mai rău caz, puteau aranja astfel, încât să poată duce mai departe un trai confortabil aici, pe Tandaloor, cu speranța că, într-o zi, vor avea prilejul să-și mai schimbe o dată trupul bătrân contra unuia tânăr și viguros. Cât timp rămâneau în viață, mai puteau încă să spere și să uneltească. Poate, încheind un contract cu un alt caleban... poate, descoperind un alt Pcharky...

Aritch izbucni dintr-o dată, îngrozit de ideea că putea pierde ceea ce aproape că-i aparținuse. Accentul tandaloorian al Înaltului Magistru era și mai pronunțat, din cauza indignării.

„Dar eu sunt cel care a supervizat testele efectuate pe populația Dosadiei!”

„La ce teste te referi?”

„Dosadienii...”

Aritch amuți brusc, mirosind capcana. Peste un milion de gowachini dosadieni își părăsiseră între timp planeta. Și-ar fi putut îngădui el să-i transforme în ținte vii? Orice ar fi spus putea contribui la dovedirea faptului că dosadienii erau superiori co-simțitorilor. Orice gowachin (ca și orice om, de altfel) putea deveni o asemenea țintă în câteva minute. Era suficient să fie denunțat drept dosadian. Teama co-simțitorilor, panica lor, ar fi rezolvat restul. În plus, orice argument pe care s-ar fi sprijinit Înaltul Magistru ar fi putut servi pentru a da în vileag adevăratul scop al Dosadiei. Aritch înțelegea, de bună seamă, pericolul; îl înțelesese de la bun început.

Înaltul Magistru dădu confirmarea acestei analize când își îndreptă privirea spre Iscoadele wreave amestecate în mulțime. Cât de consternați ar fi fost acești wreavi secretoși dacă ar fi aflat că un individ dintr-o altă specie se putea deghiza, cu succes, într-unul de-ai lor!

Totuși, McKie nu putea lăsa lucrurile în starea în care se aflau. Lansă o nouă întrebare pe adresa lui Aritch.

„Cei care-au fost transportați inițial pe Dosadi cunoșteau natura proiectului vostru?”

„Despre asta numai ei ar putea să depună mărturie.”

„Iar ei au fost supuși operației de ștergere a memoriei. Nu dispunem nici măcar de o mărturie istorică referitoare la acest aspect.”

Aritch rămase tăcut. Opt dintre autorii originali ai proiectului Dosadi se aflau în arenă, alături de el. Putea el să-i denunțe pentru a-și salva viața? McKie se îndoia. Cineva care fusese considerat apt să îndeplinească funcția de Mrreg nu putea da dovadă de o asemenea slăbiciune. Și atunci? Ce-avea să facă? Adevăratul punct de la care nu mai exista întoarcere fusese acum atins.

Înaltul Magistru confirmă așteptările lui McKie, întorcându-se cu spatele la tribună. Era străvechiul gest gowachin de supunere. În această afacere, Aritch nu mai avea nimic de adăugat. Cât de mult îi va fi decepționat pe cei ce văzuseră în el un viitor Mrreg. Neinspirată alegere, mai puțin la sfârșit, care, și el, nu-nsemna altceva decât recunoașterea unui eșec absolut.

McKie așteaptă urmarea. Știa că venise rândul lui Ceylang. Într-adevăr, după câteva secunde Broey se întoarse spre ea.

„Ai dat de înțeles că vei asigura acuzarea acestor opt arestați. Problema depinde de decizia legistului Apărării.” Privirea lui Broey trecu la McKie. „Ce are de spus legistul McKie?”

Momentul de a-l pune pe Broey la încercare sosise. McKie contră cu ajutorul unei întrebări:

„Poate propune Curtea o altă procedură referitoare la cei opt?”

Ceylang își ținu răsuflarea.

Broey era satisfăcut. Până la urmă, o învinsese pe Jedrik. Avea acum certitudinea că ea nu se afla în corpul legistului din fața sa. Putea, în sfârșit, să le arate forțelor din umbră de ce era în stare un dosadian. McKie înțelese că Broey avea să acționeze rapid, mult mai rapid decât s-ar fi așteptat oricine.

Oricine, cu excepția lui Jedrik, care rămânea o... (amintire?) tăcută în conștiința lui McKie.

După câteva clipe de chibzuință, chipurile, Broey se pronunță:

„Pot cere să fie traduși în fața unei instanțe judecătorești co-simțitoare, dacă McKie e de acord.”

Cei opt prizonieri se agitară, apoi părură să cadă brusc într-o stare de prostrație.

„De acord”, spuse McKie.

Se uită la Ceylang, dar aceasta nu protestă, dându-și seama că ar fi fost inutil. Singura ei nădejde rămânea acum posibila forță de intimidare a prezenței Iscoadelor wreave.

„Hotărârea rămâne definitivă”, decretă Broey, aruncându-i o privire triumfătoare lui Parando. „Jurisdicția co-simțitoare va decide dacă acești opt deținuți sunt vinovați de omor și conspirație.”

Se încadraseră perfect în limitele Pactului încheiat între Co-simțire și gowachini, însă gowachinii din public nu apreciau deloc o hotărâre de acest fel. Legea gowachină era mai bună! Fluierături furioase răsunau de jur-împrejurul arenei.

Broey se ridică pe jumătate din fotoliu și arată cu o mână instrumentele suferinței, etalate la baza tribunei. Ca prin farmec, gowachinii din amfiteatru se potoliră. Mai bine decât oricine, știau că nici o persoană din această arenă, nici măcar un simplu spectator, nu putea scăpa autorității tribunalului. Și, pentru mulți, era clar, acum, în ce scop fuseseră expuse sinistrele instrumente. Se prevăzuse că s-ar putea pune problema menținerii ordinii.

Răspunzând liniștii care indica acceptarea autorității sale, Broey se reează în fotoliu.

Parando îl privea de parc-ar fi descoperit că sub forma gowachină de lângă el sălășluiește un monstru. Probabil că și alții erau pe cale să-și schimbe părerea cu privire la Broey.

Aritch își păstrase atitudinea de supunere totală.

Gândurile lui Ceylang aproape că făceau să vibreze aerul din jurul ei. În orice direcție s-ar fi întors, nu vedea decât un hățiș de tentacule încâlcite și tuneluri fără ieșire.

McKie înțelese că era timpul să acționeze. Înaintă până la baza tribunei și luă din rastel o lance cu tija scurtă. Ridicând arma, al cărei vârf era ascuțit ca un brici, întrebă:

„Din cine este alcătuit acest Tribunal?”

Odinioară, Aritch pusese aceeași întrebare. McKie, imitându-l, arată, rând pe rând, spre judecători, cu vârful lăncii, răspunzând propriei lui întrebări:

„Un gowachin, pe care eu l-am ales”, rosti el, începând cu Broey. „Unul din presupușii nedreptățiți de proiectul Dosadi. Ai fost nedreptățit, Broey?”

„Nu.”

McKie îl arată pe Parando.

„Un om de pe planeta Lirat. Așa e, Parando?”

„Sunt originar de pe Lirat, așa e.”

McKie dădu din cap.

„Sunt gata să prezint aici o serie de martori care ne pot lămuri asupra activităților în care ești angajat pe planeta dumitale de baștină. Vrei să ne spui care-i profesia dumitale?”

„Cum îndrăznești să pui la îndoială competența acestui Tribunal?”

Parando, roșu de furie, îl fulgeră pe McKie cu privirea.

„Răspunde la întrebare”, ordonă Broey.

Parando se întoarse către Bildoan, care rămăsese în aceeași poziție, cu capul lăsat pe brațele îndoite, cu fața ascunsă. Ceva din atitudinea panSpechi-ului părea să-i provoace repulsie lui Parando, dar știa că avea nevoie de votul lui Bildoan pentru a i se opune lui Broey. Îl înghionti pe

panSpechi. Acesta căzu, moale, pe-o parte.

McKie înțelese.

Văzându-și soarta pecetluită, Bildoon se retrăsese în creșă. Undeva, un alt corp panSpechi era pregătit în grabă pentru a lua locul acestei identități distruse. Nașterea unui nou Bildoon avea să necesite însă un timp considerabil. Un timp prea îndelungat. Când creșa avea să dea la iveală un nou personaj în stare de funcționare, acesta n-avea să mai regăsească vechiul loc al lui Bildoon, la BirSab.

Parando era singur, lipsit de apărare. Rămase cu privirea ațintită la vârful lăncii din mâna lui McKie.

Acesta își roti ochii de jur-împrejurul arenei, înainte de a i se adresa din nou lui Parando.

„O să-mi permit să-l citez pe renumitul expert în materie de drept gowachin, Înaltul Magistru Aritch: **Justiția co-simțitoare face din practicienii ei o aristocrație. Justiția gowachină nu are această pretenție. Justiția gowachină se mulțumește să întrebe: Cine cunoaște poporul? Numai cel ce cunoaște poporul este demn să judece în judecarenă.** Aceasta este legea gowachină, conform Înaltului Magistru Aritch. Aceasta este legea care domnește aici.”

Din nou, McKie îi lăsa timp lui Parando să se explice, dar acesta rămase mut.

„Poate că ești într-adevăr demn să stai la această tribună,” urmă McKie. „Ești meșteșugar? Filosof? Umorist, poate? Sau artist? A! Nu cumva ești doar un umil lucrător, care supraveghează funcționarea unei mașini automate?”

Parando continua să tacă, privind țintă vârful lăncii.

„Nimic din toate acestea?” se miră McKie. „În cazul ăsta, mă văd nevoit să dau eu răspunsul. Ești jurist profesionist. Consilier juridic, specialist în drept gowachin. Dumneata, un om, nici măcar legist, îndrăznești să te amesteci în dreptul gowachin!”

Fără cel mai infim semn muscular, McKie făcu un salt înainte, lansă arma în direcția lui Parando și o văzu pătrunzând adânc în pieptul acestuia.

Una la mână, pentru Jedrik!

Cu un icnet răgușit, Parando se prăbuși la picioarele fotoliului său.

Broey, văzând furia care-l stăpânea pe McKie, puse mâna pe caseta albastră din fața lui.

Nu te teme, Broey! Încă nu ți-a venit rândul. Deocamdată mai am nevoie de tine.

Dar acum, nu numai Broey era singurul care știa că McKie, și nu Jedrik, ocupa corpul din arenă. Forțele din umbră, care urmăreau ce se petrecea aici, vor fi ajuns, și ele, la această deducție, pentru că nu știau până la ce punct se contopiseră psihisme le lui Jedrik și McKie. Pentru forțele din umbră, era sigur că numai McKie putea să cunoască trecutul lui Parando. Aveau să afle ei curând și

cum de se putuse întâmpla una ca asta. Așadar, cel din arenă era, sigur, McKie. Dar, dacă părăsise Dosadi, nu se putea trage decât o singură concluzie.

McKie beneficia de un ajutor caleban!

Trebuiau să se teamă de un pericol din partea calebanilor.

Dar McKie gândi: **Nu trebuie să vă temeți decât de McKie.**

Deveni brusc conștient de murmurele de aprobare ale gowachinilor din jurul arenei. Îl acceptaseră ca legist și, în consecință, îi acceptau și argumentația. Un asemenea judecător merita moartea.

Aritch a creat precedentul. McKie l-a ameliorat.

Amândoi găsiseră un mod admisibil de a executa un judecător corupt; dar McKie grefase precedentul gowachin pe procedura legală acceptată de Co-simțire. Compromisul constând în împletirea celor două concepții asupra legii, în cazul de față, avea să fie considerat de opinia publică gowachină drept un prim pas important în direcția recunoașterii supremației codului lor asupra tuturor celorlalte.

Aritch se întorsese pe jumătate înspre tribună, cu o lucire de aprobare în ochi, ca și când ar fi vrut să arate că, în definitiv, gowachinii nu pierduseră totul în această arenă.

McKie reveni lângă Ceylang. O privi în față, cum cereau formele legii, și ceru verdictul tribunei.

„Bildoan?”

Nici un răspuns.

„Parando?”

Nici un răspuns.

„Broey?”

„Hotărârea judecătorească acordată în favoarea Apărării.”

Accentul dosadian răsună în toată arena. Federația Gowachină, unicul membru al Co-simțirii care avea curajul de a îngădui unei victime să-i judece pe cei acuzați de a fi nedreptățit-o, primea o rană în amorul ei propriu. Dar mai primea, în același timp, și ceva care trebuia să posede, în ochii ei, o inestimabilă valoare: un punct de ancorare pentru codul său juridic în sânul Co-simțirii, plus o reprezentație memorabilă, care avea să se încheie dramatic, așa cum le plăcea gowachinilor.

McKie se apropie la o lungime de braț de Ceylang. Întinse lateral mâna dreaptă, cu palma în sus.

„Pumnalul”, rosti el.

Slujitorii apărură în grabă. Se auzi zgomotul casetei albastre care se deschidea. O clipă mai târziu, mânerul pumnalului fu plasat cu fermitate în mâna lui McKie. Își încleștă degetele, gândindu-se la toți cei, nenumărați, care se confruntaseră înaintea lui cu acest moment, într-o judecareă gowachină.

„Ceylang?”

„Mă supun verdictului Curții.”

McKie văzu Iscoadele wreave ridicându-se de la locul lor, ca o singură persoană. Erau pregătite să sară în arenă pentru a o răzbuna pe Ceylang, oricare-ar fi fost consecințele. Trebuiau să joace până la capăt rolul pe care li-l desemnaseră gowachinii. Toată lumea cunoștea scopul prezenței lor în incinta arenei. Oricât de adâncă ar fi fost rana, gowachinii nu acceptau aceste lucruri cu dragă inimă.

Un straniu curent de camaraderie se stabili în acel moment între Ceylang și McKie. Se aflau față în față, singurii doi non-gowachini din întregul univers co-simțitor, care trecuseră prin acea alchimie aparte ce transforma o ființă obișnuită într-un legist gowachin. Unul dintre ei trebuia să moară imediat, iar celălalt n-avea să-i supraviețuiască prea mult. Totuși, se înțelegeau unul pe altul, așa cum se înțeleg între ei gemenii. Fiecare „își lepădase pielea” pentru a deveni altceva.

Cu o încetineală savant calculată, McKie apropie vârful pumnalului de maxilarul stâng al lui Ceylang, ciuruit de cicatricile minuscule corespunzătoare triadelor nupțiale din care făcuse parte. Ea tremura, dar nu făcu nici o mișcare. Cu un gest scurt și precis, McKie adăugă încă o creștătură alături de celelalte.

Wreavii de la marginea arenei fură cei dintâi care înțeleseseră. Ca o singură făptură, se reasează.

Ceylang tresări și-și duse un tentacul la rană. De nenumărate ori, un asemenea semn o eliberase, pentru a o supune unor noi alianțe, care nu le anulau întru totul pe cele dinainte.

Timp de câteva clipe, McKie se temu că ea nu va accepta, dar din amfiteatru începură să se audă murmure de aprobare și îndoielile ei fură risipite. Curând, murmurele se transformară într-un adevărat tumult, care atinse un nivel asurzitor, înainte de a descrește, încetul cu încetul. Până și gowachinii erau încântați. Cât de mult îndrăgeau asemenea rafinate legale!

În șoaptă, astfel încât doar Ceylang să-l audă, McKie spuse:

„Ar trebui să soliciți un post în BirSab. Noul director îți va susține candidatura.”

„Dumneata?”

„Aș putea face un pariu wreav.”

Ea îi adresă o grimasă care, la wreavi, ținea loc de zâmbet și pronunță tradiționalele cuvinte de rămas bun ale triadei:

„Uniți am fost, cu adevărat.”

Percepuse, și ea, acea unică clipă care-i apropiase.

McKie, făcând dovada erudiției sale ezoterice, îi dădu răspunsul ritual:

„Prin semnul meu te cunosc.”

Atitudinea lui Ceylang nu trădă nici cea mai mică surpriză. Avea clasă. Nu ca o dosadiană, dar avea clasă.

Uniți, cu adevărat.

Mascându-și cu grijă emoția (trebui să facă apel la întreaga sa stăpânire de sine dosadiană), McKie se apropie, cu pași măsurați, de Aritch.

„Client Aritch, ești nevinovat.”

McKie arată lama pe care strălucea o picătură din sângele wreavei.

„Formele Legii au fost respectate și ești complet disculpat. Ca toți cei ce iubesc dreptatea, mă bucur.”

În timpurile străvechi, aceste cuvinte ar fi fost semnalul la care mulțimea, dezlănțuită, s-ar fi năpustit asupra nefericitului client, pentru a-l sfâșia și a-și disputa rămășițele însângerate, pe care le-ar fi plimbat apoi pe străzile orașului. Fără-ndoială că Aritch ar fi preferat acest deznodământ. Era un tradiționalist. O confirmă și comentariul său:

„Sunt fericit să părăsesc această eră, McKie.”

McKie medită, cu voce tare:

„Cine va fi noul Mrreg, acum, când tu ești... descalificat? Oricine va fi, mă îndoiesc că-și va îndeplini rolul la fel de bine ca predecesorul său. Dar, cel puțin, va putea să reflecteze cu folos asupra caracterului efemer și fragil al avantajelor ce se pot obține de pe urma manipulării altora.”

Mohorât, Aritch se întoarce și se îndreaptă cu pași greoi spre ieșirea arenei.

Câțiva dintre gowachinii din public se grăbiră să iasă, de bună seamă în nădejdea de a-l putea intercepta pe Aritch afară. McKie nu simțea nevoia să asiste la reminiscențele unui ritual străvechi. Avea alte griji.

Uniți, cu adevărat.

Îl ardeau ochii. Și simțea încă tandra prezență adormită în adâncurile psihismului său.

Jedrik?

Nici un răspuns.

Se uită la Broey, care, fidel datoriei sale de judecător, trebuia să fie ultimul care avea să părăsească arena. Gowachinul contempla calm locul acesta, unde făcuse primul pas al campaniei menite să-i asigure supremația pe cuprinsul Co-simțirii. N-ar fi acceptat nimic mai prejos, decât moartea. Mânuiitorii de marionete, care acționau din umbră, aveau să-i simtă cei dintâi jugul.

Totul se insera perfect în planurile puse la cale de Jedrik și McKie. Într-un sens, era continuarea operei întreprinse de cei care o produseseză și o condiționaseră pe Jedrik pentru misiunea atât de strălucit dusă la îndeplinire.

McKie se gândea că toți acei dosadieni fără nume și chip, care formau șiruri spectrale în spatele lui Jedrik, făcuseră, de la început, o alegere curajoasă. Confrunțați cu schimbul de corpuri, ale cărui dovezi se vedeau la tot pasul, înțeleseseră că aceasta era cea mai periculoasă și cea mai conservatoare dintre soluții, cea care nu putea duce decât la extincție. Preferaseră să se încreadă în spermatozoid și ovul, să caute schimbarea, ameliorarea, adaptarea. Simultan, lansaseră campania pentru eliminarea

tuturor Pcharky-ilor din lumea lor, cu excepția celui pe care și-l rezervaseră pentru asaltul final.

Secretul, exploziv, nu fusese dezvăluit la proces și McKie îi era recunoscător lui Ceylang. Deși știa totul, wreava tăcuse, chiar și când ar fi putut ieși din impas vorbind. Acum, BirSab-ul dispunea de timpul necesar pentru elaborarea mijloacelor de rezolvare a problemei. Iar Ceylang avea să-i dea un ajutor prețios. Poate că misterele panSpechi, taprisiot și caleban aveau să fie, și ele, elucidate. Păcat doar că Jedrik...

Simți ceva mișcându-se în psihismul/memoria lui.

„Păcat doar că Jedrik ce?”

Vocea răsuna din nou veselă în cugetul său, ca și înainte.

McKie își reprimă un acces de tremur și fu cât pe ce să se prăbușească.

„Ai grijă ce faci cu trupul ăsta”, zise ea. „E singurul care ne-a mai rămas.”

„Care trup?”

Ea îl făcu să simtă o dezmierdare mentală.

„Al nostru, iubitele.”

Era o halucinație? Ardea de dor s-o cuprindă în brațe, s-o strângă la pieptul lui, să-i simtă corpul fremătând lângă al său.

„Asta am pierdut-o pentru totdeauna, dragul meu; dar iată ce-am câștigat în schimb.”

Cum el nu răspunse, ea continuă:

„Unul din noi va sta mereu de veghe când celălalt acționează... sau se odihnește.”

„Dar unde ești?”

„Acolo unde am fost tot timpul, de când am făcut schimbul. Uite!”

O simți paralelă cu el, în carnea pe care-o împărțeau amândoi, și, retrăgându-se de bunăvoie, se contopi cu psihismul/memoria lui Jedrik, fără a înceta să privească prin propriii săi ochi, dar conștient că nu mai era la comenzi, conștient că altcineva îi întorcea fața spre Broey.

Înspăimântat deodată de gândul că picase într-o capcană, McKie fu cât pe ce să cedeze panicii, dar Jedrik îi înapoie controlul corpului lor.

„Te îndoiești de mine, dragoste?”

Îl năpădi rușinea. Ea nu-i mai putea ascunde nimic. Știa ce simțea, știa ce sacrificase, cu bună știință, pentru el.

„Ai fi fost un Mrreg desăvârșit.”

„Nu glumi cu asta.”

Ea se strecură în amintirea lui despre judecarenă și satisfacția ei îl încântă.

„E minunat, McKie! Magnific! Nici eu nu m-aș fi descurcat mai bine. Și Broey, care nu bănuiește nimic!”

În arenă, gărzile îi evacua pe cei opt captivi înlănțuiți. Amfiteatrul era aproape gol.

O bucurie de nedescris puse stăpânire pe McKie.

„Am pierdut ceva, dar am câștigat altceva.”

„Ai pierdut mult mai puțin decât Aritch.”

„Și-am câștigat infinit mai mult.”

McKie își îngădui, în momentul acela, să-și ridice ochii spre Broey și să-l observe pe judecătorul gowachin cu dublul său psihism, amplificat de percepția dosadiană. Aritch și cei opt asasini prezumtivi aparțineau trecutului. Ei, și mulți alții ca ei, aveau să fie morți sau neutralizați în mai puțin de zece zile. Broey demonstrase deja viteza cu care intenționa să acționeze. Susținut de o echipă în întregime selecționată de Jedrik, avea, curând, să ocupe scaunele vacante ale puterii, să consolideze liniile de forță care să-i permită manipularea guvernului-fantomă și, în sfârșit, să elimine toate sursele potențiale de opoziție la care s-ar fi putut aștepta. Era încredințat că Jedrik e moartă și, chiar dacă McKie rămânea un adversar redutabil, el și BirSab-ul nu se aflau pe lista sa de priorități. Preocupările lui primordiale îi vizau pe adevărații deținători ai puterii. Fiind dosadian, Broey nu putea gândi și acționa în alt chip. Iar el reprezenta aproape tot ce produsese mai bun planeta sa. Aproape.

Lăuntrica Jedrik izbucni în râs.

Da, ca un adevărat moloh, Broey avea să devină o țintă unică pentru BirSab. Iar Jedrik perfecționase rastrul de simulare care le permitea să anticipeze toate mișcărilor lui. La momentul potrivit, în calea lui Broey avea să stea McKie.

Iar în spatele lui McKie avea să existe un BirSab înnoit, condus de un om ale cărui capacități și amintiri erau multiplicat cu cele ale singurei persoane superioare lui Broey, pe care o produsese Dosadi.

Nemișcat, în mijlocul arenei peste care se lăsase liniștea, McKie se întrebă:

Când va înțelege Broey că a făcut toată treaba în locul nostru?

„Când îi vom arăta că n-a reușit să mă omoare!”

Respectând formele legii gowachine, fără a lăsa să transpară nimic din gândurile îngemănate care-i dublau intensitatea percepțiilor, McKie se înclină în fața singurului judecător rămas în viață, se întoarse și părăsi judecarea. Și-n tot acest timp, lăuntrica Jedrik uneltea... plănuia... proiecta...

SFÎRȘIT